

**МИКАЕЛ ЮРТ, ХАНС
РУСЕНФЕЛТ
МЪРТВИТЕ, КОИТО НЕ
ЛИПСВАТ НА НИКОГО**

Част 3 от „Себастиан Бергман“

Превод от шведски: Стела Джелепова, 2016

chitanka.info

1

Този път името ѝ щеше да бъде Патриша.

Патриша Уелтън.

Нов град. Ново име.

Най-трудно беше в началото. Да реагира, когато рецепционистите в хотела и шофьорите на таксита я извикат по име.

Но това беше много отдавна. В днешно време приемаше името от новите си документи за самоличност в мига, в който го прочете. Досега само един човек се беше обърнал към нея по име при това пътуване — служителят в агенцията за автомобили под наем в Йостершунд излезе да ѝ съобщи, че колата, която е поръчала предварително, е почистена и готова.

Пристигнала бе навреме, малко след пет часа в сряда следобед, и беше взела влака от летището до центъра на Стокхолм. Това беше първото ѝ посещение в шведската столица, но тя го ограничи до ранна и доста скучна вечеря в близкия ресторант.

Малко преди 21 ч. се качи на нощния влак, който щеше да я отведе в Йостершунд. Беше резервирала самостоятелно купе в спалния вагон. Не защото се боеше, че някой някога ще я залови, независимо колко души биха могли да дадат описанието ѝ на полицията и властите — чисто и просто не обичаше да спи с други хора, при това непознати. Никога не го беше търпяла.

Дори с волейболния отбор, с който пътуваше по мачове като млада.

Нито по време на обучението — и това в базата, и полевото.

Нито пък по мисии.

След като влакът потегли от гарата, тя отиде до вагон-ресторанта да купи малка бутилка бяло вино и пакет фъстъци, а после се затвори в купето си да чете. *I know what you're really thinking* — нова книга с донякъде чудноватото подзаглавие: *Reading Body Language like a Trial Lawyer*^[1]. Жената, която в момента се подвизаваше под името Патриша Уелтън, не знаеше дали точно криминалните адвокати са особено вещи

в разчитане езика на тялото, не беше попадала на някого със забележителни умения в тази област, но книгата беше, ако не поучителна, то поне кратка и занимателна. Малко след един часа тя се плъзна между чистите бели чаршафи и загаси лампата.

Пет часа по-късно слезе на гарата в Йостершунд, попита за посоката и намери хотела; там закуси обилно, след което се отправи към офиса на „Ейвис“, където беше поръчала кола. Помолиха я да почака и ѝ предложиха кафе от автомата, докато почистят и подготвят автомобила.

Съвсем нова сива „Тойота Авенсис“.

След стотина километра пристигна в Оре. Беше спазвала ограниченията за скоростта по целия път. Нямаше смисъл да си навлича глоби, дори и на практика това да не променяше нищо. Доколкото разбираше, шведските полицаи нямаха навик, може би дори право, да претърсват автомобили и багажи при по-леки нарушения, но единственото, което би могло да застраши мисията, беше да открият, че е въоръжена. Не разполагаше с документи, даващи ѝ право да носи оръжие в Швеция. Намереха ли нейната „Берета М9“, щяха да се разровят и да установят, че Патриша Уелтън не съществува другаде освен тук и сега. Така че тя се въздържаше да дава газ, докато минаваше покрай все още зелените ски писти и навлизаше в малкото селце, кацнало на склона край езерото.

Поразходи се, влезе да обядва в първото заведение, което ѝ попадна, и поръча панини с диетична кола. Докато се хранеше, изучаваше картата. Оставаха около петдесет километра по Е14, докато кривне от пътя и изостави колата, после не повече от двайсет километра тичане. Погледна часовника. Пресметна — три часа, докато стигне на място, и още час да почисти, два да се върне до автомобила, да докладва... Щеше да бъде в Тронхайм навреме да хване самолета за Осло и в петък да си е у дома.

Разходи се още един път из Оре, след което седна в колата и продължи в западна посока. Макар професията ѝ да я беше отвеждала на какви ли не места, никога не беше зървала такъв пейзаж. Полегатите вълнисти планини, ясно забележимата граница на дърветата, блясъкът на слънцето върху водната повърхност в долината под нея. Тук би си живяла чудесно. Уединението. Тишината. Чистият въздух. Би могла да си наеме някоя усамотена къщичка и да ходи на

дълги разходки. Да лови риба. Да се радва на светлината през лятото, а в есенните вечери да чете край камината.

Може би някой друг път.

Навярно никога.

Слезе от Е14, когато видя табела, сочеща, че Рундхьоген е наляво. Малко след това остави колата, взе си раницата, извади планинската карта и се затича.

122 минути по-късно спря. Леко задъхана, но не и уморена. Нещичаше с всички сили, поне не на дълги разстояния. Седна на планинския склон и пи вода, докато дишането ѝ бързо се успокои. След това извади бинокъла и го насочи към дървената къщурка на около триста метра от нея. Намираще се точно където трябва. Изглеждаше досущ като на снимката, която получи от информатора.

Ако беше разбрала правилно, в днешно време никой не би получил разрешение да построи къща на такова място, в полите на планината, но тази беше още от трийсетте години. Някаква важна клечка с връзки в кралския двор се нуждаела от място, където да се постопля по време на лов. А и в интерес на истината, това трудно можеше да се нарече къща. Колко ли беше? Осемнайсет квадрата? Двайсет? Дървени стени, тесни прозорчета и малък комин, стърчащ от битумния покрив. Две стъпала водеха до вратата на една от късите стени, а на десетина метра оттам имаше по-малка барака, наполовина нужник, предположи тя, наполовина навес за дърва, съдейки по дръвника, оставен отпред.

Движение иззад зеления комарник. Той беше там.

Тя свали бинокъла, пак пхна ръка в раницата, извади беретата и с бързи и опитни движения постави заглушителя. После се изправи, прибра оръжието в специално ушития за целта джоб на якето, метна раницата на гръб и тръгна. От време на време поглеждаше през рамо, но не долови следи от движение. Къщичката беше на известно разстояние от маркираната туристическа пътека, а и в края на октомври в този район не гъмжеше от екскурзианти. Откакто слезе от колата, срещна само двама.

Оставаха ѝ около петдесет метра, когато извади пистолета от джоба си и продължи напред, като го носеше отпуснат до бедрото. Преценяваше вариантите. Да почука и да стреля в момента, в който той отвори, или да приеме, че не е заключено, и просто да влезе и да го

изненада. Тъкмо се беше спряла на първото, когато вратата на къщата се отвори. За секунда жената застина, но после приклепна със светкавична скорост. На стъпалата се показва мъж на около четиридесет години. Местността беше открита. Нямаше къде да се скриеш. Тя можеше единствено да стои неподвижно и да се спотайва. И най-малкото движение би привлякло вниманието му. Стисна пистолета по-здраво. Ако той я забележи, все пак би могла да се изправи и да го застреля, преди да е побягнал. Малко над четиридесет метра. Несъмнено щеше да улучи, вероятно и да го убие, но не искаше да става по този начин. Дори и ранен, би могъл да се добере до къщата. А вътре можеше да има оръжие. Ако я видеше сега, всичко щеше да се усложни твърде много.

Той обаче не я видя. Затвори вратата, слезе по двете стъпала, зави надясно и тръгна към бараката. Тя го видя как вдигна брадвата, която беше забита в дървника, и започна да цепи дърва.

Изправи се бавно и сви леко вдясно, за да я закрива къщата, в случай че мъжът реши да си почине от цепенето, изправи гръб и огледа красивия пейзаж.

Брадвата. Би ли могла да се превърне в проблем? Надали. Ако всичко минеше по плана, той изобщо нямаше да има време да я възприеме за заплаха, камо ли да я нападне с оръжие за близък бой като брадвата.

Тя се спря зад къщата, издиша, забави се няколко секунди, за да се съсредоточи, и после зави зад ъгъла.

Мъжът изглеждаше, меко казано, изненадан да я види. Отвори уста, за да попита коя е — както предположи жената — може би какво търси тук, наред йемтландските планини, и дали може с нещо да ѝ помогне.

Нямаше значение.

Тя не знаеше шведски и той никога нямаше да получи отговор.

Пистолетът със заглушителя изцъка един-единствен път.

Всички движения на мъжа прекъснаха внезапно, все едно някой е натиснал паузата наред филм. След това брадвата се изплъзна от ръката му, коленете му се подвиха наляво, тялото рухна надясно. Глухо тупване, когато осемдесетте му килограма се стовариха на земята. Докато се просне в цял ръст, вече беше мъртъв, сърцето му — пронизано от куршума.

Жената измина оставащите няколко крачки до трупа, застана с разкрячени крака над него и спокойно се прицели в главата на мъжа. Изстрел в слепоочието на три сантиметра от лявото око. Знаеше, че е мъртъв, но изхаби още един куршум, този път на няколко сантиметра от дясното око.

Пъхна беретата в джоба си и се замисли дали да направи нещо за кръвта по земята, или да остави природата да се погрижи. Дори и някой да установи, че мъжът е изчезнал — а това сигурно щеше да стане — и да дойде до планинската къщурка да го потърси, нямаше да намери тялото. Кръвта би показала, че нещо му се е случило, но нищо повече. Дори и да си помислят най-лошото, никой никога нямаше да може да потвърди подозренията им. Мъжът щеше да изчезне за вечни времена.

— Татко?

Жената извади пистолета още докато се завърташе. Една-единствена мисъл премина през главата ѝ.

Дете. Не трябваше да има никакви деца.

[1] „Знам какво мислиш. Разчитайте езика на тялото като криминален адвокат“. — Б.пр. ↑

2

Той трепереше. Съвсем леко. Раменете и главата. Странно, не свързваше движението със съня. Дали изобщо беше сънувал? Във всеки случай, не и обичайния сън. Не държеше малка ръчичка в своята. Не се чуваше тътен, който да приближава неумолимо. Нямаше хаос и ужас. Но сигурно сънуваше, защото някой изрече името му.

Себастиан.

Но ако сънуваше, в което изобщо не беше сигурен, беше сам в съня. Сам в мрака.

Отвори очи. Погледна право в чифт други. Сини. Над тях черна коса. Късо подстригана. Разрошена. Под тях прав малък нос и усмихната уста.

— Добро утро. Извинявай, но исках да те събудя, преди да тръгна.

Себастиан се надигна на лакът с известно усилие. Жената, която го беше събудила, изглеждаше доволна от успеха си и се отдалечи към края на леглото, застана пред голямото огледало и се зае да си слага обещите, които взе от малка полица на стената до огледалото.

Себастиан бързо се разсъни. Спомените от вчерашния ден нахлуха в съзнанието му.

Гунила, 47, медицинска сестра. Бяха се виждали няколко пъти в „Каролинска“. Вчера беше отишъл на последен преглед, а след това двамата излязоха заедно от болницата, поеха към града, отидоха в дома ѝ. Изненадващо хубав секс.

— Вече си станала.

Съзнаваше, че констатира очевидното, но това беше ситуация, в която се чувстваше леко неловко. Да лежи гол в чуждо легло, докато жената, с която е прекарал нощта, стои облечена и готова за новия ден. Обикновено той ставаше пръв. Най-често без изобщо да буди настоящата си партньорка. Така предпочиташе. Колкото по-малко му се налагаше да говори, преди да ги остави, толкова по-добре.

— Трябва да отивам на работа — обясни тя и му хвърли един поглед в огледалото.

— Какво? Сега?

— Да. Веднага. Даже малко закъснявам.

Себастиан се протегна и взе ръчния си часовник от нощната масичка. Няколко минути след осем и половина. Гунила беше приключила с обещанията и сега закопчаваше тънка сребърна верижка около шията си. Себастиан я наблюдаваше скептично. На 47 години и живееща в центъра на Стокхолм. Никой не може да е толкова наивен и доверчив.

— Къде ти е умът? — попита Себастиан и се надигна до седнало положение. — Запознахме се вчера. Може да си тръгна с половината апартамент.

Гунила срещна очите му в огледалото. Лека усмивка играеше на устните ѝ.

— Имаш ли такива намерения?

— Не. Но и да имах, пак щях да кажа това.

Гунила си беше сложила бижутата и след последен поглед в огледалото се върна при него. Седна на ръба на леглото и сложи ръка на гърдите му.

— Не сме се запознали вчера. Вчера излязохме заедно. Но имам цялата информация за теб в службата. Даже да ми задигнеш телевизора, ще знам къде да те намеря...

За миг през ума на Себастиан прехвъркна мисъл за Елинор, но той бързо я прогони. Така или иначе, не след дълго щеше да му се наложи да ѝ посвети много от времето и енергията си. Но не сега. Гунила пак му се усмихна. Шегуваше се. Себастиан се сети за снощи.

Тя често се усмихваше.

Лесно избухваше в смях.

Вечерта беше приятна.

Гунила бързо се наведе и го целуна по устата, преди той да успее да реагира. После се изправи. Докато вървеше към затворената врата на спалнята, подхвърли:

— Пък и Йоке сигурно ще те държи под око.

— Йоке ли?

Себастиан затърси из паметта си спомен за някой Йоке, когото да свърже с нея. Нищо не му дойде на ум.

— Йоаким. Синът ми. Ако искаш, може да закусвате заедно, той е станал.

Себастиан се вторачи в нея. Не можа да изрече и дума. Тя сериозно ли говореше? Син? В същия апартамент? Колко е годишен? Откога е там? Цяла нощ? Себастиан помнеше, че не бяха кой знае колко тихи и дискретни.

— А сега наистина трябва да вървя. Благодаря за снощи.

— И аз благодаря — смотолеве Себастиан.

Гунила излезе от спалнята и затвори вратата след себе си. Себастиан отново отпусна глава на възглавницата. Чу я как казва здрасти на някого — вероятно на сина — и после как се отваря и затваря врата. В апартамента настъпи тишина.

Себастиан се изтегна.

Не го болеше.

Не го болеше вече няколко седмици, но той продължаваше да се наслаждава на усещането да се движи без болка.

Бяха го намушкали с нож преди по-малко от два месеца. В бедрото и в корема. Извършителят беше Едвард Хинде, психопат и сериен убиец. Оперираха Себастиан незабавно и отначало изгледите бяха добри, дори отлични, после обаче възникнаха усложнения. Оставиха дренажа в пробитата му плевра повече от седмица. Обясниха, че като го махнат, ще е въпрос на време да се възстанови. След това обаче се появи инфекцията, а после задържането на течност. Отново пробиха дупка в него. Източиха водата от дробовете му и пак го зашиха. Изписаха го и му дадоха задачи за домашно. Твърде многобройни, твърде уморителни и твърде досадни за следване. Сигурно затова получи белодробна инфекция. А може би щеше да стане при всички случаи. Тъй или иначе, сега беше възстановен. Вчера официално го обявиха за здрав.

Тялото може и да беше добре, но случаят „Хинде“ непрестанно се връщаше в мислите му.

Отчасти защото Хинде си отмъсти, като причини смъртта на няколко жени, с които Себастиан беше поддържал сексуални връзки. Разбира се, не успя да извърши убийствата лично, тъй като беше затворник в „Льовхага“ от 1996 година, когато именно Себастиан го вкара там. Но с помощта на един чистач от затвора все пак съумя отчасти да постигне отмъщението си.

Умряха четири жени.
Свързваше ги само едно.
Себастиан Бергман.

Чувството, че вината за смъртта на четирите жени е негова, беше неоснователно, но той не можеше да се отърси от него. Когато Националният отдел за разследване на убийства арестува чистача, Хинде избяга от затвора и отвлече Ваня Литнер.

Неслучайно. Причината не беше, че тя работи заедно със Себастиан в Отдела. Не, Хинде някак бе научил, че Ваня е дъщеря на Себастиан.

Едвард Хинде беше мъртъв, но Себастиан понякога се измъчваше от мисълта, че щом той е разкрил истината, и други биха могли да го сторят. Не го желаше. В момента отношенията му с Ваня бяха добри. По-добри от всякога.

Себастиан спаси живота на Ваня в онази запустяла къща. Това, естествено, играеше роля. Не го беше грижа дали тя го търпи само от благодарност. Важното беше, че го търпи. Нещо повече — през последните два месеца на два пъти сама потърси компанията му. Първо го посети в болницата, а после, след като го изписаха и той се прибра вкъщи, но преди белодробната инфекция да го повали на легло, му предложи да се видят на кафе.

Себастиан още помнеше вълнението, когато чу въпроса ѝ.

Дъщеря му се обади и предложи да се видят.

Почти нямаше спомен за какво си приказваха. Мъчеше се да си припомни всяка подробност, всеки нюанс, но мигът беше твърде емоционален. Ситуацията — твърде необичайна. Седяха в кафенето час и половина. Само той и тя. По нейно желание. Никакви остри думи. Никаква борба. Не се беше чувствал толкова жив, толкова истински от деня след Коледа през 2004 година. Отново и отново се връщаше към тези деветдесет минути, които прекараха заедно.

Можеха да станат и повече. Щяха да станат повече. Той можеше да се върне на работа. Искаше го. Понякога дори усещаше, че копнее да се върне. Имаше много причини, вярно, но главната беше да е близо до Ваня. Беше се примирил, че никога няма да стане неин баща. Всеки опит да отнеме тази роля от Валдемар Литнер би завършил с катастрофа, Себастиан би унищожил всичко. Не че досега беше

изградил кой знае какво. Свиждане в болницата и деветдесетминутно кафе, но и това беше нещо.

Благоразположеност.

Известна загриженост.

Може би дори наченки на приятелство.

Себастиан отметна завивката и стана. Намери гащите си на пода, а останалите дрехи върху стола, където ги беше метнал преди девет часа. След като хвърли бегъл поглед в огледалото и прокара пръсти през косата си, той отвори врата на спалнята и се прокрадна в дневната. За момент се спря на прага. Шумове откъм кухнята в другия край на апартамента. Музика. Лъжица о порцелан. Очевидно Йоке закусваше без него. Себастиан се вмъкна в тоалетната и се заключи. Копнееше за един душ, но мисълта да се съблече гол в още една стая в този дом, стена до стена със сина на Гунила, прогони желанието. Пусна водата, изми си ръцете и лицето и излезе.

На път към изхода осъзна, че се налага да мине покрай кухнята. Но точно това възнамеряваше да направи. Само да мине. Дори и да вдигне поглед, синът щеше да види само нечий гръб. Себастиан се изниза и се добра до антрето. Намери си обувките, обу ги и заоглежда закачалките в търсене на якето си. Не го видя.

— Якето ти е тук — чу се басов глас откъм кухнята.

Себастиан затвори очи и тихичко изруга. Така беше. Беше си свалил обувките в антрето, но не и якето. Целеше да създаде впечатление, че бърза, че може би няма да може да остане, макар и двамата да бяха наясно какво ще направи. Беше си съблякъл якето в кухнята, докато тя отваряше бутилка вино.

Себастиан въздъхна дълбоко и отиде в кухнята. Край масата, зад купичка йогурт и четец за електронни книги, седеше млад мъж, около двайсетгодишен, предположи Себастиан. Той кимна към стола от другата страна на масата, без да вдига поглед от четеца.

— Там.

Себастиан направи няколко крачки и взе якето си от облегалката на стола.

— Благодаря.

— За нищо. Да ти предложи нещо?

— Не.

— Вече получи каквото искаше?

Младежът все така бе приковал вниманието си върху четеца на масата. Себастиан го погледна. Най-лесно би било и двамата да оставят последната реплика без коментар и просто да се обърне и да си тръгне; но защо трябва да бъде лесно?

— Имаш ли кафе? — попита той, докато си намяташе якето.

Щом синът на Гунила не го искаше, възнамеряваше да поостане. Не му пречеше. Момчето вдигна очи с изненада.

— На плота — кимна то по посока на Себастиан, който предположи, че кафето е някъде зад него.

Обърна се. Отначало не видя кафемашината или каната, или термоса, или в каквото там си държаха кафето. После погледът му падна върху кръгъл черен предмет, подобен на футуристична мотоциклетна каска, само че с решетка под нещо като кран. Копчета от двете страни. Още метал отгоре. Отстрани бяха поставени три малки стъклени чашки и Себастиан предположи, че предметът пуска някаква напитка.

— Знаеш ли как се прави? — попита синът, като забеляза, че той не докосва машината.

— Не.

Йоке стана от стола, подмина Себастиан и отиде при плота.

— Какво ще пиеш?

— Нещо силно. Снощи стоях до късно.

Йоке му хвърли изнурен поглед, взе нещо като капсула от една стойка до машината, която Себастиан не беше забелязал, отвори капака, постави капсулата, затвори го и сложи чаша върху решетката, след което натисна едно от копчетата.

— Така. А ти кой си? — попита с безразличен глас.

— Аз съм новият ти татко.

— Супер. Шегаджия. Не си за изпускане...

Той се обърна и се върна на масата. Изведнъж Себастиан бе споходен от чувството, че Йоаким е преживял твърде много подобни сутрини с твърде много непознати мъже в кухнята. Мълчаливо вдигна чашата от решетката. Кафето наистина беше силно. И горещо. Изгори си езика, но въпреки това пресуши чашата, все така в пълна тишина.

Две минути по-късно вече беше навън, в сивото септемврийско утро.

3

Отне му няколко секунди да се ориентира и да избере най-краткия път до къщи. До апартамента на „Грев Магнигатан“.

До Елинон Бергквист.

Неговата съквартирантка или както там може да я нарече човек. Как се беше озовала в дома му, си оставаше едва ли не загадка за Себастиан.

Срещнаха се по времето, когато Хинде започна да убива сексуалните му партньорки. Той издири Елинон, за да я предупреди. Това доведе до преместването ѝ при него. Трябваше да я изрита още тогава. А ето че още беше тук.

Себастиан беше пропилял много време в опити да си изясни връзката си с Елинон. За някои неща беше сигурен.

Определено не я обичаше.

Дали я харесваше? Не, дори не и това. Но дълбоко в себе си ценеше онова, което бе направила за живота му, откакто се натресе неканена. Придаде му известна нормалност. Колкото и да е странно, той неусетно започна да харесва компанията ѝ. Готвеха заедно. Гледаха телевизия в леглото. Спяха заедно. Често. Тя свирукаше с уста. Кикотеше се. Когато той се прибираше, му казваше, че ѝ е липсвал. Себастиан не искаше да си го признае, тъй като в действителност не желаше да бъде така, поне не с Елинон, но присъствието ѝ беше спомогнало за първи път от много години да мисли за жилището си като за дом.

Дом.

Дисфункционален, но все пак дом.

Дали се възползваше от нея? Несъмнено. В действителност не му дремеше за Елинон. Всяка нейна дума влизаше през едното му ухо и излизаше от другото. Тя беше като звуков фон. Но беше чудесно, че е при него по време на възстановяването му. Честно казано, не можеше да си представи как би се справил без нея през седмиците, когато белодробната инфекция го беше омаломощила тотално. Тя си беше

взела отпуск от работата в магазин „Оленс“ и се бе грижила за него неотклонно. Каквато и благодарност да изпитваше обаче, това далеч не беше достатъчно.

Елинон беше любяща, почти себеотрицателна, не съвсем в час домашна помощница, с която той правеше секс. Макар животът му да беше станал по-прост и по-удобен във всяко отношение, това нямаше как да продължи вечно. Делничността и тривиалността, които тя внасяше в него, бяха просто фасада. Химера. Известно време той я ценеше, дори я подклаждаше, но сега вече беше сигурен, че няма да може да я изтърпи още дълго.

Беше оздравял, бавно започваше да се сближава с Ваня, имаше истинска работа. Наченки на нещо, което можеше да се превърне в живот.

Вече не се нуждаеше от нея.

Време беше тя да си върви.

Никак нямаше да бъде лесно обаче, в това беше сигурен.

4

Шибека Хан чакаше. Както обикновено. Седеше до кухненския прозорец на третия етаж в разнебитения общински блок в Ринкебю. Листата на дърветата бяха започнали да пожълтяват и почервеняват. Деца в предучилищна възраст играеха буйно в откритите пространства между блоковете. Шибека вече не помнеше от колко години седеше на това място и гледеше децата. Същият прозорец, същият апартамент, нови деца. Времето навън течеше толкова бързо. В кухнята сякаш бе спряло.

Тя обичаше часовете след като момчетата излязат, но преди денят да набере скорост. Беше активна, имаше много приятели, работеше като личен асистент, посещаваше курс по шведски за напреднали и миналата година се бе записала да учи за медицинска сестра. Това беше нещо като втори живот за нея. Време да засвидетелства любовта и уважението си към Хамид.

Замислеше ли се, щеше да се сети точно колко години е седяла тук. Но тъкмо сега нямаше сили. Нямаше сили да си спомня. Нейните момчета бяха най-очевидният знак за времето, което бе изминало. Мехран вече беше в последния клас на прогимназията^[1]. Ейер се мъчеше в седми клас, не му беше толкова лесно в училище, колкото на баткото. Когато Хамид изчезна, Ейер беше на четири години, а Мехран тъкмо бе навършил шест. Шибека помнеше усмивката му, когато получи от баща си новата раница, черна със сини презрамки, която щеше да носи, като започне училище наесен. Тъмните му весели очи сияеха от гордост, че е станал толкова голям. Прегръдката между баща и син. Седмица по-късно Хамид вече го нямаше. Сякаш потъна вдън земя. Беше четвъртък. Един четвъртък преди много време.

Колкото и да е странно, той й липсваше все повече с всеки изминал ден. Не по онзи трескав начин както в началото, а по-... горестно, по-болезнено.

Шибека изведнъж се ядоса на себе си. Пак го правеше. Потъваше в спомени. Точно за това нямаше сили. Само че мислите й не се

интересуваха какво иска. Плъзгаха се безкрайно леко покрай опитите ѝ да ги контролира и се връщаха назад в миналото. Към приятелите, които идваха и участваха и търсеха. Към въпросите и сълзите на децата ѝ. Към хубавия костюм на Хамид, който тя взе от химическото чистене и който след това го чакаше напразно. Въртележка от образи и мигове. Задвижвана от надеждата мислите да намерят нещо, което е пропуснала, нещо, което би направило всичко това разбираемо. Ала тя винаги оставаше разочарована. Всяка подробност беше обмислена вече хиляди пъти, всяко лице вече ѝ бе известно. Беше напразно.

За да избяга от прииждащите мисли, Шибек се изправи и отиде до прозореца. Беше петък и той скоро щеше да дойде, знаеше го. Следващите два дни, естествено, нямаше да се появи. Не че наистина вярваше, че нещо ще пристигне, бяха престанали да ѝ отговарят много отдавна, но тя отказваше да се предаде. Продължаваше да им пише. Упражняваше шведския си, почерка си и думите от официалния език. Беше станала толкова добра в кореспонденцията с властите, че много от приятелите ѝ я молеха да им помага.

И тогава го видя. Пощалъонът. Приблужи както обикновено с велосипеда си и започна от вход номер две, после четири и шест, а след това щеше да стигне до осем. Нейният.

Почака, докато го види да тръгва от шестия, стана и се прокрадна на пръсти в антрето. Мъчеше се да е колкото може по-тиха — не защото беше необходимо, а защото се надяваше, че тишината по някакъв начин ще увеличи шансовете ѝ.

Досега не се беше получило.

Застана зад вратата и зачака. След малко се чу глухото металическо щракване от дърпането на входната врата долу. Представи си го как отива до асансьора и натиска копчето. Той винаги първо се качваше на последния и оттам тръгваше надолу етаж по етаж. Това му беше установеният ред. Нейният беше да се спотайва тихо в антрето.

Тя се облегна на вратата и се послуша. Два вида звуци. Единият отвън, някъде далеч. Другият наблизко, нейното собственото дишане и бръмченето на хладилника в кухнята. Два различни свята, отделени от дървената врата и стоманения капак на отвора за писма. Стъпките приближаваха и тя се притисна по-здраво до вратата. За нея имаше нещо едва ли не религиозно в този миг.

Аллах или ще повели така, или не.

Толкоз.

С почти оглушителен за Шибека трясък капакът на отвора се вдигна и няколко шарени рекламни брошури тупнаха в краката ѝ. Шумовете и светът отвън изчезнаха, когато Шибека съсредоточено се протегна към хартиите на изтривалката. Под листовката на супермаркета лежеше бял плик.

От СВТ, Шведската телевизия.

Този път Аллах повели.

[1] В Швеция прогимназията е до девети клас. — Б.пр. ↑

5

Вината не беше нейна.

Е, беше, но стана погрешка. Всеки допуска грешки. Мария беше прекалено кисела. Вярно, уморена беше, но кой не е? А и не е като да ги е прекарала по заобиколен път нарочно.

Беше грешка.

А допреди няколко часа всичко вървеше толкова добре. Въпреки дъжда.

През юли Мария навърши петдесет. Карин ѝ подари екскурзия в планината. Йемтландският триъгълник.

Стурулвон — Блохамарен — Сюларна.

Струваше ѝ се, че самите имена правят пътуването по-люксово, отколкото всъщност е. Звучаха като екзотични места. Хем планини, хем лесни за ходене — това беше идеята. Никакви изпитания и лишения. Умерено дълги преходи и после душ, сауна, храна, вино и топло легло във всяка хижа. Карин беше ходила там на екскурзия с Фредрик преди много години и ѝ се беше сторило точно каквото трябва да бъде. Тонизиращо преживяване сред природата, но и малко лукс.

Предостатъчно време за сладки приказки.

Беше хубав подарък. Скъп подарък. С пътуването дотам, четирите нощувки и вечери за двама сумата беше станала петцифрена, но Мария го заслужаваше. Тя беше най-добрата приятелка на Карин. И то от много години. Беше останала до нея, когато други се бяха отдръпнали. Ракът на гърдата, разводът, смъртта на майка ѝ. Бяха минали през всичко заедно. Разбира се, имаха и много весели преживелици, но никога не бяха ходили на планински преход. Мария изобщо не беше пътувала по на север от Карлстад. Крайно време беше.

Карин бе избрала последния уикенд, в който планинските хижи бяха отворени. Краят на септември. Отчасти за да пропуснат навалицата от летните месеци и Мария да има време да планира пътуването и да вземе отпуск от работа, отчасти защото Карин се

надяваше есента да е достатъчно напреднала, за да бъде въздухът бистър и чист и природата да им предложи цветния си спектакъл. За да може планините да се явят в най-прелестния си вид пред скъпата ѝ приятелка.

Дори не ѝ беше хрумвало, че е възможно да се лее безспирен дъжд още от слизането от влака в Енафорш.

Точно така стана.

— Казват, че в началото на другата седмица ще се оправи — отговори на въпроса дали знае нещо за времето шофьорът на автобуса, който щеше да ги отведе до хижата „Стурулвон“.

— Целия уикенд ли ще вали?

Известно отчаяние в гласа на Мария.

— Да, така казват — кимна шофьорът в потвърждение.

— В планината времето бързо се обръща — подхвърли Карин окуражително, щом се качиха в автобуса. — Може пък да се оправи.

И започна наистина добре. Стигнаха до хижата, настаниха се в стаята си — простичка, но приятна, разходиха се из околността, следобед дремнаха, постояха в сауната и после се топнаха в студения извор, а вечерта си прекараха весело в ресторанта на хижата. Позволиха си и вино към храната, и ликьор към кафето след това.

Днес бяха станали още в седем часа. След закуска си приготвиха провизии за обяд и напълниха термос кафе. Малко преди осем и половина вече бяха на път. Чакаше ги ден, пълен с възможности. Макар да нямаше кой знае каква полза, и двете носеха дъждобрани, гумени ботуши и топли дрехи за смяна.

Прекосиха Стурулвон и поеха по протежение на тучната долина, която според картата в хотела се наричаше Паркен. Не си даваха зор. Бъбреха си, спираха да правят снимки или просто да се наслаждават на гледката. Нямаше закъде да бързат. Между „Стурулвон“ и „Блохамарен“, следващата спирка, имаше само дванайсет километра. След три километра излязоха от брезовата гора и продължиха през едно плато нагоре към заслона „Улвошерн“. Докато стигнат до него, почти бяха забравили, че вали. Видяха, че ги чака дълго изкачване след почивката, така че не бързаха много-много с обяда и кафето. Съгласиха се, че отвратителното време е нещо, което ще си спомнят след време и ще се смеят. Вероятно след дълго време, но все някога... След като хапнаха, продължиха, ту мълчаливи, ту дърдорещи развълнувано.

След някой и друг час зърнаха хижа „Блохамарен“, кацнала на върха на планината. И за двете в момента душът и сауната бяха основен приоритет. Продължиха с нови сили по доста безплодните и извънредно мокри чукари.

Оставаха им няколко километра, но решиха да поспрат, отвързаха канчетата и загребаха вода от един лудо препускащ по склона ручей. По-късно Карин не можеше да си спомни защо измъкна найлоновия джоб с потвърждението за резервациите. Беше отворила раницата, за да извади пакетчето ядки и стафиди, и по някаква причина хвърли един поглед и на документите.

Видяното ѝ се стори нелогично. Изобщо нямаше смисъл. Погледна отново, видя какво е станало и пусна джоба обратно в раницата, докато се чудеше как най-деликатно да съобщи на Мария за откритието си. Осъзна, че няма добър начин да го каже, нямаше дори и по-малко лош. Можеше единствено да признае истината.

— По дяволите — смънка под нос, за да покаже ясно, че и тя е засегната от прочетеното.

— Какво има? — попита Мария с пълна с кашу уста. — Ако си забравила нещо, ще се връщаш сама. Мислено вече съм в сауната с бира в ръка.

— Не, погледнах резервацията...

— И?

Мария загреба вода с пластмасовото си канче, отпи една глътка и изсипа останалото.

— Малко... малко сме се заблудили.

— Как, ей я там горе. Да не би да сме пропуснали нещо по пътя?

Мария закачи канчето на раницата и се приготви да продължи. Карин прехапа устни.

— Горе е „Блохамарен“. А днес трябва да ноцуваме в „Сюларна“.

Мария застина на място и се вторачи неразбиращо в нея.

— Ама ти през цялото време говореше за „Блохамарен“. От „Стурулвон“ до „Блохамарен“ и оттам до „Сюларна“. Все това повтаряше.

— Да, знам, така си мислех, но имаме резервация за „Сюларна“ довечера, а за „Блохамарен“ за утре вечер, така пише в документите.

Мария продължи да я гледа слисано. Не сега. Не когато бяха толкова близо. Карин се шегуваше. Трябваше да се шегува.

— Съжалявам.

Мария срещна очите на Карин и осъзна истината — това не беше шега. Но може би не беше толкова лошо. Малко се бяха объркали. Сигурно трябваше да се върнат само няколко километра назад.

— А колко остава до „Сюларна“?

Карин се поколеба. Долавяше по гласа на Мария, че лошо ѝ се пише. Но нямаше как да ѝ отговори „още малко“ или „не е далеч“. Отново ѝ оставаше единствено истината.

— Деветнайсет километра.

— Деветнайсет километра! Шегуваш ли се?!

— Между „Блохамарен“ и „Сюларна“ има деветнайсет километра. Е, не сме съвсем до „Блохамарен“, така че осемнайсет. Може и седемнайсет.

— Да му се не види, това са поне още четири часа!

— Извинявай.

— До колко часа е светло?

— Не знам.

— Дявол да го вземе! Тая няма да я бъде. Ще преспим горе, а утре ще идем в „Сюларна“. Ще сменим резервациите. Би трябвало да се съгласят.

За момент Карин изпита дълбоко облекчение. Разбира се. Това беше изходът. Колко е умна Мария. Убедена, че решението на проблема е близо, тя извади потвърждението за резервацията и мобилния си телефон от раницата.

Оказа се, че не могат да разменят нощувките. Няколко свободни места. В последния уикенд за сезона било пълно. Ако си носели спален чувал или надуваем дюшек, можели да легнат в бараката. След 21:30 щели да се намерят две места в ресторанта. „Съжаляваме.“ Карин и Мария обсъдиха предложението, но Мария даде ясно да се разбере, че няма да спи в някаква проклета барака, метна раницата на рамо и пое на път.

Отначало тя не искаше да говори, а после вероятно не можеше — така предполагаше Карин. Макар да валеше и насрещният вятър да ги щипеше по бузите, лицето на Мария бе добило леко сивкав оттенък и кожата ѝ беше така увиснала, все едно нямаше лицеви мускули.

Изглеждаше капнала от умора. Отговаряше едносрично на въпросите. Карин се мъчеше да поддържа духа висок, но ѝ ставаше все по-трудно.

Вината не беше нейна.

Е, беше, но стана погрешка.

— Хайде да си починем малко — предложи Карин, след като вървяха без спиране около час и половина.

— Глупости. По-добре да вървим, та все някога да стигнем.

— Хапни малко ядки да посъбереш сили. Трябва да напълня манерката.

Тя кимна към бликащата вода няколко метра надолу от платото, по което се движеха.

— Не можеш да слезеш дотам.

— Хайде бе!

Карин звучеше по-самоуверена, отколкото се чувстваше, правеше всичко по силите си да остане позитивна и да не изпада в униние и в отвратителното настроение на Мария. Надяваше се вечерята и нощният сън да поуспокоят приятелката ѝ, за да не бъде съсипана цялата екскурзия. Докато вървеше към ръба, осъзна, че Мария е права — нямаше да бъде лесно да се спусне, наклона си го биваше. Трудно, но не и невъзможно.

Карин направи още една крачка към ръба и земята под краката ѝ изчезна. Тя политна, изпищя и размаха ръце в опит да се задържи. Лявата ѝ ръка се залови за нещо, докато падаше, но то се откачи и Карин се търкулна по ската заедно с пръст, кал и камъни. Удари дясното си коляно и през главата ѝ прелетя мисълта, че това едва ли ще ѝ попречи да стигне „Сюларна“, след което се просна по гръб на няколко метра от ромолящия поток. Отделни камъчета продължаваха да падат покрай нея и засядаха в тинята.

— Мили боже! Добре ли си? Какво стана?

Уплашеният глас на Мария отгоре.

Карин с мъка се надигна до седнало положение. Огледа се. Светлият ѝ дъждобран изглеждаше, все едно е изиграла десет рунда бой в кал, но изглежда тялото не беше пострадало. Коляното я понаболяваше, но нищо повече.

— Добре съм, нищо ми няма.

— Какви са тези клечки в ръката ти?

Нещо в ръка ли държеше? Карин погледна и го захвърли с ужасен писък.

Беше ръка.

Скелет.

„Клечките“ представляваха лъчева и лакътна кост. Тя погледна към склона, по който беше паднала. Няколко метра под мястото, където стоеше Мария, стърчеше останалата част от ръката, а до нея лежеше череп, потънал донякъде в калта.

Този път Карин вече можеше да бъде сигурна, че екскурзията е провалена.

6

Елинон Бергквист.

Валдемар Литнер въздъхна дълбоко. За първи път беше цъфнала при него преди малко повече от два месеца. Обадила се във фирмата и запазила час. Настояла да се види точно с него. Целта на посещението беше леко смътна и през последвалите срещи така и не се изясни. Нещо, свързано с откриване на нова фирма и помощта, от която се нуждаела за това. Макар той да ѝ асистира, доколкото можа, нищо не излезе. Днес Елинон беше не по-близо до създаването на работещо предприятие, отколкото при първата си поява. Тогава той се беше почудил защо е потърсила точно него. Тя твърдеше, че ѝ го е препоръчал неин познат. Валдемар попита кой, но отговорът ѝ беше изключително уклончив. Отново. Оказа се, че има немалко въпроси, по които мълчеше. Например за каква фирма става дума и с какво ще се занимава.

Днес обаче щеше да бъде последната им среща и после можеше да забрави Елинон Бергквист завинаги. На път към вратата той притисна с ръка кръста, който го наболяваше, и изправи гръб, доколкото можеше. Отвори вратата към малката рецепция. Тя скочи от черния диван в секундата, в която го видя.

— Здравейте, Елинон. Заповядайте.

— Благодаря.

Усмихна му се, докато се ръкуваха. Той я покани в кабинета си, тя седна на стола срещу бюрото и свали червеното си палто. Остави голямата си дамска чанта в скута.

— Нося документите, които ми дадохте — започна и пъхна ръка в чантата си.

— Елинон — прекъсна я Валдемар и нещо в начина, по който произнесе името ѝ, я накара веднага да престане да рови из чантата и да вдигне поглед. — Не смятам, че трябва да бъдете наш клиент.

Елинон замръзна. Да не би да беше заподозрял нещо? Беше ли сгрещила някъде? Дали някак бе научил, че тя изобщо не е тук за

финансови съвети, а за да... да, защо всъщност беше тук? Просто искаше да види кой е той. Какъв е. Струваше й се вълнуващо да седи на това място, очи в очи с бандит, извършил икономически престъпления, заплашвал мъжа й и може би дори замесен в убийства.

Когато се нанесе при скъпия си Себастиан, тя намери найлонова торба с документи. Торба, чието споменаване разстрои Себастиан и той я помоли да я изхвърли. Да я унищожи.

Тя не го направи.

Прочете съдържанието. Прочете го, разпозна едно име — „Дактея Инвест“ — и разбра, че Валдемар Литнер несъмнено е престъпник. Никой, замесен в бъркотията около „Дактея“, за която се писа толкова много по вестниците преди няколко години, не можеше да бъде невинен, беше убедена в това.

Веднъж, докато Себастиан още беше затворен въпреки с белодробна инфекция, го попита за Валдемар. Просто се чудела кой е, нищо повече. Себастиан побесня. Искеше да знае откъде е чула името, какво знае. Тя призна истината — че е надникнала в торбата, която я беше помолил да изхвърли. След това се принуди да излъже.

При следващия въпрос. Каза, че я е изхвърлила.

Същевременно изпита радост. Острата реакция на Себастиан потвърждаваше, че е напипала нещо. Той сякаш се страхуваше от Литнер. Тя истински щеше да му помогне, ако сама проучи Валдемар и постепенно затегне примката. Само че сега явно дойде краят на шпионирането.

— Защо да не ви бъда клиент? — попита Елинонор и се размърда на стола, готова да бяга, ако Валдемар прибегне до насилие.

— Не мисля, че мога да ви помогна. Това е четвъртата ни среща, а още дори не сте регистрирали фирмата.

— Възникнаха някои...

— Знаете ли какво мисля, че можем да направим? Отваряте фирмата и когато потръгне и всички документи са изрядни, се връщате тук и тогава ще видим какво можем да свършим.

За голямо свое учудване той видя как Елинонор кимва и се изправя.

— Да, може би така е най-добре.

Валдемар се стъписа. Беше очаквал поне известна съпротива. В крайна сметка тя беше прекарала над шест часа в офиса му. Беше си платила срещите. Не беше получила нищо в замяна. Той не очакваше

да се даде без бой. Не знаеше защо точно, просто му се струваше, че е от този тип.

А сега я гледаше как си взима палтото от облегалката на стола и отива към вратата.

— Благодаря за всичко. Много ми помогнахте — каза тя и отвори вратата.

— Благодаря, радвам се, че сте доволна.

Елинор му се усмихна, излезе и затвори след себе си. Погледна трезво на положението. Все още беше регистрирана на стария си адрес, той нямаше как да открие каквато и да било връзка със Себастиан, стига да не я проследил. А това изглеждаше малко вероятно. Може би е казал истината, просто е смятал, че не може да ѝ помогне. Нямаше да идва повече. Беше време професионалистите да се заемат. Себастиан никога нямаше да научи, че тя се е погрижила Валдемар Литнер да бъде премахнат. Това щеше да бъде тайният ѝ подарък за него. Доказателството за любовта ѝ.

А после нищо нямаше да може да застраши щастието им.

Шибека крачеше из апартамента. Вълнуваше се, но същевременно беше чакала толкова дълго, че сега, когато това най-после се случи, изпитваше едва ли не страх. Тя седна и още веднъж прочете писмото, което беше поставила внимателно на масата пред себе си. Текстът заемаше едва половин страница. Странно, че нещо толкова важно може да бъде толкова кратко.

Драга Шибека,

Благодарим Ви за писмото. Извинете, че отговорът ни се забави толкова дълго във времето. Ние в редакцията обсъдихме дадената от Вас информация и решихме, че искаме да се свържем с Вас. Най-добре да се видим, съвсем не принудено, за да можем по-добре да осмислим историята Ви и да преценим как бихме могли да процедираме с изчезването на съпруга Ви.

Чакаме Вашия отговор.

С уважение,
Ленарт Стрид
Разследващ репортер

Най-отдолу имаше адрес и няколко телефонни номера, вероятно на редакцията. Шибекa внимателно прочете писмото още един път. Дали да каже на синовете си? По-добре не. За нея надеждата можеше да угасва и пак да припламва, беше свикнала; през годините се случи неведнъж. Но трябваше да защити децата си. Достатъчно болезнено беше за тях да израснат без баща. Само че не беше сигурна. Дали наистина щеше да се справи самичка? Пак прочете писмото, сякаш за да види дали ще ѝ даде отговори, но то доведе единствено до същите въпроси. Какво значеше „непринудено“? Дали беше просто начин да не поемат отговорност? Как така щяха да „осмислят историята ѝ“? Беше истина, но дали това им стигаше? Наистина ли щеше да се осмели да се срещне сама с този мъж? Роднините и познатите ѝ нямаше да го одобряват. По принцип щяха да са прави, но тя не желаше никой да я придружава. Щяха да опитат да я спрат. Да говорят вместо нея, да я карат да мълчи. И тогава всичко щеше да отиде на вятъра. Не го искаше. Държеше да чуе собствения си глас. Да стигне докрай. Приятелите ѝ несъмнено знаеха как се е борила и никога не се е предавала, но дали щяха да разберат, че това е Швеция? Че тук жените могат да се срещат с мъже, без да покриват лицето си? Съмняваше се.

Значи никой не биваше да научава. Тя излезе в коридора и застана до черния безжичен телефон. Той стоеше на малка масичка и тя си спомни как двамата с Хамид ходиха да го купят. Телефон. Купен от големия универсален магазин долу в търговския център, който сега се наричаше „Брома Блокс“; вътре имаше толкова много телевизори, че отначало тя не повярва на очите си. Цяла стена с движещи се картинки. Редица след редица стелажи с всичко от слушалки до дивидита. Изобилие. Двамата с Хамид се спогледаха и се усмихнаха на това, че те, които макар сега да разполагаха с много пари, всъщност имат съвсем малко.

Купиха си телефон и най-евтиния телевизор, който намериха. Саид ги докара до къщи с покупките. Тя помнеше как седеше на задната седалка и развълнувано докосваше с пръст бялата кутия със снимка на телефон отгоре. Нямаше търпение да я отвори. Да го вземе в ръце.

Много вечери бяха прекарвали в опити да се свържат с роднини и приятели в Кандахар. Винаги е било трудно. Мобилните им телефони

рядко работеха, а дори и да се свържеха, често разговорът изведнъж прекъсваше. Въпреки това тя помнеше тези моменти с топло чувство.

Връзката с дома.

Радостните гласове.

Стояха заедно, един до друг, тя и Хамид. Правеха си чай, той набираще различни номера и се надяваха заедно. Най-често изобщо нямаше отговор, но получеше ли се, и двамата надаваха радостен вик и тя се притискаше до телефона, за да чуе думите от някогашния им дом. Той ѝ позволяваше. Позволяваше ѝ да слуша. Усмиваше ѝ се. Милваше я по ръката, докато тя седеше тихичко и само слушаше.

Хамид. Нейният мъж.

Сега тя вдигна слушалката и я погледна. Вече я използваше рядко. В случаите, когато се свързваше с родината, обикновено беше на гости у приятели, седеше с жените в кухнята и слушаше как мъжете говорят в другата стая. Не беше същото. Изобщо. Но тя не можеше да се обади сама, те искаха да говорят с мъж. Не с нея. И толкоз.

Набра единия от номерата в писмото. Мобилен телефон. Знаеше, че шведите вдигат най-вече мобилния, затова първо пробва с него. Чува се два сигнала и после мъжки глас:

— Ленарт на телефона.

В първия момент тя не посмя да каже нищо. Може би се бе надявала той да не вдигне, та да има време да обмисли разговора предварително. Не знаеше какво да прави. Мъжът обаче чакаше отговор.

— Ало, Ленарт на телефона.

Тя се видя принудена да заговори, но гласът ѝ потрепери;

— Здравейте, казвам се Шибек Хан, получих писмо от вас.

— Извинете, не ви чух добре.

Тя събра смелост, иначе мъжът сигурно щеше да загуби интерес.

— Писмо. Получих писмо от вас. Казвам се Шибек Хан.

Усети, че е приковала вниманието му.

— Да, здравейте, радвам се, че се обаждате — каза той с повече енергия и интерес в гласа. — Както ви писах, проявяваме интерес към изчезването на мъжа ви — продължи. — Не мога да обещаая нищо, но смятаме, че си струва да проучим въпроса.

Мъжът говореше бързо и тя не успяваше да схване всяка дума. Но определено чу думата „интерес“. Престори се, че е разбрала

всичко. Чувстваше, че е важно, иначе мъжът можеше просто да я отпрати.

— Добре.

— Да се видим?

— Сега ли?

— Не, не сега. Но...

Настъпи мълчание и на Шибека ѝ се стори, че го чува как разлиства бележник.

— Понеделник в одинайсет. Добре ли е?

„Добре ли е?“ — май значеше същото като „Става ли?“. Синовете и колегите ѝ употребяваха този израз. Удобно ли е, това я питаше. Сега го разбра. Но изведнъж се разтрепери.

— Не зная.

Мъжът замлъкна за момент, после продължи:

— Не знаете или не можете?

— Не знам. Мисля.

Шибека не беше сигурна как да обясни. Искаше го, но ѝ се струваше нередно.

— Имате предвид само вие и аз? Да се срещнем?

— Ако не искате, ще вземем преводач. Но не ми се струва необходимо. Говорите шведски чудесно.

— Благодаря, старая се.

Тя се поколеба. В света на Ленарт Стрид не беше странно сама жена да се срещне с непознат мъж. В тази страна не беше странно, а сега тя живееше тук. Шибека си пое въздух и събра смелост.

— Къде?

— Има едно кафене до „Оленс“ при „Т-Сентрален“. Кафе „Болеро“.

Кафене. Разбира се. Шведите ходеха на кафе. Шибека се сети, че ѝ трябва лист и химикалка да си запише всичко това. Но би трябвало да може да запомни „Кафе“ и Б-нещо си.

— Може ли да повторите?

— Кафе „Болеро“. До „Оленс Сити“.

— Благодаря.

— Единайсет часът?

— Единайсет часът, добре.

Чувстваше се глупаво само да повтаря всяка негова дума, но мъжът, изглежда, не обръщаше внимание.

— Доскоро тогава — каза той и затвори.

Шибека постоя мълчаливо няколко секунди, преди да постави слушалката на място. Мина по-добре, отколкото се надяваше.

Уж беше същият апартамент, а не го усещаше така. Всичко си беше на мястото. Мебелите бяха наредени както винаги. Дюшемето пред кухненския праг все така скърцаше, когато тя отиваше да закусва. И цветята на прозорците си растяха, все едно нищо не е станало. Но Урсула вече не се чувстваше у дома. Сякаш се намираще на непознато място, макар да познаваше всяко ъгълче, всеки сантиметър. Може би ѝ липсваха звуците, може би това, че сакото му вече никога не беше метнато върху кафявото кресло, или пък че кафеарката не я чакаше включена, когато се прибере вкъщи. Не знаеше. Фактът, че се чувства като натрапница в собствения си дом, я тормозеше и логичната страна на съзнанието ѝ храбро се съпротивляваше и се мъчеше да направи случилото се понятно, като го омаловажи.

Нямаше чак такава разлика.

Повечето шумове в апартаментата бяха изчезнали, когато Бела се премести в Упсала, но тогава не се бе разстроила, или поне се опитваше сама да се убеди в това. Така или иначе връзката ѝ с Микаел не вървеше през последните години, повтаряше си тя. Ако трябва да бъде честна, двамата се бяха отчуждили. Двойките се разделяха, напускаха и си намираха нови партньори постоянно. Станалото беше съвсем естествено.

Само че цялата логика на света не можеше да удържи болезненото чувство, което ѝ тежеше непрестанно. Не самотата я измъчваше. С нея се справяше. А начинът, по който се беше случило. Че той я беше напуснал. Не можеше да преглътне немислимостта на тази идея. От него би очаквала да се бори за нея.

Не да изчезне просто така.

Не и Микаел.

Ако някой от двамата би вдигнал ръце и би избягал, щеше да бъде тя.

А го стори той. Без дори да се опита да промени нещо. Наглед дори без угризения. Бързо и решително, по начин, на който никога не

би ѝ хрумнало, че е способен.

Беше обяснил, че е прекъснал връзката си с другата жена. Прекъснал, не приключил. Направил пауза, за да изясни отношенията си с Урсула, преди да продължи напред. Не е било вярно. Нищо не е искал да изяснява, а само да говори с нея, да се извини и после да изчезне.

Да отиде при онази.

При Аманда.

Беше се държал разумно, меко, но решително. Не ѝ беше дал шанс да намери отново пътя към сърцето му — тази врата беше затворена. Беше я хванал за ръка, за да я утеши, докато ѝ съобщаваше неизбежното. Тя усещаше, че той избягва детайлите, които биха я наранили, но същевременно държеше на истината.

В този момент Урсула го обичаше.

Поне така вярваше. Беше чувство, което не бе изпитвала дотогава. Силно и противоречиво. Все едно в азбуката се е появила нова буква, която никога не е виждала преди.

Идваше ѝ да крещи и да го замеря с тежки предмети. Да го целува. Да го умолява. Непонятни за нея импулси. Любов, ярост, недоумение в абсурдна и абсолютно вцепеняваща комбинация. Тя просто седеше и кимаше. Пусна ръката му и каза, че разбира, макар в действителност да не разбираше нищичко.

Той остана да живее с нея още известно време, но все повече от вещите му изчезваха и посещенията му ставаха все по-кратки и по-кратки, докато един ден спряха окончателно. Той се беше изнесъл.

Беше я изоставил.

Двамата с Микаел бяха посрещнали много предизвикателства през годините. Неговият зависим характер и нейната неспособност за близост бяха двете големи пречки, които трябваше да преодоляват. Порано винаги съумяваха. Напипваха верния тон. Тогава различията им се превръщаха в късчета от пъзела, които си намираха мястото.

Не и този път.

Бил влюбен в другата, така каза.

За втори път в живота си. Този път в някоя, която дава също толкова, колкото получава.

Урсула беше наясно, че не би могла да се конкурира с това.

Затова го пусна да си върви.

8

В дните след разговора с Мике Урсула не излизаше от апартамента. След първоначалния шок възникнаха толкова много въпроси и проблеми, за които да се погрижи. Най-много я измъчваше как и преди всичко кой от двамата им ще съобщи на Бела за станалото. Колкото повече мислеше, толкова по-силно се убеждаваше, че тя трябва да го направи. Иначе можеше да изгуби не само мъжа, но и дъщеря си. Бела винаги е била момичето на татко. През годините тъкмо те двамата се разбираха най-добре. Разбира се, Урсула присъстваше в картинката. Леко встрани. Понякога.

Когато не беше на работа.

Когато двете с Бела не бяха в някой от онези конфликти, в които толкова често се озоваваха.

Когато самата Урсула искаше и се стараше. Само тогава.

При нейните условия.

Открай време се мъчеше да избегне тази мисъл, но сега, в празния, чужд апартамент, нямаше как да не я споходи.

Урсула внезапно осъзна, че трябва да си създаде нова връзка с Бела. По-истинска. Собствена, не такава покрай отношенията им с Микаел. Вече не можеше да се осланя на него.

Сега беше сама.

Да говори първа с Бела, щеше да бъде добро начало. Поне така ѝ се струваше. Урсула се обади на Микаел и го помоли да я остави тя да съобщи на Бела. Той веднага се съгласи, даже я насърчи.

И така на петдесетгодишна възраст тя се оказа изправена пред начинание, в което никога не я е бивало.

Да се срещне с дъщеря си съвсем човешки.

Като майка.

Истинска.

Отне ѝ близо ден да събере смелост да ѝ се обади.

9

Видяха се на кафе недалеч от университета. Бела предложи мястото. Беше от онези модерни, вдъхновени от Америка заведения, в които сладкишите са огромни и кафето се сервира в картонени чашки. Урсула подрани, поръча лате, седна и се загледа през прозореца. Наблюдаваше автомобилите и забързаните хора. Беше преди обед и кафенето беше полупразно. Урсула сърбаше горещото кафе и се опитваше да си събере мислите, да не ги оставя да кръжат и да се разпръскват във всички посоки. Но когато успееше, разбираше, че всичко се свежда до едно. Дали ще изгуби и Бела? Дали вината не беше нейна? Защо не можеше да бъде като другите майки? Защо не можеше...

Изведнъж Бела се появи зад гърба ѝ. Урсула дори не я беше видяла да влиза.

— Здравей, мамо.

Урсула опита да се усмихне, но като че ли не се получи. Бела веднага доби сериозен вид и седна.

— Какво е станало? Много си бледа.

Урсула заразказва. Стараеше се да бъде балансирана и да не прехвърля вината върху Микаел. Взели решението заедно, добави. Сигнали до това като зрели хора. Не звучеше кой знае колко убедително. Но Урсула чувстваше, че това е правилният път. Необходимо беше равновесие. Не биваше да принуждава Бела да избира страна. В противен случай знаеше кого ще избере дъщеря ѝ.

Тръгнаха пеш обратно към гарата. Майка и дъщеря. Урсула не помнеше кога последно са крачили една до друга. Дъщеря ѝ вече беше голяма. Умна, зряла, надарена с топлота и сърдечност, които заливаха Урсула. Напрежението я напусна и тя се наслаждаваше на мига. Сякаш бяха по-близки от когато и да било.

Чувството не я напусна и когато застанаха на перона до влака, който щеше да я върне в Стокхолм. Когато приближиха жп гарата, Бела я попита дали не иска да пренощува при нея, можела да ѝ пригответи

легло в стаята си. За секунда Урсула обмисли дали да не изненада дъщеря си, като се съгласи. После се разколеба. И така бяха надминали очакванията, по-добре да не рискува, да не ѝ се натрапва. Извини се, че трябва да отиде на работа, но обеща пак да дойде. Съвсем скоро.

— Ти как се справяш? — попита Урсула и не се поддаде на импулса да погали Бела по бузата.

— Добре.

Бела се протегна към нея и я прегърна. Урсула не помнеше кога го е правила за последно. Със сигурност много отдавна.

— Не съм толкова изненадана, колкото може би си мислиш — каза Бела, след като я пусна.

Урсула се вцепени. Едно гласче в главата ѝ направо ѝ изкрещя само да се усмихне в отговор. Да се усмихне и да се качи на влака. Да запази хубавото чувство. Тя не го послуша.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... С татко доста си говорим и...

Бела отмести поглед, очевидно леко притеснена от ситуацията. Урсула се опита да прочете мислите ѝ. Хрумна ѝ само едно:

— Знаеше ли, че има друга жена?

— Не, дума да не става.

— Но си знаела, че смята да ме напусне?

— Не, не, няма такова нещо. Честна дума, нямах представа.

— Но нали каза, че не си изненадана? Значи си го очаквала.

— Мамо...

— Ясно ти е, че ме е изоставил, понеже съм... какво, човек, с когото не може да се живее?

— Мамо, не ме разбра.

Урсула видя как очите на Бела се напълват със сълзи. Тя протегна ръка към нея и Урсула несъзнателно, за свое собствено учудване, се отдръпна. С един последен поглед се обърна и тръгна към влака.

— Не си отивай! — извика Бела подире ѝ. — Хвани следващия влак, нека поговорим!

Но тя не остана. Не изчака следващия влак. Не посмя. Някъде дълбоко в нея гласчето ѝ шепнеше, че Бела е напълно права.

10

Урсула продължи да ходи на работа както обикновено, но не каза нищичко на никого. Какво да каже? Че мъжът ѝ я е зарязал? Друг път. Никога не е била от онези, които споделят личните си проблеми и мислите си на кафе и кифличка. От всички колеги най-близък ѝ беше Торкел, неин шеф и любовник, но точно с него не можеше да сподели. Щеше да го изтълкува погрешно, щеше да се надява, че спорадичните им сексуални отношения ще се превърнат в нещо повече. Докато Микаел присъстваше в живота ѝ, Торкел сам бе затворил вратата за сериозна връзка с нея. Щом Микаел го няма, нещата щяха да се променят. Оказа се по-лесно от очакваното да се преструва, че нищо не е станало, и да се държи нормално.

Гледаше да се съсредоточи върху работата. Оказа се по-трудно от обикновено. Екипът се намираще в изчаквателно положение, но въпреки това тя идваше все по-рано всяка сутрин. Подреждаше бюрото. Разчистваше материали от разследвания и каталогизираше стари случаи. Продължи така няколко седмици. После започна пак да излиза от релси.

Знаеше, че в тези периоди Ваня също става нервна. И тя не беше създадена за такъв бездеен живот. Но поне в момента кандидатстваше за организирано от ФБР тригодишно специализирано обучение за профайлъри в САЩ и прекарваше почти цялото си време в подготовка за тежките приемни изпити. Урсула почти не я виждаше през деня — или беше забила нос в книгите, или беше залепена за компютъра.

Били беше върнат на служба след смъртоносния изстрел срещу Едвард Хинде, но рядко се появяваше в управлението. Носеха се клюки за ново гадже.

Спасението дойде от Свен Даден, един от старите ѝ колеги в Националната криминалистична лаборатория в Линшьопинг, когото вербуваха в новосформираната при много голям обществен интерес Група за неразрешени случаи в рамките на Криминалната полиция. По-рано съществуваше звено в Сконе, голям отдел с шестима

детективи, един от които Свен, но сега щяха да прехвърлят успехите им на национално ниво; поканиха Свен за началник на Техническия отдел.

Кабинетът му беше на етаж под този на Националния отдел за разследване на убийства и с тях дележа една лаборатория.

Урсула започна да си намира работа на долния етаж. Разхождаше се покрай вратата на Свен. Питаше го дали иска кафе.

Бъбреше.

Интересуваше се от всичко и даваше съвети.

Гледаше да е наблизо възможно най-често.

Скоро получи и първия въпрос.

Ставаше дума за убийство в Ханинге. Отпреди осем години. Дали би могла да му помогне?

Можеше.

Торкел бързо разбра какво прави тя, но не каза нищо. Една заета Урсула беше за предпочитане пред Урсула, обикаляща нервно като тигър в клетка и само чакаща да заръфа някого. Затова не възрази, когато, без дори да го попита, тя на практика заработи в отдела на Свен.

Работа до късно. Ранно ставане. Ден след ден.

Свен я подканяше да се прибира вкъщи. Трябвало да обърне внимание на семейството си. Урсула излъга и го увери, че няма проблем.

И без това били само двамата с Мике, а той проявявал разбиране.

Винаги е бил такъв, добави тя и се усмихна.

Така че продължи да работи усърдно, съвсем наясно, че използва работата като щит, с който да държи всичко друго на разстояние.

Александер Съодерлинг се надигна от скъпия ергономичен офис стол и отиде до прозореца. Тук-там по някой безделник на „Дротнинггата“ въпреки късния час. Той хвърли поглед на часовника. Децата сигурно вече спяха. Също и Хелена. Днес изобщо не ги беше виждал будни.

Целият ден представляваше безкрайна поредица от най-различни срещи. Напоследък вървеше добре. От известно време беше все така. Фирмата се разрастваше, но с нея растеше и натоварването. Беше се върнал в офиса в шест часа и вече му идеше да зареже всичко. Да се прибере вкъщи. Поне веднъж той да закара Селма на езда. Да остане

да я погледа. Да прекара някой и друг час с Хелена преди лягане. Идеята беше привлекателна, но той реши да направи компромис. Щеше да окачи на пирон работата с купчината документи, които, преди да си тръгне, секретарката остави на бюрото му, но поне щеше да приключи с имейлите. Не повече от половин час. Вероятно щеше да изпусне ездата, но поне щеше да има един час с жена си.

четиридесет и пет минути по-късно приключи. Доволен от себе си, реши само да хвърли едно око на новините, преди да се прибере вкъщи.

Водещото заглавие на първия сайт гласеше:

МАСОВ ГРОБ В ПЛАНИНАТА

В статията нямаше кой знае какви подробности. Туристи попаднали на гроб. Няколко трупа, били там отдавна. Александер потърси в други сайтове. Същата информация в друга форма. Нищо повече. Нито дума кои са, колко са и откога са мъртви. Александер се облегна назад. Отпусна рамене, сякаш преди това несъзнателно ги е свил. Въздъхна, опита се да се успокои, да мисли трезво.

Значи са ги открили.

Или?

Да, трябва да са те. Колко масови гроба може да има в Йементланд?

Наля си чаша кафе. Сега не можеше да се прибере у дома. Пиеше кафето прав до прозореца, загледан в „Дротнинггата“, след това се върна при компютъра. Сърфира още около час в очакване да излезе нова информация, но засега нямаше нищо. Предположи, че утре ще се разкрият повече подробности. Въпросът беше какво да предприеме сега. Да се обади, да съобщи? Сигурно вече знаеха. Само че ако не се обадеше, можеше да помислят, че не е отдаден. Немарлив. Да се свърже с тях също може да се окаже грешка, но не толкова голяма, колкото да си мълчи.

Така че той стана от стола и се върна до прозореца. Беше заваляло. Малкото минувачи бързаха по тротоара, превити срещу

пронизващия вятър. Александер извади мобилния телефон. Набра номера. Вдигнаха на третия сигнал. Музика на заден план. — Да?

Женският глас не каза нищо повече от това. Александер позна песента. Люке Ли. „Възможност“. В бюрото слушаха Люке Ли.

— Александер се обажда. Съдерлинг — добави той за всеки случай.

Отдавна не бяха разговаряли.

— Да, знам.

При всеки друг разговор Александер би продължил с учтив въпрос как се чувства и добре ли е. Кратките отговори, които получаваше засега обаче, му подсказаха, че тук това няма да се хареса. Мина направо на въпроса.

— Четохте ли вестниците?

— Какво трябва да съм чела?

— Натъкнали са се на масов гроб в Йемтландските планини.

— Не, не го знаех.

— Пише го в интернет.

— Аха.

Александер мълчеше, гледаше как дъждовните капки бързо се стичат в подобни на кръвоносни съдове струи по стъклото. Очакваше някаква реакция, въпрос какво точно пише, но така и не го дочака.

— Вероятно можем да приемем, че са те — поясни Александер съвсем излишно. — Колко масови гроба може да има в Йемтланд?

— Аха.

И този път нищо повече от това. Очевидно беше, че жената няма намерение да участва активно в разговора. Дори не звучеше особено заинтригувана, по-скоро беше леко разсеяна. Александер взе да се притеснява, че може би е сгрешил с обаждането.

— Ще се опитам да науча дали полицията знае кои са — продължи той в опит да покаже инициатива.

— И ако знаят?

— Не мисля, че има голям риск. Всичко беше изключително... професионално.

— И какво да правим? — Жената направи кратка пауза. — Или по-точно вие...

— В сегашното положение — нищо.

— Нищо?

— Май е най-добре.

— Защо тогава се обадохте?

— Исках само... Реших, че бихте искали да знаете за откриването на гроба.

— Искам да зная, ако имаме проблем. Имаме ли проблем?

— Не — отвърна Александер.

— Значи не искам да зная.

Отново тишина. Пълна. Дори Люке Ли заглъхна. Разговорът беше приключил. Александер остави телефона. Стана и се загледа с невиджаци очи към улицата.

Дали имаха проблем?

Не, още не, но той беше почти сигурен, че скоро ще имат.

11

Телефонът звънна малко след осем и половина в понеделник. Торкел тъкмо беше взел първата чаша кафе за деня. Размърда мишката, за да събуди компютъра, отпи от топлата напитка и вдигна.

— Торкел Хьоглунд.

Жената се представи като регионален полицейски началник Хедвиг Хедман. Торкел веднага се сети, че е от Йемтланд. Не защото помнеше имената на всички районни началници, а защото Хедвиг Хедман съвсем наскоро беше докладвана на омбудсмана заради изказване по адрес на един от подчинените си. Омбудсманът едва ли щеше да се заеме с въпроса, но Торкел беше запомнил името ѝ.

— С какво мога да ви помогна? — попита той и пак отпи от кафето, докато седеше на стола.

Няколко минути по-късно затвори.

Открити шест трупа.

Горе в планината.

Очевидно били там от доста време.

Хедвиг Хедман започна разговора с вестта, че са намерили масов гроб. Торкел се запита дали шест души са достатъчни, за да го нарекат така, но и четирите големи вестника бяха използвали този термин, тъй че той го прие. Не че имаше значение.

Бяха достатъчно много, за да се наложи да отидат дотам.

Стана и излезе от кабинета. Кристел, секретарката му, още не беше дошла, затова той ѝ остави бележка с молба да провери по-летите до Йостершунд, като дойде, и да му ги предаде възможно най-бързо.

Той се върна в кабинета си, отпусна се на стола и си допи кафето, докато размишляваше.

Трябваше да събере екипа.

Само че оставаха два въпроса.

Първият беше свързан с Ваня, която кандидатстваше за обучение във ФБР. Беше минала през първата пресявка и сега беше сред осмината останали кандидати. Местата бяха три. Торкел беше

стопроцентово сигурен, че тя ще успее. Лично ѝ беше написал възможно най-добрата препоръка. Е, със смесени чувства, трябваше да го признае. Много харесваше Ваня, тя беше изключително добър полицаи, важен член на екипа и наистина заслужаваше възможността да се развива и да върви напред. Но това означаваше да я изгуби. Щеше да отсъства цели три години.

Три години без най-добрия му служител.

Торкел вече беше започнал да ѝ търси заместник, временен или постоянен в зависимост от това дали ще поиска да се върне при тях след САЩ, или ще поеме по друг път. Не беше обявил свободното място, не беше съобщил официално, че търси нови хора. Отчасти заради съществуващата минимална възможност Ваня да не бъде сред тримата избрани. Отчасти защото му се искаше да избегне продължителен процес на търсене, в най-лошия случай със стотици кандидати за едно място. Възнамеряваше деликатно да пропусне всичко от рода на стаж, формална квалификация и евентуални предимства. Сигурно противоречеше на цял ред правила за назначаване, но изобщо не го беше грижа.

Националният отдел за разследване на убийства беше отбор.

Неговият отбор.

Щеше да избере когото прецени. В крайна сметка беше важно не толкова какво си правил, а кой си. Да, разбира се, може да си изключителен полицаи, но това не стига. Трябва ти нещо друго. Нещо по-трудно за определяне. Трябва да прилягаш. Торкел познаваше лично цял куп опитни полицаи с пет, десет, двайсетгодишен стаж, които вероятно биха се справили великолепно с чисто полицейската работа, но не виждаше никого от тях като част от своя отбор. Освен това повечето бяха мъже, а Торкел беше решен заместникът на Ваня също да е жена. Не заради квоти или някакви инструкции за равнопоставеност, а по простата причина, че опитът му подсказваше едно — смесените екипи работят по-добре. Знаеше накъде вървят нещата. Мислите му отново и отново се връщаха към кандидатурата на една млада жена, току-що завършила обучението си в Сигтуна.

Йенифер Холмгрен.

Беше му писала преди няколко седмици. Без предварителни очаквания. Обясняваше колко ѝ се иска да работи в „Риксмурд“ и защо; в писмото ѝ имаше нещо, което веднага се понрави на Торкел. От него

лъхаше на отговорност и желание. Не да изкачва стълбицата в организацията или да изпъкне, а да се развива, да израства, да работи с най-добрите, за да се учи.

Когато Ваня му съобщи, че кандидатства за Куонтико, Торкел повика Йенифер за кратко интервю. Не че сериозно вярваше, че е подходяща заместница, а по-скоро от любопитство.

Тя не го разочарова. Беше общителна, интелигентна, отговорна. На Торкел му се стори, че едва се сдържа да не се пръсне от ентузиазъм, докато говореше как си представя полицейската работа. Напомняше му за Ваня при първата им среща, а това бе възможно най-високата оценка, която би могъл да даде. Очевидният ѝ недостатък беше младостта и пълната липса на опит. Би могъл да си затвори очите за това, ако реши да пробва с нея. Предполагаше се, че така пък все още няма да е затънала в предразсъдъци, че не би се възпротивила срещу нови идеи с аргумента „ама ние винаги сме го правили другояче“. Беше отворена и податлива на моделиране.

Ваня щеше да получи отговор до няколко седмици и да замине през ноември. Торкел нямаше да сгреша, ако вземе евентуален заместник още сега.

Реши да се обади в Сигтуна и да види дали може да им открадне Йенифер.

Другият въпрос, за който трябваше да се погрижи, беше Себастиан.

Себастиан Бергман.

Непоправим характер, но блестящ ум.

Покрай последните две разследвания бе съумял да си проправи път в екипа. Никой не го искаше наистина, но той се оказа от полза и в двата случая. Несъмнено. Особено в последния.

Спаси живота на Ваня.

Същевременно обаче присъствието му създаваше конфликти, които бяха вредни за групата. Едно разследване на убийство винаги е тежко, а намесеше ли се Себастиан, неизбежно ставаше още по-напрегнато. Със своята арогантност, егоизъм и пълна незаинтересуваност от чувствата на околните той се превръщаше в постоянен дразнител. Беше като черна дупка, заплашваща да изсмуче енергията на всички присъстващи и да разкъса групата отвътре.

Вечно в сърцето на конфликта.

Имаше много „за“ и „против“.

Дали да покани Себастиан отново?

Решения, решения...

Ако Ваня не го бе приела, дори не би го обмислял. Но при последния си разговор с Торкел тя звучеше едва ли не ентусиазирана от възможността да работи отново със Себастиан. Били го харесваше. Торкел също, дълбоко в душата си, макар да побесняваше от това как старият му приятел е способен да усложнява до безкрай всяка ситуация, в която попадне. Урсула умееше да се концентрира върху същественото и да не се оставя да я провокират. Повече се дразнеше, ако я поставят пред свършен факт, ако не се чувства като участник във вземането на решения. Стига да ѝ обясни мотивите си, Урсула нямаше да се възпротиви срещу решението му.

Шест заровени трупа не предполагаше веднага да потърсиш уменията на Себастиан Бергман.

Но шест заровени трупа означаваше сериен или масов убиец, а никой в Швеция не знаеше за този род хора повече от Себастиан.

Решения, решения...

Торкел умееше да ги взема.

Първо Сигтуна. После на долния етаж при Урсула, за да ѝ напомни за задълженията към екипа. След това Ваня, Били и накрая Себастиан.

Така трябваше.

Той се протегна към телефона.

12

— Трябва да се изнесеш.

Себастиан остави ножа и вилицата и се обърна към Елинор, която нареждаше чашите в миялната. Беше отлагал този момент твърде дълго. Тя не беше на работа през уикенда, а той в никакъв случай не можеше да изтърпи четиридесет и осем часа разпалени разисквания, упреци, сълзи и ярост, които щяха да го подтикнат да я изрита навън в буквалния смисъл на думата. След малко тя трябваше да тръгне за работа, а той знаеше, че е от изпълнителните. Нямаше никаква опасност да остане вкъщи или да закъснее. Стига изобщо да схване какво ѝ казва. Не беше съвсем сигурно.

— Много си забавен — отвърна тя, без дори да го поглежда, с което потвърди най-големите му страхове.

— Говоря сериозно. Трябва да се изнесеш, иначе ще те изхвърля.

Елинор затвори миялната, изправи се и го изгледа с весела усмивка.

— Но миличък, как ще се справиш без мен?

— Ще се справя отлично — отрязва я Себастиан, едва сдържайки раздражението в гласа си.

Как само мразеше, когато му говореше като на дете.

— Много си забавен — отбеляза тя отново, отиде при него и го погали по бузата. — Трябва да се обръснеш, боцкаш — усмихна се, наведе се и го целуна по устата. — До довечера.

Тя излезе от кухнята и Себастиан я чу как влиза в банята. По вече до болка познатите шумове разбра, че си мие зъбите. Въздъхна тежко. Получи се като всичко останало. Какво ли си беше въобразявал? Всеки разговор с Елинор, който не се въртеше около баналностите от ежедневието, стигаше до задънена улица. Тя никога не го слушаше. Не разбираше какво ѝ говори. Тълкуваше всичко в своя полза. Ако нямаше как да обърне думите му в нещо положително за себе си, чисто и просто отказваше да ги схване. Както сега.

„Трябва да се изнесеш.“

Нямаше място за интерпретация. Беше съвсем недвусмислено. Това беше реалността.

Само че в света на Елинор реалността не беше нещо точно и фиксирано. Тя можеше да я оформя както ѝ хрумне. Той ѝ го беше позволявал твърде често. Стига толкова. Този път щеше да я накара да го чуе. Реши да даде свобода на натрупаното раздразнение и недоволство, стана от масата и се насочи към банята. Отвори вратата — тя никога не се заключваше — и застана на прага. Елинор срещна очите му в огледалото.

— Искаш ли да знаеш къде бях в четвъртък вечерта?

Елинор продължи да си мие зъбите, но изражението ѝ беше категорично.

Не, не искаше да знае.

— Искаш ли да знаеш защо не се прибрах?

Елинор плю в мивката, остави четката за зъби в пластмасовата чаша на поличката и се избърса в една от карираните хавлии, които беше донесла от работа.

— Сигурно си имал причини — отвърна тя и си проправи път покрай Себастиан към коридора.

— Да, причината се казва Гунила, на 47 години е, медицинска сестра.

— Не ти вярвам.

— Така ли? Защо?

— Никога не би ми го причинил.

— Напротив, бих.

Елинор поклати глава, докато си обличаше палтото.

— Не, не би. Това би значело, че искаш да ме нараниш, а защо ще го искаш?

Себастиан я наблюдаваше, докато тя се навеждаше да си обуе ботушите с бързи, резки движения. Ръбът ѝ се изплъзна. Започна отново. Още по-рязко. Сякаш се бореше да не загуби самоконтрол. Себастиан усети как раздразнението го напуска, изместено от известно съчувствие. Опита се да се отърси от него. Не можеше да си позволи слабост. Въпреки това, когато заговори, с разочарование чу, че тонът му е омекнал:

— Не го искам. Просто държа да разбереш, че повече не можеш да живееш тук.

— Но защо?

— Беше грешка, изобщо не биваше да се местиш при мен. Аз сбърках; изпитвах известна, не знам... вина. Отначало си мислех, че търся точно това, но не е така.

За първи път, откакто излязоха в коридора, погледите им се срещнаха.

— Нима не ни беше хубаво?

— Между нас няма нищо.

Елинор замълча. На Себастиан му се стори, че вижда сълзи в очите ѝ. Дали щеше да успее? Макар да не беше достатъчно твърд? Крайно време беше. Сега важното беше да не ѝ дава възможност да интерпретира и да го разбере погрешно. Да схване за какво става въпрос.

— Ти си като домашна помощница, която чукам. Не ме е грижа за теб, а теб те е грижа твърде много за мен, не е нормално.

Елинор не отговори, но Себастиан усети известна промяна в погледа ѝ. Стана някак по-твърд. Проблясваше по начин, който не бе виждал досега у нея. Стори му се, че някой друг, някога, също я е нарекъл ненормална. Може би не един, неведнъж. Очевидно не ѝ хареса.

— Ще говорим довечера.

Металически тон в гласа ѝ, който не беше долавял преди. Най-сетне го беше чула. Той не биваше да отпуска хватката точно сега.

— Не, няма за какво да говорим. Съвсем просто е. Ти ще се изнесеш оттук. Изобщо не биваше да идваш.

— Както казах, ще говорим довечера.

Елинор отвори вратата и излезе. Без целувка на излизане — и това беше нещо. Но битката далеч не бе спечелена. Себастиан подозираше, че вечерта тя ще се прибере с помирителен подарък, ще приготи чудесна вечеря, ще се извини за глупавата караница. Прости и забрави.

Не беше невъзможно тя да успее. Някак винаги съумяваше да пречупи съпротивата му. Просто не биваше да ѝ дава възможност за това.

Когато се нанесе при него, Елинор носеше само малък куфар. Явно няколко пъти беше ходила до апартамента си, за да донесе още вещи, но и така при Себастиан нямаше много нейни притежания.

Черният куфар, с който дойде, и един хартиен плик щяха да бъдат достатъчни. Той щеше да ѝ стегне багажа.

Доволен от плана си, тръгна към кухнята, но беше прекъснат от звъненето на мобилния телефон. Бързо затършува из джобовете на якето си. Намери го и погледна дисплея. Боеше се да не е Елинон, но се оказа Торкел. Себастиан се изненада от обладалото го чувство на радостно очакване, преди да вдигне.

Не остана разочарован.

Шестима мъртви. Излитаха за Йостершунд след три часа.

Докато си приготвяше багажа, го обхвана чувство, че се е върнал петнайсет години назад във времето. Бързо пяхаше необходимите дрехи в чантата, без да знае колко време ще отсъства; надяваше се да го очаква истинско предизвикателство. Не се беше замислял истински за това от много, много години, но сега, докато вървеше между гардероба и отворения върху леглото сак, го осъзна.

Беше му липсвало.

Нямаше просто да използва уменията си. Щеше да работи заедно с Ваня. Освен това се бе отървал от Елинон.

Точно сега положението не можеше да бъде по-добро.

Тази сутрин Шибека стана рано. Събуди скъпите си момчета и им приготви закуска. Прясно изпечен рохт — сладкия хляб с пшенично брашно, кисело мляко и кардамон, поднесен с черен чай и чиния сушени кайсии, които беше купила от пазара. За момчетата имаше и корнфлейкс и мляко. Още когато бяха малки, Шибека реши на масата винаги да има и шведска храна и всички единодушно се спряха на корнфлейкса. Най-вече защото беше сладък, но и защото харесваха големия тигър, нарисуван на кутията. Тя беше правила няколко опита да добави нещо по-полезно към закуската, но без успех.

Мехран имаше спортен празник, щеше да се учи на ориентирание и тя му приготви обяд за из път. Ейер гледаше със завист как поставя в чантата на Мехран пластмасовите кутии с остатъка от вчерашната корма^[1]. Веднага попита дали няма и за него от любимото му ядене. Тя му се усмихна. Типично за Ейер. От двете момчета все той искаше нещо, все той се опитваше да получи повече от живота. Мехран беше по-сериозен, по-сдържан и далеч не толкова бърбив. Тя поклати глава:

— И за теб има, но ще я изядеш, щом се прибереш.

Ейер кимна и се зае с корнфлейкса. Шибека ги гледаше, докато ядат. Нейните момчета. През целия уикенд се беше измъчвала. Дали да им каже? Мехран вече беше голям, трябваше да му каже, може би дори трябваше той да отиде с нея. Да говори вместо нея. Да я закриля. Но Шибека не желаше това. Искаше тя да ги закриля. Да говори лично с мъжа. Преди девет години дори не би й хрумнало. В нейния свят беше немислимо жена да се държи по този начин. В действията ѝ имаше нещо срамно и едновременно много освобождаващо. Тя се гордееше със себе си, макар стомахът ѝ да се свиваше от угризения.

Момчетата се приготвиха за училище. Обикновено имаха компания за из път. Майката целуна и двамата по челото и отвори вратата. Те заслизаха по стълбите, а тя остана на прага да послуша стъпките им малко по-дълго от обикновено. Наистина имаше прекрасни синове. Почтителни и възпитани, не като при някои нейни

приятели, където конфликтът между нравите на старата и новата родина често завършваше зле. Искаше ѝ се да вярва, че заслугата е нейна. Винаги се стараяше да извлекат най-доброто от двете култури. Не беше лесно. Но тя даваше всичко от себе си.

Прибра се и допи хладкия чай. Отхапа от хляба, беше сладък и вкусен. След това отиде при гардероба и започна да се облича. Нямахше намерение да се конти, но същевременно искаше да изглежда сериозна. Той трябваше да я вземе на сериозно. Избра черен шал, под който да скрие косата си. Нали беше в траур, нищо че бе минало толкова време. Щеше да подрани, но се притесняваше твърде много, за да стои вкъщи. Взе си картата за градския транспорт и излезе.

Метростанцията беше на десетина минути пеша. Ако срещне някой познат, щеше да каже, че отива на пазар, и да се надява да не решат да я придружат. Щеше да излъже. Но понякога се налага.

Синята линия на метрото отиваше директно до „Т-Сентрален“, така че нямаше нужда да се прекачва. Влакът беше полупразен. Тя осъзна, че ако не намери кафенето, не би могла да се свърже с мъжа. Нямахше мобилен телефон. Никога не ѝ беше хрумвало, че може да ѝ потрябва. Момчетата имаха. Бяха им необходими. В Швеция всички деца носеха телефони. Дали не трябваше да вземе назаем от тях? Само че щеше да им се стори странно и щяха да започнат да задават въпроси; въпроси, на които тя не можеше да отговори. Поне засега. Много неща не беше обмислила. Всичките ѝ усилия бяха насочени към това да предизвика някаква реакция у когото и да било. Затова сега, когато след цялото това време нещо все пак се случи, тя се оказа неподготвена. Шибека реши, ако започнатото претърпи някакво развитие, да се сдобие с мобилен телефон. Някои от приятелките ѝ и най-вече мъжете им нямаше да го одобрят. Но те така или иначе нямаше да одобрят онова, с което се беше заела. За нищо на света.

[1] Южноазиатско ястие от запържено месо и/или зеленчуци със специфични подправки. — Б.ред. ↑

14

— Да вляза ли с теб?

Мю загаси двигателя с натискане на едно копче и се обърна към Били, който седеше до нея. Бяха спрели пред терминал 4 на Арланда. Били хвърли бърз поглед към часовника. Самолетът излиташе след 45 минути.

— Не, няма нужда. И без това струва луди пари да паркираш тук.

— Добре.

Били разкопча предпазния колан, наведе се към нея и я целуна.

— Ще ти се обадя, като разбера колко време ще отсъствам.

Мю кимна. Били отвори вратата и слезе. Тъкмо бе заобиколил колата и беше извадил чантата си от багажника, когато чу как предната врата се отваря и Мю излиза.

— Когато се върнеш... — започна тя и тръгна към него.

— Не знам.

— Какво?

— Не знам кога ще се върна — поясни Били и затвори багажника. — Ще се обадя веднага щом науча.

— Не питах кога — отвърна Мю и дойде до него.

Тя хвана закопчаното му яке и се приближи още повече.

— Казах *когато* се върнеш...

— Да?

— Какво ще кажеш да заживеем заедно?

Били без усилие можеше да изброи поне двайсет въпроса, които биха го изненадали по-малко. Може би и повече. Нямаше ни най-малка представа как да отговори, но му беше болезнено ясно, че липсата на отговор е възможно най-лошото решение. Какво да каже? Дори не му беше хрумвало да заживеят заедно. Откога ходеха? От лятото, тоест колко? Около три месеца. Не беше ли твърде рано? Би ли могъл да ѝ го каже? Все нещо трябваше да отговори.

— Не искаш — въздъхна Мю, с което потвърди, че е мълчат твърде дълго.

— Просто леко се изненадах.

— Защото се познаваме отскоро?

— Да, отчасти това, също и...

Той не довърши изречението. Какво да каже? Не му бяха хрумнали нови и по-добри аргументи, отколкото преди десет секунди.

— Ами да, това е — призна.

— Но ние се харесваме, а и кажи-речи живеем заедно, макар и адресите ни да са различни.

Вярно беше. От самото начало прекарваха много време в дома на другия, точно както изтъкна Мю. Кажи-речи живееха заедно. Понякога у Били, но по-често при нея. Той не беше твърде зает в службата. В последно време нямаше много работа, а преди това изобщо не ходеше там. Беше обект на вътрешно разследване, след като застреля Едвард Хинде. Разследваха всички случаи на стрелба от полицаи, особено пък ако има загинал. Няколко разпита и две посещения при полицейския психолог Хокан Першон Ридарщолпе, и това беше.

Били усети, че Мю го гледа изпитателно. Определено беше негов ред да каже нещо.

— У нас ли ще живеем? — смънка.

— У вас. У нас. Или ще си купим нещо ново. Ще го обсъдим. Но трябва да го искаш.

— Да... Да, искам го — увери я той. — Наистина — добави с надеждата, че тя ще чуе съдържанието на думите, а не нерешителността, с която ги изрича.

— Добре, ще говорим, като си дойдеш. Успех.

Мю се надигна на пръсти и го целуна. Той остана зад колата, докато тя запали двигателя и потегли.

Помаха й. И тя му помаха.

Докато пресичаше улицата, му свирна едно такси. Той погледна към него и видя Ваня на предната седалка.

Тя вдигна ръка за поздрав и той й се усмихна.

Спря и я почака.

Странна мисъл — изведнъж осъзна, че Ваня и Мю никога не са били толкова близо една до друга. Всяка в автомобил на летището. Никога не се бяха виждали. А сега той може би щеше да заживее с Мю и най-близката му колежка, а като че ли и най-близката му приятелка изобщо — или поне най-добрата му приятелка в миналото — дори не я

беше виждала. Нима това не беше знак, че се движат твърде бързо? Или просто доказваше, че той е страхливец и не ги е запознал. Затова ли не беше искал Мю да го изпрати до терминала? Беше почти сигурен, че Ваня няма да я хареса и съществувахе реален риск чувството да е взаимно.

Това беше проблем.

Сега обаче вероятно щеше да се разреши от само себе си. Ваня заминаваше за САЩ. Беше почти сигурно, че ще получи едно от трите места. Той самият не беше кандидатствал. Сам се мъчеше да се убеди, че причината е нежеланието му да живее в чужбина цели три години, че идеята не му се нрави и че ако изобщо някога реши да се дообразова, ще избере нещо друго. С по-техническа насоченост. Нещо по неговата част.

И в това имаше истина, но дълбоко в сърцето си знаеше, че основната причина изобщо да не кандидатства е тревогата му как би реагирал, ако Ваня продължи напред, а той не.

— Здравсти, какво си се умислил така? — попита Ваня, като дойде при него и го прегърна.

— А, нищо...

Тъй като него го разследваха, а Ваня се готвеше упорито изпитите на ФБР, почти не се бяха виждали през последните месеци. Тя му липсваше, сега го осъзна.

— С какво дойде дотук?

— Мю ме докара.

— Аха, значи още си с Мю?

Дали си въобразяваше, или в гласа ѝ се долавяше известно разочарование?

— Да.

— Супер.

Не го попита кога ще ги запознае.

Той не предложи.

Тръгнаха към терминала.

Били и Ваня се качиха в чакалнята и забелязаха Торкел и Урсула при мониторите, които показваха пристигащите и заминаващите. До тях стоеше някаква жена. Млада. На двацет и пет, там някъде. Висока, по-висока от Ваня, над метър и осемдесет. Дълга кестенява коса, вързана на проста конска опашка, продълговато лице, светлосини зорки очи, които се насочиха към Били и Ваня, когато Торкел вдигна ръка към тях. След поздравите и прегръдките Торкел се обърна към високата жена, която досега стоеше отстрани с лека усмивка:

— Това е Йенифер, за която ви разправях. Тя ще дойде с нас.

Ваня протегна ръка.

— Здравей. Ваня.

— Йенифер. Срещали сме се.

— Така ли?

— Да, в една кариера за чакъл в Бру. Открих изгорял автомобил, към който проявихте интерес.

Вярно. Ваня кимна. Не си спомняше Йенифер, понеже тогава е била просто униформена полицайка, която им е докладвала в рамките на трийсетина секунди; освен това Ваня полагаше целенасочени усилия да забрави онзи ден. Беше нетърпимо горещо, тя страдаше от махмурлук, беше побесняла и изкрещя на Били, че е по-добра полицайка от него, което съсипвало отношенията им и разкъсвало групата отвътре. След това поговориха за станалото. Тя и Били. Разбраха се. Независимо от това Ваня понякога си мислеше, че след онзи ден в кариерата в Бру така и не бяха намерили отново пътя един към друг.

— Открихте ли момчето? — попита Били, след като и той се ръкува с новото момиче в групата.

— Моля?

— Не търсехте ли изчезнало момче, когато се натъкнахте на автомобила?

— Да. Лукас Рюд. Да, намерихме го. Тръгнал на излет и се загубил.

Йенифер се усмихна на Били. Ето някой, който за разлика от Ваня помнеше и нея, и работата ѝ. Някой, който я беше забелязал. Били отвърна на усмивката.

Ваня отстъпи крачка назад.

Когато Торкел съобщи, че възнамерява да вземе нова жена, нейна потенциална заместничка, Ваня не очакваше да бъде толкова млада. Забеляза, че когато се усмихва, изглежда още по-млада. Леко строгото изражение изчезваше и добиваше по-отпуснат вид. Дали някой толкова млад и толкова неопитен наистина можеше да я замести? Какво си въобразяваше Торкел?

Но защо тя се държеше така?

Не ѝ беше в характера.

Нали заминаваше за САЩ. Затова Йенифер беше тук. Всъщност Ваня се радваше, че Торкел вече ѝ е намерил заместничка. Показваше, че е сигурен в успеха ѝ. Задачата му беше да се погрижи за отдела си. А и ако трябваше да бъде честна, тя самата беше доста млада и неопитна, когато попадна при Торкел. Макар и не чак толкова млада.

Мислите ѝ бяха прекъснати от шепота на Урсула:

— Е, крайно време беше.

Ваня се обърна към вратите и видя Себастиан да върви към тях с доволна, дори леко самодоволна усмивка на уста. Усмивка, която само преди няколко седмици би я вбесила, но сега едва я забеляза.

— Само мен ли чакате? — попита той, пусна чантата си на земята и прегърна Ваня. — Радвам се да те видя.

— И аз.

Били се вгледа в тях. Отношенията им не му бяха съвсем ясни. Или всъщност не, разбираше ги. Ваня прие Себастиан, след като той предложи да заеме нейното място като заложник на Хинде. Това го схващаше.

Но имаше и още нещо.

Едвард Хинде убиваше жени, които са имали сексуален контакт със Себастиан. Майката на Ваня фигурираше в списъка с евентуални жертви, който Били беше открил. Нямахме ни най-малко съмнение, че Себастиан е спал с Ана Ериксон. Били се беше поразровил, докато беше отстранен, но не стигна далеч. Беше принципно невъзможно да

научи къде и кога е станало и накрая се почувства леко омърсен, че се е ровил из сексуалния живот на майката на своя колежка. Ако Ана Ериксон е изневерявала със Себастиан, това не беше негова работа. Разбира се, не можеше да не се чуди дали Ваня щеше да е толкова дружелюбно настроена към Себастиан, ако знаеше, но Бали нямаше намерение да ѝ казва. Не искаше отново да подлага на риск леко пострадалото си приятелство с нея.

— Извинете, че закъснях — каза Себастиан, след като поздрави всички. — Чаках ключаря.

— Да не си се заключил отвън? — попита Урсула и на Себастиан му се стори, че усмивката ѝ е изпълнена с надежда.

— Не.

Той отново се обърна към Йенифер с дружеска усмивка:

— Йенифер ли се казваше?

— Да. Холмгрен.

Себастиан кимна и повтори името ѝ. Торкел забеляза как Урсула завърта очи към тавана и бързо се обърна към Себастиан:

— Може ли да поговорим за момент?

Без да дочака отговор, хвана Себастиан за ръкава и го повлече на десетина крачки от останалите.

— Няма да спиш с нея — каза тихо, но много ясно.

Себастиан хвърли бърз поглед над рамото на Торкел по посока на останалите. Йенифер си говореше с Били. Урсула срещна погледа му с неприязън. Вероятно беше предположила какво си говорят с Торкел. Себастиан ѝ се усмихна.

— Мислиш ли, че тя би легнала с мен? — попита той и погледна Торкел в очите.

— Не, не мисля, но ти притежаваш забележително умение да вкарваш жените в леглото си. Този път обаче недей да пробваш.

— Добре.

Торкел замълча. Срещна погледа на Себастиан. Добре? Просто така? Мина твърде леко.

Изведнъж го споходи чувство, че само е влошил положението. Кажеш ли на Себастиан какво да прави, той обикновено прави точно обратното. Не търпеше да му дават нареждания. Дали Йенифер не е станала по-интересна за него, след като Торкел ясно му заяви, че не бива?

Рискът беше налице.

Даже беше вероятно.

— Говоря сериозно — натърти той. — Иначе си заминаваш на мига.

Торкел не го изпускаше от очи. Надяваше се радостта на Себастиан отново да е сред тях да надделее над нуждата му да проявява неподчинение.

— Разбирам. Нищо няма да правя.

— Добре. Хубаво.

Торкел се завъртя и тръгна към другите. Себастиан го последва.

— Между другото, какво прави тя тук?

— Може би ще замести Ваня.

Себастиан се закова на място и хвана Торкел за лакътя. Доста рязко, доста грубо. Веднага го пусна, когато Торкел се обърна учудено.

— Защо? — Себастиан се мъчеше да не звучи твърде изненадан и настойчив. — Какво... какво ще прави Ваня?

— Кандидатства за обучение във ФБР.

Себастиан чу думите, схвана смисъла, но не можа да разбере какво означават наистина. Не искаше.

— В Америка? — успя само да прошепне.

— ФБР е там, да.

— За колко време? Кога?

Себастиан усети, че гърлото му е пресъхнало. Счу му се, че гласът му е леко пресипнал. А може би ушите му бучаха. Торкел не показва да е забелязал.

— Обучението ли?

— Да.

— Три години. Започва през януари.

Торкел се върна при другите. Себастиан не помръдна. Сякаш беше закован за пода.

Три години.

Три години без нея.

Точно когато най-после се бяха сблизихи.

Чу името си. Отново. Видя, че другите са се спрели на път към стълбището до пункта за проверка. Чудеха се защо не идва. Той тръгна към тях. Взе си чантата. Тялото му заминаваше за Йемтланд, но мислите му бяха съвсем другаде.

Ленарт Стрид изскочи от таксито пред „Оленс“ точно срещу кафе „Болеро“. Закъсняваше с пет минути и пресече с тичане улицата тъкмо когато светофарът светна червено. Един шофьор му свирна раздразнено, но той дори не се обърна, а продължи да тича към кафенето, дръпна тежката стъклена врата и влезе. Носеше се сладко ухание на датски сладкиш и кафе. Ленарт се огледа из просторното помещение; имаше повече хора, отколкото очакваше. Тя трябваше да е някъде между трийсет и пет и четиридесет и пет годишна. Доколкото беше разбрал, имаше две момчета в тийнейджърска възраст, но не знаеше нищо повече. Малко по-навътре една жена с черен шал на главата се надигна и се загледа в него. Направи няколко несигурни крачки. Беше стройна, очите ѝ бяха тъмни, а кожата — по-мургава от тази на околните. Сигурно беше тя. Седеше встрани от другите клиенти, в едно ъгълче, където едва се виждаше.

— Шибека?

Тя кимна леко. Той отиде при нея и протегна ръка.

— Здравейте, аз съм Ленарт.

Тя кимна отново. Личеше си, че се чувства неловко на това място. А и сигурно се притесняваше. Нищо чудно. Повечето хора се смущаваха, когато се срещаха с него.

— Приятно ми е. Удобно ли е да поседнем тук?

— Да. Добре.

Акцентът ѝ беше по-незабележим, отколкото по телефона; видът ѝ стана една идея по-спокоен, когато чу собствения си глас, сякаш малко от притеснението изчезна.

— Искате ли кафе?

— Може и чай, благодаря.

Макар почти да не срещаше погледа му, тя му се видя по-силна, отколкото си я беше представял. След телефонния разговор си беше съставил образ на някаква съсипана женица. Той отиде до касата и плати един чай, черно кафе и две канелени кифлички. Докато чакаше

поръчката, я изучаваше. Отново беше добила напрегнат вид. Държеше ръцете си в скута и не вдигаше поглед от пода. Той взе чая и кафето и се върна на масата. Седна срещу нея и ѝ подаде чашата. Реши да мине направо на въпроса:

— Притеснявате ли се? Няма от какво.

— Малко е необичайно.

— Разбирам, но е съвсем просто. Аз задавам въпроси за съпруга ви, вие се опитвате да ми отговорите. Всичко, което кажете, ще си остане между нас.

Тя кимна и все така без да откъсва очи от пода, колебливо отпи от чая. Ленарт извади бележник. Щракна химикалката. Повечето му колеги записваха интервютата с диктофон, но той предпочиташе лист и молив. Диктофонът притесняваше хората още повече. Той им отнемаше възможността после да твърдят, че интервюто е подправено, и затова Ленарт имаше чувство, че се държат по-предпазливо и си налагат автоцензура. Той не искаше това. Сега важното беше да си изгради представа за Шибека и да прецени потенциала на историята ѝ. Да определи дали звучи достоверно и дали си заслужава да се работи върху изчезването на мъжа ѝ. Тази година няколко пъти се беше оказвал в задънена улица с подобни истории и не желаше това да се повтаря.

— Да започнем с вас — усмихна се Ленарт и се приготви да записва. — Двамата с мъжа ви сте пристигнали в Швеция в края на 2001?

— Да. И децата. Тогава бяха на две и на четири години.

— От Афганистан?

Шибека го погледна. От неговата уста звучеше толкова лесно. Все едно са се качили на самолета и след няколко часа са кацнали в Швеция. За секунда мислите ѝ се насочиха към лагера в Пакистан, където бяха избягали първоначално. Вонята, навалищата, страхът и непрестанният детски плач. Палатките, които нощем бяха леденостудени, а през деня горещи и задушни. Хамид, който я убеждаваше, че нямат друг избор, освен да се махнат оттам. Да продължат пътя си. Мъжете, на които платиха да ги вмъкнат в Иран. Ужасяващото пътуване с камиона през планини и каменисти пустини. Дни и седмици, които се сливаха в едно. Помнеше единствено как седеше приклепена до стената и конвулсивно притискаше Ейер и

Мехран в обятията си. Болката в ръцете от носенето на децата — това беше единственият ѝ ясен спомен от бягството. Останалото беше бъркотия от размазани картини. Но болката нямаше да забрави никога. Леко изпъна ръце, за да се увери, че сега не я изпитва.

— Да. Но първо отидохме в Гърция. Тръгнахме от Гърция.

— Значи Гърция е била първата държава на убежище?

„Първата държава на убежище“. Ама че израз. Един от първите, които научи на шведски. Това значеше първата държава от Европейския съюз, която достигнеш и в която те връщат, преди да те изпратят у дома.

— А после сте дошли в Швеция? — продължи Ленарт, след като тя не отговори.

Шибека кимна.

— Имахме приятели и роднини, затова Хамид искаше да дойдем тук.

— Но не сте получили убежище?

— Отначало не. Имаше много проблеми.

Тя замълча. Ленарт леко се наведе към нея. Още тук щеше да се реши дали да се откаже от случая, или не.

— Хамид изобщо не е получил убежище, нали? Вие с децата сте го получили едва няколко години след това. След неговото изчезване?

Шибека въздъхна; вече знаеше накъде върви разговорът. Винаги ставаше така. Шведските власти все това повтаряха. Така ѝ беше омръзнало.

— Той не изчезна, защото не са му позволявали да остане тук. И не изчезна, защото ние сме можели, а той не. — Шибека повиши глас и за първи път срещна погледа на Ленарт. — Все повтаряте, че е затова. Но не е вярно!

Ленарт се вгледа в нея. Притеснената и умислена женица беше изчезнала. Очите ѝ горяха. Сякаш виждаше вътрешната ѝ сила и дългогодишната ѝ борба да намери съпруга си изведнъж му се изясни. Пред него стоеше жена, която никога не се предава, независимо от съпротивата.

— Не съм го казал. Но полицията и имиграционните смятат така. Че Хамид е изчезнал след среща в дирекция „Миграция“, на която му дали да разбере, че вероятно ще го пратят вкъщи.

Шибека не можеше да се въздържи, трябваше да протестира. С цялата си сила. Тя заклати глава и сви юмруци.

— Те не го познават. Хамид никога не би ни изоставил, никога не би позволил момчетата да растат без баща. Никога. Случило се е нещо друго.

Шибека гледаше едва ли не умолително мъжа, който след кратко мълчание остави химикалката и я погледна с учтиво любопитство.

— Според вас какво се е случило?

— Не зная.

— Но смятате, че е свързано с онзи човек? Който се появил седмица-две след изчезването на Хамид.

— Да.

— Когато сте помислили за полицай?

— Звучете като полицай. Но нямаше униформа.

— И не се е легитимирал?

Шибека го погледа неразбиращо.

— „Легитимирал“?

— Извинявайте, не е казал как се казва?

— Не.

— Значи нямате представа откъде се е взел?

Тя поклати глава.

— Задаваше въпроси като полицай.

— Какви въпроси задаваше?

Шибека се замисли. Откъде да започне? Въпросите бяха толкова много. Всички се въртяха около Хамид и братовчед му. Тя погледна мъжа срещу себе си и осъзна, че следващите й думи са от изключителна важност. Той трябваше да разбере, че шведът с черното яке, дошъл в дома ѝ, значеше нещо. Беше важен. Той търсеше нещо. Нещо, което, дори да искаше, не би могла да му даде.

— Разпитваше най-вече за Хамид — изрече тя бавно. — И за Саид, братовчед му. Дали са казали къде отиват, дали са взели нещо със себе си, дали преди това са се срещали с някого, дали предишните седмици са пътували някъде и дали... дали...

Тя млъкна насред изречението. Винаги се връщаше към другия в мислите си. Към него и към шведа в черното яке, които някак бяха замесени в изчезването на Хамид. Беше убедена в това.

— И за Юсеф.

Ленарт си записа името.

— Кой е той?

— Не знам. Познат на Саид.

— И Саид изчезна едновременно с мъжа ви?

Тя кимна:

— Саид често се виждаше с Юсеф. Хамид не го харесваше. Така ми каза.

— Но вие никога не сте виждали Юсеф и не знаете нищо повече за него?

— Не, нищо. Пробвах, но така и не го намерих.

Ленарт взе да се колебае какво да вярва. Жената пред него изглеждаше искрена. И животът му да зависеше, не можеше да си представи защо ѝ е да лъже. Та тя се мъчеше да научи какво е станало с мъжа ѝ от толкова дълго време. Много по-дълго, отколкото ако тайно всъщност е знаела истината. Но фактът, че нямаше представа какво го е сполетяло, не означаваше автоматично, че в историята има нещо за него и редакцията. Съществуваха безброй обяснения за изчезването. Причините можеха да бъдат мъчителни и трагични за семейството, но неподходящи за журналистически разследвания и телевизионни предавания.

Същевременно в тази жена имаше нещо, от което сърцето му трепваше. Нещо в историята не се връзваше. Не в нейния разказ, на него вярваше безрезервно. По-скоро в реакцията на властите. Не толкова в онова, което казваха, колкото в онова, което премълчаваха. Краткото разследване, което беше провел след получаването на писмото, не доведе до нищо конкретно, тъкмо обратното. Първо позвъни на имиграционните и както обикновено го отпратиха към безброй служители, докато накрая намери правилния. Потвърдиха, че Хамид е изчезнал няколко дни след среща с тях: подозирали, че се крие по собствена воля. Нямали никакви актуални документи, в последния пишещо, че чакат полицейското разследване. Документът бил заведен през август 2003 година. Оттогава нямало никакво развитие, освен че през 2006 съпругата на Хамид, Шибек Хан, и двете им деца, Ейер и Мехран, получили разрешително за пребиваване. След това Ленарт се обади в полицията. Обясниха, че разследващите стигнали до извода, че мъжът вероятно е изчезнал във връзка с предстоящо експулсиране, но иначе не могли да коментират случая.

Ленарт попита защо. Било секретно. Това беше истинската причина Ленарт Стрид да разговаря в момента с Шибека. Нямахме спомен някога да са засекретявали бягство от експулсиране.

Да не говорим за тази история със Саид Балхи, братовчеда на Хамид, който изчезнал по същото време. Той пристигнал няколко години по-рано и получил разрешително още през 2000 година. Въртял магазин на „Фридхемсплан“, където и Хамид работел от време на време. В нощта на изчезването им през 2003 година той се обадил вкъщи да каже, че се прибира. Заклучили магазина и после изчезнали вдън земя. Съпругата на Саид чакала първото им дете след няколко месеца. Той нямал никаква причина да изчезва. Абсолютно никаква. Нещо в цялата тази история не се връзваше. Ленарт го усещаше все по-ясно.

Реши да се осланя на инстинктите си. Да, щеше да коства време и ресурси на редакцията, но заслужаваше да се поразрови.

— Шибека, ще поемем случая. Не обещавам нищо. Но и това е някакво начало.

Лицето на Шибека светна. За малко да си разлее чая, като скочи на крака.

— Благодаря ви! Много ви благодаря!

Ленарт не можа да сдържи усмивката си при вида на непресторената ѝ радост.

— Но помнете — натърти той, — нищо не обещавам.

— Знам. Знам, но толкова дълго чаках нещо такова.

Шибека се поуспокои, усети, че другите клиенти на заведението я гледат, и си седна, но клокочещата радост не намаляваше; беше ѝ трудно да седи на едно място.

— Добре, предстои ни много работа — продължи Ленарт. — Трябва ми списък на всичките ви роднини и приятели, които може да знаят нещо. Също и копия от всички писма, които сте пращали, пълномощно от вас, за да мога да изискам всички материали от властите. После трябва да седнем и да ми разкажете подробно всичко от времето около неговото изчезване. Ще се справите ли?

Това бяха много думи, изречени ужасно бързо. Тя не схвана всичко, но разбра последния въпрос. Знаеше отговора.

— Ще се справя с всичко — потвърди и го погледна в очите.

Ленарт инстинктивно усети, че е вярно.

Самолетът излетя навреме и според изчисленията щеше да пристигне десет минути по-рано от очакваното. Информация, която мина покрай ушите на Себастиан. Не обърна внимание и на правилата за сигурност. Нямахме никаква представа колко дълъг е полетът, нито какво е времето в Йостершунд. Отказа топлатата напитка и сандвича с говеждо, предложени му от стюардесата.

Ваня щеше да отсъства три години.

Не можеше да си го избие от главата. Не можеше да бъде истина. Не биваше. Какво щеше да прави той? Знаеше как би искал да постъпи.

Да замине с нея.

Или поне след нея.

Нищо не го задържаше в Стокхолм и в Швеция. Нищо освен Ваня. Искаше да бъде при нея. Но съзнаваше, че е невъзможно. Да тръгне подире ѝ из Америка. Щеше да го сметне за откачен. Наистина би било откачено. Щеше да започне да го избягва отново, при това с пълно право. Щеше да го подозира. Да го мрази. Не биваше да го позволява.

Ваня идваше откъм тоалетната най-отпред в самолета. Себастиан леко докосна ръката ѝ, докато минаваше покрай него. Тя се спря.

— Чух, че кандидатстваш за обучение във ФБР.

— Да.

За миг му хрумна да ѝ каже какво мисли. Да я помоли най-искрено да не заминава. Но нямаше с какво да подплати подобна молба. Нищо, което да отговори на неизбежния ѝ въпрос „защо?“.

— Докъде си стигнала? — попита вместо това със скритата надежда да не е далеч: още няколко тежки изпита, уморителни тестове, които може би няма да издържи.

— Минах оръжията, физическата подготовка и писмените тестове, а през уикенда ходих при онзи Першон Ридарцолпе за психологическа оценка.

— Ридарцолпе е идиот — изръмжа Себастиан, без да се замисля.

— Знам, че смяташ така.

— Не аз смятам така. Той е идиот. Това е факт, както че Земята е кръгла.

Ваня му се усмихна.

Той обичаше тази усмивка.

— Както и да е. Мисля, че мина добре. Той ще напише заключение и после остават само някакви ролеви игри, доколкото разбрах.

Естествено, че е минало добре. Малката надежда, която Себастиан хранеше, повехна и умря. Естествено, че е взела всички изпити. Естествено, че ще я приемат.

Тя беше най-добрата.

Нали беше негова дъщеря.

— Торкел смята, че ще успея — продължи Ваня. — Затова е поканил Йенифер.

— Да, той ми каза.

Ваня остана още малко при него, като че ли чакаше нещо.

„Браво“ може би.

Или „Успех!“.

Не последва нищо подобно.

Началник Хедвиг Хедман ги чакаше на летището. Тя ги поздрави и помоли за извинение, че не ги посрещна с по-хубаво време. След като си взеха багажа, те я последваха с бърза стъпка към минивана. Излязоха от Фрьосьон и поеха покрай езерото Стуршьон до E14.

Докато пътуваха към „Стурулвон“, Хедвиг докладва всичко известно дотук. Не беше много. Туристка паднала по склон, който явно бил подкопан от дъжда. Пръстта се сринала и разкрила човешки скелет. Когато полицаите отишли на място и започнали да копаят около останките, се натъкнали на още един череп. Накрая намерили общо шест тела, наредени едно до друго. Хедвиг проверила всички съществуващи регистри и архиви — през последните петдесет години не била обявявана за издирване нито една група от шест души.

— Знаете ли откога са там? — попита Торкел.

— Не, още не сме ги вдигнали. Не сме започнали разследването. Чакахме вас.

Урсула кимна одобрително. Твърде често провинциалните полицаи се мъчеха да се правят на големи специалисти. Да открият нещо, преди Националният отдел за разследване на убийства да е дошъл. Тук обаче явно разсъждаваха другояче. Правилно според Урсула. Съзнаваха, че случаят вероятно е твърде сложен, и затова веднага се бяха обадили за подкрепления, преди да са загазили.

— Знаете ли как са умрели? — попита тя и погледна Хедвиг в огледалото.

— Всичко сочи, че са застреляни. Но не можем да сме напълно сигурни, преди да сме ги огледали подробно.

Йенифер седеше в мълчание най-отзад до Били и само се наслаждаваше на момента. Не можеше да повярва на късмета си. Тя, в миниван заедно с Националният отдел за разследване на убийства. Открити шест тела. Застреляни. Заровени в планината. Това беше различно. Нямаше нищо общо с проверките за пътни нарушения и разтървяването на натръскани побойници в петък вечер. Затова беше

станала полицайка. Убийства. Улики. Сложни разследвания. Гонитби и силни усещания. Тя вреше и кипеше вътрешно. Искаше да го сподели с всички.

Йенифер Холмгрен, „Риксмурд“.

Не я свърташе на едно място. Били се обърна към нея. Йенифер съзнаваше, че стои усмихната, но не можеше да се въздържи.

— От какво си толкова весела?

Тя каза истината:

— Просто съм ужасно щастлива, че съм тук.

Ваня погледна крадешком заместничката си. Очакваше Йенифер едва ли не да добави „с теб“, докато говореше с Били. Сякаш веднага се бяха намерили. Седяха един до друг в самолета, смееха се, приказваха си какво следят в „Твитър“ и други неща, които изобщо не интересуваха Ваня. Едва за няколко часа Йенифер я беше накарала да се чувства стара. Извърна поглед. Трябваше да се вземе в ръце. Тя щеше да напусне групата, какво лошо, че Били се разбира със заместничката ѝ? Не ревнуваше, но... това беше нейното място. Йенифер щеше да заеме нейното място. Вярно, тя го освобождаваше доброволно, но все пак. За първи път, откакто започна американското си приключение, почувства, че не просто заминава някъде, но и изоставя нещо. Нещо хубаво.

При Енафорш свиха вляво. Вдясно преди Хандьол. През тясна долина, където планините в топлите си есенни цветове се издигаха под дъжда от двете страни на шосето. Пътят ставаше все по-тесен. После изведнъж пред тях се изпречи широк паркинг и пристигнаха. Голяма продълговата сграда с пристройки във всички посоки. Едната страна свършваше с нещо като осмоъгълен израстък, подобен на силоз. Сиви покриви. Навсякъде. На пръв поглед сякаш осемдесет процента от сградата се състоеше от покрив. Себастиан не разбираше нищо от архитектура, но знаеше кога нещо е грозно. А тази постройка беше грозна. Функционална като планинска станция — може би, но в никакъв случай красива.

Компанията побърза да влезе и беше посрещната на рецепцията от мъж и жена, които се представиха като Матс и Клара. Раздадоха ключовете, докато обясняваха какво се очаква да бъде времето през следващите дни. Можели да останат колкото поискат, нищо че хотелът всъщност вече бил затворен. През деня персоналът щял да идва, за да вкара всичко в ред преди зимата. Някои щели да останат, но в лични жилища. За обяд и вечеря щяла да идва готвачка. Закуската се поднасяла в трапезарията. Евентуално щели да минат и майстори, които трябвало да направят някои малки ремонти, но щели да остават само през деня. Ако им трябвало нещо или имали въпроси, Матс и Клара били винаги на линия.

Решиха да си оставят багажа по стаите, да хапнат набързо и да се качат в планината възможно най-скоро. Докато още беше светло. Хедвиг беше повикала две коли.

Торкел пусна чантата на леглото си и отиде при прозореца. Гледаше към рекичката. Водата беше придोшла. Над нея минаваше висящ мост и той виждаше отъпканата пътека, по която туристите се качваха в планината. Радваше се, че са тук. Не можеше да отрече, че има известни надежди за това пътуване. Само че не свързани с полицейската чест. Лични. Надяваше се двамата с Урсула отново да се

сближат. Може би да продължат напред. Твърде дълго бяха живели според трите правила, поставени от Урсула.

Само на работа.

Никога вкъщи.

Никакви планове за бъдещето.

Правилата бяха прости, те ги бяха спазвали в продължение на няколко години и се беше получило. Но сега нещата се промениха. Урсула беше дошла у тях. Беше го потърсила. Желаше го. Вкъщи. В Стокхолм. Две от трите правила бяха нарушени, при това от самата нея. Торкел смяташе, че това усложнява нещата. В последно време в редките случаи, когато разговаряха, беше оставал с впечатление, че Урсула се е променила. Не много. Нищо генерално. Малки знаци. Детайли. Според него се дължеше на страха ѝ, че са на път да забравят и третото правило. Може би тя се боеше да мисли за общо бъдеще с него. Той самият желаше това повече от всичко друго, но не смееше да поеме инициативата. Всичко правеха по правилата на Урсула. Винаги. Той искаше да се движат напред, но сега имаха шанс да отстъпят назад.

Да се върнат.

Отново да следват правилата.

Несъмнено едно време беше много по-просто. Сега той се надяваше, че отново ще намерят онова място и ще поемат напред оттам. Няколко нощи в хотел далеч от съпруга ѝ. Отстъп̀и, за да направиш крачка напред.

Това искаше той. На това се надяваше.

Както обикновено, нямаше представа какво мисли Урсула.

След обяда, състоящ се от гулаш, хляб, кафе и шоколадов сладкиш, всички се събраха пред станцията. Дъждът се беше усилил. Направо се лееше, докато минаваха по висящия мост по посока на двата джипа, които ги чакаха от другата страна. Себастиан мразеше дъжда. Нямаше значение, че е добре облечен. И така след няколко минути щеше да се чувства мокър до кости. Мокър и замръзнал.

„Няма лошо време, само неподходящи дрехи.“

Само олигофрен с промит мозък би могъл да измисли нещо подобно. Времето беше ужасно. Обективно погледнато, времето си е шибано, както и да си облечен. На Себастиан му идваше да се прибере в хотела и да чака там. Реално нямаше нужда да гледа мястото. Но в

този момент стигнаха до колите и се прибраха на сушина. Той се промъкна покрай Йенифер и се мушна вътре преди всички останали.

След около половин час пристигнаха.

Над останките беше разпъната голяма бяла шатра. Електрически генератор, задвижван с бензин, захранваше прожектори във всеки край на шатрата, включени срещу прииждащия мрак. Хедвиг ги поведе към един петдесетинагодишен мъж, който се представи като Ян-Ерик Каск. Той се ръкува с всички и после тръгна през калта към шатрата.

— Склонът поддал под една туристка и ето какво намерихме...

Той посочи входа на шатрата и Себастиан незабавно се вмъкна вътре. Урсула го последва. Торкел се спря отпред и се огледа.

— Има ли място за всички?

— Да, ще се съберем. Само не отивайте съвсем до ръба, да не се търкулнете и вие.

Торкел, Били, Ваня и Йенифер го последваха в шатрата. Вътре беше влажно и душно. Заради прожекторите и дъжда въздухът беше като в парник. Всички си разкопчаха якетата, като влязоха.

В средата имаше правоъгълен изкоп, около два на пет метра, не повече от метър дълбок. На дъното лежаха шест скелета, наредени в горе-долу права линия един до друг. Два от тях на пръв поглед много по-къси от другите. Два с остатъци от парцаливи дрехи около костите. Скелетът най-далеч от входа беше с протегната под стената на шатрата ръка, сякаш проверяваше дали навън още вали. Чуваше се как долу водата блика. Ян-Ерик влезе в шатрата и клекна край гроба. Кимна по посока на останките в другия край.

— Ей там се е сринала пръстта. Жената повлякла ръката при падането. Прибрали сме я в една кутия.

Урсула кимна. Свали капачето от обектива на фотоапарата и той веднага се замъгли, както и беше очаквала. Подаде го на Били и си сложи тънки ръкавици, преди да клекне до гроба срещу Ян-Ерик. Себастиан и останалите стояха в редица покрай стената на шатрата. Това беше специалността на Урсула. Нейната сцена. Те бяха просто зрители.

— Шест скелета в сравнително добро състояние. Старателно наредени един до друг, не хвърлени.

Тя говореше по-скоро на себе си, отколкото на екипа и на Ян-Ерик.

— Това означава ли нещо? — почуди се Йенифер тихичко, несигурна дали е позволено да говори.

Урсула хвърли бърз поглед на Себастиан, сякаш за да му позволи да отговори.

— Би могло. Може да сочи, че той показва известно уважение към жертвите. Или че е много подреден и не особено емоционален.

— Как ги изровихте? — обърна се Урсула към Ян-Ерик.

— Докарахме малък багер.

— Докосвала ли ги е? Машината?

— Неее... Е, да, може и да е побутнала някой.

Урсула се наведе и мълчаливо вдигна една бедрена кост. Беше сиво-кафява, изглеждаше почти мухлясала. По цялото ѝ протежение се беше набила пръст и кал. Сред цялата тази чернота имаше пукнатина, където костта светеше ярко, почти бяло. Багерът не я беше просто „побутнал“. Едва ли щеше да бъде трудно да се определи кои наранявания по костите са нанесени наскоро, но ако бяха внимавали повече при копаенето, сега нямаше да се налага да влагат време и енергия в този въпрос. Урсула внимателно върна костта на място, като мислено връщаше назад всички хубави думи, които си беше рекла за йементландската полиция по пътя насам.

Бяха банда некадърници.

Тя се протегна към фотоапарата. Били ѝ го подаде. Ян-Ерик се изправи и се обърна към Торкел.

— Отначало ги взехме за стари. Да де, наистина стари — поясни той. — Сума ти народ е умрял из тези планини. Над три хиляди войници на Карл XII са измръзнали тук през зимата на 1718–1719. И до днес понякога се натъкваме на техни останки. Не често, все пак е минало много време, но се случва.

— Би трябвало веднага да се сетите, че тези няма как да са тристагодишни — подметна Урсула, докато снимаше гроба от всички възможни ъгли. — Всички имат дупки от куршум в главата.

— Ами не можехме да бъде сигурни, че са от куршуми.

Урсула свали фотоапарата удивена.

— Че какво друго може да бъде?

— Някакво хладно оръжие...

— Намирате шест трупа с по две кръгли дупки в черепа и първото, което ви хрумва, е древно хладно оръжие, а не куршум?

— Каролините^[1] не са от древността.

Урсула предпочете да не отговаря. Върна се към снимането.

— Дали много каролини са носели дрехи от гортекс? — Тя свали фотоапарата и кимна към двата скелета, частично покрити от сиво-жълти парцали.

— Тези двата ги изкопахме последно. Те са най-навътре.

Гласът на Ян-Ерик трепереше от едва сдържан гняв. Очевидно търпението му се изчерпваше. Себастиан наблюдаваше с интерес. Урсула и друг път се беше заяждала с уменията на провинциалните полицаи, но това беше грубо дори по нейните стандарти. Торкел държеше да бъдат в добри отношения с местните колеги. Винаги е бил такъв. Това беше една от многото причини да постигат толкова успехи. Урсула го знаеше много добре. И въпреки това се нахвърли върху горкия човечец.

Себастиан чу как Торкел си прочиства гърлото:

— Дай на Били да довърши фотографирането, а ти ни обясни какво гледаме. Време е да се връщаме.

Урсула се изправи и изгледа Торкел, който направи крачка напред. Той срещна погледа ѝ спокойно. Гласът му беше тих и сдържан, сякаш я молеше за услуга, но лекото кимване в нейна посока ясно показваше, че това е заповед. Себастиан не можеше да не се впечатли. Типично Торкелово решение на проблема. Той прекъсна в зародиш неприятната сцена, Ян-Ерик вероятно помисли, че Торкел заема неговата страна, но изтъквайки липсата на време и нейните способности, той се справи, без да повишава глас или да излага Урсула. Били пристъпи напред и тя му подаде фотоапарата, след което пак приклепна до гроба.

— Първоначални наблюдения: четирима възрастни, две деца. Ако се съди по ширината на таза двама от възрастните са жени.

— Откога са тук?

— Трудно е да се каже. Влага, пореста почва, редовни валежи... При всички случаи над пет години. — Тя се изправи и започна да обикаля около гроба. — Двама, изглежда, са погребани с дрехите. Другите двама възрастни и децата — не.

— Възможно ли е дрехите на другите да са изчезнали? — обади се Ваня. — Да са изгнили? Ако са били от друг материал, който се разпада по-бързо.

— Не е изключено, но по тях няма и най-малка следа от дрехи. Нито копчета, нито ципове, нищо.

— Дали четиримата са тук по-отдавна от другите двама, как смяташ?

— Не изглежда така. Всички са положени на едно ниво. Едни и същи обезцветявания на костите. Телата са еднакво позиционирани. Според мен можем да приемем, че са заровени по едно и също време.

— Но защо им е да събличат четирима, а другите двама — не?

Урсула не отговори. Тя отново клекна и внимателно завъртя два от черепите, които се бяха оказали обърнати на една страна.

— По каква причина липсват зъбите?

Отново Йенифер зададе въпроса.

— В гроб — по никаква. — Урсула се изправи. — Някой ги е избил, преди да се озоват тук.

— Някой, който не е искал да бъдат идентифицирани? — попита Йенифер.

Тя чувстваше болка по протежение на гръбначния стълб. Беше избрала работата в полицията в търсене на екшън и вълнение. Това беше простата причина. Разбира се, и по-рутинната работа носеше известно удовлетворение, но това тук беше всичко, за което бе мечтала. Да издирва, да събира две и две, да гони, да удря, да залавя. Бореше се да не се ухили широко, едва ли щеше да се изтълкува добре. Настроението в подгизналата шатра беше мрачно.

— Това е възможна хипотеза — кимна Урсула в отговор на въпроса ѝ.

Досега Себастиан не беше обелил и дума. Излезе от шатрата. Искаше да се махне оттам. Вътре беше прекалено задушно. Едва се дишаше. Дори дъждът беше за предпочитане.

Отметна плата над входа и излезе навън. Дъждът беше поспрял. От север духаше мразовит вятър. Себастиан си закопча якето догоре и два пъти си пое дълбоко дъх.

Шестима мъртви. Две деца. Приличаше на екзекуция. По негово време „Риксмурд“ рядко се натъкваше на детеубийци, но все пак се беше случвало. Себастиан въздъхна шумно. Далеч не всеки може да застреля дете. Значи си имаха работа с изключително необичаен извършител. Но после да им избие и зъбите...

Шестимата заровени тук надали са били първите му жертви.

Нито пък последните.
Себастиан беше сигурен в това.

[1] Така наричали войниците на шведските крале Карл XI (1660–1697) и Карл XII (1697–1718). — Б.пр. ↑

Ленарт крачеше напред-назад из офиса, който беше сърцето на „Мисия: разследване“. Редакционната колегия беше събрана там от над десет часа и днес се състоеше от повече от двайсет души. Бяха натъпкани в тясното помещение на втория етаж в сивата сграда на телевизията в Йердет. Най-близките им съседи бяха от редакцията за култура, която се състоеше от по-малко хора в по-голямо помещение, а и повече служители се радваха на лукса да имат собствен кабинет. Ленарт също разполагаше с такъв допреди две години, когато Стюре Лиледал стана шеф и първата му работа беше да срути всички стени, за да се отвори открито пространство, където „креативността и спонтанните хрумвания ще се леят свободно“. Искал да увеличи обмена на идеи и съвместната работа в групата, така обясни, но Ленарт знаеше, че истинската причина е желанието да сместят възможно най-много служители във възможно най-тясно пространство. Сега всички стояха в една голяма зала и бюрата им бяха обърнати едно към друго. Ленарт мразеше това. Искаше да говори по телефона и да работи по текстовете, без да го разсейват непрекъснато. На оплакването му Стюре отговори с обвинение, че е консервативен и трябва да развие социалните си умения. Ленарт отвърна, че няма нищо ненормално в това да искаш малко тишина и спокойствие. Да не говорим как се дразнеше, че самият Стюре си има собствен кабинет; на всичкото отгоре преди бяха два по-малки, които той ремонтира и сля. Не стига това, ами и сложи дебела стъклена стена и конферентна маса, за да може хем да провежда всички срещи в уединение, хем да наглежда служителите, без да се налага да им слуша врявата. Любимите му думи — обмен на идеи, социални умения, работа в екип — явно не важаха за всички. Но той беше шефът. За шефовете правилата бяха други.

В момента Стюре си беше в кабинета и говореше с протежето си Линда Андершон, способно трийсетгодишно момиче, което преди работеше във вестник „Експресен“. Дватама уж винаги се разбираха, затова Ленарт не можеше да си обясни защо срещата отнема чак

толкова време. След като се върна запъхтян от „Сериелс торг“, поиска незабавно да говори със Стюре. Обясни, че се е сдобил с важна информация, и искаше да знае дали Стюре може да му отдели няколко минути. Можеше.

След малко.

Не веднага.

Първо имал работен обяд, после среща с програмния директор и накрая трябвало да изгледа предаването, което щяха да излъчат следващата сряда.

Но след това...

Е, след това цъфна Линда. Помъкна Стюре към кабинета в момента, в който той се върна в редакцията, и оттогава не бяха млъкнали.

Ленарт изпита нужда да запали цигара и бързо пъхна една никотинова дъвка в уста. Имаше изкуствен плодов вкус. 2 мг никотин. Беше отказал цигарите преди повече от две години, но нерядко изведнъж му се припушваше, особено когато беше напрегнат или отегчен. В момента беше по малко от двете. Първоначалната енергичност, която изпита след срещата с Шибека, сега отстъпи пред нервността. Гледаше ги как се кикотят зад стъклото. Не можеше да го разбере този Стюре. Когато Ленарт нямаше нужда от него, беше като лепнат за гърба му, а щом му се наложеше да говорят за нещо, се повтаряше все едно и също.

След малко.

Не сега.

Той седна изнурено зад бюрото. Отпи от изстиналото кафе. На нищо не приличаше. Реши да си провери пощата, колкото да има нещо за вършене. Включи компютъра и в същия момент вратата на Стюре се отвори. Май най-после бяха приключили. Линда взе своята и чашата на Стюре и си събра книгата. Стюре се показа на вратата и махна вяло на Ленарт. Най-сетне. Негово величество благоволи да го приеме на аудиенция. Ленарт кимна, заобръща някакви листове, за да се престори на зает, стана и бавно тръгна към него. Не искаше да изглежда твърде нетърпелив, та Стюре да помисли, че е бил на нокти и го е чакал. Не, той също беше зает човек. Много зает.

По пътя изплю дъвката. За жалост не улучи кошчето за боклук и се наложи да се върне и да се наведе да я вдигне от земята. Стюре го

гледаше и Ленарт си помисли, че влизането му в кралските покои можеше да бъде една идея по-достолепно.

21

Започна добре. Стюре Лиледал стоеше край масата срещу него и слушаше заинтригувано. Даже не го прекъсна. Нито веднъж. Ленарт не можеше да не се гордее със себе си. Този път беше надушил нещо. След като приключи с историята, Стюре се наведе към него с пронизателен поглед.

— Колко често се случва да засекретят бягство от експулсиране?

— Полицаят, с когото говорих, не беше чувал за друг такъв случай. Не и при такива рутинни ситуации.

— Значи имаме двама афганистанци, изчезнали през август 2003 — обобща Стюре. — Полицията твърди, че е заради отказ на убежище. Само че поне единият от мъжете няма абсолютно никаква причина да изчезва. Как се казваше?

— Саид Балхи. Получил разрешение за пребиваване още през 2001, а жена му била бременна.

Стюре отиде при голямата бяла дъска, окачена зад него. Като махнем стъклената стена, това беше първата придобивка, която инсталира в кабинета си, и много обичаше да пише върху нея. С червен маркер. Според Ленарт така си се представяше като някакъв стратег. Неговите бележки, написани върху неговата дъска, та всички да ги видят. Надраска името Саид.

— Какво знаем за Саид?

— Почти нищо. Шибека каза само, че е братовчед на Хамид. Въртял магазин заедно с двама братовчеди на жена си. Смятах следващата ми стъпка да е да говоря с нея.

— Нищо криминално?

— Не намерих нищо такова.

Стюре кимна.

— Добре. Значи имаше Шибека... така ли се казваше?

— Шибека. Тя е моят източник. Само с нея съм се виждал досега.

— Но може да й се вярва?

— Напълно. Говори и пише на добър шведски. Не виждам защо ѝ е да лъже. Мъчи се да разбере какво се е случило с Хамид от 2003 насам.

— И според нея нещо не се връзва. Защо смята така?

— Отчасти защото Хамид никога не би изчезнал, без да ѝ каже нищо, отчасти заради онзи мъж, който дошъл в дома ѝ дванайсет дни след изчезването и я разпитвал за Хамид.

— Тя го помислила за полицай?

— Или във всеки случай за представител на властите.

— Макар че бил цивилно облечен?

Ленарт кимна.

— Питал за роднините на Хамид, приятелите, какво ли не.

Стюре изглеждаше леко скептичен.

— Тя не може ли да го опише по-подробно?

— Не. Швед, около четиридесетгодишен. На нея всички шведи ѝ се виждат горе-долу еднакви.

Ленарт хвърли едно око на бележките си, преди да продължи:

— Полицаите, с които разговаряла, казали, че онази седмица не били пращали никого при нея. От полицията в Солна го потвърдиха вчера.

Стюре го изгледа и помълча. Беше време да покаже скептицизъм:

— Да не би Хамид да е бил замесен в нещо, за което жена му не е знаела? Нещо криминално. Някаква... мрежа. Съществуват хиляди възможности.

— Разбира се, всичко е възможно. Но има нещо особено в онези години около двехилядната. Сигурно помниш „Египетската депортация“ от 2002^[1]?

Стюре му хвърли отровен поглед. Какво си въобразяваше? Че не помни голямата сензация на конкурентния канал, която му спечели безброй награди?

— Може би и тук има нещо подобно — продължи Ленарт.

Тогавя двама души, заподозрени в тероризъм, бяха светкавично върнати в Египет по нареждане на ЦРУ И Службата за национална сигурност, и Министерството на външните работи бяха замесени.

Стюре се сепна. Това беше интересна следа. Не най-правдоподобната, но не и невъзможна.

— Значи подозираш, че са потулили нещо и са ни замазали очите с бягство от експулсиране?

— Засекретено бягство от експулсиране — поправи го Ленарт.

— Този Юсеф, когото е споменала Шибека... какво знаем за него?

Ленарт поклати глава.

— Нищо. Но Шибека е запомнила името му. Хамид го е назвал точно преди да изчезне. Тя обаче не знае нищо повече.

Стюре написа „Юсеф“ на дъската с въпросителна след името. После седна и погледна замислено Ленарт.

— Разполагаме с твърде малко информация. Съсредоточи се върху полицейския доклад. Това е най-конкретната ни следа. Научи защо е засекретен.

Ленарт кимна и се усмихна. Рядко му се случваше при среща със Стюре.

— С това смятах да започна.

Може би бе изглеждал твърде самодоволен, тъй като Стюре се надвеси над него и се вторачи.

— Искам да включиш и Линда в това.

Усмивката на Ленарт бързо помръкна. Точно това искаше да избегне. Месене.

— Ама тя не е ли много заета с онази история за пазара на труда? — възкликна той. — Андершон вече ми помогна малко, мога да помоля него, ако имам нужда.

— Ленарт, трябва да се уверим, че има нещо в тази история. Отпускам ти ресурсите да се разровиш, а Линда е добра — рече Стюре приветливо.

— Знам — кимна Ленарт, — но бих искал да поработя още малко. Самостоятелно. Знаеш, че предпочитам да работя така...

Стюре кимна, но не се предаде. Не му беше в стила.

— Може ли да предложи компромис? Споделяш с Линда каквото знаеш, а тя ти помага с разследването. Но ти ще ръководиш. Ти си шефът. Добре?

Ленарт се втренчи в него. Само че не аз съм шефът, помисли си. Ти си. Но какво можеше да каже? Предаването беше на Стюре. Той самият беше заменим.

— Звучи добре — усмихна се Ленарт отново.

Този път обаче усмивката беше доста насилена.

[1] През 2004 г. шведският канал ТВ4 разкрива, че по настояване на САЩ шведското правителство тайно е върнало в Египет двама бежанци. Възниква скандал заради опасността двамата да бъдат измъчвани и екзекутирани в родината си, а също и защото решението за депортирането било взето същия ден, без да бъде съобщено на адвокатите на двамата. — Б.пр. ↑

Вече се беше стъмнило, когато се прибраха в хотела.

Всички освен Урсула, която остана да направи технически оглед и да ръководи местенето на телата. Торкел предложи да ѝ прави компания, но тя отказа. Няма работа там. Кое то беше съвсем вярно. С едно обаче можеше да ѝ помогне благодарение на политическата си власт в организацията. Трупове, намерени в Йемтланд, би трябвало да бъдат изпратени при съдебните лекари в Юмео, но Урсула искаше Торкел да опита да ги насочи направо към Стокхолм.

Оказа се по-лесно на думи, отколкото на практика. Борбата беше на два фронта. „Съдебна медицина“ в Юмео го прие като явна липса на доверие, а колегите им в Стокхолм дадоха да се разбере, че и така си имат предостатъчно работа. Нямаха нужда от още шест тела. Дори Торкел да успее някак да уреди въпроса, щеше да се наложи да чака, докато получи висок приоритет. По-високо в организацията също гледаха доста въпросително на смисъла от цялото начинание. След поне десет телефонни разговора Торкел се видя принуден да признае, че ще им струва повече, отколкото могат да си позволят. Налагаше се да се примирят с Юмео. Урсула чисто и просто трябваше да го преглътне. Щеше да говори с нея, като си дойде. За предпочитане на четири очи. В неговата стая. Или в нейната.

Докато вървяха по висящия мост към планинската станция, видяха топлите и уютни светлини на осмоъгълната пристройка, където се намирал ресторантът. Матс и Клара ги посрещнаха на рецепцията и попитаха кога искат да вечерят. Разбраха се да се съберат след половин час в трапезарията.

Бяха ги настанили в „луксозните стаи“, както ги наричаха Матс и Клара. Торкел прие, че е вярно, ако под „лукс“ се разбират двуетажни легла, плетени черги, прости шкафове от шперплат без врати и самостоятелна тоалетна и душ. Според него не се различаваха кой знае колко от стаите в която и да било хижа.

След топлия душ той застана пред огледалото с ножичка за нокти в ръка, избърса запотеното стъкло и се зае да подрязва нежеланите косми. Дясната ноздра имаше нужда от специална обработка. Как само ги мразеше тези дълги косми, които през последните години бяха взели да растат на места, където определено не ги искаше. Малко неща го караха да се чувства по-стар, отколкото напомнянето на дъщерите му, не без известно злорадство, че му е време пак да си почисти ушите. Телефонът иззвъня. Той излезе от банята и вдигна.

Обаждана се от „Експресен“. Аксел Вебер. Правилно ли е разбрал, че Националният отдел за разследване на убийства е в Йемтланд? Торкел потвърди, макар добре да знаеше, че от сега нататък интересът ще нараства лавинообразно. Вебер беше добър журналист, а и участието на „Риксмурд“ автоматично щеше да привлече внимание. Вебер искаше да знае защо са там. Какво са открили? Или по-скоро може ли Торкел да потвърди, че са открили масов гроб? Торкел отговори, че са се натъкнали на няколко тела, които били там отдавна. Колко отдавна, засега не можел да каже със сигурност. Но дълго.

Възраст, пол, брой, улики и евентуален мотив — Торкел не искаше да обсъжда тези въпроси. След края на сравнително краткия разговор Вебер не беше научил нищо повече от онова, което му беше известно и преди да се обади.

— Знаете, че така или иначе ще разбере всичко — заключи той и Торкел можеше да се закълне, че го чува как се усмихва.

— Но не от мен.

Затвори. Да, Вебер вероятно беше прав. Някой около Хедвиг Хедман очевидно вече се беше раздрънкарал и навярно щеше да продължи в същия дух. В днешно време беше невъзможно да потулиш случай от обществено значение. От този момент нататък обаче трябваше да ограничат информационния поток. Може би дори по посока на Хедвиг. Донесението срещу нея пред омбудсмана сочеше, че колегите ѝ не са от най-лоялните или пък че тя като шеф няма добра преценка. А и се беше обадила на „Риксмурд“. Винаги се намираха провинциални полицаи, според които подобно действие е прибързано. Вярно, ставаха все по-малко и по-малко, тъй като обикновено хората приемаха с благодарност експертните умения и допълнителните ресурси, които Отделът осигуряваше, но навсякъде се намираше някой или неколцина, които се чувстват недооценени.

Торкел незабавно звънна на Урсула. Тя можеше да говори с колегите горе в планината да бъдат по-внимателни. Малко вероятно беше някой да изпрати фотограф в тази тъмнотия, за да щракне снимка на гроба и трупове, но човек никога не можеше да бъде сигурен. Ставаха какви ли не странности.

— Как мина със „Съдебна медицина“? — попита Урсула, преди да приключат разговора.

— Ще говорим, като слезеш — отвърна Торкел уклончиво.

— Юмео значи.

Торкел се поколеба. Да, би могъл да я излъже, да каже, че още работи по въпроса, но реално нямаше какво да спечели от това. С нищо не можеше да промени факта, че трябва да се примирят с Юмео.

— Да. Опитвах, но не се получи. Кога се прибиращ? — продължи той бързо, за да не ѝ остави време да мисли много-много за лошата новина.

— Почти съм готова, може би още час-два.

— Ще ти оставя вечерята на топло.

— Добре.

Урсула затвори. Не каза довиждане, но това не означаваше задължително, че е сърдита. Може би просто искаше да се върне по-бързо към работата, а разговорът я разсейва. Той предпочете да повярва във второто и се върна в банята.

23

Яхния с дивеч, картофи, салата и сладко от червени боровинки. След това бял шоколадов мус.

Тъкмо бяха започнали десерта, когато Хедвиг Хедман се качи по стълбите към тази част от трапезарията, на която викаха Тавана. След като ги поздрави набързо, тя постави папката, която носеше, на масата пред тях.

— Мисля, че успяхме да идентифицираме двама от тях. Онези с дрехите — поясни тя.

Торкел впи очи в материалите, поставени пред него. Ваня, която беше до него, се наведе напред. Били и Йенифер — те седяха отсреща — се изправиха, заобиколиха масата и занадничаха иззад рамото на Торкел. Себастиан не помръдна. Реши, че началничката на местната полиция ще изнесе и устен доклад. Оказа се прав.

— Двама холандци бяха обявени за издирване през ноември 2003 година. Ян и Фрамке Бакер от Ротердам. Според човека, който подаде сигнала, трябвало да тръгнат от Осен в Норвегия на 27 октомври и следващата седмица да пристигнат във Володален. И двамата много опитни планинари. Издирвахме ги, докато падна сняг на 18 ноември онази година.

— Защо смятате, че са те? — попита Торкел и вдигна поглед. — Те единствените изчезнали в района ли са?

— Не, но са единствената двойка. Освен това според информацията носели сиви дрехи с жълти елементи.

Хедвиг се наведе и прелисти до един найлонов джоб зад последния лист в папката. В него беше поставена снимка на мъж и жена, и двамата около трийсетгодишни, снимани на покрит със сняг планински връх. Може би в Алпите. Носеха слънчеви очила и лицата им бяха загорели и обветрени. Жената имаше гъста червена коса, вързана на конска опашка. Мъжът беше почти плешив. И двамата се усмихваха и вдигаха два пръста във формата на V. Носеха сиви туристически дрехи с жълти елементи.

— Приличат на дрипите в гроба — кимна Ваня, като видя снимката.

Торкел беше съгласен. Нямаше съмнение. Урсула трябваше да види това, като се прибере.

Два часа по-късно стояха в една от конферентните зали на планинската станция. Ако навън не беше тъмно, през прозорците щеше да се открива приказна гледка към смълчаната есенна планина. Сега обаче виждаха единствено собствените си отражения, осветени от четири ярки флуоресцентни лампи, от които всички изглеждаха побледи и светли, отколкото в действителност. Чашите кафе и термосът на масата заедно с бутилките минерална вода правеха ситуацията изключително позната. Всички те — с изключение на Йенифер — бяха стояли в подобни стаи безброй пъти. Като махнем красивата гледка, това беше работна среща като всички останали.

Били принтира снимките на гроба и ги закрепил с магнити върху бялата дъска в стаята.

— Ако приемем, че сме открили холандците — започна Торкел, — разполагаме с предполагаема дата на убийството. Но трябва да бъдем сигурни. Ваня, свържи се с холандската полиция и виждали можем да получим отливки от зъбите им, рентгенови снимки, нещо, с което да ги идентифицираме.

Ваня кимна и пое папката, която Торкел ѝ подаде през масата.

— Откъде са дошли?

Всички обърнаха поглед към Себастиан, който се изправи и тръгна тежко-тежко към дъската със снимките.

— Холандия... Ротердам.

Себастиан изгледа Били ядно.

— Аха, значи холандците идват от Холандия. Благодаря, не се бях сетил.

Били отвори уста, но се въздържа и леко се сви на стола си.

— Говоря за тези тук — продължи Себастиан и почука с показалец по една от снимките. — Шест души. Да ги съблечеш и да избиеш зъбите на четирима. Отнема време. И после да изкопаеш ров, дълбок цял метър, докато шест трупа се търкалят съвсем открито около теб.

— Може първо да е изкопал гроба.

Били поизправи рамене, жаден за отмъщение. Себастиан му хвърли — ако това е възможно — още по-раздразнен поглед:

— И през това време шестимата са стояли и са чакали да приключи?

— Не...

— Точно така: не. Няма никакво значение в какъв ред го е направил. Едва ли ги е убил на това място. Така че откъде са дошли?

Цялата група закима в знак на съгласие. Дълбоко в себе си всички го знаеха, но никой не го беше изразил гласно. Естествено, мястото, където ги намериха, не беше задължително местопрестъплението. Откриеха ли него, шансовете да изровят и някакви улики нарастваха. Били бутна стола си назад.

— Отивам да взема карта от рецепцията.

Той излезе от стаята с бърза стъпка. Себастиан се върна на мястото си и седна. Точно срещу Урсула. Той се облегна назад и се вторачи в нея. Тя явно усети погледа му и вдигна очи към него:

— Какво има?

— Сърдиш ли се?

— Не.

— Изглеждаш сърдита.

— Не съм. Още.

Тя хвърли на Себастиан многозначителен поглед, който той се престори, че не разбира.

— Сърдита и уморена, така изглеждаш — продължи той. — Скапана.

— Себастиан...

Нямаше как да се направи, че не разбира тона на Торкел. „Престани“, това означаваше. Себастиан се обърна към него с разперени ръце:

— Какво? Наистина изглежда скапана. От един ден сме тук и вече се смачка. Просто се интересувам как се чувства.

— Защо не попита тогава? — изсъска Урсула. — „Как се чувстваш?“, вместо да разправяш, че съм грохнала.

— Извини ме. Как се чувстваш?

— Благодаря, добре. Ти как се чувстваш?

Себастиан не можа да отговори, тъй като вратата се отвори и Били се върна с планинската карта в ръка. Разгъна я на масата. Всички

се надвесиха над нея. Без Себастиан. И сега разчиташе, че те ще опишат на глас видяното.

— Телата са открити тук — посочи Били малък кръст на картата. Всички я разглеждаха в мълчание. Търсеха едно и също нещо.

Не го намираха.

— Никакви сгради. Никакви заслони. Никакви гори. Никакви навеси където и да било в близост — обобщи Ваня с известно разочарование в гласа.

Всички се облегнаха. Били взе картата от масата и я закачи на стената.

— Ако се съди по снимката от раните, изглежда си имаме работа с доста хладнокръвен убиец — обади се Урсула. — Ефикасен. Дали наистина би поел риска да бъде разкрит?

— Било е през октомври — поклати глава Били. — Планинските станции са били затворени. Почти не е имало хора. Рискът е бил оправдан.

— Или пък не — вметна Йенифер тихичко.

Досега си мълчеше и слушаше, но през това време не преставаше да размишлява. Мислеше го още от вечеря, когато Хедвиг дойде с новината за холандците, но не посмя да каже нищо. Очакваше някой в групата да стигне до същия извод, затова се въздържаше. Но до този момент никой не беше изказал нейната теория. Премисли я бързо още веднъж. Не беше съвсем идиотска. Реши да я сподели, пък да става каквото ще.

— Може и да са го разкрили — продължи Йенифер и се наведе напред; в гласа ѝ се вляха нови сили. — Двамата с дрехите. Тези, които, изглежда, сме идентифицирали. Холандците. Може би са минавали случайно и са станали свидетели.

Никой не отговори, но Торкел забеляза как Урсула и Ваня кимнаха. Обърна се към Йенифер. Не беше лоша теория. Никак даже. Торкел беше доволен. От нея, но и от себе си. Каквато и да се окажеше истината, това показваше, че Йенифер умее да мисли. Това на свой ред сочеше, че той е направил добър избор.

— Ако тръгнем в тази посока — наруши тишината Торкел, — значи четиримата без дрехи са първоначалните жертви, върху които трябва да се съсредоточим. Знаем ли нещо повече за тях?

Той се обърна към Урсула, която поклати глава:

— Двама възрастни, мъж и жена. Две деца, невъзможно е да определя пола. Ако са били с нормален ръст, бих предположила пет до осемгодишни.

Себастиан уморено потърка очи. Изправи се, заобиколи масата и отвори един от прозорците. Надвеси се навън и вдиша студения чист планински въздух. Как всъщност се чувстваше? Не особено добре, ако трябваше да бъде честен. Във всеки случай не толкова добре, колкото беше предполагал. Беше очаквал това с голямо нетърпение.

Беше копнял за него.

Нещо повече.

Нуждаеше се от него.

Да прекара време с Ваня. Да работи отново. С нея. Да се сближи с нея. Да я опознае. Само че тя щеше да замине. Да го изостави. Да прекъсне единствената му връзка с нещо подобно на приличен живот.

И на всичкото отгоре две мъртви деца.

Дотук пътуването беше отвратително.

— Има видими наранявания по ребрата на две от жертвите, което може би сочи, че първо са били простреляни в гърдите и после в главата — продължи Урсула. — Това подкрепя тезата, че убиецът е умел с оръжието. Първо по-голямата мишена...

Себастиан погледна Йенифер крадешком. Вярно, беше твърде млада за него, поне с петнайсет години, но несъмнено би могла да направи престоя тук малко по-приятен. Макар че Торкел би го изритал, само да я доближи. Един разговор и почерпка в бара щяха да са достатъчни да привлекат всички погледи върху него. Ако познаваше Торкел добре, можеше да си го представи как стои на пост в коридора, все едно са на училищна екскурзия.

— Дали е семейство? — промълви Били.

— Близо е до ума — кимна Урсула, — но не знаем. ДНК тестовете ще дадат отговора.

От друга страна, какво ако го отпратят? Щом Ваня няма да я има, защо му е да остава? Случаят беше потискащ и засега сравнително безинтересен.

— Приемаме, че всички са се озовали в гроба по едно и също време. Хедвиг е проверила. През цялата 2003 година няма други изчезнали наоколо. — Торкел вдигна поглед от книгата. — Никога не е имало изчезнали деца тук.

— Би ли затворил прозореца? Студено е.

Себастиан се разбуди от размислите. Ваня го гледаше настоятелно. Той кимна, затвори прозореца и се върна на мястото си. Ваня не беше заминала. Още не. Беше тук, в същата стая. Щеше да бъде тук още три месеца. Три месеца можеше да бъде с нея. Това бяха безценни дни, в които не можеше да си позволи да играе игрички, като преследва жена, която така или иначе надали би легнала с него. Реши да се преструва на заинтригуван от разговора, който се водеше около него.

— Били, провери за докладвани случаи някой да е напуснал хотела си, без да плати сметката, по времето около изчезването на холандците — заръча Торкел. — Виж дали изоставени автомобили са били издърпани на буксир или докладвани в полицията, дали в планината е намерено някакво къмпинг оборудване и тям подобни. Това, че няма обявени за издирване лица, може да се дължи на факта, че са ги мислели за доброволно заминали.

Били кимна.

— Мога да ти помогна, ако искаш — предложи Йенифер.

— Добре — усмихна се Били. — Благодаря.

Ваня ги гледаше. Мамка му, колко бързо те заменят. Същевременно беше съвсем разбираемо. Това разследване можеше да продължи месеци и дори да се окаже последно за нея. Изведнъж тя дойде на себе си и се сети колко по-хубаво ще ѝ бъде.

Стаята, кафето, бялата дъска, снимките, теориите.

Точно сега ѝ беше дошло до гуша от всичко това.

Време беше да продължи напред.

Да предприеме следващата стъпка.

Да се развива.

Но засега я чакаше важна работа.

— Не е сигурно, че изобщо се е знаело за присъствието им тук — възрази тя и почака малко, за да се увери, че е привлякла вниманието на всички. — Не е задължително да са оставили някакви следи, искам да кажа. Може да са хванали влак дотук и да са разпънали палатка в планината. Никакви хотели, никакви автомобили.

— Да му се не види, в такъв случай би трябвало да ги обявят за изчезнали — възпротиви се Урсула. — Все някой трябва да е разбрал, че ги няма.

— Ваня, провери за изчезнали семейства с две деца през есента на 2003 в цялата страна. Също и в Норвегия.

— Добре. Само дето не сме сигурни и че са семейство. Може да са двама възрастни, всеки с дете. Или пък майка, втори баща, доведени деца. И биологичният баща може да е от ревнивия тип, притежаващ оръжие...

Себастиан видя как Ваня хвърля почти незабележим поглед по посока на Йенифер. Той се подсмихна. Йенифер беше предложила теорията, че холандците са случайни свидетели. Добра теория. Но щом Йенифер беше добра, Ваня трябваше да бъде още по-добра. Най-добрата.

Типично за Ваня.

Типично за неговата дъщеря.

— Добре, ще разширим търсенето до изчезнали деца или изчезнали възрастни с деца — съгласи се Торкел. — Едва ли са много. Като за начало есента на 2003. Приемаме, че всички са били заровени едновременно.

Нямаха какво повече да свършат тази вечер. Сякаш бяха напуснали Стокхолм ужасно отдавна. Бяха уморени и имаха нужда да поспят. Торкел събра книгата си.

— Да кажем, че четиримата, независимо дали са били семейство или не, са къмпингували в планината. Някой е минал оттам и ги е застрелял. Докато ги е заравял, са се появили холандците и се е наложило да убие и тях. Съгласни ли сме, че това е теория, по която можем да работим?

Всички кимнаха и се заприготвиха да напуснат стаята. Не беше задължително това да е истината, но беше добро начало. Както винаги, щеше да се наложи да се приспособяват към уликите, на които се натъкнат в хода на разследването.

— Няма логика — обади се Били.

Те прекъснаха заниманията си и пак се отпуснаха на столовете.

— В кое няма логика? — попита Торкел, като едва сдържаше отегчението в гласа си.

— Защо ще ни остави да идентифицираме холандците, но не и другите четирима?

— Другите четирима биха разкрили самоличността на убиеца — изрече Себастиан едва ли не на срички. — Боже, откога си полицаи?

Нищо тук не сочи, че е било в момент на умопомрачение, че жертвите са случайно избрани. Някой се е качил с оръжие в планината и е екзекутирал четиримата. — Той се обърна към Урсула. — Пистолет ли е използвал или пушка?

— Невъзможно е да се каже засега. Ще видим какво ще установят в Юмео.

Докато го казваше, хвърли един поглед към Торкел, който забеляза, че доста силно наблегна на думата „Юмео“. Тази вечер щеше да си легне сам, това беше сигурно. Но пък се очертаваше да останат тук горе доста време...

— Както и да е — продължи Себастиан и се изправи. — Нашият убиец знае, че ако четиримата бъдат идентифицирани, рискът да бъде разкрит се увеличава.

— Да, знам, но холандците ни дават доста точна дата — продължи Били, решен да не се предава без бой. — Това ще ни помогне да идентифицираме и останалите.

Себастиан бързо обмисли аргумента и осъзна, че има нещо вярно в него, но нямаше намерение да позволи Били да излезе победител. Не сега. Той сви рамене, за да омаловажи казаното от него:

— Или е направил грешка — за наш късмет, или датата не би ни помогнала ни най-малко.

— Би трябвало да ни помогне. Колко семейства с деца може да са изчезнали през октомври 2003?

— Николко, доколкото знаем засега.

— Добре, да приключваме — намеси се Торкел и се изправи, за да придаде допълнителна тежест на думите си. — Няма какво повече да свършим тази вечер, а утре ни чака работа. — Той плъзна поглед по лицата на останалите. — Задачата с най-висок приоритет е да идентифицираме четиримата. Няма как да разрешим случая, ако не знаем кои са те.

Елиноор хвърли един поглед на часовника, докато буташе вратата на „Грев Магнигатаан“. Беше късно. Минаваше единайсет. Надяваше се Себастиан да е буден. Лампите светнаха автоматично, когато тя влезе във входа. Погледна към стълбите, но реши да вземе асансьора. Беше се движила достатъчно за днес. Работи до затварянето. 21:00 часът. Често се чудеше какъв е смисълът да са отворени толкова до късно, но днес имаше много хора през целия ден — седмицата след заплатите. След работа отскочи до „Вестманагатаан“. До старото си жилище. Така гледаше на него. Като на старото си жилище. Домът ѝ беше при Себастиан.

Тревогата и ядът, които бе потискала през целия ден, сега се завърнаха. Сутринта се беше държал необичайно лошо.

Не, не лошо. Жестоко.

„Домашна помощничка, която чукам?“

Грозни, ужасни думи. И онази противна история за някоя си Гунила. Известно време обмисляше дали да не се прибере и да го поглези. Да му гука и да заглади положението, да му оправи настроението. Не обичаше да се карат. Но този път Себастиан беше прекрачил границата. Той трябваше да положи усилие да се сдобрят, той трябваше да се извини, не тя. Затова и не му се обади цял ден. Не беше обичайно за нея и няколко пъти посегна към телефона, но се въздържа. Той трябваше да знае, че я е наранил. Мълчанието ѝ щеше да бъде неговото наказание.

Тя дръпна решетката зад себе си и натисна копчето за третия етаж.

Беше се забавила в стария си апартамент по-дълго от предвиденото. Докато се качваше, срещна вдовицата Линдел от третия етаж. Тя, естествено, прояви любопитство. Къде се губи Елиноор напоследък? Защо никога не я вижда? Всъщност Елиноор беше отишла само за да нагледа саксиите и да провери дали найлоновата торба, пълна с материали за Валдемар Литнер, е там, където я беше оставила.

Госпожа Линдел обаче настоя да я покани на чай. Много държала. Макар да нямаше време, Елинон си помисли, че може би ще е приятно да разкаже за голямата си любов, прочутия Себастиан Бергман. Смяташе да пропусне днешната караница. Коя двойка не се кара понякога? Никоя връзка не е само цветя и рози.

Четиридесет и пет минути по-късно Елинон отключи вратата на стария си апартамент. Линдел беше останала впечатлена, Елинон го видя ясно, макар съседката да се помъчи да го прикрие. Дълго време дори се преструва, че не знае кой е Себастиан, но Елинон не ѝ повярва и за миг. Типичната шведска завист.

Тя отиде право в спалнята, отвори гардероба и се увери, че торбата с документите е точно където я беше оставила. Не знаеше защо, но неприятното чувство около всичко, свързано с Валдемар Литнер, не я напускаше, откакто той прекрати бизнес отношенията им преди уикенда. Като цяло би трябвало да бъде спокойна, че той — с право — не смята, че те ще доведат донякъде. От време на време обаче се плашеше, че е разкрита, че Валдемар или някое от приятелчетата му от престъпния свят е влязло с взлом в стария ѝ апартамент, за да разбере коя всъщност е тя и дали знае за нечистите им дела. Но тук нямаше никакви следи от взлом, а и ако бяха идвали, едва ли щяха да оставят компрометиращите материали в гардероба. Изведнъж ѝ хрумна, че е проявила страхотна глупост, като не е направила копия. Сега вече нямаше значение. Още утре щеше да ги предаде в полицията, за да възтържествува справедливостта.

Тя затвори вратата на гардероба и отиде да полее растенията си. Вече беше доста късно, но не се обади на Себастиан да го предупреди, че ще закъснее. За момент ѝ хрумна да пренощува тук. Да спи в стария си апартамент. Той щеше да се безпокои, тя щеше да му липсва. Щеше да копнее за нея. Но пък ако не се прибере вкъщи, той няма как да я помоли за прошка. Няма да могат да се изяснят след сутрешното недоразумение. Тъй че в момента тя стоеше в асансьора и се надяваше той още да не си е легнал.

Първото, което зърна при отварянето на асансьорната врата, беше куфарът. Нейният черен куфар. Защо беше на площадката? С найлонова торбичка до него. Тя отиде и надникна в нея. Вещите ѝ. Изнесъл е вещите ѝ? Това вече беше прекалено! Тя извади ключа от джоба си.

Странно, не влизаше в ключалката. Погледна ключодържателя — да, правилният беше. Опита отново, но със същия резултат. Ключът изобщо не влизаше.

Лампата на площадката угасна. Елинон отиде при малкото светещо в оранжево копче и пак я запали. После се върна при вратата и звънна. Никой не отвори. Звънна отново, този път по-продължително. Раздразнено. От апартамента не долиташе и звук. Тя се наведе и надникна през отвора за писмата. Вътре цареше пълна тишина. Позвъни отново, направо се облегна с цяла тежест върху звънеца. Никакъв отговор.

Сега вече беше наистина ядосана. Не можеше да се отнася така с нея! Търпеше какво ли не, понеже го обичаше, но дори и тя си имаше граници, а този път той ги прекрачи. Извади мобилния си телефон и намери „Любимият“ в контактите. Набра. Докато слушаше сигнала свободно, отново се наведе към отвора. Чу звън на телефон някъде из апартамента. Елинон затвори и въздъхна дълбоко. Какво щеше да прави сега? Къде беше Себастиан и защо тя не можеше да влезе вътре? Погледна вещите си и чак сега забеляза бял плик, залепен отстрани на куфара. Издърпа го и го отвори припряно и раздразнено.

Лампата пак угасна.

След като я запали, извади единствения лист в плика и го разгъна.

Сутринта говорех сериозно. Трябва да се изнесеш. Ключалката е сменена. Не съм вкъщи и няма скоро да се прибера, така че е безсмислено да стоиш отпред и да звъниш. Няма да ти отговоря. Никога повече няма да живееш при мен. Вината е моя, моля за извинение.

Себастиан

Елинон прочете краткия текст още веднъж. И още веднъж. После смачка листа и го захвърли. Пред очите ѝ танцуваха черни точки. Нададе вой. Като ранено животно. Той отекна в коридора. След това се успокои. Задиша дълбоко, възвърна си самоконтрола.

Толкова емоции едновременно. Гняв, шок, страх. Длъжна беше да си подреди мислите.

Той не можеше да я изхвърли.

Той не биваше да я изхвърля.

Той не я беше изхвърлил.

Отново извади ключодържателя и пробва да отключи. Не стана. Но щеше. Тя живееше тук! Опита отново. Натисна по-силно. Същият резултат. Започна да удря с ключа по ключалката. Лампата пак изгасна, но тя дори не забеляза.

Щеше да влезе. Щеше да се прибере у дома!

Ключът се плъзна настрани и тя си поряза палеца на ключалката. Ключодържателят падна и тя се наведе да го потърси. Опипваше каменния под, но от него нямаше и следа. Коленичи и затърси със замитащи движения по пода. Улучи ключовете и ги запрати към вратата на съседите. Нямаше сили да се изправи и да отиде да ги вземе. Нямаше сили за нищо. Сви се на земята и заплака.

Не знаеше колко време е стояла така в мрака, но накрая плачът приключи. Такова беше чувството. Че е приключила. Беше плакала достатъчно. Седенето на пода с нищо нямаше да ѝ помогне. Изправи се спокойно и избърса мокрите си бузи с опакото на ръката. Отиде да светне лампата, като леко подсмърчаше. Наведе се да вдигне ключовете, пъкна ги в джоба си, върна се и вдигна куфара с едната ръка и найлоновата торба с другата. Щеше да се прибере на „Вестманатаган“ и да се опита да разреши проблема. В действителност нищо не се бе променило, повтаряше си без спиране. Това беше временно. Криза. Криза, с която можеха да се справят. Нямаше никаква причина за паника или необмислени действия. Тя имаше план. Щеше да се придържа към него.

Първо щеше да се погрижи за Валдемар Литнер.

После щеше да се погрижи за Себастиан.

Слънце.

Палещо слънце.

Гърдите му бяха голи и потта се стичаше по тях. Въздухът беше влажен. Лепкав. При тази жега и влажност би предпочел да лежи на сянка с книга в ръка. Горещината му изсмукваше силите. Но не и нейните. От нея струеше енергия, както беше покачена на раменете му и го подканяше да върви по-бързо. Тя искаше да стигнат до водата. До прохладата и игрите. Смееше се, когато той се препънеше, и притискаше меките си ръчички в брадясалите му бузи.

— Татко, и аз искам такъв.

Той погледна в посоката, която тя сочеше. Едно момиченце си играеше с надуваем делфин.

И така стигнаха до морето. Той усети как слънцето изгаря раменете му в момента, в който я свали от тях. Две мисли едновременно.

Защо водата се е оттеглила?

Забравил е слънцезащитния крем.

Те изтичаха напред. Плисъкът. Смехът. Виковете от брега.

Тътенът.

Водната стена. Видя как приближава. Хукна към нея. Стигна я. Хвана я. Малката ѝ ръчичка в неговата голяма. Усещаше пръстенчето с пеперуда, което ѝ бяха подарили. Не биваше да я пуска. Никога нямаше да я пусне. Цялата му сила, цялото му съзнание. Съсредоточени. Целият му живот; насочен към дясната ръка.

И тогава тя изчезна. Ръката му изведнъж се оказа празна. Беше я изпуснал.

Себастиан се събуди, омотан в тежката пухена завивка. Потен. Изгарящ от жега. Задъхан. Схващане в дясната ръка, което пълзеше към лакътя. С припрени объркани движения се освободи от завивките и се надигна до седнало положение. Болезнено размърда пръстите на дясната ръка. Кръв по дланта.

Сънят.

Проклетият сън.

Толкова реалистичен.

Детайлен. Като филм. Че и повече. Той усещаше. Долавяше мириса. Като истинско. Цялостно преживяване.

Онова преживяване.

Не отделни фрагменти, както става обикновено. След тези сънища се събуждаше с преодолим страх, остатъци от впечатления, спомени и фантазии, които знаеше, че ще избледнеят. Сега обаче сякаш беше преживял всичко отново. От много години не го беше измъчвало толкова жестоко. Седеше като вцепенен. Сърцето му препускаше. Потта се стичаше. Плачеше тихо, безутешно.

Заради децата беше. Децата в онзи проклет гроб. Не искаше да се занимава с мъртви деца. Вече не можеше да преодолява такива неща. Беше ги свързал директно със Сабине. Право в ядрото на болката и вината, които през годините се бе опитал да капсулира, но които винаги намираха начин да изтичат малко по малко и бавно да го тровят. Сега обаче капсулата се беше пръснала. Стоеше широко отворена. Караше го да се чувства като пребит, чисто физически. Усещането в тялото беше точно както тогава. И след това. Когато се събуди съкрушен на другия ден. Съвсем сам.

Накрая се надигна. Изправи се. За своя изненада забеляза, че все пак краката го държат. И тогава, както и сега.

Заклати се към стола, където беше оставил дрехите си, и навлече тениската. Нямаше да може да заспи повече. Колко беше часът? Четири и дващест. Малко над четири часа сън. Кога ли щяха да станат повече? Още отсега се боеше как ще си легне следващата вечер, нищо че дотогава имаше повече от дващест часа. Не желаше да прекара и една нощ повече в това легло. Никога. Не искаше кракът му да стъпва в тази стая.

Себастиан отвори вратата и излезе в коридора. Хотелът беше смълчан. Тук беше по-студено и той се поколеба дали да не се прибере в стаята да си обуе панталоните, но се отказа. Тръгна бос по коридора, мина покрай рецепцията и отиде в ресторанта. Забърза към хладилника и взе една кола от най-горния ред.

— Смяташ ли да платиш за това?

Себастиан подскочи и за малко да изпусне шишето. Завъртя се рязко. В дъното, до прозореца, седеше Урсула. На масата пред нея имаше две бутилки бира. Едната празна, другата до половината.

— Какво правиш тук? — попита Себастиан и тръгна към нея.

— Не можах да заспя. Ти?

— Сънувах...

— Кошмар?

— Да.

Себастиан придърпа стола от другата страна на масата и седна. Отвори колата и отпи една глътка. Урсула го гледеше изпитателно.

— Толкова страшен, че си станал?

— Да.

— Какъв беше?

— А ти защо не можеш да спиш?

— Аз попитах първа.

— Защо не можеш да спиш? — повтори Себастиан със съвсем същия тон.

Урсула срещна очите му, докато поднасяше бутилката бира към устата си. Среднощни разговори край кухненската маса. Няколко пъти ги беше провеждала. Доста приятно беше, доколкото си спомняше. Може би имаше нужда да го изрече на глас. „Да поговори с някого“, както се казва. Е, Себастиан беше някой. Познаваха се, но не бяха твърде близки. Не сега. Вече не. Освен това той щеше да гледа обективно и да се държи на дистанция, което беше добре дошло. Нито щеше да я утешава трогателно, нито да я ободрява. Щеше да се получи. При едно условие.

— На никого няма да казваш.

— Пазенето на тайна е от малкото неща, в които наистина ме бива.

Урсула кимна; без съмнение имаше нещо вярно в това. Той беше спал със сестра ѝ по времето, когато ходеха заедно. Със сестра ѝ и един господ знае още колко жени. Урсула нямаше представа. Едвард Хинде беше принудил и двамата да си припомнят онова време. Урсула с изненада бе установила, че таеният толкова години гняв кажи-речи е изчезнал, заменен от нещо, което би могло да се сравни с тъга. Мъжът, който я беше предал по този начин, вече не съществуваше. Този Себастиан, който се върна при тях, беше съвсем друг. Все така блестящ

в работата си, все така егоистичен, дразнещ, самонадеян и във всяко отношение непоносим, но сега сякаш полагаше усилия за нещо, което преди му идваше съвсем естествено. Като го видя преди малко пред хладилника — когато той не знаеше, че го наблюдават — бос, по боксерки и тениска, изглеждаше толкова самотен. Това беше първата дума, която ѝ хрумна.

Самотен.

Нещастен или поне тъжен.

Тя не знаеше защо. Случаят „Хинде“ и личните връзки на Себастиан с жертвите го бяха разтърсили, но старият Себастиан се беше надигнал и продължил напред сравнително лесно. Не и този тук. Не сега. Защо — тя нямаше представа. Беше казал истината. Себастиан умееше да пази тайни. Несъмнено своите собствени, но тя се надяваше, че важи и за чуждите. Нейните.

— Мике ме напусна.

Себастиан кимна. Беше предположил, че е някакъв личен проблем, но реши, че е свързан с Бела. Каквото и да ставаше с отношенията ѝ с Мике, той не вярваше да повлияе на Урсула чак толкова. Мике страдеше от дипсомания, работеше твърде много, при това нещо, към което Урсула никога не бе проявявала интерес, имаха дъщеря, но доколкото разбираше той, не ги свързваше почти нищо друго. И вероятно винаги е било така. Бракът им беше загадка за него.

— Това наистина ли те натежава?

Урсула го изгледа. Не беше сигурна какво беше очаквала, но със сигурност не и това.

— Мъжът ми ме зарязва след двайсет и пет години брак заради друга жена. Да, наистина ме...

— Мислех, че не го обичаш — прекъсна я Себастиан и се облегна назад с колата в ръка.

Урсула си спомни, че той умее да бъде брутално пряк, при това със съвсем делови и дистанциран тон.

— Не искам аз да бъда изоставената — промълви тя искрено, без повече да коментира неговата реплика.

— Искала си ти да го напуснеш, това ли е? — Себастиан се взря в нея в полумрака. — Всъщност не раздялата ви е проблемът, а че той е напуснал теб. Искаш ти да държиш кормилото?

— Знаеш ли какво, забрави — въздъхна Урсула и сложи длани на масата, за да покаже, че разговорът е приключил.

Смяташе да се качи да си легне. Себастиан се наведе към нея и постави ръка върху нейната.

— Не исках да те ядосвам. Виждам, че си разстроена, просто не мога да разбера защо. Изневеряваш му от двайсет години.

— Преди двайсет години — поправи го Урсула.

— Значи чуването с Торкел не се брои?

Урсула се сепна. Откъде знаеше? Или беше просто догадка? Той срещна погледа ѝ.

— Да, знам го и не, не ми го е казал той — рече Себастиан. — Просто ви личи.

Тя въздъхна и се отпусна на стола. Той беше прав. Не за Торкел. Да де, и за него, разбира се, но най-вече за Мике. Той никога не е бил голямата любов в живота ѝ. Просто не е имала такава. Себастиан можеше да се превърне в такава някога, но напоследък тя сериозно започваше да си мисли, че е неспособна да обича, или поне не по начина, по който другите хора очакват да бъдат обичани. Мике беше търпял. Дълго. Торкел също беше склонен да пробва, тя го знаеше. Приемаше я каквато е. Съобразяваше се изцяло с нейните условия. Проблемът беше, че тя не го искаше. Искаше само едно. След развода беше осъзнала, че единствено то е от значение за нея, а точно него беше сигурна, че няма да получи.

Любовта на дъщеря си.

Тя пак погледна към Себастиан. Той чакаше мълчаливо.

— Прав си — прошепна Урсула. — Наистина не е заради Мике. А заради Бела.

— Какво за нея?

— Винаги е била момичето на татко. Но докато с него бяхме заедно, обичта ѝ се прехвърляше поне малко и върху мен.

Себастиан забеляза как очите ѝ станаха някак стъклени на приглушената светлина.

Промяна.

Ако човек не вярва, че всичко е предопределено и каквото и да правиш е без значение, тогава промяната винаги предполага, че си длъжен да потърсиш вината в себе си. Как се озовах тук? Какво можех да направя по друг начин? Какво става? Какво ще правя сега?

Промяната те принуждава да се погледнеш с други очи и видяното невинаги е съвсем безболезнено и положително.

— Според теб колко често би ме посещавала, щом Мике го няма?

Себастиан мълчеше и усещаше как разговорът става неприятно познат. Отчуждена дъщеря. Копнеж за близост. Ужас да не я изгубиш.

— Никога — отговори Урсула на собствения си въпрос и поклати глава. — Ще се обажда по рождени дни и на Коледа и малко по малко ще забрави и рождените дни.

— Защо смяташ така?

— Всъщност изобщо не се познаваме — отвърна Урсула без сантименти и толкова бързо, че Себастиан разбра, че е отделила доста време за размисъл над този въпрос. — Аз се държах на разстояние. Винаги го правя. С всички. Допускам ги до малки части от себе си. Не можеш да постъпваш така с деца. Те се нуждаят от теб, изцяло. Непрекъснато.

— Казвала ли й си го?

— Вече е късно. Тя е възрастен човек.

— Не съм убеден — възрази Себастиан със смесица от увереност и надежда в гласа. — Наистина се надявам да не е твърде късно. — Той забеляза учудването й от необичайно съчувствения му тон. — Заради теб — добави за всеки случай.

— Благодаря.

Себастиан кимна. Постояха в мълчание. Той нямаше какво повече да добави, а Урсула очевидно не изпитваше желание да споделя повече. Пресуши и втората бутилка бира, побутна я настрана и облегна лакти на масата.

— Ами ти?

— Какво за мен? — заувърта Себастиан.

— Какво сънува?

Себастиан вдигна шишето и пи, докато бързо премисляше алтернативите. Какво беше мястото му в екипа? Ваня се разбираше с него и въпреки малкото спречкване по-рано Били също го харесваше. Торкел си беше Торкел. Оставаше евентуално да спечели само Урсула. Макар че тъкмо тя бе склонила да се разкрие. Пред него. Не пред някого друго от екипа, който вероятно й е по-близък. Пред него. Той, който я беше наранил. Който я беше молил за прошка, но не я получи. Може би нямаше право да я получи. За каквото и да било. Предвид

общото им минало, малко откровеност от негова страна не би навредила.

И въпреки това се съпротивляваше. Не искаше. И толкоз. Не искаше.

Оставаше му само да я излъже. И това не беше алтернатива точно сега.

— Ще говорим друг път — сви рамене той с омаловажаващ жест и с надеждата тя да се задоволи с този отговор.

Така и стана.

Веднага щом се зазори, Себастиан излезе да се разходи. Чувството му за ориентация не беше от най-добрите, затова реши да върви покрай извора или рекичката, или както там му викаха. Засега беше престанало да вали, но мъглата се стелеше над подгизналата земя, а облаците бяха надвиснали гъсти и ниски. В редките случаи, когато вдигнеш поглед, не виждаше надалеч между чворестите криви дървета. Пътеката представляваше чисто и просто река от кал сред коренища и неравности и той беше принуден да си гледа в краката, за да не се подхлъзне.

Двамата с Урсула бяха постояли още няколко минути в празния ресторант, но после се бяха прибрали по стаята си. Тя му напомни, че е обещал да не казва на никого, той отвърна, че не е забравил.

Себастиан се прибра в стаята си и седна край малката сгъваема масичка до прозореца. Включи мобилния си телефон. Осем съобщения. Всичките от Елинор. В няколко го увещаваха, в няколко крещеше и направо го заплашваше, в едно го молеше за прошка и обещаваха да оправи всичко, стига само да ѝ се обади. В последното със спокоен глас го уверяваше, че разбира и ще се погрижи за всичко. Себастиан пак си изключи телефона. Може би не беше подходил по най-добрия начин, но така или иначе нямаше какво да направи, докато не се върне в Стокхолм. Сега имаше да мисли за по-важни въпроси.

И така, той поседя там, самичък в стаята си на доста неудобния дървен стол, и се помъчи да изработи план за действие.

Да вземе решение.

Не се получи. Не успяваше да си събере мислите. Кошмарът още витаеше около него като някакъв воал върху съзнанието. Споменът прие почти физическа форма. Отново и отново си спомняше здраво стиснатата дясна ръка. Изправи се. Закрачи напред-назад из стаята, но колкото повече обикаляше, толкова повече не можеше да си намери място. Трябваше да излезе. Да избяга.

Движение, чист въздух, природа, усамотение без изолация — може би щяха да му помогнат да се съсредоточи.

В момента вървеше покрай клокочещия ручей, забил поглед в земята. Пътеката рязко завиваше наляво. Нещо като метален висящ мост с двойни дъски, по които да се минава. Дебели въжета от двете страни. Себастиан стъпи на моста и застана в средата.

Някаква птичка, чието име не знаеше, подскачаше около него и се спря спокойно, почти напълно неподвижно край водата, където песъчливият бряг беше прояден. Себастиан гледаше отривистите, леко нервни движения на птицата и размишляваше.

От съня, през разговора с Урсула, до Ваня. Винаги до Ваня. Всичко беше свързано.

Тя щеше да го изостави. Да, можеше да ѝ отиде на гости. Но колко пъти, без да ѝ се стори странно? Един? Два? Можеха да говорят по телефона, да си пишат имейли, той можеше да си инсталира Скайп, ако се наложи. Но всичко това бяха помощни средства да се поддържа една вече съществуваща връзка. Не да се започва нова. Щеше да бъде особено да говори с нея през екрана на компютъра, когато едва разговаряха в реалния живот. След пет години можеше и да се получи. След като станат приятели. След като той се превърне в човек, когото тя цени и иска в живота си. Истински, заради личността му, а не защото ѝ спаси живота.

В момента не беше така.

Още не.

Сега беше шансът му. Сега можеше да се сближи с нея и да изгради нещо живо и трайно. Но само ако тя е тук. Близко до него.

Птичката очевидно приключи с каквото там се занимаваше край водата, излетя между дърветата над брега и се скри. Себастиан се изправи.

Всъщност беше съвсем ясно.

Съвсем просто.

Разбира се, беше нередно. Егоистично. Знаеше го. В онова, което възнамеряваше да стори, нямаше и капка бащинска загриженост. Но така трябваше.

Той се върна по същия път, по който дойде. Докато слизаше от моста, реши да действа.

Не знаеше как, но щеше да се погрижи Ваня да не заминава.

Щеше да се погрижи тя да остане в Стокхолм.
Да остане при него.

Сутрешната разходка ѝ подейства освежаващо. Барнхюсбрун, „Шеелегатан“ покрай Съдебната палата и после вляво по „Хантверкаргатан“. Елинон вървеше с бърза стъпка, здраво стиснала найлоновата торба в лявата си ръка. Отиваше не просто за да въздаде справедливост, а и за да спаси връзката си със Себастиан.

Беше необичайно бодра след безсънната нощ. Всичко ѝ се струваше толкова безнадеждно, когато се прибра в апартамента си късно снощи. Звънна на Себастиан. Няколко пъти. Отговори ѝ единствено гласовата поща. Всеки път му оставяше съобщение; сега не помнеше какво точно беше казала, в главата ѝ се въртяха толкова много мисли, толкова много чувства. Накрая безсилно се просна на дивана в хола. Нямаше представа колко време е прекарала така.

Във всеки случай беше или късно през нощта, или рано сутринта, когато я осени прозрението. Как стоят нещата. Как всичко се връзва.

Защо не се беше сетила по-рано? Та тя познаваше Себастиан. „Сам съм по-силен“, това беше неговият девиз. Трудно се справяше с емоциите, трудно изразяваше какво всъщност иска.

Твърде упорит да помоли за помощ.

Твърде горд да признае, че е в нужда.

Твърде грижовен към нея, за да я натовари със собствените си мъки и тревоги.

Ами да, как само я беше накарал да се премести при него. Дойде при нея с някаква история за сериен убиец, който уж я преследвал и тя трябвало веднага да се махне от апартамента си. Вместо направо да каже истината — че я желае. Сега беше същото. Естествено, че и зад сегашното му поведение прозираше нещо съвсем друго. Колкото повече го мислеше, толкова повече се убеждаваше.

Всичко си идваше на мястото. Ама разбира се.

Каква причина би имал да я напусне?

Боеше се тя да не пострада.

Някой го заплашваше.

В такъв случай беше напълно разбираемо да не иска тя да е около него. Беше виждала подобни истории по телевизията. Как притиснатото ченге или прокурорът, или какъвто там е, отправя любимите си хора, за да не ги поставя в опасност. Ето защо е заминал. Излязъл е в нелегалност. Затова не вдигаше телефона. Беше готов да жертва любовта им, за да спаси живота ѝ.

Но кой заплашваше Себастиан?

Очевидното предположение беше Валдемар Литнер.

Значи тя щеше да започне оттам и да види дали ситуацията ще се промени, след като той излезе от играта. Щеше да накара Себастиан да ѝ се разкрие, да осъзнае, че трябва да споделя и теглото си с нея, точно както споделяха радостите. Щяха да се справят с всичко, стига да са откровени и да са заедно.

Обади се на Себастиан още веднъж и с ясен и решителен глас го увери, че разбира и че тя ще се погрижи за всичко.

Точно в осем часа застана пред Агенция „Икономически престъпления“ на „Хантверкаргатан“. Елинор не разбираше много от архитектура, но я споходи чувството, че е пристъпила в седемдесетте години, докато вървеше покрай шестетажната сграда на Кунгсхолмен, която изглеждаше особено скучно заради прозорците на всеки етаж, завършващи с черна плоча на една и съща височина. Нищо не стърчеше, нямаше даже едно рекламno флагче на някоя от фирмите в огромното здание. Насреща, зад ограда от ковано желязо, имаше малка зелена площ, а в дъното на улицата се издигаше кулата на кметството. Слънцето отдавна беше изгряло и след снощния дъжд се очертаваше хубав есенен ден. Елинор сви покрай бронзова статуя на гола жена, бутна вратата, погледна табелата във фойето и се качи в асансьора.

— С какво мога да ви помогна? — попита младият мъж, който я посрещна в приемната и я покани на стол от другата страна на бюрото.

— Ами, както казах на рецепциониста, искам да съобщя за престъпление.

— Икономическо престъпление?

— Да. Икономическо престъпление.

Тя повтори думите с известно натъртване. Самото им изговаряне беше вълнуващо. Присъствието ѝ тук беше вълнуващо. Вълнуващо и

необходимо.

— Добре...

Младият мъж се обърна към компютъра, щракна върху някакъв формуляр и сложи пръсти върху клавиатурата.

— За кого искате да съобщите и в каква връзка?

— Нося всичко.

Елинор постави натъпканата с листове торба на бюрото. Полицаят я погледна с известно недоумение:

— Какво е това?

— Разследване. Доказателства. Всичко необходимо.

Мъжът я гледаше по начин, който ѝ подсказваше, че дълбоко се съмнява. Вдигна едната дръжка на торбата, надникна към купищата листове и не можа да сдържи въздишката си. Елинор осъзна, че е време да придаде известна тежест на думите си:

— Всичко е изрядно, не съм си го измислила. Разследването е извършено от полицај.

Младият мъж я погледна с любопитство:

— От полицај ли?

— Да.

— Кой?

— Казва се Троле Хермансон. По-точно се казваше. Той почина.

Мъжът кимна само от учтивост. Очевидно никога не беше чувал за полицај с това име.

— Как се процедира от тук нататък? — попита Елинор.

— Ще разгледаме всичко това — мъжът посочи торбата — и ще решим дали да проведем разследване.

— Това е разследване — прекъсна го Елинор. — Всичко, което ви трябва, е вътре.

— Ако проведем разследване — продължи мъжът, без да ѝ обръща внимание, — ще мине сравнително бързо. Целта ни е да приключваме в рамките на петдесет дни, когато става дума за по-малко сериозни финансови престъпления.

— Не зная колко сериозно е това.

— Затова ние ще се заемем.

Елинор не помръдна от мястото си. Дали не забравяше нещо? Свърши онова, за което беше дошла. Петдесет дни беше твърде дълъг период, но пък те сигурно имаха доста работа. Тя се изправи. Мъжът

също стана и ѝ подаде ръка. Тя е пое, но се поколеба. Може би все пак щеше да успее да ги накара да дадат приоритет на нейния случай.

— Колкото по-бързо заловите този човек, толкова по-добре. Мисля, че заплашва приятеля ми.

— Вие мислите така?

— Да.

— Приятелят ви оплакал ли се е в полицията?

— Не, но ме напусна. За да ме предпази.

Елинор видя как мъжът кима по начин, който можеше да изтълкува лесно — не ѝ вярваше. Но той, разбира се, би трябвало да бъде запознат с подобни случаи. Нали беше полицаи. Заплахите срещу свидетели бяха растящ проблем в обществото, така беше чела.

— Ще видим какво можем да направим...

— Добре, но колкото по-бързо хванете този Валдемар Литнер, толкова по-добре.

Елинор се обърна и си тръгна.

Петер Горнак я изпрати.

Стана бързо. Разговорът в приемната, ръкостискането и обяснението. Съвсем обичайно. Но после обикновената жалба на наглед обикновената жена се превърна в „разследване“ в найлонова торба, в което бяха замесени мъртви полицаи и заплашвани бивши гаджета. В момента, в който торбичката от супермаркети „Ика“ се озова върху бюрото му, Петер инстинктивно разбра, че ще му губят времето. Беше длъжен да хвърли едно око на някои от документите, за да може после спокойно да зареже цялата работа. Сигурен беше, че така ще стане. До момента, в който тя изрече името.

Валдемар Литнер.

Той беше учил в полицейската академия заедно с Ваня Литнер. Дори ходиха заедно известно време във втори курс. Тя сложи край на връзката им след няколко месеца. Нищо драматично. Никакви усложнения. Продължиха да учат заедно. Като приятели. Така и не станаха колеги. След обучението поеха по различни пътища. Знаеше, че тя работи в Националния отдел за разследване на убийства, но не се бяха виждали от няколко години. А дали баща ѝ се казваше Валдемар? Не, Петер не можеше да си спомни. Но пък едва ли много хора се казват Литнер. Дати това беше жалба срещу бащата на Ваня? Още по-добра причина да приключи бързо с тази история.

Петер придърпа торбата, извади книгата и папките и разстла всичко на бюрото пред себе си. Отвори най-близката папка и се сепна.

Копие от полицейско разследване.

От Агенция „Икономически престъпления“.

Петер затвори папката и се обърна към компютъра. Въведе името и резултатът излезе веднага. Имало е предварително разследване. От 2008 година. Прокурорът го прекратил поради липса на доказателства. Петер се върна към материалите, които получи. Полицейското разследване заемаше само половината от тях. Останалите бяха други работи. Други данни. Нови доказателства.

Той остави най-горната папка настрана взе следващата, облегна се и започна да чете.

След няколко минути се натъкна на „Дактея Инвест“, име, което всички в „Икономически престъпления“ познаваха и което го накара незабавно да отиде при началничката си.

Ингрид Ериксон помнеше Валдемар Литнер.

Много добре при това. Може би не най-големият финансов престъпник, когото не бяха успели да заловят, но със сигурност не и най-дребният. Няколко фирми, изпразнени точно преди фалита, активите, изпратени в Панама, един бушон, поел удара в Швеция, и една сметка в Латинска Америка, чийто притежател нямаше начин да установят: както и къде отидоха парите от там нататък. Ставаше дума за няколко милиона. Лятната вила, апартаментът за дъщерята, новата кола. Валдемар не се страхуваше да харчи парите. Очевидно сигурен, че няма как да ги проследят до него. За това се оказа прав. Ингрид се беше опитала. С всички сили. Като началник на отдела тя носеше отговорността за онова дознание, което Петер Горнак току-що ѝ припомни. Петер го получил от някаква жена заедно със сума ти нов материал. Най-интересното било свързано с бъркотията около „Дактея“.

Ако Литнер беше замесен в нея, то без съмнение той се оказваше един от най-големите финансови престъпници, които не бяха успели да заловят. Засега. Потвърдеше ли се автентичността на материалите, този път Литнер щеше да си плати.

„Дактея Инвест“ се беше оказала схема на Понци, наглед сигурна печалба, но всъщност огромна финансова пирамида, отговорните за която изчезнаха безследно, когато балонът се спуска. Хиляди дребни вложители и инвеститори загубиха всичко. „Икономически престъпления“ вложи големи ресурси да открие виновните, но те бяха укрили самоличността си изключително умело чрез сложна мрежа от кръстосана собственост чрез анонимни предприятия и холдингови дружества в някой данъчен рай като Каймановите острови и Панама. Тя беше сигурна, че Литнер не е от главните извършители, това не беше лъжица за неговата уста, но той беше участвал в създаването на части от конструкцията и беше работил с част от парите, това поне ставаше видно от новите материали. И това ѝ стигаше.

Би било прекалено да се твърди, че тя прие лично прекратяването на разследването миналия път, но все пак изпитваше известно задоволство при мисълта да залови някого, в чиято виновност е убедена — в случая Валдемар Литнер. Затова реши да действа бързо. Обикновено нейният отдел провеждаше разследване в рамките на петдесет дни след подаването на жалбата или информацията. Това обаче нямаше да отнеме и пет часа, ако зависеше от Ингрид.

Тя се обади в Прокуратурата и разговаря със Стик Венберг, който се беше занимавал със случая предния път. Обясни защо искат да го отворят отново, изпрати му по факса новите материали и само след половин час получи зелена светлина.

Ингрид беше много доволна. Това не само щеше да повиши процента на успеваемост на отдела, но и щеше да получи гласност и да прати ясен сигнал на всички, които, подобно на Валдемар Литнер, мислеха, че са се измъкнали, че са в безопасност. Щяха да разберат, че дори да отнеме няколко години, дори много, много години. Агенция „Икономически престъпления“ рано или късно ще нанесе своя удар. Никога вече нямаше да бъдат спокойни.

Тя събра сътрудниците си. Работата на Литнер, сделките му личният му бюджет — сега, когато знаеха какво търсят, щяха да преровят всичко.

Вероника Стрьом нямаше никакво време.

Абсолютно никакво.

Преди заминаването за Найроби през февруари я чакаха безброй задачи. Не беше сега моментът да виси в кафенето и да се лигави над чашата, докато Александер Съодерлинг благоволи да се появи. Раздразнено прелистваше вестника, който бяха оставили на масата ѝ.

„М-Магасин“.

Една журналистка ѝ се беше обадила оттам и в продължение на няколко седмици я преследваше за интервю. Вероника имала такава фантастична кариера и била толкова вдъхновяваща жена, чуруликаше журналистката. Точно за такива хора искали да знаят повече читателите.

Сигурно е вярно, предположи Вероника, като се замисли. От държавния изпит в Икономическия университет през банки и вестници до парламентарните офиси като редактор в пресслужбата на Министерството на външните работи. След три години там тя стана съветник на външния министър, а през 2002 г. получи новосъздадения пост на координатор по политиката на сигурност в рамките на парламентарните офиси. От 2008 беше началник на кабинета на министъра на отбраната. До този февруари, когато щеше да стане посланик в Кения.

Когато ѝ се обади, Вероника не знаеше за какъв вестник става въпрос, затова провери в интернет. Светски новини, мода, красота, здраве, пътувания, семеен бюджет и полезни съвети за жени над петдесетгодишна възраст. Вероника не знаеше дали не трябва да се чувства леко обидена. Навършваше 49 през декември. Обсъди го с колегите си и всички се съгласиха, че е добре да се покаже там. Тя се обади да съобщи, че приема, и журналистката за малко да се пръсне от искрена радост. Обеща да бъде приятно. Разбраха се да се срещнат следващата седмица.

Сега обаче имаше друга среща.

Къде ли беше Съодерлинг?

Тя се изненада от обаждането му. От няколко години дори не се беше замисляла за събитията в Йемтланд. Затворена страница. Разговорът със Съодерлинг не беше достатъчна причина да започне да се безпокои. Да, бяха открили телата, но щеше да мине ужасно много време, докато съберат всички късчета от пъзела, а и рискът някой някога изобщо да успее беше пренебрежимо малък. Цялата работа беше като муха през лятото — дразнеща, но лесна за пропъждане.

Той обаче се обади отново през уикенда. Настояваше да се видят. Значи беше възникнал проблем.

Тя се огледа. Той беше определил къде да се срещнат. Стара къща на „Ридаргатан“. Кафене на няколко етажа, до които се стигаше по тясно каменно стълбище. Малки помещения с различни столове, стари канапета и разнебитени маси — идеята очевидно беше да създават усещане за уют, сякаш си на гости в нечий дом, но Вероника го намери за претъпкано с мебели, прашно и мухлясало. Все едно си пиеш кафето на битпазар.

Забеляза го как се качва по стълбите с притеснен вид и я търси из съседните стаи. Не я намери веднага, което беше и целта ѝ. Нямахте нищо странно да се видят, но по-добре да не се набиват на очи.

След като се поздравиха и Александер се извини за закъснението, се настаниха. Той пусна куфарчето си на пода до стола и се наведе през масата.

— Много мислих за... събитията от последните дни — започна той с тих глас.

— А аз не — отвърна Вероника хладно. — Ако трябва да съм честна, надявам се и в бъдеще да не ми се наложи.

Александер се облегна назад и поклати глава.

— За съжаление това не е достатъчно — отсече той със скръбен тон, който ѝ се стори искрен. — Нуждая се от помощ.

Вероника въздъхна. Не искаше да му помага. Искаше да продължи подготовката за предстоящото местене на семейството си. Искаше да стане шведски посланик и да забрави есента на 2003 година.

— За какво? — попита все пак, ясно съзнавайки, че всичко, което Александер Съодерберг предприеме, за да защити себе си, ще защити и нея.

— Знаете за бягството от експулсиране, което засекретихме...

Вероника кимна. Един от по-простите моменти в операцията. Кратък разговор с точния човек и готово. Полицаяте в Солна си имаха достатъчно работа и без да издирват изчезнали бежанци, така че бяха по-скоро благодарни. Никой не възрази.

— Трябва да отстраним онова име — продължи Александер. — От доклада.

— Защо?

— Ами нали са намерили телата — отговори той с известна изненада.

Явно смяташе, че тя би трябвало да го знае.

— Рискът да направят връзката е малък, но успеят ли...

Той не довърши изречението. Нямаше нужда. Тя го разбра. Нишките, които все още съществуваха, бяха дълги и заплетени, но не бяха непроследими. Естествено, най-разумно би било да прекъснат възможно най-много от тях. По-добре късно, отколкото никога. Тя кимна:

— Ще се погрижа. Нещо друго?

— Не, не се сещам.

— Значи това е всичко.

— Да се надяваме.

— Хубаво.

Тя бързо се изправи и излезе от стаичката, без изобщо да го погледне. Не забеляза някой да ѝ обръща внимание. Щеше да се обади, да се погрижи името да изчезне и после щеше да остави цялата тази печална история зад гърба си.

Това беше планът. Добър план.

За нейно разочарование нещо в нея ѝ подсказваше, че няма да стане толкова лесно.

Дългата стрелка на часовника над вратата удари дванайсет, когато Торкел влезе в стаята и започна оперативката. Другите вече се бяха събрали.

Бяха се разбрали за единайсет.

Торкел дойде в единайсет часа.

На секундата. Ваня знаеше, че е случайно, но не се сдържа и се усмихна. Ако беше разбрал, Торкел щеше много да се гордее с точността си.

— Какво имаме днес? — попита той и седна.

— Проверихме издирваните от октомври 2003 година — започна Били и метна в средата на масата няколко принтирани листа, хванати с кламер.

Другите се наведоха и всеки взе по един екземпляр. Всички освен Себастиан. Урсула го изгледа и леко се усмихна, докато сама се протягаше към купчината хартия. Себастиан отвърна на усмивката с кимване.

Торкел тъкмо смяташе да се обърне към него и да попита защо не взима участие в разследването, но като ги видя, се въздържа. Забеляза как Урсула се облегна назад с усмивка, която стана още по-широка, когато срещна очите на Себастиан. За миг беше прободен от ревност, но прогони чувството бързо и делово.

Урсула и Себастиан.

Беше невъзможно. Немислимо. От целия екип Урсула имаше най-лошо отношение към Себастиан. Бяха работили заедно през деветдесетте години и Торкел помнеше, че вървеше наистина добре. И после нещо се случи. Съвместната работа се получаваше все така добре, но изглеждаше по... професионална, напрегната. Близките дружески отношения между тях бяха изчезнали. А след това Себастиан напусна. Урсула никога не показа съжаление. Торкел не знаеше какво се е случило, но предположи, че Себастиан по някакъв начин я е наранил или ѝ е причинил нещо лошо. Това му беше специалитетът.

Още по онова време. Каквото и да беше заложено на карта. В последните случаи, когато Себастиан работеше с „Риксмурд“, Урсула открито бе показала недоволството си от присъствието му. След като той по всяка вероятност спаси живота на Ваня, тя го прие, но не можеше и дума да става за нещо повече.

— Съсредоточихме се върху седмицата, когато са изчезнали холандците — продължи Били и Торкел насочи цялото си внимание към него. — Никой не се е оплакал от клиенти, неплатили сметката си в хотел, къща за гости или хостел в района.

— Не са открити или вдигнати никакви изоставени автомобили, нито пък къмпинг оборудване в планината — допълни Йенифер.

— И както вече знаехме, няма обявени за изчезнали в района по това време — приключи Били.

Ваня ги погледна. Само денонощие и вече бяха започнали да си довършват изреченията. Като Хюи, Дюи и Луи. Или Чип и Дейл. Едновременно сладко и леко притеснително.

— Получих предварителен доклад от Юмео — взе думата Урсула и Ваня се обърна към нея. — Деветмилиметрово. Вероятно едно и също оръжие за всички, сигурно полуавтоматичен пистолет. Но както казах, докладът е предварителен.

Себастиан кимна. Изведнъж случаят стана доста по-интересен. Полуавтоматичен пистолет. В този район пушките бяха далеч по-разпространени. Човек не се разхожда из планината с пистолет. Всичко сочеше, че убиецът е търсел конкретно четирите жертви. Знаел е къде ще отидат и кога. Жертвите са познавали убиеца, вече беше сигурен в това. В момента, в който успеят да ги идентифицират, щяха да се приближат до разрешаването на случая.

— Потърсих данни за изчезнали деца и семейства.

Ваня пое диригентската палка. Себастиан се наведе напред — сега ставаше интересно.

— Засега три семейства отговарят на профила — продължи Ваня. — Двама възрастни, две деца. Но никое не е изчезнало през есента на 2003.

И тя раздаде купчина листове. Този път Себастиан придърпа едно копие. Нямаше да е зле да покаже известен интерес към работата на Ваня. Надяваше се тя да го забележи, да види, че той обръща внимание само на нейните листове.

— Както виждате, семейство Турилсен от Норвегия изчезнало по време на семейна екскурзия край Тронхайм през лятото на 2000 година.

— Близко е — промърмори Били по-скоро на себе си, отколкото на другите.

— Децата са на същата възраст, ако преценката на Урсула е правилна — продължи Ваня, без да му обръща внимание. — Шест и осем. Така и не са ги намерили.

— Само че са изчезнали три години преди да се озоват в гроба — обади се Торкел.

Той знаеше, че всички около масата си мислят същото, но никой не иска да посочи очевидния недостатък в иначе обещаващата следа. Никой освен Себастиан, но дори и той си мълчеше. Колкото и да е странно. Били предложи:

— Може да са изчезнали през двехилядната, но да са умрели чак през две хиляди и трета.

— И къде са били три години? Нищо в норвежкото разследване не сочи, че може да са се крили доброволно — отрязва го Ваня.

Били не отговори. Наистина звучеше крайно неправдоподобно някой да държи семейството в плен цели три години и после да го избие.

— Да продължаваме — подкани ги Торкел и обърна на следващата страница.

— Другото семейство, Хагберг от Йевле, изчезнало през 2002, но полицията смята, че са избягали в някой данъчен рай. Когато започнали разследването, установили, че татко Хагберг е присвоил големи суми от службата. Децата обаче са на точната възраст. Пет и осем.

Никой не зададе допълнителни въпроси, нито предложи коментар, така че Ваня обърна на следващата страница.

— Последното семейство е Седерквист. Изчезнали по някое време след февруари 2004 по време на околосветско пътешествие, което започнали от Гьотеборг през ноември предишната година. Братът на бащата получил картичка от Занзибар през първата седмица на февруари и повече не чул нищо за тях. Не са открити нито семейството, нито яхтата.

Ваня замълча. И този път останалите от групата не вметнаха нищо. Торкел знаеше защо. Бяха уморени и потиснати. Нищо не подсказваше, че са се натъкнали на някое от изчезналите семейства. Норвежците бяха най-уместната алтернатива, но около тях имаше твърде много въпросителни, за да вярват, че са напипали някаква следа.

— Що се отнася до сам възрастен с деца, списъкът е по-дълъг — продължи Ваня. — Но не много. Трима мъже изчезнали с децата си през 2001, 2003 и 2004. За всички се смята, че са ги отвлекли и са заминали с тях за родината си. В доклада можете да видите подробностите и възрастта на децата. Една жена и дъщеря ѝ изчезнали в Йорребру през 2002, майката в тежка депресия, вероятно извършила самоубийство. Не е намерена. Четиригодишен изчезнал в Тролхетан през 2005, също не е открит.

Ваня хвърли документите върху масата. Настъпи мълчание. До днес все още имаха някаква надежда. Само да успееш да идентифицират жертвите, щяха да се приближат до убиеца. И то много. Двама възрастни, две деца. Все някой би трябвало да забележи отсъствието им. Цяло семейство не може да изчезне просто така. А сякаш беше станало точно това.

— Трябва да разширим търсенето — въздъхна Торкел. — Да се свържем с Европол, да работим на международно равнище, в крайна сметка това място е популярна туристическа дестинация. Ваня, синхронизирай търсенето с Били и Йенифер, за да действаме възможно най-широко и ефективно.

Ваня кимна и събра книгата си с доволна усмивка.

— Оборудването на холандците — обади се Били и се облегна на стола с ръце зад тила.

— Какво за него? — попита Урсула.

— Не сме го намерили.

— А трябва ли?

Били си свали ръцете, пак се наведе напред и сви рамене.

— Имаме дрехите, защо не и раниците? — Той хвърли бърз поглед към Себастиан, сякаш оттам очакваше съпротива. — Щели са да къмпингуват цяла седмица, би трябвало да носят доста багаж.

— Може би той го е отнесъл — предположи Ваня. — Убиецът — поясни.

— Защо му е? Само допълнителен товар.

— Не знаем как е стигнал догоре. Може да е бил с кола.

— Има нещо вярно в думите на Били — намеси се Урсула. — Раниците може и да са там някъде.

Тя се обърна към Торкел:

— Нека разкопаят по-широко около гроба.

Торкел въздъхна отново. Не беше типично за него. Той не одобряваше въздишки и стонове по време на оперативки. Това разваляше настроението, създаваше чувство за поражение, което се стараяше да избягва.

— Добре, но доколкото чух, вече има протести. Все пак това е природен парк.

— Разследваме убийство — отвърна Урсула сухо. — Въпрос на приоритети.

— Кажете го на местните еколози.

— Мислех, че това е твоя работа.

Тя му се усмихна и събра листовите от масата. Решиха да спрат дотук. Всички се заприготвиха да тръгват.

— Само още нещо... — Гласът на Йенифер ги спря. — Попаднах на нещо, докато търсех изчезнали коли.

Всички се върнаха по местата си и загледаха въпросително новото момиче.

— Открили са мъртва жена в изгорял автомобил тук горе на 31 октомври 2003.

Всички около масата несъзнателно вдигнаха глава; това вече беше интересно. Най-интересната новина през цялата среща.

Били се обърна към Йенифер с надеждата тя да срещне учудения му поглед. Защо не му го беше казала досега? Той изпита известно раздражение. Снощи след срещата работиха един до друг в продължение на няколко часа, както и днес след закуска, цялата сутрин. Разбираше много добре, че тя има нужда да се докаже, да заслужи мястото си в екипа, все пак беше в изпитателен период, но би трябвало да му каже такова нещо. Той, естествено, щеше да я остави тя да съобщи на останалите. Да си спечели уважението им. Отново потърси очите ѝ, но те бяха вперени в Торкел. Споходи го чувство на съмнение. С Йенифер се бяха харесали веднага. Разбираха се чудесно. Тя няколко пъти сподели колко е щастлива, че е получила този шанс.

Той също беше доволен. Не признаваше пред себе си причината за това, но му беше приятно, че има някой нов. Който трябва да се утвърди. Който, грубо казано, се намира под него в негласната йерархия. И сега това дойде от нищото. Важна информация, която беше скрила от него. При положение че работеха заедно. Защо? Дали не беше преценил правилно колко е амбициозна? Дали искаше тя да е водещият детектив в групата? Искаше ли да бъде най-добрата? Дали щеше да се превърне във всяко отношение в новата Ваня?

— Така и не успели да идентифицират жената, нямала никакви лични документи — продължи Йенифер, явно сляпа за погледите на Били, — но автомобилът, в който я открили, бил нает от някоя си Патриша Уелтън предишния ден в Йостершунд. Само че няма никаква Патриша Уелтън.

— Как така? — учуди се Ваня.

— Не съществува — заяви Йенифер. — Фалшива самоличност. Никой не знае коя е. Според полицейския доклад говорела английски и показала в агенцията американска шофьорска книжка.

— Но не е издирвана в САЩ?

Йенифер поклати глава.

— Според този доклад, а той е изключително старателно написан, в САЩ никога не е съществувала Патриша Уелтън с такава рождена дата и номер на шофьорска книжка.

Йенифер им подаде разпечатката. Всички се протегнаха да вземат по едно копие. Торкел бързо плъзна поглед по материалите.

— Проверете всичко още веднъж — нареди той и погледна към Ваня, Йенифер и Били. — Вижте дали можем да установим кога е влязла в страната, намерете всичко за инцидента. Снимки, протоколът от аутопсията, всичко. Кога са я открили, казваш?

— Сутринта на 31 октомври.

— Къде?

Йенифер стана и отиде при картата на стената. Взе един от маркерите и огради с червено малък район встрани от E14.

— Тук. Смятат, че е изгубила контрол над автомобила и е полетяла в клисурата.

— И той се е запалил? — попита Ваня.

— Да.

Ваня продължи да чете материалите мълчаливо. Беше изключително необичайно автомобилите да избухват в пламъци или да експлодират при подобни катастрофи. Да, по филмите става непрекъснато, но в реалния живот не е така. Обстоятелство, което правеше инцидента още по-подозрителен.

— Неидентифицирана жена с фалшива самоличност умира в същата седмица, в която смятаме, че шест души са се озовали в масов гроб в планината.

Торкел нямаше какво повече да каже. Съществуваше минимална възможност между двете случки да няма връзка, но опитът им подсказваше, че е по-вероятно да има нещо общо.

Изведнъж приоритетите им се измениха коренно.

— Може ли да поговорим за момент?

Били се приближи до Йенифер тъкмо преди тя да излезе от стаята. Станалото щеше да го гложди през остатъка от деня, а вероятно и по-дълго, знаеше го. По-добре да се изяснят веднага. Да си изкаже мъката.

— Разбира се, какво има?

Йенифер беше поруменяла от хвалбите, които получи, преди Торкел да прекрати срещата. Сега обаче забеляза, че Били далеч не е толкова доволен.

— Защо не ми каза за изгорелия автомобил?

— Как така?

В гласа ѝ прозвуча искрено учудване.

— Докато работехме заедно — поясни Били. — Преди срещата. Защо не ми каза за изгорелия автомобил?

— Преравах всичко, свързано с автомобили през онзи период и това изскочи.

— И изобщо не ти хрумна да ми кажеш?

— Имаш предвид, преди да кажа на другите?

— Да.

— А трябваше ли?

— Ти как смяташ?

Йенифер сви рамене, като гледаше Били неразбиращо:

— Ти се занимаваше с хотелите и хижите. Ако беше намерил нещо, нямаше да си длъжен да ми го кажеш. Мислех, че важното е всички в групата да научат.

Били не отговори. Тя имаше право. Нали точно затова екипът провеждаше тези срещи. Всеки работеше самостоятелно и информираше останалите при оперативните. Точно както бе постъпила Йенифер. Защо той реагира с такава чувствителност? Започна да съжелява, че не си е замълчал.

— Но ако попадна на още нещо, ще кажа първо на теб — предложи Йенифер и изтълкува мълчанието му с някаква своя грешка. — Няма проблем.

— Не, няма нужда — смънка Били тихичко.

Той гледеше настрани, към коридора зад нея, не можеше да я погледне в очите.

— Сигурен ли си? Ако искаш да представяме заедно каквото открием, нямам нищо против.

— Не, наистина няма нужда.

Били най-после се застави да я погледне в очите и леко да се усмихне с надеждата малко да позамаже положението.

— Сигурен ли си? — Йенифер още изглеждаше притеснена.

— Напълно. Грешката е моя. Извинявай.

— Значи всичко е наред?

— Да.

— Слава богу. Не искам да сбъркам и да ядосам някого.

— Не си сбъркала. Честна дума.

Йенифер му се усмихна дружелюбно и си отиде. Били остана леко засрамен. Какво го беше прихванало? Откъде го измисли? Да се сърди, че Йенифер не е казала първо на него! Всичко това означаваше, че по някаква причина се чувства застрашен. Което на свой ред сочеше, че думите на Ваня за това кой бил по-добър полицаи са го жегнали по-силно, отколкото му се искаше да признае. Мислеше си, че е оставил това зад гърба си. Бяха се изяснили. Той се беше върнал към онова, в което го биваше най-много, осъзнавайки, че двамата изпълняват различни, но еднакво важни роли в екипа. Поне така вярваше. До тази история с Йенифер. И решението му да не кандидатства за ФБР. Малки сигнали.

Съмняваше ли се в уменията си? Или се превръщаше в огорчен полицаи, чиято кариера е в застои и затова си въобразява, че всички са срещу него. Не биваше да го допуска. Нито за секунда. Беше твърде млад за това, а и наистина обичаше работата си, вероятно дори малко

прекалено. Може би щеше да бъде по-добре да започне начисто. Да напусне „Риксмурд“ и да се преквалифицира.

Валдемар Литнер се претърколи и погледна часовника на нощното шкафче. Време беше да се връща на работа. Беше се прибрал вкъщи за обяд. Хапна малко йогурт и корнфлейкс на кухненския плот и после полегна. Напоследък все беше уморен. Не знаеше на какво се дължи. Спеше добре и не по-малко от обикновено, но никога не се чувстваше наистина отпочинал. Симптом за психически срив, така беше чувал, но не му се струваше вероятно. Не работеше повече от преди, напротив, нито пък се чувстваше стресиран или преследван. Но силите не му стигаха и страдаше от непрекъснати болки в кръста. Дали не беше разтегнал нещо? Но не го усещаше като мускулна травма. Той излезе от спалнята и тръгна из празния тих апартамент. След няколко месеца щеше да стане още по-празен и още по-тих. Ваня щеше да се мести в САЩ.

Тя не живееше с него и Ана от много години, но редовно ги посещаваше. Всеки четвъртък вечеряха заедно, но тя често просто се отбиваше, гледаха телевизия, пиеха кафе, хапваха. Ако се случеше да мине покрай офиса му, звънваше и предлагаше да обядват заедно. Сега всичко това щеше да приключи. Тя щеше да живее далеч за дълго и Валдемар се боеше да не изгуби онова, което ценеше най-много в живота си. Близките отношения с дъщеря си.

Разбира се, искаше тя да замине. Гордеше се изключително много с нея, винаги е било така. Откакто я поканиха да работи в Националния отдел за разследване на убийства, той изпитваше единствено радост и гордост, но сега тези чувства бяха примесени с известна тъга; усещаше празнота в сърцето, като си я представеше толкова надалеч, макар да оставаха няколко месеца, преди наистина да го изостави.

Той нямаше да остане сам. Нямаше да му липсва обич и близост. С Ана си живееха добре, все още се обичаха и когато той си мислеше за бъдещето, Ана винаги присъстваше в него. Но връзката му с Ваня беше по-специална, бяха толкова близки. Винаги е била такава. Когато

беше малка, той беше по-търпелив с нея, отколкото Ана. Обичаше да играят, угаждаше ѝ, а Ана му беше благодарна, че я отменя. По-късно другите мъже в службата се жалваха от дъщерите си тийнейджърки и разправяха за кавгите, истериите и за това как сякаш в дома им живее извънземно, а Валдемар не разбираше за какво говорят. Винаги се беше разбирал с дъщеря си. Разговаряха и взимаха решения заедно. Може би защото тя винаги е била извънредно зряла за възрастта си, но на него му се щеше да вярва, че връзката им е толкова важна и за двамата, че нито искат, нито смеят да пробват колко могат да я обтегнат. Ана не се справяше толкова лесно с пубертета на Ваня и затова остави решенията и правилата на него. Като цяло отношенията между нея и Ваня бяха далеч по-сложни, отколкото между Ваня и него. Без открита война, без тежки думи; чисто и просто не бяха толкова близки.

Ваня винаги е била момичето на татко. А сега щеше да замине далеч от него.

Когато сподели плановите си с него, първата му мисъл беше, че тя не бива да отива. Идваше му да ѝ забрани. Някак да я спре. За първи път, откакто се помнеше, я излъга съзнателно. Каза, че идеята звучи чудесно. Следващите седмици се бореше срещу тайната надежда тя да не успее. Същевременно си повтаряше, че тя наистина го желае. Че това ще я направи щастлива, следователно ще направи и него щастлив.

Сега с цялото си сърце ѝ пожелаваше да спечели, но понякога тя ужасно му липсваше. Още отсега, дори преди да е заминала. А как ли щеше да се чувства, когато наистина си отиде?

Той прогони мрачните мисли и се върна в кухнята, наля си чаша вода и пак погледна часовника. Крайно време беше да тръгва. Сложи чашата в миялната и излезе в антрето. Мобилният му телефон звънна. Аника, секретарката му. Той вдигна и в ухото му се изсипа дълга тирада. Не схвана съвсем всичко казано от Аника, която звучеше разстроена, а и се надяваше да не я е разбрал правилно. Наложил му се да полага усилия да говори със спокоен глас, когато я помоли да се вземе в ръце и да повтори по-бавно. Аника си пое дълбоко дъх и започна отначало. За съжаление страховете му се потвърдиха; и първия път беше чул правилно. Полицията била там, изисквали материали за няколко години назад и той трябвало да дойде възможно най-скоро. Валдемар каза, че идва, и бързо приключи разговора.

Остана насред антрето, като се мъчеше да си подреди мислите.
Нали се беше погрижил.

Просто беше минал напъряко.

Предварителното разследване беше прекратено. Липса на доказателства.

Напъряви го в името на семейството.

Нередно, разбира се. Лесно, но нередно. Той го беше оставил зад гърба си, беше го забравил, беше потиснал спомена. Полицията в офиса му. Едва ли можеше да се отнася за нещо друго. Защо сега? Защо отново?

Лесен начин да им осигури неща, които иначе не би могъл да им даде.

Не биха се върнали, ако не вярвах, че този път ще го хванат. Какво се беше случило? Той не беше престъпник, просто изкушението бе твърде голямо. Беше толкова лесно.

Пряк път.

Безопасен пряк път.

Как щеше да се справи?

Тишината бе нарушена от ново позвъняване. Валдемар подскочи. Звънеше се на вратата. Кой ли го търсеше тук по това време? По обяд апартаментът би трябвало да е празен. Той отвори, докато мислите му все още бяха някъде другаде, но се наложи бързо да се върне в действителността.

Позна я.

Ингрид Ериксон от Агенция „Икономически престъпления“.

Тя се усмихваше.

След сутрешната среща всички имаха много работа. На Били възложиха да потърси как и кога е влязла в страната Патриша Уелтън. Знаеха, че това е в най-добрия случай времеемка, а в най-лошия — невъзможна задача. Ако Патриша Уелтън — която и да е тя — беше пристигнала с влак или автомобил, никога нямаше да я намерят, но бяха длъжни да пробват. Той помоли Йенифер да му помогне. Тя прие с готовност. Били подчерта, че не е необходимо да го информира какво е открила, и още веднъж я помоли за извинение. Тя само махна с ръка. „Бъди спокоен.“

Седнаха един срещу друг в празната трапезария, всеки с телефон в ръка и пред компютър, и започнаха от самото начало. Какво им беше известно? Не много. Общо взето, единственото сигурно беше, че Патриша Уелтън е взела кола под наем в Йостершунд сутринта на 30 октомври 2003. Не им отне много време да установят, че в онзи период не е имало директни полети от чужбина до летището на Йостершунд освен чартърни, а и те бяха изключително редки. Нито един не беше кацнал сутринта на трийсети. Най-близо във времето беше един от Амстердам сутринта на двацет и шести. Били и Йенифер обсъдиха възможността Патриша да е прекарала четири дни в Йостершунд, но я зачеркнаха почти незабавно.

Оставаха вътрешните полети и влаковете. Решиха да започнат от Швеция и за начало да проверят двете големи летища. Йенифер пое Арланда, Били — Ландветер.

Преди да запретнат ръкави, донесоха термос кафе от кухнята и намериха пакет бисквити в един от шкафовете. Отбелязаха на списъка върху барплота какво са взели. Система, въведена от Матс и Клара първата вечер. „Взимайте каквото искате, когато поискате, само го вписвайте.“

Върнаха се в трапезарията, наляха си кафе и се спогледаха през масата. Били въздъхна леко.

— Добре, да действаме.

Чукнаха си чашите с кафето и започнаха да звънят на всички компании, летели до Стокхолм, и респективно Гьотеборг, на 30 октомври и седмица назад, за да опитат да се сдобият със списъците на пътниците. Не стига, че се налагаше да се борят с бюрокрацията, за да се сдобият с желаната информация, ами трябваше и да проверят хиляди имена; освен това съществуваше голям риск данните, които търсят, да са унищожени.

— На това му се вика сизифов труд — въздъхна Йенифер и се усмихна на Били над отворения лаптоп.

— Вярно — съгласи се той с усмивка.

В интерес на истината нямаше представа кой или какво е Сизиф, май беше свързано по някакъв начин с гръцката митология. Но не възнамеряваше да пита.

Торкел се зае да търси дали някой в САЩ би могъл да му помогне да идентифицира Патриша Уелтън. Шофьорската ѝ книжка изглеждаше съвсем автентична, доколкото можеше да прецени от копие при агенцията за коли под наем. Качествен фалшификат. В най-добрия случай толкова качествен, че да е използвала тази самоличност и преди; ако беше така, американските власти можеха да помогнат с установяването на истинското ѝ име. Стига да беше американка. Разбира се, съществуваше възможност да е от друга държава и само да използва американски документи. Но все отнякъде трябваше да започне.

Беше малко вероятно Торкел лично да намери точния човек, с когото да говори, и да получи данните директно от САЩ. Затова той се свърза с ИПО, звеното за международно полицейско сътрудничество към Националната полиция. Отговори му Бьоре Далберг. Торкел го познаваше добре и след няколко кратки приказки за професията и живота, които за жалост при него представляваха едно и също, Бьоре обеща да види какво може да направи с Патриша Уелтън и после да се обади. Торкел благодари и затвори. Засега нямаше какво повече да свърши. Излезе от спалнята си и тръгна по коридора. Мина покрай стаята на Урсула, но не спря. Знаеше, че вътре няма никого. Урсула пак се беше качила при гроба. Снощи бяха започнали работата по пресяването на вече изровената пръст. Продължаваха и тази сутрин и Урсула държеше да присъства. Преди да се обади на ИПО, Торкел се захвана с въпроса за изкопаването на по-голям терен в планината, за да се намери оборудването на холандците. Очакваше сериозна съпротива и се бе подготвил този път да говори много авторитарно, но повторното качване на багера се осъществи изненадващо лесно. Разбира се, нямаше намерение да го казва на Урсула. Версията, която тя щеше да чуе, съдържаеше купища бюрократични безумства от страна на местните общински служители, неразбиращи от дума защитници на природата и журналисти с подострени моливи, с които Торкел се е

преборил мъжествено не само в името на разследването, но и заради нея.

Той влезе в трапезарията и завари Йенифер и Били, седнали един срещу друг, и двамата говорещи по телефона, и двамата на английски. Той отиде до барплота, взе чиста чаша, тръгна бавно към масата им, наля си кафе и зачака някой да приключи разговора си, за да попита с какво може да им помогне.

След оперативката Ваня реши да се заеме с изгорялата кола. Бяха получили цялата поискана информация от агенцията за автомобили под наем в Йостершунд, а полицейското разследване на катастрофата изглеждаше изпълнено добре. Необичайно добре, би казала Урсула. Ваня се усмихна при тази мисъл. Тя самата имаше малко по-голямо доверие в провинциалните полицаи в сравнение с колежката си. Не че това означаваше кой знае какво. Всеки, който не ги смяташе за безмозъчни аматьори на ниво детска градина, показваше по-голямо доверие от Урсула.

Ваня реши да се отбие в Оре. Докладът си беше доклад, но винаги имаше какво още да научи. Особено ако работилите през 2003 година още бяха там. Тя взе копието от доклада, което ѝ даде Йенифер, облече се топло и тръгна към изхода.

— Накъде си се запътила?

Ваня се обърна и видя Себастиан, потънал в едно от креслата вдясно от входа. Държеше стар брой на „Списание за дома“ и когато го свали, тя мерна полурешена кръстословица. Стори ѝ се, че той буквално излъчва отегчение на вълни.

— Към Оре — отвърна.

— Защо?

— Ще проверя дали има още нещо около катастрофата.

— Може ли да дойда с теб?

Надежда в гласа. Ваня забеляза също, че този път я попита. „Ще дойда с теб“ — това беше обичайният стил на Себастиан, но след случая „Хинде“ и всичко станало тогава той се бе попроменил. Омекнал, така ѝ се виждаше. Не толкова конфликтен. Поне към нея. Тя нямаше нищо против. Нито срещу идването му в Оре.

— Скучно ли ти е? — кимна към отвореното списание.

— Не, цял ден мога да измислям египетски богове с две букви, но ми се ще да изляза малко.

Ваня кимна.

— Побързай тогава.

— До две минути съм готов — каза Себастиан и на нея ѝ се стори, че забелязва лека благодарна усмивка, когато се изправи и тръгна към стаята си.

„Скучно ми е“ беше меко казано. Не можеше да си намери място, усещаше безпокойство, чисто физическа тревожност, за която знаеше само един лек. Само че тук горе нямаше с кого да легне. Беше хвърлил едно око на Клара, но тя не се отделяше и на две крачки от брадатия си мъж, а и от нея струеше безкрайна любов към живота сред природата и рустикалния стил, която, ако трябваше да бъде честен, намираще за доста охлаждаща страстта. Една разходка с Ваня може би щеше да го поуспокои. Така или иначе нямаше нищо смислено за вършене.

Шест скелета и автомобилна катастрофа.

Нищо, върху което да приложи уменията си. Така че какво да прави? Дъждът беше спрял и бе настъпило истински хубаво есенно време, но той нямаше желание за екскурзии. Повървя половин час покрай ручея, огледа пейзажа, стигаше му толкова. Никога не я беше разбирал тази работа с приключенията в природата. Според Себастиан широките открити пространства бяха извънредно надценени. Какво му е невероятното да виждаш хоризонта на няколко километра, а не на няколко метра? Вярно, водопадите бяха могъщи и планините можеха да бъдат внушителни, но не му даваха нищо. Не му говореха. През годините си в САЩ беше пътувал доста. Видя Големия каньон, Скалистите планини, Ниагарския водопад. Хората около него ахкаха и охкаха и разправяха колко малки се чувстват пред това величие.

Все едно това е нещо положително.

Идиоти.

Той си взе якето от закачалката зад вратата и тръгна обратно към изхода. Обратно към Ваня.

През по-голямата част от пътя мълчаха, но това не притесняваше Себастиан. Имаше различни видове мълчание. Това беше от хубавите. Никаква скрита враждебност, никакви хладни отношения — просто естествено мълчание между двама души, които не изпитват нужда да запълват всяка секунда с дрънкане. От време на време обсъждаха нещо видно, обикновено Ваня започваше и обикновено ставаше дума за природните красоти наоколо. Спомена, че ѝ се иска някой път да иде на екскурзия в планината. Да мине Кралския път, целия Кралски път между Абиску и Хемаван. Без да бърза. Раница, палатка и спрей против комари. Пълната програма. Но това щеше да почака, ако замине за САЩ.

Себастиан не клъвна. Не му се говореше за заминаването ѝ. Искаше да се наслаждава на момента, докато прелитаха през планинския пейзаж и се радваха на компанията си. Освен това той беше взел решение. Тя нямаше да ходи никъде. Все още не знаеше как точно ще я задържи, идеята започваше да покълва в съзнанието му, но беше далеч от разцъфване.

— Кралският път няма да избяга — каза само и се загледа през прозореца, уплашен да не разкрие с нещо мислите си.

В крайна сметка Ваня беше полицайка с почти невероятна способност да разпознава по гласа дали човек лъже или крие нещо.

— Караш ли ски? — попита го тя, когато приближиха Оре и пред очите им изникнаха широките писти и лифтовете.

— Не, а ти?

— Рядко и не особено добре, но се справям.

— Баща ти ли те научи?

Ваня рязко завъртя глава и изгледа Себастиан въпросително. Имаше ли нещо... насилено в тона? Той продължи да гледа право напред.

— Да. Защо питаш?

— Ей така — сви рамене Себастиан. — Звучи като нещо, което човек научава от родителите си.

Като плуването, помисли си и усети как дясната му ръка се свива в юмрук. Изпъна пръсти и облегна ръка на прозореца. Трябваше да се стегне. Сънят беше друго, над него нямаше контрол, но да мисли за това сега? Тук? В колата с Ваня? Колкото и да му бяха повлияли мъртвите деца в планината, Себастиан Бергман беше господар на собственото си съзнание. Отчасти на това се дължеше успехът му, величието му. Той държеше интелекта си изкъсо, никога не му позволяваше да се рее свободно, винаги го принуждаваше да работи за него. Пълнен контрол — към това се стремеше и обикновено го постигаше.

— Никога ли не си се женил? — попита Ваня, докато минаваха покрай Тегелфел.

Себастиан замръзна. Да, възможно беше да насочва собствените си мисли, но не и разговора, това беше очевидно. Бързо прехвърли през ума си евентуалните отговори. Да й каже, че това не е нейна работа. Неподходящо, щеше да събуди подозрения и да й развали настроението. Да излъже. Чисто и просто да каже „не“. Би могла да го разкрие при някакви обстоятелства и това да породи още ненужни въпроси. Истината. Избра истината. Поне отчасти.

— Напротив, веднъж се ожених.

— Кога?

— Деветдесет и осма.

— И кога се разведохте?

Себастиан се поколеба, но продължи по избрания път. Истината.

— Никога. Тя умря.

Ваня млъкна. Себастиан гледаше право напред. Толкова беше разказал и на Торкел, когато се срещнаха във Вестерос, но нищо повече. И сега нямаше намерение.

Никой не знаеше повече.

Никой не знаеше всичко.

Ако Ваня продължеше да задава въпроси, щеше да я излъже.

Или?

Дали да разкаже, за първи път? Да разкаже всичко. За Лили и Сабине и за вълната, която му отне и двете. За това колко му липсват.

За ужаса. И колко близо беше да се предаде. Как и до днес понякога само се преструва, че живее.

Това вероятно би ги сближило, би задълбочило отношенията им. Можеше да бъде единствено за добро. И въпреки това не го направи.

Не искаше.

Да използва едната си дъщеря, за да се сближи с другата. Не беше редно. Все едно се възползва от Сабине, от нейната смърт. Използва я като емоционален шантаж, като средство да привлече Ваня към себе си.

Не искаше.

Не можеше.

— Съжалявам да го чуя — промълви Ваня.

Себастиан само кимна. Стискаше палци тя да не попита...

— Как умря?

Себастиан въздъхна. Трябваше да сложи край на това. Нито да се оплита, нито да бяга. Нито да предложи продължение на разговора някой друг път, някъде другаде. Край.

Завинаги.

Той се обърна към нея.

— Мъртва е и толкоз. Какво искаш да знаеш? Да не очакваш да ти покажа протокола от аутопсията?

Ваня му хвърли бърз поглед и после насочи цялото си внимание към колата и пътя. Искаше само да покаже съчувствие, но очевидно стъпи в минно поле и колкото и да внимаваше, нямаше как да не изгърми.

— Извинявай, не е моя работа.

— Не, не е.

Ваня не отговори. Какво можеше да каже? Себастиан сложи точка на разговора. Продължиха пътуването в мълчание.

— Сигурна ли си, че сме на правилното място? — попита той, когато слезе от колата.

Ваня разбираше скептичността му. Кафявата едноетажна сграда пред тях изглеждаше по-подходяща за фризьорски салон или малка пицария, но джипиесът ги доведе дотук, а и на фасадата имаше табела „Полиция“, така че явно бяха където трябва.

— Дори не разполагат с цялата сграда — отбеляза Себастиан и посочи логото на застрахователно дружество на стената. — Ама че дупка. Колко души работят тук?

— Не знам — отвърна Ваня и бутна вратата.

Вдясно, точно до входа, имаше гише, а до отсрещната стена — няколко стола около маса, върху която бяха оставени вестници и брошури на полицията. Срещу тях друга врата водеше до нещо като кабинет, а до нея започваше стълбището към таванския етаж. Ваня и Себастиан отидоха до гишето и тя обясни кои са и че ги очакват. Жената зад гишето кимна.

— Кенет! — провикна се тя към стълбището и се обърна към посетителите с усмивка.

Себастиан ѝ отвърна със същото. Колко ли беше годишна? Четиридесет, четиридесет и пет може би. Къса тъмна коса, високи скули, тънки устни, доста големи гърди под старателно изгладената униформа. Себастиан леко се приведе над плота и забеляза, че на ръката ѝ няма венчална халка.

— Ей сега ще дойде — каза тя и в същия момент от горния етаж се чуха стъпки.

След няколко минути се появи мъж на около трийсет и пет години и се представи като Кенет Хултин.

— Всичко сме ви приготвили — усмихна се той и ги поведе нагоре по стълбите.

Право вдясно, след като се качиха, имаше три бюра. Кенет ги насочи наляво към нещо като миниатюрно килерче, което явно

използваха като трапезария за персонала. Маса с мушама на жълти райета, четири сгъваеми стола в единия ъгъл и малка мивка с едва сбутан до нея хладилник в другия. Върху хладилника беше поставена микровълнова печка, а на плота имаше кафеварка и сушилник с няколко чаши. В цялото помещение се носеше добре познатата миризма на риба.

— Искате ли кафе или нещо друго? — предложи Кенет и кимна към полупразната кана на кафеварката.

— Или какво? — попита Себастиан.

— Какво?

— „Кафе или нещо друго“ — какво е другото? — поясни Себастиан.

— Ами чай, вода, някакъв плод може би...

Кенет направи жест към една купа с ябълки на масата.

— Благодаря, няма нужда — намеси се Ваня и изгледа кръвнишки Себастиан, който вече беше изгубил интерес и сега изучаваше големия гоблен на стената с неодобрително изражение.

Кенет кимна и ги остави. Ваня седна, придърпа приготвените на масата материали и започна да чете.

Сигналът постъпил в 8,23 ч. сутринта на 31 октомври. Полицията пристигнала на място в 8,57 и установила, че на шофьорското място на изгорялата кола седи мъртъв човек.

— Ще направя едно кръгче.

Ваня вдигна поглед от доклада и видя как Себастиан кима към вратата.

— Мислех, че си дошъл да помогнеш.

— Не, дойдох, за да се махна от онова потискащо място.

Той излезе и Ваня се върна към документите с въздишка.

Тялото в автомобила било така обезобразено, че на място било невъзможно да се потвърди полът и възрастта. Благодарение на регистрационните табели установили, че колата е наета от агенция в Йостершунд от някоя си Патриша Уелтън от Кентъки, САЩ. Когато се опитали да се свържат с близките и да намерят картоната ѝ от зъболекаря или други материали, които да потвърдят самоличността, се оказало, че не съществува никаква Патриша Уелтън от Кентъки. Никога не е съществувала. Шофьорската книжка била фалшива, но по-далеч не стигнали. Приели, че загиналата в колата е жената, представяща се

като Патриша Уелтън; нямало други жени, обявени за издирване, но не можели да бъдат напълно сигурни. В папката имаше много снимки от местопроизшествието. Ваня ги огледа и реши да ги вземе със себе си. Урсула щеше да види в тях повече от нея.

В крайна сметка изтеглили колата и извършили технически преглед. Ваня прелисти доклада. Нищо по самия автомобил не обяснявало защо е изскочил от пътя. Нямало признаци спирачките или воланът да са отказали.

Огледът на местопроизшествието също не дал отговор на въпроса защо колата е излязла от шосето. Нищо не сочело за спукана гума или сблъсък с животно. Липсата на спирачен път и други следи от маневри карали полицаите да смятат, че водачът е заспал или му е прилошало.

Ваня се върна няколко страници назад.

При аутопсията било невъзможно да се установи дали жената е била жива, когато е избухнал огънят. Чисто теоретично може да е получила инфаркт.

Ваня пак мина на техническия оглед. На края на доклада беше приложен списък с откритите в автомобила вещи. Беше кратък. Изключително кратък. Багажникът бил празен. Ваня се замисли. Не е задължително жената да е носила багаж, макар че изглеждаше странно с оглед на това, че вероятно е пристигнала в Швеция от чужбина. Но тя е представила документ, когато е наела колата и е платила — би трябвало да е имала дамска чанта или поне портмоне. Само че не било намерено нищо такова нито в автомобила, нито у трупа. Ваня извади бележника и си записа: **ШОФЬОРСКА КНИЖКА/ПАРИ?** на един ред. След това започна да чете отначало с бележника в ръка. След като прегледа материалите за втори път и отбеляза местата, около които имаше въпросителни, тя повика Кенет с надеждата той да има отговор поне на някои от тях.

Двайсет минути по-късно Ваня разполагаше с името на съобщилия за катастрофата и този, който изтеглил колата след това. Тя благодари на Кенет, събра материалите, които искаше да вземе, и слезе по стълбите.

Себастиан стоеше на гишето. Жената зад тезгяха се смееше на висок глас и пишеше нещо на гърба на визитна картичка. Телефонният си номер, предположи Ваня, когато жената подаде картичката на Себастиан с леко намигане.

— Готов ли си? — попита го Ваня, докато минаваше зад него, без да спира.

— Да, ти?

Ваня не отговори, бутна вратата и излезе. Докато вървеше към колата, пое дълбоко свежия есенен въздух. Приятно беше да се махне от вонящия на риба и беден на кислород въздух в трапезарията на полицейското управление, но това ѝ помогна също да поуталожки раздразнението. Беше глупаво, повтаряше си, идиотско. Любовните истории на Себастиан изобщо не я засягаха, но имаше нещо крайно противно в почти неудържимата му нужда да се опита да вкара в леглото всяка срещната жена. Антипатично. Тя се улови, че едва ли не се срамува от поведението му. Същевременно в него имаше нещо много тъжно. Тъжно и отчаяно. Какво му липсваше? Каква празнота си въобразяваше, че запълват тези случайни контакти? Освен това Себастиан представляваше Националния отдел за разследване на убийства и подобно държане беше изключително неуместно. Ваня обаче нямаше намерение да повдига въпроса. Все пак щеше да го спомене пред Торкел, нека той се разправя.

Тя чу жената пак да се смее и да чурулика „Доскоро“, когато Себастиан отвори вратата и излезе. Секунди по-късно застана до нея, ухилен до уши.

— Сега накъде? — попита той, преди да се качи в колата.

— Имам един адрес — отвърна Ваня и заобиколи до шофьорското място.

— Чий?

— На човека, открил автомобила.

— Защо ни е да говорим с него?

— Защото е открил автомобила.

Ваня отвори вратата и седна зад волана. Себастиан остана навън и бързо повтори разговора наум. Ваня беше раздразнена. Разбира се, може Кенет да я е разочаровал, но по-вероятно беше причината да е обичайната.

Той.

— Заради Будил ли? — попита той, докато чакаха колите да престанат да излизат от тунела под ски пистата, за да могат да свият наляво по E14.

— Коя е Будил?

— Жената на гишето. Не е задължително да лягам с нея, ако не одобряваш.

Ваня излезе на широкия път и натисна газта, докато стигна поне петнайсет километра в час над разрешената скорост. Той беше истинска загадка. На нея никога не би й хрумвало да обсъжда сексуалния си живот с колега. Дори Били, с когото беше най-близка, нито знаеше, нито споделяше интимни подробности. Не че напоследък Ваня имаше кой знае какво за разказване, но все пак. Очевидно това беше поредната граница, която нормалните хора не прекрачват, а Себастиан Бергман просто не познава.

— Защо смяташ, че ми пука с кога възнамеряваш да спиш? — попита тя прямо.

— Защото изглеждаш сърдита.

— Не съм.

Себастиан кимна. Кръгът беше затворен. Минаха целия цикъл. Със същия резултат. Нямахте защо да продължават. Ваня усили звука на радиото.

Новини на програма „Йемтланд“. Нещо за някаква мечка.

После Рогер Понтаре^[1].

Пътуваха в мълчание.

[1] Рогер Понтаре — поп певец, представил Швеция на песенния конкурс „Евровизия“ през 1994 и 2000 г. — Б.пр. ↑

Ленарт цял ден се стараяше да избягва Линда Андершон. Горедолу се получи. Не беше много лесно, като се има предвид, че стояха в една стая. Изглежда обаче Стюре я беше инструктирал сама да отиде при него, ако той не я повика тъй като около два часа тя тръгна към бюрото му. Ленарт се извини, че има среща в града, и избяга. Следващите минути прекара в шляене из коридорите на телевизията и размисли как да се справи със ситуацията. Нямахше нищо против Линда като журналист, биваше я, а и се трудеше неуморно. Но не можеше да ѝ вярва. Ако нещо дори леко се обърка, Стюре щеше да научи още преди Ленарт да е смогнал да подготви защитна стратегия. А ако се получи добре? Стюре изведнъж показва твърде голям интерес към историята на Шибека и това го притесняваше. Той проявяваше склонност да обира лаврите за чуждите успехи точно както умееше да се измъква от провалите. Най-добре беше Стюре да е средно заинтересован. Толкова, че да не се меси, но и да не го спира. Ленарт реши да държи Линда възможно най-далеч от случая. Най-безопасно беше да я накара да прерови официалните регистри — полицейския, тези на служба „Миграция“ и на данъчните. Трябваше да се свърши старателно; едва ли оттам щеше да изскочи нещо, но поне щеше да я занимава няколко дни.

Той самият щеше да се съсредоточи върху неофициалната част, върху скритите тайни и забърканите хора, там трябваше да се търси. Ако изобщо имаше какво да се намери.

Доволен от плана си, той седна в малкото кафене при входа и си поръча едно кафе, преди да се обади на Линда. Гласът ѝ звучеше весело, но му се стори, че се справя с имената твърде добре — дори „Шибека“ не я затрудни; стана му ясно, че Стюре я е въвел в подробности. Разбраха се да се видят след половин час. Той още бил в града, така обясни.

Затвори и се огледа из почти празното кафене, което се мъчеше да изглежда много модерно и привлекателно за посетителите — беше

пълно с най-различни кресла, дивани и шарени тапети. За жалост ефектът се разваляше от асортимента от безвкусно кафе, увити в найлон сандвичи и повехнали салати.

Може би в крайна сметка наистина беше по-добре да се поразходи. Щеше да се получи неловко, ако Линда слезе да си вземе кафе и налети на него. Ленарт мина през автоматичните врати и излезе на асфалтираното кръгло площадче. Беше се заоблачило, но той се надяваше, че няма да вали. Осъзна, че е по риза, но за нищо на света не би се качил в редакцията да си вземе якето. Наистина мразеше онова помещение. По-добре да настине, отколкото да се върне там.

Той тръгна надолу към Филмовия институт, мина през Йердет и широките полета висока жълта трева. Извади телефона. Разполагаше с твърде малко надеждни полицейски източници. Ако можеше, би се обадил на Троле Хермансон. Вярно, той от доста години не бе работил като полицай, но явно още имаше контакти — страшно го биваше да изравя разни мръсни истории и да ги предава на Ленарт. Само че Троле беше мъртъв. През лятото го намериха в багажника на автомобил. Убит. Не беше ясно как се е озовал там, но по някакъв начин беше въвлечен в онази ужасна история с Хинде, която заемаше първите страници на вестниците няколко седмици през юли. Как — полицията не можеше или не искаше да отговори, но Ленарт подозираше, че истината зад мъглявите им обяснения е, че просто не знаят. Самият Ленарт остана изключително озадачен. Троле беше човек с много задължения. Вършеше работа не само на Ленарт, но и на „Холи факти“ и на „Експресен“, но Ленарт не можеше да си обясни защо Троле ще проявява интерес към човек като Едвард Хинде. Онзи Троле, когото Ленарт познаваше, се вълнуваше единствено от пари. Не от залавянето на убийци и превръщането на света в по-добро място. Беше се отказал от тези идеи много отдавна.

Ленарт погледна номера на Троле, който беше записал в телефона си в графата ПК, „полицейски контакти“, и осъзна, че никога повече няма да го набере. Въпреки това не му се щеше да го трие. Изглеждаше толкова безвъзвратно и едва ли не неуважително. Същото беше и с номера на дядо му, който почина по Коледа минатата година. И той още си стоеше в паметта на телефона.

Приемаше го като истински, веществен спомен.

А спомените трябва да се пазят...

След известно колебание Ленарт реши да се свърже с номер две в категория ПК. Анита Лунд. Вярно, с нея трудно се работеше и обикновено му създаваше повече проблеми, отколкото разрешаваше. Подбудата ѝ не бяха нито парите, нито някакъв авантюризм. Не, подтикваха я гневът и ядът и поради това беше по-трудно да се прецени стойността на думите ѝ. Спокойно можеше да се предположи, че повече я интересува личната вендета, отколкото търсенето на истината. Но точно сега той не разполагаше с кой знае какви алтернативи.

Тя вдигна след третия сигнал.

Звучеше ядосана.

— Какво искаш?

— Да си поприказваме — започна Ленарт сговорчиво.

— Работя. Не ме разсейвай.

— Като си толкова заета, защо вдигна?

— Защото съм възпитана.

Ленарт се изсмя. Нямаше смисъл да се държиш твърде деликатно с Анита. Вече се беше научил.

— Може да си всякаква, Анита, но със сигурност не си възпитана.

— Не, пълна кучка съм — съгласи се Анита без ни най-малък намек за срам в гласа. — Питай шефовете ми, пък и всички други тук. Е, какво искаш?

— Да се видим. Трябва да поговорим по един въпрос.

Анита го отрязва:

— Не. Повече не искам да работя с теб. Плащаш малко и не получавам нищо в замяна.

— Това не е вярно и ти го знаеш.

— Така ли било? И какво точно получавам?

— Научаваш разни неща. Които никой друг не знае. И това ти харесва. Не е ли така?

— Не, на теб ти харесва. Ти си журналистът. Аз съм онази, на която звъниш и пречиш.

— Анита, изслушай ме — прекъсна я Ленарт и заговори по-тихо, за да подчертае сериозността на положението. — Мисля, че това ще ти хареса. Наистина.

Настъпи мълчание. Ленарт направо чуваше как любопитството ѝ се бори с нежеланието да му помогне. Беше докарал разговора точно където искаше.

— Ще видим. Ще ти се обадя — рече тя накрая.

Грешен отговор. Не ставаше.

— Не, ще се срещнем след час. Ако не харесаш каквото чуеш, Добре. Само ми дай шанс.

Отговорът се забави. Толкова дълго, че Ленарт започна да обмисля други варианти. Проблемът беше, че не се сещаше за такива. Очевидно трябваше да започне да търси добър заместник на Троле Хермансон.

— На обичайното място след три — изсъска Анита най-последно.

— Хубаво.

Ленарт затвори и се огледа. Неусетно беше стигнал почти до Фрихамнен. Замръзваше от студ, а на всичкото отгоре беше взело да ръми. Миниатюрните капчици бяха освежаващи, но небето ставаше все по-сиво и заплашително. Той се обърна и забърза назад. Ускори крачка. Първо кратък разговор с Линда, после пак навън — този път наистина на среща.

Само да не забрави да си вземе якето.

Ваня сви между два килнати стълба в оградата и продължи покрай две размазани кални следи от гуми през двора на самотната изолирана къща. Загаси двигателя и за момент двамата останаха на място, докато попиваха гледката.

Вдясно, насред грамадния двор, се издигаше зелена двуетажна къща с бели рамки на вратите и прозорците. Или поне някога са били бели. Сега боята се беше обелила и разкриваше тъмно, пострададо от влагата дърво. И по стените боята беше олющена на няколко места и дървото отдолу изглеждаше мухлясало. Дворът приличаше на депо за скрап. Ваня видя поне три моторни шейни, горе-долу здрави и може би все още в движение. Един пикап, един бял бус и ръждясало „Волво“ 242 бяха паркирани в редица пред навес за коли, построен от няколко дъски и брезент; вятърът беше издухат парчета от брезента. Между навеса и някаква по-голяма постройка — може би плевня, която имаше вид, че всеки момент ще се срути — наглед съвсем безразборно бяха оставени различни машини. Циркуляр, дробилка за клони, косачка, снегорин и нещо безформено под голям зелен брезент. Свредел за лед и тример за трева бяха облепени на червената стена на постройката. От другата страна, зад грамадна купчина нацепени дърва, беше оставен батут, почти изцяло скрит от миналогодишна шума. Мотопед и офроуд мотор, също донякъде покрити с брезент, зад батута. Навсякъде от неокосената трева и неподрязаните храсти стърчаха градински инструменти и разни по-малки машини. Пред постройката с грубо въже беше вързан норвежки елкхаунд^[1]. Още при появата им в двора се изправи и залая. Не млъкваше.

Ваня и Себастиан слязоха от колата и тръгнаха към голямата къща. Преди да стигнат, вратата се отвори и на стъпалата излезе някакъв мъж. Изпод шапката с козирка се подаваше дълга коса, а лицето се криеше под грамадна заплетена брада, започваща точно под очите; беше напълно невъзможно да се определи възрастта му. Носеше бархетна риза на червени карета, широки зелени панталони с безброй

джобове и големи гумени ботуши. Ваня и Себастиан спряха. Мъжът слезе по няколкото стъпала, кресна на кучето да мълчи — безрезултатно — и дойде при тях.

— Вие пък какво искате?

— Вие ли сте Харалд Улуфсон?

Мъжът кимна.

— А вие кои сте?

Ваня ги представи и показа полицейската си карта. Харалд дори не я погледна.

— Вие сте намерили изгорялата тойота през октомври 2003 година, нали?

— Може би.

— Искам да поговорим малко за това.

— Аха.

Харалд се изплю покрай Ваня и напъха ръце в джобовете на панталона си. Леко се заклати на пети и на пръсти и се вторачи в земята, от което козирката на шапката изцяло скри лицето му. Нямаше нужда да си психолог, за да видиш, че мъжът се чувства неудобно в тази ситуация.

— Открили сте я сутринта на 31 октомври — започна Ваня и извади бележник. — Какво направихте след това?

— Ами обадих се в полицията.

— Слязохте ли до колата?

Харалд няколко пъти прокара ръка през брадата си, уж за да покаже, че обмисля въпроса внимателно. Че разбира важността, но е станало много отдавна и трябва да си понапъне паметта. В действителност се питаше единствено кога ще се наложи да започне да лъже. Колко знаеха? Дали въпросът за слизането до колата е някаква клопка? И друг път си беше имал работа с полицията и обикновено се справяше, като отговаряше уклончиво и едносрично, докато накрая полицаите изброяваха какво знаят и какво искат да научат. След това без затруднения можеше да нагоди своята история към въпросите им. Само дето тези бяха столичани. На всичкото отгоре от Националния отдел за разследване на убийства. Нямаше представа защо се интересуват от стара автомобилна катастрофа и нямаше намерение да пита. Засега щеше да влезе в ролята на неразговорлив и леко глуповат северняк. Щеше да затвърди стереотипа. Щеше да отговаря на

въпросите им. Уклончиво и едносрично. Нямахте да се отклонява от изпитаната тактика дори да срещне съпротива. Вероятно рано или късно щеше да му се наложи да поизкриви истината, но не от самото начало.

— Да — промълви той и кимна, все едно едва сега е изровил картината от онази сутрин някъде из дебрите на паметта си. — Да, слязох.

— Преди да се обадите в полицията? — попита Ваня.

— Да.

— Защо?

Харалд погледна изпод шапката и за първи път през целия разговор срещна очите ѝ.

— Да видя дали някой е пострадал.

Което беше поне донякъде вярно. Харалд осъзна, че бързо приближава границата, след която ще се наложи да лъже.

— Докоснахте ли нещо в автомобила?

Голям скок. Сега вече стоеше на самата граница и едва пазеше равновесие.

— Май не — смотолевни несигурно, сякаш се терзаеше от лъжата, мъчеше се да остане от тази страна на границата.

— Да или не?

Тя не се даваше.

— Минаха девет години — възрази той.

— Колко изгорели коли с труп на жена вътре сте намирали оттогава? — намеси се мъжът до нея с нескрито раздражение в гласа. — Предполагам няколко. Прав ли съм?

Харалд завъртя глава. Срещна погледа на мъжа. Бергман, така ли казаха, че му е името? Досега си мълчеше. Това означаваше ли нещо? А и въпросът му всъщност не беше въпрос. Беше реплика. Харалд усети, че този човек вижда право през полуистините и димните завеси. Положението беше „или, или“. Или истината, или убедителна лъжа. Избра първото.

— Да.

— Жената е била тежко обгорена, така че не е имало причина да търсите пулс, нали?

— Не.

— Значи не би трябвало да е трудно да си спомните дали сте пипали нещо в колата.

— Не.

— Е, пипахте ли?

Дойде време за лъжата.

— Не.

— Сигурен ли сте?

Харалд кимна твърдо. Все едно изведнъж си е спомнил изключително ясно.

— Да, заобиколих я да видя дали някой не е изскочил навън, така че може и да съм я докоснал, да, сигурно, но не съм влизал вътре.

Той млъкна. Себастиан имаше чувство, че онзи се изтощи — изведнъж изрече цяло, дълго, смислено изречение. Мъжът пак се изплю и отново насочи цялото си внимание към земята пред краката си.

Ваня го гледаше изпитателно. Последният отговор се различаваше от останалите. Беше основан на доводи. Обяснителен. Директно отговаряше на зададения въпрос. Почти като алиби. И после онзи пак сведе очи. Тя понечи да го попита дали има оръжие и ако да, какво, но Себастиан взе думата.

— Имате ли деца?

Харалд вдигна поглед с непресторена изненада.

— Не.

— А това защо ви е? — Себастиан кимна по посока на батута. — Не ми приличате на любител на подскачането.

— Беше на съседите, но им омръзна — сви рамене Харалд. — Ще го продам по интернет.

Себастиан бързо се огледа. Наоколо не се виждаха други къщи.

— Вие нямате съседи — отбеляза той.

— По-далеч. — Харалд размаха небрежно ръка някъде над рамото на Себастиан.

Себастиан се обърна към Ваня, срещна погледа ѝ и разбра, че и тя си мисли същото.

— Излъга ни.

Ваня съсредоточено извеждаше колата от двора на усамотената къща. След малко пак се озоваха на шосето.

— Знам — кимна Себастиан. — Поне за батута.

— Мислиш, че е откраднат?

Себастиан сви рамене.

— Може би не от него, но се съмнявам, че има касови бележки за всички джунджурии из този двор. Да го кажем така.

Ваня кимна. Кражба или укриване на крадени вещи. Едно от двете. Първи на местопроизшествието и с либерално отношение по въпроса кое е мое и кое твое — би могъл да зачеркне една от въпросителните около разследването.

— Не са открили дамска чанта в автомобила — отбеляза Ваня и хвърли бърз поглед към Себастиан. — Нито портмоне.

— Може да е изгоряло.

Разбира се, възможно беше, но Ваня далеч не беше убедена. По нейна преценка разследването на катастрофата е било извършено старателно. Би трябвало да са открили поне останките от чанта или портмоне.

— Материалите от полицията в Оре са на задната седалка. Провери дали са намерили пръстови отпечатьци в колата, които не са успели да идентифицират.

Себастиан се завъртя и с известно усилие стигна до папката, която се беше плъзнала чак до далечната врата.

— Били трябва да провери дали онзи притежава оръжие — каза Себастиан, когато се обърна и отвори папката.

— Естествено, че притежава. Всички тук имат.

— Но не пистолет.

Ваня пак кимна. Беше доволна, че така и не успя да попита дали Харалд има оръжие. Можеше да не им позволи да претърсят къщата, а след като си тръгнат, спокойно щеше да скрие оръжието. А сега дори не знаеше, че го търсят. Изведнъж се оказа, че пътуването до Оре, което в началото изглеждаше като празно разкарване, може и да не е безплодно. Телефонът на Ваня иззвъня. Тя го вдигна и хвърли бърз поглед на дисплея.

АНА

За миг реши да не вдига. Искаше да продължи обсъждането на случая със Себастиан. Да разискват онова, което знаят, онова, което си мислят, че знаят, и онова, което трябва да се опитат да научат. Майка ѝ или искаше просто да си побърбят, а точно сега нямаше време за това, или нещо ѝ тежеше, някаква грижа, с която също не можеше да се занимава в момента. Не искаше да се разсейва.

— Няма ли да вдигнеш? — попита Себастиан и хвърли едно око към телефона в ръката ѝ. — „Ана“, това не е ли майка ти?

— Да.

— Защо не искаш да говориш с майка си?

Ваня въздъхна. Ама че въпрос; все едно е на психолог. Ако алтернативата беше Себастиан да гадае и да анализира отношенията ѝ с Ана по целия път, щеше да бъде по-лесно просто да вдигне.

— Ехо! — каза тя с възможно най-весела интонация.

В момента, в който чу гласа на майка си обаче, разбра, че нещо се е случило. Нещо наистина лошо.

[1] Норвежки елкхаунд — средноголяма порода кучета, известни още от епохата на викингите. — Б.пр. ↑

— Искаш да се върнеш в Стокхолм?

Гласът на Торкел пределно ясно разкриваше надеждата му да не е чул правилно. Ваня стоеше няколко крачки навътре в стаята му и пристъпяше нервно от крак на крак. Достатъчно беше разстроена от факта, че баща ѝ е задържан или арестуван — Ана не знаеше кое точно — та нямаше нужда и Торкел с нескритото си недоволство и неодобрително изражение да я кара да се чувства като изменница. На всичкото отгоре явно, съзнателно или не, я беше разбрал погрешно.

— Не искам, а се налага — наблегна тя на последната дума.

— Защо?

Ваня се поколеба. След време щеше да му каже, щеше да сподели, но не още. Първо трябваше да научи повече. Дори не знаеше дали баща ѝ е заподозрян, камо ли за какво. Ако сега кажеше, че баща ѝ е задържан, само щеше да предизвика куп въпроси.

Защо?

В какво го подозират?

И най-ужасният от всички:

Възможно ли е да е виновен?

Тя трябваше да научи истината за тези въпроси, преди сама да отговаря на тях.

— Семейен проблем.

Торкел се сепна и тя видя как ядът му изведнъж преминава в съчувствие. Внезапно осъзна, че той ще ѝ липсва в САЩ. Нямаше как да се надява на началник, който да може да се мери с него.

— Какво е станало?

Искрена тревога в гласа.

— Съжалявам, наистина не мога да кажа нищо повече. Но знаеш, че никога не бих заминала, ако не беше важно.

Торкел се вгледа в най-добрата си служителка. Беше разстроена, нямаше никакво съмнение. Явно нещо се е случило с майка ѝ или баща ѝ. Не знаеше да има други роднини. Надяваше се, че не е свързано със

здравето на Валдемар. Не беше минало чак толкова време, откакто се пребори с рака на белите дробове. Дано болестта не се е върнала. Торкел беше убеден, че казва истината, тя беше един от най-отговорните хора, които някога бе срещал. Нищо никога не беше заставало между Ваня и някое разследване. През годините неведнъж бе загърбвала собствения си социален и личен живот в името на професията. Той щеше да я пусне. Естествено.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита я и усети, че донякъде ѝ олекна на душата.

Решението ѝ да се оттегли от разследването несъмнено е било тежко. Значи причината беше сериозна. На Торкел му се искаше тя да му се довери, но знаеше, че не бива да я притиска с въпроси.

— Засега не — поклати глава Ваня. — Благодаря. Извинявай, че ти сервирах това.

— Ще се справим. Не ни мисли.

Ваня кимна и понечи да си тръгне. Обърна се на излизане:

— Дали някой може да ми вземе билети, докато си събирам багажа?

— Разбира се, ще се погрижа.

Ваня му се усмихна изнурено. Изтерзано. Изглеждаше като подгонена, помисли си Торкел, докато се протягаше към телефона да се обади на Кристел и да я помоли да запази билет на Ваня. С периферното си зрение забеляза, че някой пак стои на прага. Помисли, че Ваня се е върнала. Може би все пак бе решила да си излее душата. Обърна се към вратата. Оказа се Себастиан. Беше облегнат на рамката.

— Ваня си тръгва, а?

— Да. Какво стана, докато ви нямаше?

— Нищо не съм направил.

Торкел се стресна, но после усети, че отговорът не е толкова безсмислен, колкото му се стори в първия момент. Допреди по-малко от два месеца самото присъствие на Себастиан вероятно би могло да накара Ваня да зареже течачо разследване.

— Не съм те подозирал.

— Така прозвуча.

— Било семеен въпрос. Просто се чудех дали ти знаеш нещо.

Себастиан поклати глава.

— Майка ѝ се обади, говориха няколко минути и после отпраши насам със 140 километра в час, без да каже и дума.

— И ти нямаш никаква представа какво е станало?

Себастиан отново поклати глава и пристъпи навътре в стаята. Прочисти си гърлото, все едно съзнаваше, че следващите му думи няма да се харесат на събеседника:

— Мисля да тръгна с нея.

Торкел се стъписа и се вторачи в Себастиан със същото изражение, както и преди малко. Отново се надяваше, че слухът му си прави шеги.

— Какви ги дрънкаш, да му се не види?

— Смятам да се прибера с Ваня. В Стокхолм — поясни Себастиан, за да избегне евентуално недоразумение, ако Торкел си помисли, че има предвид просто да я изпрати до Йостершунд.

— Защо?

Себастиан бързо премисли възможните отговори. Защото повече не би могъл да спи в онази стая. Защото това разследване му влияеше по такъв начин, че трябваше да се махне. Защото планинската станция беше скучна, околността беше скучна, случаят беше скучен. Спря се на краткия вариант.

— Защото искам да се махна от това шибано място.

— Защо така? Няма коя да изчукаш?

— Именно. Взимам всичките си решения според достъпа до евентуални сексуални партньорки.

Докато го изричаше, Себастиан осъзна колко близо до истината бе изказването му всъщност. Слава богу, Торкел го прие като ирония, както беше предвидено.

— Извинявай, но положението е сериозно — въздъхна Торкел. — Ваня си заминава. Не искам да оставам и без теб.

— Честно казано, от мен няма полза тук — възрази Себастиан прямо. — Разполагаме с шест скелета в планината. Трябва ми нещо повече, за да ми хрумне някаква идея.

Торкел го погледна и си помисли, че старият му колега има право. На този етап от присъствието на Себастиан нито щяха да спечелят, нито да загубят. Освен това Торкел очакваше до няколко дни да прехвърлят цялото разследване в Стокхолм, стига да не възникне нещо извънредно. Въздъхна дълбоко.

— Ще ти резервирам билет.

— Ако наистина се нуждаеш от мен, само се обади — рече Себастиан и излезе от стаята.

Имаше чувство, че от плещите му се е смъкнал някакъв товар. Очевидно бе копнял да се махне оттук по-силно, отколкото е искал да признае пред себе си. Сега смяташе да отиде при Ваня и да ѝ каже, че ще ѝ прави компания по пътя. Не беше съвсем изключено тя да се зарадва поне малко.

Това не беше на добре.

Чашата изстинало кафе стоеше недокосната на масата. Сандвичът със салам и кашкавал беше оставен до нея. Бяха отхапани само два залька. Той смачка четвъртата поредна угарка в пепелника на масата, докато издишваше дима със звук, който наподобяваше въздишка. Зепо, застанал до печката, надигна глава при необичайния звук. Харалд Улуфсон не беше по въздишките.

Той стана, прекоси балатума на червени и бели квадратчета до мивката и се протегна да отвори прозореца. Четирите цигари бяха опушили цялата кухня. Норвежкият елкхаунд го следеше с очи. Харалд отвори прозореца широко и си напълни дробовете със свеж въздух, след което извади чаша от тъмнокафявите шкафове над печката. Наля си вода и пи жадно, облегнат на плота.

Това не беше на добре.

Харалд и друг път си беше имал работа с полицията. Даже много пъти. По някаква причина винаги го подозираха след обир на автосервиз в района или пък ако от нечий двор изчезнеше моторна шейна или нещо подобно. Обикаляха из имота му, надничаха под брезентите, претърсваха стопанските постройки. Никога нищо не намираха. Предупреждаваха, че ще го държат под око. Той им отвърщаше, че няма нищо против, радвал се на гостите. И те си отиваха.

Никога нищо не намираха. Не че той не беше замесен. Повечето вещи, които търсеха, вече бяха минали през ръцете на Харалд, преди полицаите да дойдат, или предстоеше да пристигнат. Не успяваха да го уличат в друго освен в разни дребни провинения, понеже беше умен. Умен, последователен и търпелив. Една от първите му задачи, след като купи къщата преди близо двацет години, беше да изкърти пода на външната постройка и да вкара вътре един малък багер. Оттогава под новия под разполагаше с пространство около двацет квадрата, високо човешки бой. Капакът, който скриваше стръмното стълбище към Камерата, както ѝ викаше, се намираше под голямата черга, върху

която стоеше снегоринът, и досега никой не го беше открил. Всичко, което стигаше до Харалд, се озоваваше в Камерата. След това той слизаше долу и решаваше на тишина и спокойствие какво да прави с всяка вещ. Да препродава в този вид или на части, да ремонтира или да пребоядисва. Имаше много възможности и Харалд неизменно избираше онази, която щеше да му донесе най-много пари. Най-добре печелеше от моторните шейни, но и работата около тях беше най-голяма, за да станат невъзможни за проследяване. Отнемаше време, но трябваше да се свърши. Той беше добър в занаята си. Инструменти, машини и превозни средства. С това се занимаваше. Никакви картини, бижута или други такива боклуци. Няколко от норвежките момчета, с които работеше, бяха домъкнали трамплина преди година-две. Казаха, че бил подарък. Че можел да изкара от него пет хиляди. Минимум. Освен това било невъзможно да се проследи. Всички изглеждали напълно еднакво. Той го прие, но провери в интернет и видя, че повечето са под хилядарка; дори не си направи труда да пусне обява. Досега не беше имал проблеми с нито един купувач. Полицията беше дразнител, нищо повече. Щом си тръгна, повече не се и замисляше за тях. Този път обаче беше различно.

Това не беше на добре.

Той остана на двора и гледа подир колата им, след което се прибра и сложи кафе. Не можеше да седи на едно място, затова отиде да вземе Зепо за малко компания. Направи си сандвич. Наля си кафе. Запали цигара.

Бяха минали осем години, откакто онази кола изскочи от пътя. Никой не беше показвал какъвто и да било интерес към него във връзка с разследването освен кратък разпит на място край шосето; той се придържаше към истината, обясни, че е минавал оттам с колата, забелязал пушека, спрял и намерил автомобила долу в дефилето. Харалд не беше чувал да подозират друго освен нещастен случай. А сега взе че цъфна Националният отдел за разследване на убийства. Който не се интересуваше от нещастни случаи. А от убийства. Да не би жената в автомобила да е била убита? Изглежда е било така. Той не биваше да се замесва. Предполагаше, че в разследване на убийство полицията ще вложи малко повече енергия, отколкото в крадени шейни, които застрахователната компания така или иначе ще замени.

Откриеха ли нещо, което го свързваше с катастрофата — убийството, поправи се той наум — щяха да преровят всичко.

И тогава — край.

Тогава щяха да намерят Камерата.

Тогава нямаше да му остане нищичко.

Значи трябваше да се погрижи да не открият нищо. Чисто и просто.

И все пак той се колебаеше.

Не беше много прилично да унищожаваш нещо, което би могло да помогне на полицията да разкрие убийство. Макар сам да се движеше в покрайнините на закона, не беше лишен от морал. Малко укриване на крадени вещи не се броеше. Никога не поръчваше нищо. Никога не подбуждаше към престъпления. Просто печелеше някоя и друга крона, след като белята вече беше направена. Ако той не го вършеше, щеше да го замести някой друг. Това беше бизнес. Но да убиеш човек — това е съвсем друго.

Само че ако бяха преследвали убиеца на онази жена толкова години, не звучеше вероятно някога да го хванат. Със или без нещата, които Харалд задигна от изгорелия автомобил.

Той взе решение, остави чашата на плота и излезе от кухнята. Знаеше точно къде във външната постройка е оставил раниците и дамската чанта. Беше време да запали огън.

Информация за безопасност. Същата като на идване. После потеглиха, засилиха се и се отделиха от земята. Ваня седеше до прозореца, загледана в смаляващия се град под тях. Себастиан я наблюдаваше с крайчеца на окото си. Вероятно щеше да е малко пресилено да каже, че новината за идването му я е зарадвало, но поне прие да я придружи до Стокхолм. Разбира се, поискала знае защо. Себастиан повтори причината, която бе изтъкнал и пред Торкел. Просто искал да се махне от това проклето място.

Били ги закара до Йостершунд. Попита защо Ваня ги напуска, но тя отвърна само, че има семейни проблеми. Били замълча и не я разпитва повече, но Себастиан усети известно разочарование в него, че Ваня не му доверява всичко. Като цяло той забелязваше очевидна промяна в отношенията им. Нещо бе станало, докато работеха по случая „Хинде“, това поне беше ясно. Себастиан не знаеше какво, но несъмнено то още им влияеше.

Били ги изпрати до летището, макар Ваня да каза, че няма нужда. Себастиан предположи, че го е направил точно затова. След като се чекираха, тя отиде до тоалетната и Били веднага се обърна към него:

— Защо тръгваш заедно с нея?

Себастиан обърна внимание на въпроса. В тона му се долавяше подозрителност. Изборът на думи сочеше, че Били смята заминаването му за свързано по някакъв начин с това на Ваня. Пътуваха заедно, не едновременно.

— Не тръгвам заедно с нея — отвърна той. — А просто със същия самолет.

— Защо?

— С компания е по-весело.

Били го изгледа раздразнено и въздъхна дълбоко, все едно говори с малко дете:

— Питам защо и ти зарязваш разследването. Свързано ли е с Ваня?

Себастиан бързо се отказа от станалия вече стандартен отговор на този въпрос. Съмняваше се Били да му повярва.

— Каза ли ти какво е станало? — гласеше следващият му въпрос.

— Ваня ли?

— Да.

— Не. Нищо не ми е казвала.

Този път нямаше съмнение. Били не му повярва. Ваня се върна и се сбогуваха. Кратка, почти насилена прегръдка, забеляза Себастиан. Когато се обърна към пункта за проверка, Били вече си беше отишъл.

А сега излитаха. Лампичката за предпазните колани изгасна, но Ваня и Себастиан не ги разкопчаха. Ваня все така седеше, обърнала глава на другата страна. Той предположи, че смята да прекара по-голямата част от полета с гръб към него, ако сам не предприеме нещо.

— Какво става между теб и Били?

Незабавен резултат. Тя се извърна към него.

— В смисъл?

— Струва ми се, че нещо не се разбирате напоследък.

— Мислиш ли?

— Да. Греша ли?

Ваня замълча. Разбира се, можеше да отрече всичко и да приключи разговора просто като отговори с „Да“ на въпроса му. Беше го правила преди. За да му затвори устата и в никакъв случай да не признае, че е прав. Но това беше едно време.

— Не — призна тя. — Малко е напрегнато.

— Защо?

Ваня отново се поколеба, но след това се реши. Обърна се към Себастиан, доколкото позволяваше коланът.

— Казах му, че съм по-добър полицаи от него.

Себастиан отговори единствено с мълчаливо кимване. Подобно изказване несъмнено би понапрегнало служебните отношения.

— Глупаво беше, знам — продължи Ваня, сякаш прочела мислите му. — Няма нужда да го казваш.

— Да, глупаво е било — отсече Себастиан с усмивка, на която за негова радост тя отвърна. — Вярно, но глупаво.

— Знам...

Ваня въздъхна. Ясно беше, че разбитата връзка с Били й тежи. Себастиан се отпусна, доколкото беше възможно в самолет. Това беше,

или поне някога беше, негова специалност. Започна с факта, че Били винаги е знаел, че Ваня е по-добра от него. Харесвал я твърде много, за да се съревновава с нея, но нещо очевидно се е променило. По някаква причина вече не се задоволявал с мястото си в йерархията и е решил да се мери с нея, а сега чисто и просто не искал да загуби. Ваня попита какво може да направи тя, за да се оправят нещата. Себастиан трябваше да избира между утешаващата лъжа и нелицеприятната истина. Избра второто.

— Нищо — отсече той. — Ти си започнала, като си казала, че си по-добра от него. Не можеш да си вземеш думите назад. Той ще трябва да го преглътне, а дотогава ще трябва да търпиш.

Ваня кимна примирено. Не беше отговорът, на който се надяваше. Като всички хора и тя търсеше лесно решение. Искаше да знае вълшебните думички, които ще поправят всичко. Но понякога такива просто няма. Себастиан я погледна нежно. Наложил се да потисне импулса да сложи утешително ръка на рамото ѝ. Трябваше да действа предпазливо. Проведоха разговор. Личен разговор. Вярно, свързан с работата, но все пак. Ако изобщо трябваше да направи нещо повече, то беше да продължи по този път.

— Мога да си поговоря с него, когато се върнат в Стокхолм — предложи той.

— Благодаря, но ми стана по-добре само като споделих с някой друг.

Себастиан се замисли. Тя му даваше картбланш да продължи напред. Да стигне по-дълбоко. Да заобиколи служебното и да навлезе в личното. Може би прибързваше, но реши да поеме риска.

— Може би ще ти стане по-добре и ако споделиш какво е станало в семейството ти.

Ваня замръзна. Срещна погледа му. Потърси следи за фалшиво съчувствие, за шанс за надмощие, слабост, от която той да се възползва. Потърси в очите му стария Себастиан. Не го откри.

— Татко е задържан — промълви тя и с изненада установи, че тревогата поне малко намаля само като го изрече, като го сподели с него.

— Какво?! Защо?

— Не знам. Ана не знаеше.

По гърба на Себастиан пробяга студена тръпка.

Ами ако бяха от „Икономически престъпления“?

Щяха да реагират незабавно, ако се бяха добрили до материалите, които Троле Хермансон изрови за Валдемар преди няколко месеца. По поръчка на Себастиан. Тогава, когато беше твърдо решен да унищожи връзката между Валдемар и Ваня. Материалите, които накара Елинор да унищожи и за които тя каза, че е изхвърлила. Само че за Елинор истината беше относително понятие.

Възможно ли беше да е действала на своя глава?

Затова ли Валдемар беше задържан?

Защо ѝ е да го прави?

Защото беше такава. Звучеше логично. Веднъж го беше питала за Валдемар, сега си спомни, но дали знаеше нещо за Ваня? Себастиан се напрегна да си припомни дали някъде в материалите от Троле се споменава и тя.

Не се сещаше.

В най-добрия случай Елинор ги е предала анонимно. Изпратила ги е на полицията по пощата. Или им ги е дала, без да си казва името.

В най-добрия случай.

Все пак ставаше дума за Елинор. Себастиан усещаше, че не смее да се надява на „най-добрия случай“. По-вероятно беше не само да се е представила, когато е предавала материалите, ами и да се е гордеела с постигнатото. Ако беше така, дали щеше да навреди и на него? Дали Ваня щеше да научи? Едва ли. Наистина, Ваня беше полицай, колега, но да ѝ съобщят кой е подал сигнала срещу баща ѝ би било закононарушение.

— Умълча се.

Гласът на Ваня върна Себастиан в действителността.

— Ами... замислих се как бих могъл да ти помогна. Все пак познавам доста хора.

— Благодаря, но не искам да се замесваш и ти. Трябва да се справим сами.

Тя пак се извърна. Загледа се през малкото прозорче към облаците, които напомняха за величествен арктически пейзаж.

Поради лични причини.

Ваня напусна разследването поради лични причини.

Урсула рязко завъртя волана наляво и сви по тесния асфалтов път, по който джипиесът ѝ препоръча да се движи два километра, преди отново да завие наляво. Раздразнението ѝ наистина беше нелогично, но това не го правеше по-малко неподправено. Мъжът ѝ би шута, а дъщеря ѝ беше изцяло на негова страна.

Нима това не бяха лични причини?

Нима вкъщи не я чакаше много работа?

Разбира се, че я чакаше. И никой не би го разбрал по-добре от Торкел, стига той да знаеше. Но разликата между Урсула и Ваня беше в това, че Урсула не споделяше и искаше да работи. Искаше го повече от всичко. Но не точно това тук.

Торкел я беше привикал от планината, където с помощта на местните дарования преглеждаше разкопания терен сантиметър по сантиметър. Повечето пръст от гроба беше пресята и проверена, но не разкри нищо, което да придвижи разследването напред. Багерът пак дойде и Урсула посочи откъде иска да започнат. Дотук го беше накарала да мине три пъти. И все още нищо. Засега самото местопрестъпление даваше най-малко резултати и Торкел с право реши временно да я насочи другаде; независимо от това тя се подразни. Беше работа на Ваня да обикаля депата за скрап и да разпитва разни укриватели на крадени вещи за стари пътни произшествия.

Йенифер и Били още бяха заети с опитите да проследят пристигането на Уелтън в Швеция. Торкел движеше сътрудничеството с Европол и Интерпол. Агенциите търсеха в архивите си семейства или две деца и двама възрастни в различни комбинации, изчезнали през есента на 2003 година. Дотук Торкел беше получил три възможни случая, но бързо отхвърли и трите.

Самият Торкел също представляваше проблем и — ако Урсула трябваше да бъде откровена — също беше извор на раздразнение. Той

искаше тя да дойде при него. Всичко да бъде както преди, когато бяха работили извън Стокхолм. Интимни нощи в различни хотелски стаи из Швеция. Той я желаше. Физически, разбира се, но не само. Торкел искаше нещо повече, но точно сега този копнеж ѝ се струваше натрапчив и досаден. Без съмнение най-лесното решение би било просто довечера да отиде при него. Да правят секс в стаята му. На зазоряване да се промъкне обратно в своята. Да се преструва, че всичко е както обикновено. Не беше кой знае каква саможертва.

Но тя не можеше.

Не искаше.

Дори Торкел да не знаеше, че се е разделила с мъжа си, мисълта да усложни живота си още повече с шеф и любовник, който си представя щастливо семейно бъдеще, сега ѝ идваше в повече. Урсула трябваше да го държи изкъсо. Точно както това посещение, помисли си, когато джипиесът ѝ съобщи, че е стигнала крайната дестинация, и тя сви през отворената порта на автоморгата.

Урсула спря пред сива едноетажна къща с табела на покрива, която потвърди, че е стигнала „Автомобили Хамарен и син, АБ“. Тя загаси двигателя, взе от предната седалка папката с материали, която ѝ даде Торкел, слезе и се огледа.

Никога не беше стъпвала в автоморга и не знаеше какво да очаква. Не че много-много се беше замисляла какво се прави с колите, след като си изпеят песента, но си представяше, че се разглобяват, пресоват се на малки кубчета и всичко, което може да се използва, се рециклира или нещо такова.

Мислеше, че само по американските филми са нахвърляни една до друга на дълги редици. Но се оказа точно така. Грамадното пространство, обградено от висока ламаринена ограда с бодлива тел отгоре, беше пълно с коли. Всички възможни цветове и модели. Ред подир ред. Повечето високи по десет-дванайсет метра. Колите на дъното на всяка купчина се бяха смачкали от тежестта на тези отгоре. Само в най-близката редица Урсула набързо пресметна над сто автомобила. А имаше още такива редици. Много. Хиляди коли почиваха в мир при „Хамарен и син“.

Мислите ѝ бяха прекъснати от отварянето и затварянето на врата и когато тя се обърна към сивото здание, видя към нея да върви мъж на около петдесет и пет години. Жълто-оранжев гащеризон, изпънат над

грамадно шкембе. Мазна шапка с името на фирмата, а под нея няколко кичура сива коса и кръгло лице с приближени сини очи, широк нос и сиви мустаци над уста с пълни червени устни. Мъжът си беше натъркал енфие под устната, забеляза тя, когато ѝ се усмихна, докато приближаваше.

— Здравсти, здрасти, с какво мога да ви помогна?

Урсула се представи и показа документите си. Мъжът, който още не си беше казал името, дори не погледна полицейската ѝ карта.

— Урсула, не се ли казваше така онази в „Малката русалка“? Злата вещица?

— Може — отвърна Урсула стъписано.

Не такава въвеждаща реплика бе очаквала, а и нямаше представа кой как се казва в „Малката русалка“.

— Да, така беше — заяви мъжът и закима енергично. — Децата бяха малки, когато излезе. Направо протриха лентата от гледане. Да, по онова време нали имаше само видео касети.

Урсула се поколеба дали да каже, че малко жени, независимо от името си, биха се зарадвали особено на сравнението с осмокрано мекотело, или просто да насочи разговора към същината на въпроса. През това време мъжът прехвърли работните ръкавици, които държеше, от дясната в лявата ръка и се протегна да се ръкуват. Урсула стисна десницата му.

— Аз съм Арвид Хамарен. Приятно ми е. Е, с какво мога да помогна на дългата ръка на закона? — попита той, докато буташе шапката си назад.

Още една реплика, която Урсула не беше очаквала. Наистина ли някой все още използва този израз? Да, очевидно Хамарен, или син, го използва, помисли си Урсула като погледна искрено заинтригуваната му физиономия.

— Разследваме автомобилна катастрофа, станала край Стурлиен през есента на 2003 година. На 31 октомври.

— Аха...

— Един автомобил. Пожар. Една жертва.

Урсула отвори папката и извади една от снимките, направени от полицията на Оре на местопроизшествието. Подаде я на Арвид.

— Аха, да, ние се погрижихме. Кола под наем, ако помня правилно.

— Да.

— Те не си я искаха обратно — кимна Арвид и върна снимката на Урсула. — След като полицията приключи, я докарахме тук.

Урсула погледна купищата автомобили и осъзна, че все пак съществува малка вероятност колата още да е тук. По пътя насам дори не смееше да се надява.

— Дали още е при вас?

— Да, сигурно — отвърна Арвид, свали си шапката и се почеса по главата. — Въпросът е къде точно.

— Не можете ли да разберете?

— Да, сигурно бих могъл.

Арвид пак нахлупи шапката, обърна се и тръгна към сивия офис. Урсула чакаше на двора и се мъчеше да не мисли колко замърсена е вероятно земята около нея. Всички тези коли, по които течеше дъжд и сняг и вливаше в почвата олово, живак, фреони и масла. Ако някой ден „Хамарен и син“ решише да си събере багажа и да се махне, щеше да остави след себе си чист Чернобил. Мислите ѝ отново бяха прекъснати от затръшването на вратата.

— Открих я! — провикна се Арвид Хамарен.

Изглеждаше толкова искрено доволен, че Урсула не се сдържа и се усмихна.

Пет минути по-късно стояха пред остатъците от сивата тойота. Беше втората кола от купчина с общо шест, наредени върху нещо, което някога е било светлосиньо „Волво“ 242. Урсула се приближи и разгледа изгорялата и вече смачкана и ръждясала развалина.

— Взехме някои части — обясни Арвид зад гърба ѝ. — И оттогава си стои така.

— Наистина ли беше останало нещо използваемо в нея? — изненада се Урсула.

— Да, двигателят беше в учудващо добро състояние. Изглежда огънят е обхванал основно купето.

Урсула погледна през разбития страничен прозорец и се увери, че Арвид е прав. Въпреки годините, които колата беше прекарала на открито, незащитена от дъжд и вятър, все още ясно се виждаше, че купето е напълно изгоряло. Урсула заобиколи и огледа колата, доколкото позволяваше тясното пространство, като се консултиреше със снимките в папката. Когато ги получи от Торкел, им хвърли само

бегъл поглед, но сега ги огледа по-внимателно и веднага ѝ стана ясно. Пожарът беше започнал в купето и се беше разпространил навън. Сравнително ограничен. Боята на предния капак беше изгоряла само на около метър пред стъклото. По-нататък беше непокътната. Багажникът беше невредим. Което нямаше как да стане, ако резервоарът е избухнал или е изтекъл бензинът.

Тя отиде зад колата и приклегна. Арвид следеше действията ѝ с интерес. Урсула се облегна на багажника на светлосиньото волво и се наведе, за да огледа шасито на тойотата, доколкото е възможно. Разбира се, не виждаше всичко, но забеляза достатъчно. Отстъпи назад и се изправи.

— Резервоарът е пробит — съобщи тя по-скоро на себе си, отколкото на него, и се върна до мястото, където беше оставила папката със снимките.

— Какво значи това? — попита Арвид с интерес и тръгна след нея.

Урсула не отговори веднага. Разглеждаше снимките от местопроизшествието. От позицията на колата веднага ѝ стана ясно, че ако при падането резервоарът се е ударил например в камък, бензинът е щял да изтече под колата надолу в дефилето. Немислимо беше пожарът да е в резултат от катастрофата. Някой се бе постарал жената в автомобила да не може да бъде идентифицирана.

Урсула бързо прегледа снимките още веднъж. Все пак изпитваше известно задоволство, че тъкмо тя, а не Ваня се озова в автоморгата. Очевидно огледът на местопроизшествието се беше забавил. Тя се вгледа внимателно във фотографиите. На всички багажникът беше отворен. Разбира се, възможно беше да се е отворил от силата на сблъсъка, но тъй като Урсула беше сигурна, че някой е слизал при колата, след като е паднала в дефилето, по-добре щеше да е, след като така и така беше тук, да провери.

Тя се върна при задната страна на тойотата. Арвид любопитно тръгна с нея.

— Открихте ли нещо? — попита той тихо.

— Да — потвърди Урсула, докато гледаше багажника, който все още беше отворен, доколкото позволяваше колата върху него.

Беше трудно да се види след всичките години, които автомобилът бе прекарал на открито, но Урсула като че ли забеляза

фини драскотини около ключалката, които не можеха да се обяснят с катастрофата. Изглежда някой беше отворил багажника със сила. Урсула набързо си припомни какво ѝ предаде Торкел и се обърна към Арвид.

— Познавате ли някой си Харалд Улуфсон?

— Гарвана, да.

Урсула предположи, че едва ли е получил прякора заради любовта си към птиците, но реши все пак да попита.

— Защо му викат така?

Видя, че Арвид изпита известно неудобство. Сякаш е казал твърде много.

— Не искам да говоря лошо за никого...

— Кажете, кажете — подкани го Урсула.

— Никога не са го осъждали — започна Арвид, почти извинително. — Затова не го обвинявам в нищо, но се говори, че му е малко трудно да си държи ръцете далеч от хорските вещи.

— Краде — констатира Урсула.

— Ами...

Арвид изглежда търсеше по-деликатна дума, но очевидно не я намери. Сви рамене и кимна:

— Да, краде. И препродава.

Урсула внезапно усети лекия трепет в корема, който винаги се появяваше, щом откриеше нещо, което би могло да придвижи случая напред. Оставаше само да научи какво е намерил Харалд Улуфсон в багажника.

— Ще си почина малко.

Йенифер отмести очи от компютъра. От другата страна на масата Били стана от стола и затвори капака на лаптопа.

— Добре — усмихна се тя и видя как той с бърза стъпка излиза от трапезарията.

И тя нямаше нищо против да поспре за малко. Не знаеше кое е по-неприятното — опитите да намери точния служител на авиокомпанията и да го убеди да им изпрати списъците на пътниците или монотонната работа по изчитането им, когато все пак ги получат. Преди Торкел да я покани да дойде с тях в Йемтланд, преди да стане част от Националния отдел за разследване на убийства, Йенифер си въобразяваше, че някой друг върши този род задачи вместо тях. Обаче нямаше други. Само тя и Били. А сега, очевидно, само тя.

Йенифер хвърли един поглед към прозореца. Близо два часа до вечеря. Една кратка почивка би й дошла добре, но ако Торкел наминеше, нямаше да завари никого да търси как Патриша Уелтън е влязла в страната.

Били се качи в стаята си и остави лаптопа на масата до прозореца. Леко го гризеше съвестта, задето заряза Йенифер да се справя сама толкова дълго. Първо, за да закара Ваня и Себастиан до Йостершунд, и сега пак. Но не успяваше да се съсредоточи. Мислите му непрекъснато се връщаха към станалото.

Ваня реши да се оттегли от разследването.

Нещо се беше случило със семейството й.

Били беше сигурен, че е изключително сериозно, иначе никога не би се прибрала наред разследване. Отказваше да каже какво, но той разбираше и това. Каквото и да беше, тя искаше първо да си изясни ситуацията, да научи възможно най-много и да изчака да стигне до

съзнанието ѝ, преди да реши дали и какво да каже на колегите си. Съвсем разбираемо.

Това, което го озадачаваше, беше поведението на Себастиан. Само колко бързо и решително обяви, че ще тръгне с нея.

Защо?

Торкел, изглежда, не го намираще за странно — на този етап Себастиан нямаше с какво толкова да помогне на разследването. Вярно беше. Но защо тогава той не си тръгна по-рано? Защо се преструваше, че заминаването му няма нищо общо с Ваня? И най-вече — защо имаше общо с Ваня?

Защо?

Защо Себастиан Бергман, човек, когото не го е грижа за мнението на околните, изведнъж показва такова съчувствие към колежката си? Очевидният отговор беше, че се надява да я вкара в леглото си, но дори Себастиан би трябвало да знае, че тя никога не би склонила.

Защо тогава?

Торкел може и да не го намираще за особено, но той не знаеше онова, което знаеше Били. Връзката между Ваня и Себастиан. Ана Ериксон, майката на Ваня, фигурираше в списъка с потенциални жертви на Едвард Хинде.

Защо?

Били не можеше да се отърси от тези мисли и след днешните събития осъзна, че не е в състояние да се откаже. Трябваше да посвети известно време на това и дано открие отговорите поне на някои от въпросите си.

Седна край масата, отвори лаптопа и се зазяпа в екрана, като се мъчеше да структурира мислите си.

Какво знаеше?

Откъде да започне?

Отначало.

Всички в списъка на Хинде са имали сексуални отношения със Себастиан. Значи и майката на Ваня е имала сексуални отношения със Себастиан.

Кога?

Във Вестерос Себастиан даде на Били плик с адреса, на който някога бе живяла Ана Ериксон. „Васалопсвеген“ 17 в Хегерцен. Били

разполагаше единствено с това. Подателят беше Естер Бергман. Себастиан се намираше във Вестерос, за да разчисти и да продаде къщата на родителите си. Майка му бе умряла. Откога беше писмото? Краят на седемдесетте. Декември 1979, доколко си спомняше Били. Връзваше се. Ана Ериксон е писала във връзка с отношенията си със сина на Естер. Затова ли Себастиан беше изчакал трийсет години, докато опита да я намери? Ако не са поддържали контакт оттогава, Себастиан не е знаел, че Ана е майка на Ваня, затова и не е питал нея за адреса.

Били въздъхна. Тези размисли не даваха никакви отговори, само повдигаха нови въпроси.

Защо Себастиан искаше да възобнови отношенията им?

Доколкото му беше известно, Себастиан Бергман нямаше нужда да звъни на стари завоевания. Ако Били беше разбрал правилно клюките, беше точно обратното. Себастиан избягваше повторенията на всяка цена. Тогава защо му е над трийсет години по-късно да се свързва отново с Ана Ериксон?

Защо майката на Себастиан ѝ е писала писмо?

Били видя само плика, не и съдържанието. Но нямаше никаква причина майката на Себастиан да се свързва с една от бившите любовници на сина си, ако двете не са изключително близки. Само че не звучеше никак правдоподобно Себастиан да представи гаджето на родителите си и на всичкото отгоре то да се сприятели толкова с тях. Себастиан винаги недвусмислено показваше лошото си отношение към родителите си и разправяше, че е прекратил всякакви контакти с тях още на деветнайсет. А това беше по-късно. Значи писмото от Естер вероятно е било отговор. Ана първа е писала на майката на Себастиан.

Но защо?

Защо не е писала направо на Себастиан?

Били бързо написа името на Себастиан в Гугъл и щракна върху първия резултат. Уикипедия. Якоб Себастиан Бергман. Роден 1958 г. Кратко въведение и после хронология. Ноември 1979 г., Университетът на Северна Каролина със стипендия „Фулбрайт“. Обратно в Швеция — 1983.

Били се облегна назад. Повтори си веригата от косвени улики, за да намери слабите звена. Нямаше такива.

Себастиан е спал с Ана Ериксон през 1979 (или по-рано). През 1979 Ана Ериксон се опитва да се свърже със Себастиан, но той е заминал за САЩ. Тя пише на майка му. Естер отговаря, но писмото се връща. Тя го запазва и Себастиан го намира. Съдържанието го кара да потърси Ана Ериксон.

Защо?

Какво е пишело в писмото?

Трябва да е било наистина важно, щом Себастиан е сметнал за необходимо да я намери след цели трийсет години. Дали изобщо са се видели? Били не си спомняше нито Ваня, нито Себастиан някога да са споменавали, че той познава майка ѝ.

Защо?

Какво би написала жена на мъж, с когото е имала връзка?

Че е нещастна и иска той да се върне при нея?

Че е щастлива и иска да го нарани?

Дали майката на Себастиан би отговорила на нещо такова? Дали би отговорила изобщо? Защо просто не го е препратила на Себастиан в САЩ? Разбира се, след като са били в лоши отношения, може би и тя не е знаела къде е той?

Дали се е заразила с нещо венерическо?

Дали е забременяла?

Били подскочи. Вторачи се в написаното. Какво всъщност знаеше? Освен теориите си за писмото?

Че Себастиан предложи да се размени с Ваня, когато тя беше заложница на Хинде.

Че Себастиан се бори със зъби и нокти да се върне в „Риксмурд“.

Че Себастиан реши да изпрати Ваня до Стокхолм, като чу, че има проблем.

Знаеше и още нещо:

Ваня беше родена през юли 1980 година.

На вратата се почука и Били подскочи отново. Още преди да успее да отговори, вратата се отвори и Йенифер се появи на прага с широка доволна усмивка.

— Намерих Патриша Уелтън.

Ленарт влезе в бинго залата на „Санкт Ериксгатан“. Доста бяха освежили помещението. Луминесцентните лампи бяха свалени от тавана, а ожулените дървени маси, целите прогорени от цигари — махнати. Стените бяха боядисани, на пода имаше мокет с красив десен, който отиваше по цвят на модерните кръгли мебели в сепаретата. Осветлението идваше от множество спот лампи, под които белите маси и тъмнозелените стени изпъкваха. Повече приличаше на моден ресторант или нощен клуб, отколкото на бинго зала, ако не броим дългите редици автомати наред помещението. Заради ярките шарени екрани и съсредоточените играчи в удобни столове на пръв поглед приличаше на команден щаб или контролна зала от научнофантастичен сериал. Пълна с изключително стари хора. Защото макар и заведението да беше обновено, клиентелата си оставаше същата. Там нямаше освежаване. По-скоро бяха станали още по-стари, превити, посивели и опушени. Ленарт несъмнено беше най-младият тук. Единственият, който можеше да се конкурира с него, бе мъжът в тениската, който стоеше на осветения подиум и с носов глас съобщаваше номерата на топките, изхвърлени от машината до него. Вече беше необичайно да се има за млад. В кафенетата и ресторантите на Стокхолм все по-често се чувстваше стар в сравнение с другите клиенти, но тук беше обратното. Тук ставаше все по-млад и по-млад. Подозираше, че точно затова мястото допада на Анита. И тя можеше да се почувства отново млада.

Ленарт седна навътре в залата, скрит от улицата зад голям транспарант, който убеждаваше клиентите във вълшебните способности на бингото да убива време, докато по приятен начин печелиш големи пари. Той погледна числата и видя, че ако беше заложил пари, щеше да спечели, тъй като бе задраскал едно от току-що съобщените числа.

Номер двайсет и четири.

Две-четири.

За момент се позабавлява с идеята все пак да поиграе малко, но после видя как тя влиза. Както винаги носеше кафява пола и твърде дебел плетен пуловер. В опит да скрие наднорменото си тегло, предполагаше той. Косата ѝ беше кестенява и вдигната на кок. Лицето беше гримирано, но малко прекалено и в доста крещящи цветове. Опитваше се да изглежда шик, но сякаш не знаеше напълно как се прави. Точно това описва Анита Лунд, помисли си той — иска, но не знае как.

Била нещо като шеф на „Човешки ресурси“ в Националната полиция, но влязла в конфликт е всичко и всички. Няколко пъти я прехвърляли на друга позиция, докато накрая я назначили на сегашната ѝ служба като административен отговорник за компетенциите и последващото обучение. Звучеше добре, но на практика не означаваше нищо. Подпечатваше и завеждаше в журнал постъпилите молби и ги препращаше на човека, който наистина отговаряше за тях. Ленарт беше наясно, че е огорчена, че животът ѝ не е протекъл както се е надявала. Точно този тип хора стават нетърпими на стари години.

Прехвърлят разочарованието си върху всички, успели да постигнат нещо повече.

Винаги виняха другите за провалите си.

Виждат недостатъци в цялата система, но не и в себе си.

Повечето хора, които донасяха на пресата, бяха такива. В началото на журналистическата си кариера Ленарт вярваше, че разкриват нередностите, понеже имат висок морал и искат справедливостта да възтържествува. За жалост не беше вярно. Повечето източници действаха по много по-прости подбуди — пари, преживени неправди и отмъщение. Не беше красиво, но това беше истината.

Анита го забеляза. Той ѝ се усмихна, когато седна до него.

— Здравей, Анита.

— Здравсти, Ленарт.

— Може ли да попитам дали идваш тук и в свободното си време?

Тя остави светлокафявата си дамска чанта върху малката поставка пред екрана и го изгледа.

— Случва се. Нали разбираш, малко прилича на моята работа. Някой вика. Аз слагам хиксчета. Някой пак вика, аз пак отбелязвам.

Единствената разлика е, че тук все пак може да спечелиш нещо от време на време.

Тя се загледа в изключения екран пред себе си, като че възнамеряваше да играе.

— Трябва и аз да пробвам някой път — рече Ленарт, като се мъчеше да говори фамилиарно.

Тя обаче мина направо на въпроса:

— Е, какво толкова важно има, че ме домъкна тук?

— Отказ на убежище, неясно защо засекретен. Двама изчезнали афганистанци. Никой не знае къде са и изглежда на никого не му пука.

— Очевидно е замесена Службата за национална сигурност. Ленарт се извърна към нея. Мисълта му беше минала през ума, но и други биха могли да засекретят разследване.

— Защо смяташ, че е „Сепо“?

— Че кой иначе? Щом са афганистанци, значи сигурно са мюсюлмани. Добре знаеш, че ако е важно, „Сепо“ се намесва. Заплаха срещу националната сигурност и тям подобни.

— Няма нужда да ми обясняваш с какво се занимава „Сепо“ — усмихна се Ленарт.

— Не, но имаш нужда от мен, нали? — отвърна рязко Анита. — Така че ще слушаш какво ти казвам, мамка му. Или вече приключихме? Облегна се назад, за да покаже, че тук тя коли и беси.

Да му се не види, ама че непоносима жена.

— Слушам те, разбира се — продума Ленарт помирително. — Извинявай — добави, в случай че извинителният му тон не е бил достатъчно ясен.

Анита пак се наведе към него. Изглеждаше малко по-кротка, но Ленарт знаеше, че всеки момент може пак да я хванат дяволите.

— Нямах ли нещо по-конкретно? — попита тя с малко по-мек тон. Ленарт кимна и ѝ подаде лист А4, в който беше изложено в резюме всичко известно дотук. Тя бързо прегледа краткия текст. Ленарт наблюдаваше мъжа с тениската.

Номер четиридесет и седем.

Четири-седем.

Номер трийсет и шест.

Три-шест.

— Имаш ли бинго? — попита Анита в опит за духовитост, докато оставяше листа.

— От теб зависи — включи се той в шегата.

Тя не се усмихна.

— Не знам. Има нещо гнило. Но и така си имаме предостатъчно имигранти, не си ли съгласен? На мен лично не ми пречи някой и друг да изчезне.

Тя върна листа на Ленарт и извърна поглед.

Номер седемнайсет.

Едно-седем.

— Но е странно да засекретяват бягство от експулсиране, съгласна съм — каза тя след няколко минути мълчание. — Не е достатъчно обаче.

— В какъв смисъл?

— Не е достатъчно, че да ме е грижа.

— Мога ли да те заинтригувам по някакъв начин? — попита Ленарт отчаяно, усещайки как и последната му надежда повяхва и умира.

— Не мисля. Нали знаеш, ако ти намеря нещо, аз поемам риска, а ти обираш лаврите.

Ленарт въздъхна. Поеха в лоша посока.

Номер петдесет и две.

Пет-две.

През две редици от тях една жена със сива накъдрена коса и синя блуза извика: „Бинго!“.

— Парите не са много, знам го — поде Ленарт в последен отчаян опит. — Но вероятно мога да ти предложа нещо друго.

— Не ми се вярва.

Тя му се усмихна за първи път. Той знаеше защо. Наслаждаваше се на надмощието си. Изпитваше удоволствие от чувството, че някой се нуждае от нея.

— Дори едно кафе не ме почерпи — отбеляза, докато ставаше.

— Трябва да порботиш върху уменията си да убеждаваш, господин „Мисия: разследване“.

Анита си взе чантата и си отиде.

— Дано имаш повече късмет с бингото. Чао.

Ленарт тръгна мрачно към метростанцията на „Фридхемсплан“. Без Анита беше принуден да мине по официалния път. Да извива ръце, да заплашва, да се позовава на принципа за публичен достъп до информация, но по този начин щеше да привлече внимание. Лоша работа. Ако имаше нещо гнило около изчезването на Хамид и Саид, щеше да се разчуе между полицаите и замесените щяха да бъдат предупредени. Щеше да им даде време да отработят ответни мерки. Ленарт беше научил по трудния начин, че винаги е по-добре да оказва натиск едва след като разполага с твърди доказателства, които да представи, когато дойде отговорът. Факти, които няма как да бъдат отречени или заобиколени. Информация, разкриваща виновните и непозволяваща измами. Така се правеше добра телевизия.

Засега обаче разполагаше единствено със засекретен случай и няколко странни обстоятелства преди много години. Беше твърде малко. Трябваше да се опита да измъкне нещо повече от Шибека и преди всичко от съпругата на Саид. Може би ако се поровеше там, щеше да се натъкне на още нещо. Само на това можеше да се надява в момента. Не беше много, но все беше нещо.

Шибека седеше до кухненската маса и четеше указанията за употреба на новия си мобилен телефон. Страница след страница с информация как да запазваш номера, да търсиш контакти, да сваляш игри и да поставяш симкарти. Не че тя се нуждаеше и от една стотна от всички налични функции. Искаше да ѝ звънят и евентуално тя самата да се обади веднъж-два пъти. На синовете си и на мъжа от телевизията, Ленарт. Е, можеше да си даде номера и на някоя от приятелките от училище и от работа, но дотук. Никой от близкото ѝ обкръжение не смяташе, че сама жена трябва да се разхожда с личен мобилен телефон. Тя го знаеше. Затова и досега не си беше купила, макар да имаше нужда. И така достатъчно често разтягаше границите на приемливото поведение.

Глупаво беше да провокира без причина. Но сега продължи да чете дебелия листовка на дванайсет езика. Вълнуващо беше да мисли за всички възможности, нищо че тя самата едва ли щеше да се възползва от тях.

Телефонът в антрето иззвъня. Беше Ленарт. Звучеше по-уморен от преди.

— Здравей, Шибека. Всичко наред ли е?

— Да, всичко е наред, благодаря.

— Радвам се, виж, мислех, ако е удобно, утре да се отбия у вас.

Шибека замръзна от ужас.

— У нас?

— Да, така мисля. Трябва да се видя с теб, а може би и с децата ти. Освен това се налага да се свържа и с жената на Саид.

Стомахът на Шибека се сви. Това не ѝ беше хрумвало.

— Не мога — отвърна тя инстинктивно.

— Защо не?

Ленарт звучеше озадачено, неразбиращо.

— Не знам как да обясня. Не е редно — заекна тя безсилно.

— Как така не е редно?

Шибека се поколеба. Как да му обясни? Как да я разбере? Та той беше швед. Шведите можеха да ходят на гости у когото пожелаят, когато им хрумне.

— Не бива да оставам насаме с вас — промълви накрая.

Чу как той въздъхна и осъзна, че с нищо не допринася денят му да стане поне малко по-хубав. Но си имаше правила, дори и на него да му звучаха странно.

— Добре, разбирам — за нейно облекчение отговори Ленарт. — Става ли тогава да се видим в града?

— Да, по-добре е.

— Но все някога трябва да видя и децата ти, и жената на Саид. Иначе няма да се получи.

Шибека не знаеше какво да отговори. Не беше осъзнала напълно мащабите на започнатото. Въобразяваше си, че веднъж като се срещнат, всичко ще се нареди от само себе си, че това ще е достатъчно. Мъжът от телевизията щеше да открие какво се е случило със съпруга ѝ и по някакъв магически начин щеше да разреши всичко. Сега ѝ стана ясно, че пътуването тепърва започва.

— Трябва да си помисля. Не си го представях така.

— Само че така се налага. Иначе няма как да продължа.

Естествено, беше прав. Изведнъж се почувства уморена и омаломощена. Не остана нищо от радостта, че това, за което мечтаеше от толкова отдавна, най-сетне се сбъдна. Че някой я изслуша и ѝ повярва. Сега получи сметката.

— Ще говорим утре — промълви накрая. — Ще ви се обадя. Купих си мобилен телефон.

— Добре, ще ми дадеш ли номера?

— Още не съм го включила.

— Няма нужда да го включваш, за да имаш номер — обясни Ленарт с такъв тон, сякаш помага на малко дете. — Написан е на отделно листче.

— Знам, но има толкова много страници...

Чу как той пак въздъхна.

— Добре, обади ми се по-късно. Нали имаш моя номер?

— Да. Пише го в писмото. Ще ви се обадя.

— Добре, ще чакам. — Звучеше дори по-изтощен, отколкото се чувстваше тя. — Най-късно утре.

И после затвори. Шибека остана със слушалката до ухото.

После се върна в кухнята. Седна до масата и се загледа в новия си мобилен телефон и синята опаковка, която някога беше символ на новите възможности. Сега беше само фалшив пророк.

Какво всъщност бе очаквала? Ясно беше, че рано или късно ще се стигне до сблъсъци. Може би точно това беше необходимо, за да получи отговор на въпросите, които я тормозеха от толкова време. Щеше да се наложи да се бори, за да научи истината, независимо че щеше да боли и близките ѝ нямаше да го одобрят. Самата тя не се тревожеше кой знае колко — и без това мнозина вече я намираха за твърде... пошведчена. Не, безпокоеше се за момчетата си. Те уважаваха по-възрастните, гледаха на тях като на връзка с родината и с баща им. Тя не искаше действията ѝ да унищожат тези отношения.

Как да постъпи?

Шибека се замисли как би я посъветвал Хамид. Винаги беше толкова разумен, особено когато тя се отчайваше. Липсваха ѝ думите му, мислите му. Точно сега се нуждаеше от тях повече от всичко.

На вратата се позвъни и в следващата секунда в ключалката се завъртя ключ. Беше Мехран, без съмнение. Той винаги правеше така — първо звънеше, после сам си отключваше. Ейер звънеше ли, звънеше, докато тя не му отвори. Но не и Мехран. Така ѝ казваше: „Здравей, ето ме, но ще се справя сам“.

Тя отиде в антрето и го погледна. Слабичък, висок и щастлив, че се е прибрал у дома. Остави чантата си на земята и си събу обувките.

— Хубаво ли беше на спортния празник?

— Горещо-долу. Двамата с Леван се загубихме.

— За дълго ли?

— Към час. Ама си бях оставил обяда в съблекалнята и страшно огладнях.

Той я целуна по бузата и отиде в кухнята.

— Какво е това? — полюбопитства, като видя на масата опаковката от мобилния телефон.

— Телефон — отговори Шибека честно.

— За кого?

— За мен.

Мехран ѝ хвърли поглед, който тя не можа да изтълкува ясно, след което взе телефона и го разгледа. Евтин стар модел. Бързо загуби

интерес и го върна на място.

— Не знаех, че ти трябва — отбеляза той, отиде в хола и включи телевизора.

Както винаги, „Никелодеон“. Шибека се загледа подире му. Толкова беше пораснал. Ставаше мъж. Понякога се плашеше колко бързо минава времето.

— Ще ти направя чай — подвикна тя.

— Благодаря! — чу се откъм хола заедно с музиката от телевизора.

Шибека напълни електрическата кана, включи я и изведнъж се закова на място. Какви ги вършеше? Държеше се като пропаднала жена. Криеше тайни и действаше зад гърба на хората, които обича.

Не беше прилично.

Въобще не беше прилично.

Не можеше така. Беше поела по опасен път. Лъжите щяха да се увеличават, а с тях и разстоянието до момчетата.

Тя взе решение. Пое дълбоко дъх и отиде при Мехран, който се беше проснал на дивана. Думите се изляха по-лесно, отколкото бе очаквала.

— Захванала съм нещо. Нещо, за което трябва да ти разкажа.

Той я погледна любопитно и Шибека отново си помисли колко е пораснал. Вече не беше момченце и тя уважително сведе поглед, седна до него и го хвана за ръка. Той трябваше да знае истината и тя щеше да го послуша, както и да реагираше.

— Става дума за татко ти.

Усети как ръката на Мехран леко трепна. Не обичаше да говори за баща си. Шибека дълго време се тревожеше за това, но постепенно разбра, че той скърби по свой начин. Като мъж.

Хамид.

Изчезнал, но неизменно присъстващ.

Шибека заразказва. Всичко.

Телевизорът работеше, но никой не му обръщаше внимание.

Малко неща успяваха да напрегнат Харалд Улуфсон. С почти всичко, изпречило се на пътя му, планирано или неочаквано, се справяше спокойно и систематично по начин, който повечето хора биха намерили за впечатляващ. Самият Харалд никога не се замисляше за това. Не че не се оставяше на тревогата или полагаше усилие да запази самообладание. Не, чисто и просто беше методичен, разсъдлив и спокоен човек. Точно затова, когато пулсът му се учести и дишането се затрудни, чувството беше не само неприятно, но и непознато.

Не можа да намери раниците.

Не само че имаше стоманени нерви, ами беше и изключително грижлив към вещите си. Вярно, дворът може и да изглеждаше като че ли е паднала бомба, но Харалд знаеше къде стои и откъде е дошъл всеки предмет. В неговия бранш редът беше задължителен. Нищо, оставено на показ, не биваше да бъде проследено до предишния си собственик. Във външната постройка беше друго. Макар да беше препълнена до пръсване и наглед всичко да беше нахвърляно наслуки, и тук беше използван разум. Предметите най-отгоре, видимите неща, бяха също толкова безопасни, колкото онези на двора. Колкото по-навътре влизаш, колкото по-труднодостъпни ставаха вещите, толкова повече се увеличаваше вероятността с упорит труд да намериш предишния им притежател. А онова, което за нищо на света не биваше да бъде открито у него, отиваше в Камерата. Отначало двете раници от катастрофиралата кола прекараха известно време долу, но после обиколиха доста места. Напоследък Харалд не смяташе, че принадлежат към категорията предмети, които изобщо трябва да се крият, затова не очакваше да има никакъв проблем с намирането им.

Само дето имаше.

Голям проблем.

Загуби сума ти време из постройката, всичко му мина през ръцете поне по два пъти. Вече беше сигурен, че раниците не са там. Къде бяха тогава? Дали се е отървал от тях? Доколкото си спомняше,

не съдържаха нищо ценно, но нямаше спомен да ги е изхвърлил или изгорил. Къде бяха тогава? Може и да нямаше никакво значение — щом дори той не ги откриваше, надали полицаите биха успели при евентуален обиск. Пък и защо им е изобщо да се връщат. Той отговори на въпросите им и му се стори, че си тръгнаха доволни.

Излезе на двора и присви очи срещу залязващото слънце. Зепо надигна глава, като видя господаря, и се завтече към него, доколкото позволяваше въжетото. Харалд направи няколко крачки към кучето и го потупа, докато го отвързваше. Не го беше извеждал от сутринта. Крайно време беше. Една разходка в гората щеше да се отрази добре и на двамата им. Харалд влезе да вземе каишката и после подсвирна на Зепо. Заедно тръгнаха по тесния чакълен път и след няколкостотин метра свърнаха към гората. Само след няколко крачки Харалд почувства как му олеква от спокойствието наоколо. Тишината. Не се чуваше нито звук освен горските шумове. Пое дълбоко дъх и малкото останало безпокойство веднага го напусна. Беше се напрегнал ненужно. Сега щеше да забрави всичко свързано с тази стара катастрофа и проклетите раници. Разтърси рамене, сякаш буквално да се отърси от спомена, издиша със стон на задоволство и почти си представи как вижда въздуха да излиза от устата му. Вечер вече си беше бая студено. А и денем слънцето не топлеше кой знае колко. Онзиденшният дъжд сигурно беше последният, нищо чудно следващия път да обърне на сняг.

Те продължиха навътре в гъстата елова гора. Зепо се спря, подуши въздуха, тръгна по някаква следа и пак се върна. Дълги минути Харалд нито виждаше, нито чуваше кучето. Движеха се съвсем независимо един от друг — и на двамата така им харесваше. Изведнъж Харалд забеляза, че светлината започва да гасне. Време беше да се прибират.

— Зепо!

Кучето не дойде. Повика го отново, но от Зепо нямаше и следа. Харалд спря и се послуша, но се чуваше единствено глухият шепот във върховете на дървета. Той изруга. Понякога се случваше песът да надуши следа и да забрави всичко друго. Да хукне надалеч и нито да го вижда, нито да го чува.

— Зепо! — викна той отново.

Този път по-силно. Ослуша се за някакъв отговор. Лай или шумолене из хрусталаците, което да подсказже, че кучето тича към него. Тъкмо понечи да извика за трети път, когато изведнъж си спомни.

Бяха на тавана.

Раниците бяха на тавана.

Спомни си точно къде ги набута, но не и защо изобщо ги е преместил в къщата. Обикновено не го правеше. Даже никога. Ако някой все пак се натъкнеше на крадени стоки във външните постройки, съществуваше поне теоретична възможност Харалд да се оправдае, че някой друг ги е сложил там без негово знание. Ако обаче ги намереха в къщата, щеше да бъде по-трудно, затова никога не позволяваше доставките да минат прага на дома му. Явно обаче е сметнал раниците за безопасни. Ала сега, когато Националният отдел за разследване на убийства се интересуваше от тях, определено трябваше да ги махне оттам незабавно. Само Зепо да се върне.

— Зепо! — изкрепя той с все сила. — По дяволите, псе толкова! — добави след това, та Зепо да схване колко сериозно е положението.

Нищо не помръдна, никой не дойде. Харалд продължи да вика и обикаля още десетина минути, докато най-сетне чу шумолене в гъсталака и елкхаундът дотича при него с махаща опашка, изплезен език и поглед, който сякаш разказваше колко весело си е прекарал, благодаря, че попита. Харалд го хвана за каишката и тръгна през гората.

След като се прибраха, завърза Зепо с въжето и забърза към къщата. Раниците лежаха на тавана точно където очакваше.

Харалд ги придърпа — и двете бяха леко пострадали от пламъците — доволен от услужливия си мозък. Сега щеше да приключи всичко това. Метна раниците през отвора в пода, изгаси лампата и слезе. Част от съдържанието на едната се беше изсипало на пода. Включително и обгорилата дамска чанта. Защо ли я беше запазил? Както и да е, сега щеше да се отърве от нея заедно с всичко останало. Отиде в кухнята и отвори онова, което с известно приближение можеше да се нарече „килер“; извади сух спирт за горене и кибрит. След това се върна на двора. Още не беше тъмна нощ, но здрачът отминаваше. Харалд се поколеба дали да не изчака до утре. Дали няма да изглежда подозрително да пали огън по нощите? Той се отърси от безпокойството, неоправданото безпокойство — кой ли би

видял огъня? Подмина външната постройка и се спусна към задния край на двора. Зепо го последва любопитно, докъдето позволи въжето. Точно там, където чакълът и калта от алеята преминаваха в трева, Харалд пусна раниците, свали капачката на бутилката спирт и поля с широка ръка червено-черния плат. След това затвори капачката старателно и драсна клечка кибрит.

Изведнъж се случиха няколко неща едновременно.

В момента, в който пламъците лумнаха, Зепо излая. Секунда по-късно Харалд бе заслепен от ярката светлина на фарове. Той погледна колата неразбиращо, после се обърна към раниците, които горяха в краката му, след това пак към колата, която спря и фаровете угаснаха. Харалд замига объркано и видя към него да приближава тъмна фигура.

— Харалд Улуфсон? — попита женски глас и някой, вероятно притежателката на гласа, притича и се опита да потуши огъня.

Зепо залая още по-силно и Харалд отстъпи няколко крачки.

За малко.

Ако жената, която вероятно беше полицайка, бе дошла петнайсет минути по-късно, щеше да завари само пепел и сажди и щеше да му се размине.

Ако не се беше сетил къде е оставил раниците, щеше да му се размине.

Ако кучето не беше избягало, щеше да му се размине.

Толкова много „ако“. Прекалено много.

Разбра, че няма да му се размине.

— Да започнем с катастрофата.

Торкел гледаше Харалд Улуфсон, който седеше изгърбен на стола от другата страна на масата. Беше сключил пръсти и увесил нос, очите му бяха сведени към пода. Той кимна.

— Трябва да отговаряте на глас — каза Торкел и посочи мобилния телефон, поставен на масата между тях. — За записа — поясни той, като забеляза, че Харалд не видя жеста му.

Харалд кимна отново.

След като Урсула се обади да съобщи какво е станало, какво е намерила и че смята да доведе Харалд Улуфсон за разпит, решиха, че е най-лесно и бързо да отидат в планинската станция. Затова сега Харалд Улуфсон седеше край простата сгъваема маса в стаята на Торкел. Урсула и Торкел се бяха настанили срещу него. Урсула предпочиташе незабавно да прегледат остатъците от раниците, преди да ги изпратят на Националната криминалистична лаборатория, но Торкел настоя тя да присъства на разпита. Обикновено го водеха той и Ваня, но след като нея я нямаше, той искаше... хм, какво всъщност искаше? Вторият най-добър може би. Йенифер показваше потенциал и усърдие, но беше част от екипа твърде отскоро, за да бъде въввлечена в ситуация, в която се искаше отличен синхрон. А Били... Били си беше Били. Работеше добре заедно с Ваня, но Торкел държеше да е Урсула. Урсула обаче не искаше да идва. Торкел си помисли, че след като я принуди, го чака още една самотна нощ, но колкото и да жадуваше за нея, все още поставяше разследването на първо място.

— Бихте ли ни разказали за онази сутрин? — помоли Торкел с любопитно заинтригуван тон, с който се надяваше да създаде усещане у Харалд Улуфсон, че си говорят, а не го разпитва.

Харалд вдигна рамене.

— Минавах с колата — изрече тихо, без да вдига поглед от земята.

— Извинете — прекъсна го Торкел. — Може ли да говорите малко по-силно?

Харалд най-сетне вдигна очи.

— Минавах с колата — повтори.

— Откъде? — намеси се Урсула.

Харалд се обърна към нея.

— Какво?

— Откъде сте идвали?

— Имам една... позната в Норвегия. Понякога преспивам у тях.

— Позната?

— Да.

— Жена?

— Да.

— Как се казва?

— Хени. Хени Петершен.

Торкел си записа адреса и телефонния номер. Каквото и да станеше, нямаше да е зле да се свържат с нея. Макар че надали щеше да си спомня дали Харалд Улуфсон е прекарал при нея нощта на 30 срещу 31 октомври 2003 година.

— Сутринта пътувах към къщи — продължи Харалд, без да се налага да го подканят, след като Торкел си записа информацията. — Забелязах откъм извора да се издига пушек и спрях. Тогава видях колата.

— Какво направихте след това? — попита Торкел.

Той можеше да се досети какъв е отговорът, но винаги беше за предпочитане разпитваният да разкаже със свои думи и с възможно най-големи подробности.

— Слязох долу да видя дали някой е пострадал и видях, че човекът вътре е мъртъв.

— Какво направихте след това? — повтори Урсула като ехо въпроса на Торкел.

Харалд преглътна. Погледът на Урсула беше по-суров от този на Торкел. Пронизващ. Неумолим. Тя беше дошла в имота му. Беше открила раницата. Въпросът беше чисто риторичен, Харалд беше наясно, че двамата полицаи вече знаят какво е направил.

— Намерих дамската ѝ чанта, или каквото беше останало от нея. Беше паднала до вратата, а прозорецът беше счупен и... затова я взех.

Урсула кимна несъзнателно, с което само потвърди пред Харалд, че вече са се досетили какво е станало онази сутрин.

— И после?

Харалд се поколеба, отложи отговора, като отпи вода от чашата, която Торкел му донесе от банята.

— След това се качих до моята кола, взех лост, отворих багажника и взех всичко оттам — отговори той, докато внимателно връщаше чашата на масата, за да не се налага да среща погледите им.

Урсула го гледаше и усещаше как презрението се надига в нея. Бе виждала какво ли не и вече рядко се изненадваше от хорските постъпки, но нещо в този брадат тип я вбесяваше. Първата му мисъл, след като е намерил автомобил с овъглен женски труп, е била какво може да намаже от цялата работа. Мародерство. На това се беше посветил Харалд Улуфсон. Вярно, в малки мащаби, но си оставаше мародерство. Според разбиранията на Урсула нямаше никакво оправдание да се възползваш и да се облажваш по този начин от чуждото нещастие. Абсолютно никакво.

— И какво извадихте отвътре? — попита Торкел.

Дори и да споделяше чувствата на Урсула към този човек, той поне успяваше да ги прикрие.

— Две раници.

— Нещо друго?

— Не.

— Палатка? — обади се Урсула.

— Не.

Торкел разбра накъде насочва разговора Урсула. Все още не знаеха къде са прекарвали нощите в планината четирите жертви.

— Раниците — продължи Торкел — снощи пострадаха малко.

— Да. Съжалявам.

Харалд ги погледна в очите и погледът му излъчваше същата искреност, която се долавяше и в гласа му. Ако не беше такъв разбойник, Урсула би изпитала известна жал към него.

— Когато ги намерихте, имаха ли табелки с адрес или нещо подобно? — продължи Торкел.

— Не знам.

— Помислете си. Или някакви знаци, значки, нещо, което да ни подсказва кой е бил собственикът?

— Не знам.

Урсула се наведе напред и облегна лакти на масата. Почака, докато Харалд я погледна. Отне няколко тихи секунди.

— Положението е следното — изрече тя, когато очите им се срещнаха. — Доказателствата сочат, че огънят е избухнал след катастрофата. Някой го е запалил умишлено, може би за да скрие доказателства — поясни тя.

Видя как Харалд потръпна, когато схвана смисъла на думите ѝ. Изражението му бързо премина от виновно в уплашено.

— Или за да затвори устата на жената в колата — продължи Урсула. — Ако приемем, че е била жива, когато е избухнал огънят...

Тя не довърши изречението, остави картината сама да се избистри в съзнанието на Харалд. Очевидно се получи. Той пребледня. С леко трепереца ръка поднесе чашата към устата си. Урсула нямаше как да знае дали последната ѝ реплика е вярна. Най-вероятно жената не е била жива, когато колата се е запалила, нищо в доклада от „Съдебна медицина“ не подсказваше, че в дробовете ѝ е имало дим. Но Харалд Улуфсон нямаше как да го знае.

— Ако е била жива, когато е избухнал огънят, говорим за убийство — заключи Урсула и се облегна.

— Нищо не съм направил!

Харалд се обърна инстинктивно към Торкел. Макар да не се бяха наговорили — и дори не им беше хрумвало — да играят доброто и лошото ченге, явно точно така се беше получило. Урсула реши да продължат в същия дух.

— Може би е седяла там, вие сте започнали да ѝ крадете нещата и тогава тя се е събудила, разбрали сте, че ви е видяла и... не знам, паникьосали сте се?

— Не!

— Взехте ли нещо друго от колата? — обади се Торкел спокойно.

Харалд съдействаше от самото начало, но сега беше и уплашен и щеше да е разумно да се възползват.

— Не, нищо. Честно. Дамската чанта и двете раници. После се обадох в полицията.

— Ще претърсим у вас и ако ни лъжете...

Торкел замълча, но Харалд добре разбра какво има предвид. Точно както разбра и че е свършено. Всичко е свършено. Щяха да

открийт Камерата. Този път нямаше да му се размине, но не биваше да позволява да го накиснат за убийство, в което изобщо няма пръст.

— Не лъжа!

Той гледаше ту единия, ту другия, но накрая очите му се спряха върху Урсула, която, изглежда, имаше повече нужда от убеждаване.

— Не съм взимал нищо друго! Дамската чанта и двете раници. И колата беше вече изгоряла, когато я намерих.

Торкел и Урсула мълчаха.

— Честна дума — изхленчи Харалд и също млъкна.

Повярваха му.

Ваня се чувстваше изключително странно да влиза в затвора „Крунуберг“ като посетител. Беше ходила толкова пъти по работа и никога не ѝ бе хрумвало, че един ден ще се озове там в съвсем друга роля. Имаше чувството, че каменните стени в просторната приемна се приближават към нея. Притискат я. Затрудняват все повече всяка следваща крачка към пазача. Накрая все пак стигна до него. Яне Густавсон седеше зад стъклото. Той я позна и я поздрави с кимване.

— Не знаех, че „Риксмурд“ имат човек тук.

— Нямаме.

Ваня замълча. Яне я погледна въпросително. Нещо в тона ѝ може би? Не звучеше така самоуверено както обикновено. Направо не можеше да я познае. Явно нещо се беше случило.

— Дошла съм да се видя с баща си — промълви тя безсилно. — Той е тук.

Яне се вторачи в нея и изведнъж всичко си дойде на мястото.

Литнер.

Дори не му беше хрумвало, макар че името би трябвало да му го подсказже. Литнер.

Колко хора носеха тази фамилия? Почти никой. Освен едно готино русо маце от „Риксмурд“ и мъжа в килия 23.

Валдемар Литнер.

Бяха го докарали преди няколко часа, арестуван от Ингрид Ериксон от „Икономически престъпления“. Една от малкото, които знаеха името на Яне и му говореха любезно. Запита се дали Ваня Литнер му знае името. Едва ли.

— Да не би Валдемар Литнер да ти е баща?

Ваня кимна леко и нервно прокара пръсти през косата си. На Яне му се стори, че прилича едва ли не на малко момиченце. Изгубено малко момиченце. Изведнъж му дожаля за нея.

— Дали мога да се видя с него?

— За съжаление няма да е лесно — въздъхна Яне съчувствено и погледна към часовника. — Нали разбираш, минава пет и не съм сигурен, че ще позволят.

— Поставени ли са му някакви ограничения?

Яне отвори документите, макар че вече знаеше какво пише в тях. Знаеше, че Ингрид Ериксон е забранила всичко.

Телефон: НЕ.

Писма: НЕ.

Компютър: НЕ.

Посещения: НЕ.

Ериксон винаги постъпваше така.

За всеки случай Яне се порови из документите, преди да погледне Ваня.

— Да. За жалост. Всички.

— Наистина ли смяташ, че ще възпрепятствам разследването?

— Не, но няма значение какво смятам аз — отвърна той почти оправдателно. — Не аз решавам. Трябва да говориш с Ингрид Ериксон или с прокурора.

Той видя как Ваня се озърта объркано, сякаш очаква Ериксон или прокурорът изведнъж да се появи в приемната. В действителност част от него би трябвало да злорадства. Иначе бяха толкова корави, толкова перфектни тези от „Риксмурд“. Не си пропиляваха живота като надзиратели и дори не забелязваха хората като него. Но нещо в безпомощния ѝ вид прогони тези мисли. Не ѝ отиваше и това го караше да се чувства по-скоро неловко, отколкото силен.

— Имаш ли номера на Ингрид? — попита тя накрая.

Той кимна и започна да пише на едно залепващо листче.

— Ще ти дам и телефона на прокурора. Венберг. Той е по-лесен от Ингрид.

Ваня му кимна с благодарност, докато ѝ подаваше листчето.

— Благодаря, Яне.

Значи все пак му знаеше името.

— Късмет — пожела той, при това искрено.

Ваня се нуждаеше от него.

Тя отново мина през портата. Той я видя как вади мобилния още преди вратата да се е затворила зад нея.

И после си отиде.

През десетте си години като надзирател беше виждал почти всичко.

Но това беше нещо ново.

Ваня се обади първо на Ингрид Ериксон, по-добре да започне с отговарящия за разследването. Веднага се включи гласовата поща. Сигурно си беше изключила телефона. Ваня остави кратко съобщение с молба Ингрид да ѝ се обади възможно най-скоро, но не каза по какъв въпрос. Вероятно Ингрид и сама щеше да се досети, че става дума за баща ѝ, но не вървеше да я моли за услуги чрез гласовата поща. И така щеше да е достатъчно трудно, дори при разговор очи в очи. След това набра номера на Стик Венберг. Прокурорът. За разлика от името на Ингрид Ериксон Ваня неведнъж бе чувала това на Венберг в службата. Той имаше добра репутация и тя си спомняше, че колегите му съжаляваха, когато преди няколко години се прехвърли в Агенция „Икономически престъпления“.

Венберг отговори още след втория сигнал. Ваня чу детски гласове и предположи, че той си е у дома. Звучеше напрегнат, но се поотпусна, като чу, че тя е от полицията. Вероятно предположи, че му се обажда във връзка с някакъв случай, и веднага попита с какво може да ѝ помогне.

Тя му каза с какво.

Той бързо доби напрегнатия тон отново.

— Няма как. Нали го разбирате?

Гласът му доби начумерен и сериозен тон, който отсъстваше в началото на разговора. Нямахше да бъде лесно. Тя трябваше да стъпва на пръсти. Престъпването на закона беше само на няколко изречения, ако не внимава. А тя не искаше да внимава. Искаше да му изкрещи, че трябва да се види с баща си незабавно. Майната им на правилата. Само че беше невъзможно. Трябваше да си държи езика зад зъбите и да премисля всяка дума.

— Знам, че молбата ми е необичайна — изрече тя предпазливо. — но наистина трябва да се видя с баща си.

Вместо отговор получи дълбока въздишка.

— В момента работя по случай, масовия гроб в Йемтланд, сигурно сте чули. — Ваня изпробва нова стратегия.

Ако не искаше да помогне на дъщерята, може би щеше да склони да помогне на полицайката.

— Трябва да разбере какво става с баща ми, за да мога после да се присъединя към отдела си.

— Работите в „Риксмурд“, нали? С Торкел Хьоглунд?

— Да, аз съм част от екипа му.

Усети как Венберг се колебае. Може би все пак имаше надежда.

— Познавате ли Торкел? — попита тя с неутрален тон, както се надяваше.

— Да, но не се надявайте това да ви помогне.

Вратата се затръшна по-бързо, отколкото се беше откrehнала. Но Ваня не се предаваше. Отново се опита да го обработи, внимателно, много внимателно, за да не го раздразни твърде много.

— Някой може да надзирава посещението, разбира се. Напълно съм съгласна.

— Ограниченията са поставени от отговорния полицаи, преценката е нейна.

— Разбира се. Но нередко ограниченията са прекалени. Все пак не е заподозрян за убийство. Вие, като прокурор по делото, можете да позволите изключение.

Венберг замълча. Но не затвори. Пак беше нещо. Докато разговаряше с него, все още имаше надежда.

— Знам, че е необичайно, но честно казано, не мога да си представя с какво би ви навредило. Ако нещо се случи, аз ще си загубя работата. Единственият, който наистина поема риск, съм аз.

За секунда помисли за обучението си във ФБР. Дали това би повлияло на шансовете ѝ? Засрами се. Как може да мисли затова сега?! Имаше си по-сериозни проблеми. Най-важният човек в живота ѝ.

Татко.

Върху него трябваше да се съсредоточи. Не върху себе си.

Децата при Венберг се бяха укротили или пък той се беше преместил в друга стая, за да говори на спокойствие.

— Нека Торкел ми се обади и гарантира за вас. Това е единственият начин — въздъхна той накрая.

— Добре — Ваня усети как езикът ѝ се оплете. — Благодаря. Ще ви се обади веднага. Обещавам. Ще се обади.

— Няма да оставате насаме. Максимум десет минути.

— Да. Добре. Абсолютно. Много ви благодаря!

— Благодарете на Торкел, ако се получи.

И той затвори. Ваня остана със слушалката в ръка. Първата бариера беше преминала. Нещата щяха да се подредят. Сега трябваше да се обади на Торкел. Представи си как ще протече разговорът, който и в най-безумните си фантазии не бе очаквала някой ден да проведе.

Здравей, Торкел.

Нуждая се от помощта ти.

Арестуваха татко.

Валдемар се почуди, когато надзирателят го повика. Не беше очаквал да се случи нещо повече до сутринта. Но какво ли знаеше той за порядките в затвора? Беше стоял в една и съща поза на твърдия нар толкова време, че краката му се схванаха и едва направи първите крачки. Надзирателят го поведе през боядисания в зелено студен коридор към същата стая за разпити, в която го бяха вкарали и по-рано. Посочи му същия стол край същата маса и му каза да чака. Кръвообращението в краката му се възстанови, но пък болката в кръста се върна. Чувстваше се стар и грохнал, а най-лошото беше чувството за нереалност — сякаш физически седеше в стаята, но иначе не знаеше къде се намира. В мислите му цареше хаос. Всичко стана толкова бързо. Полицайката на вратата. Първият разпит.

Килията.

И сега, изглежда, нов разпит.

Сигурно стратегията им беше такава — да го объркат.

Сработваше.

Трябваше да се вземе в ръце и да се съсредоточи. Да отговаря на въпросите, без да се двоуми и да губи самообладание. Чу шум отвън и се надигна на стола. Щеше да каже възможно най-малко. Това беше тактиката му. Миналия път се получи. Може би и сега щеше да се окаже печеливша.

Тежката врата се отвори отново и той зърна някого зад надзирателя. Замалко да изпадне в паника. Но не можеше да бъде истина, не можеше! Силуетът изчезна от погледа му за секунда, когато надзирателят застана на вратата и го скри. Валдемар се надяваше, че се е обърнал, че когато пазачът влезе в стаята, зад него няма да има никого. Или че ще е онази наперена полицайка. Всичко друго би било за предпочитане.

И тогава я видя. Видя, че е истина. Че действително е тук. Също толкова бледа и объркана като него. Погледът ѝ, вперен в него с израз, който не можеше да изтълкува. Той направи отчаян опит да се усмихне

храбро, но знаеше, че е безсмислено. Тук, в тази стая, в тази ситуация, усмивките не помагаха.

— Здравей, Ваня — поздрави я възможно най-спокойно.

Тя не отговори. Влезе мълчаливо и отиде до свободния стол срещу него, но не седна. За секунда през ума на Валдемар мина идеята да откаже да говори с нея. Да помоли надзирателя да го върне в килията. Може би щеше да опрости нещата.

За нея.

Не за него.

Той вече беше загубен, знаеше го. Прекият път, по който бе поел, го беше извел някъде другаде и сега беше изгубен. Тя никога нямаше да му прости. Може би щеше да разбере, ако той наистина се опита да обясни. Но как можеше да обясни онова, което сам не разбираше?

— Татко, какво си направил? — попита тя изведнъж.

Той сведе поглед и се загледа в ръцете си. И те изглеждаха стари. Сбръчкани и с изпъкнали вени. Изхабени. Тя едва ли някога щеше да пожелае да ги хване отново.

Пазачът затвори вратата и дойде до масата.

— Така — започна той авторитетно. — Имате десет минути. Аз оставам тук.

Ваня кимна. Пазачът отиде да седне на табуретка в ъгъла. Облегна се спокойно на стената и се опита да добие възможно най-незаинтересуван вид.

Валдемар погледна дъщеря си, която все още стоеше права срещу него. Сигурно много пъти е била в подобни стаи, но никога от тази страна, предположи той.

— Какво си направил, татко? — повтори тя по-силно.

Валдемар се почувства длъжен да признае истината.

— Боя се, че голяма глупост.

Тя придърпа стола и се отпусна тежко на него. Погледна го. Сякаш за няколко дни беше остарял. Имаше да му казва толкова много неща. Да му зададе толкова въпроси. Трябваше да си изясни толкова много. Но докато надзирателят стоеше в стаята, той не можеше да отговори на всичко. И може би по-добре. Срещата я беше разтърсила повече, отколкото очакваше. Трябваше да започне с няколко неутрални въпроса, за да има време да дойде на себе си.

— Имаш ли адвокат?

— Не — поклати глава той. — От бюрото искаха да ми пратят, но аз отказах.

— Защо?

— Не знам. Помислих, че така ще стигне до ушите ти. Не исках да научаваш.

Той все още не се осмеляваше да я погледне в очите.

— Така или иначе щях да чуя. Какво си въобразяваше? Че можеш да скриеш такова нещо? Аз работя в полицията!

Валдемар поклати глава, не беше вярно. Тайните можеха да се опазят. Заравяш ги и се надяваш. Досега се получаваше.

— Разпитваха ме и преди няколко години, но прекратиха разследването. И сега се надявах на същото — промърмори той и най-сетне я погледна. — Надявах се никога да не научиш.

Ваня пребледня. Не това искаше да чуе, сега му стана ясно. И тя, точно като него, искаше да чуе, че всичко ще се оправи. Че тази абсурдна история няма да повлияе на живота им. Грешка, която можеше да се обясни и да изчезне също толкова бързо, колкото е възникнала. Новината за предишно полицейско разследване нямаше как да подхранва подобна илюзия.

— За какво беше разследването? — попита тя изненадващо спокойно.

Той я познаваше. Каквито и чувства да изпитваше, докато влизаше в стаята, сега ги беше прогонила. Вместо това започваше да се ядосва.

— Същото като сега. Незаконно присвояване, измама, злоупотреба със служебно положение, данъчни престъпления...

— Но тогава са свалили обвиненията?

— Да, но сега казват, че са открили нови доказателства.

Той млъкна, не искаше да казва нищо повече, но я познаваше добре, знаеше, че следващият ѝ въпрос ще бъде какви са новите доказателства. При всички случаи рано или късно щеше да научи. По-добре да го чуе от него.

— За „Дактея“ — смотоледи той.

Тя се наведе напред. Взря се в него, сякаш е непознат, сякаш го вижда за първи път. Погледът ѝ беше изпълнен с нещо, което никога не бе долавял преди.

Хлад.

— Замесен си в „Дактея“?

— Не знаех всичко — поклати глава той, сякаш сам още не разбираше какво всъщност се е случило. — Колко е мащабно. Доверих се на когото не бива.

Той посегна към ръката ѝ. Тя се отдръпна. Не искаше да има нищо общо с изцапаните му ръце. Той погледна крадешком надзирателя, който ги наблюдаваше любопитно. Дължеше ѝ обяснение, но трябваше да си мери приказките.

— Просто исках по-добър живот за нас, миличка.

Усети колко кухо прозвуча оправданието му.

Очевидно и тя.

— Животът ни винаги е бил добър — изсъска тя.

Беше права. Както винаги. Какво им бе липсвало? Материални неща. Джунджурии. Нищо истински ценно. Нямаше какво да замести онова, което той щеше да загуби сега. Но толкова искаше да е бащата, който решава всички проблеми. И осигурява на семейството си живота, който всички останали сякаш имат. Глава на семейството, с когото да се гордеят.

— Да, но майка ти толкова искаше лятна вила, ти се нуждаеше от апартамент и...

Тя внезапно избухна, скочи на крака.

— Апартаментът?! И мен ли се опитваш да повлечеш в тази мръсотия? Искаш да кажеш, че си тук заради мен?!

— Моля те, Ваня, не... не това имах предвид.

— А какво?

Той се смалчаваше под кръвнишкия ѝ поглед. Като спукан балон. Не струваше и пукната пара. Беше лъжец, измамник. Трябваше да я накара да разбере. Да разбере колко лесно беше. Колко съблазнително. Опияняващо. Как бе повлечен и в крайна сметка дори не се замисли, че върши нещо незаконно. Това трябваше да ѝ каже, но не можеше да намери точните думи.

— Не знам — промълви единствено. — Не знам, Ваня.

В ума му цареше смут. Единствените думи, които му хрумваха, бяха най-баналните.

— Обичам те. Обичам те толкова много и не исках...

Той се спря и изтри една сълза от окото си.

— Исках да ти осигуря всичко.

— Никога не съм те молила за това.

Хладният ѝ тон беше ужасяващ. Загнезди се като гърчеща се леденостудена змия в гърдите му. Не му позволяваше да си поеме дъх.

Не я беше грижа за обичта му.

Как беше възможно? Преди означаваше всичко за нея. Той го знаеше. Но я беше предал. По най-лошия възможен начин. Беше действал зад гърба ѝ, бе се показал като съвсем различен човек от онзи, когото тя познаваше през всички тези години, беше я излъгал. Не може да постъпваш така с Ваня. Тя даваше и изискваше да получава единствено честност. Беше просто. Той го знаеше, знаеше какво трябва да направи, за да си я върне. Но вместо истината изрече поредната лъжа.

— Не съм направил нищо незаконно.

— А какво тогава?

Знаеше, че е прозрачен за нея. Четеше го като отворена книга, но въпреки това той се мъчеше да се изплъзне. Не знаеше как иначе да постъпи.

— Може и да съм кривнал леко. Да съм помогнал на хора, на които не е трябвало.

— Извършил си го — заяви тя.

Никаква емоция в гласа. Със същия тон би могла да обсъжда и времето. Валдемар млъкна и я загледа умолително, докато тя спокойно бутна стола и се изправи.

— В каквото и да те обвиняват, виновен си.

Тя се завъртя и тръгна право към вратата.

— Ваня, почакай. Моля те — захленчи той.

— Десетте минути изтекоха.

Надзирателят погледна часовника и поклати глава:

— Не, имате още три.

Тя се обърна към надзирателя и у Валдемар се пробуди надежда, че ще получи тези три минути.

180 секунди.

180 секунди бяха много време.

— Благодаря, но не искам да го виждам повече.

И с тези думи тя си отиде. Валдемар зарови лице в шепите си. Надяваше се никога повече да не види реалността. Реалността че дъщеря му си е отишла.

Сърцето на Мехран биеше бясно от гняв, беше запъхтян и изпотен. Беше си казал всичко. Всичко. Беше затръшнал вратата на стаята си толкова силно, че една от семейните снимки в коридора падна от стената. Сега лежеше на леглото си и гледаше тавана. Никога не се бяха карали по този начин. Дори когато той пушеше тайно с Леван и тя ги хвана. Но този път беше различно. Във всяко отношение. Майка му беше действала зад гърба му и зад този на Ейер. Твърдеше, че го правела за тях. Че искала да ги предпази. Но той знаеше, че не е вярно.

Мемел се беше оказал напълно прав.

Шибека е объркана. Хамид беше нейният гръбнак. Без гръбнак човек пада. Трябва да ѝ помогнеш, разбираш ли?

Той винаги защитаваше майка си от свадливия старец, който смяташе, че тя не си знае мястото. Мехран му беше разказал как се бори тя, как прави всичко за тях. Как е най-добрата майка, която един син би могъл да има. Как работи и учи, за да им осигури по-добър живот. Как усвои шведски заради тях. Сега обаче осъзна, че Мемел е имал право.

Майка му беше объркана.

Нямаше друго обяснение. Бе отишла твърде далеч. Той си мълчеше, когато тя пращаше писмо след писмо на всички — от социалните през полицията, та чак до вестниците. Стоеше тихо до нея и я оставяше да досажда на полицаите за Хамид, макар да знаеше, че на тях не им пука. За куките тя беше просто някаква чернилка, която се оплаква. Но той никога не казваше нищо. Винаги заставаше на нейна страна.

И ето как му се отблагодари.

Като действия зад гърба му.

Той се завъртя и взе МРЗ плеъра, който беше получил за рождения ден. Сложи си слушалките. Харесваше хаус музика. Авичи беше върхът. Усили звука. Нещо в музиката винаги проясняваше

съзнанието му. Сякаш всичко случващо се ставаше по-ясно и бистро и с това гневът — по-контролируем. Чрез музиката човек виждаше живота като на картинка. Вече не болеше толкова. На нея не ѝ беше лесно, той го разбираше. Тя се стараше.

Но беше объркана.

Беше го показала ясно с последното си изпълнение.

Разбира се, хубаво беше, че научи шведски добре и можеше да помага на него, на Ейер и на приятелките си. Но и в това имаше нещо лошо, Мемел беше прав. Защото не учеше само езика. Придобиваше и други умения. Каквито Мемел и останалите мъже не одобряваха. Тъкмо обратното.

Безпокояха се.

За собствените си съпруги.

Да не би и те да се объркат.

Мехран харесваше Мемел. Той го прегръщаше през рамо и му разказваше за родината и за Хамид. Водеше го в джамията и му показваше как да се мие и да се приготвя за молитвата.

Мехран винаги се застъпваше за майка си. Този път обаче се беше срещнала с човек от телевизията. Швед. Мъж. След всичко, което той правеше за нея.

Гневът се върна с пълна сила. Дори Авичи не успяваше да го потуши. Швед! Шведите никога не бяха направили нищо за тях. Напротив. Те бяха виновни. Баща му изчезна тук. В безопасната Швеция. Не в опасния Афганистан. Не по пътя. А тук, където се очакваше да показват благодарност, че са ги приели. Всичко беше лъжа. Швеция не беше безопасна. Не и за повечето му познати. Вечно живееха в неизвестност. Дали ще им позволят да останат? Дали един ден ще ги прогонят? Или още по-лошо — просто ще изчезнат като баща му? Помнеше как служителят в служба „Миграция“ искаше да ги изрита, въпреки че баща им беше изчезнал. Как се страхуваше Шибека, че един ден просто ще дойдат да ги вземат и ще ги закарат до летището.

Всичко беше лъжа. Той мразеше лъжите.

А сега майка му също бе излъгала.

Мехран пое дълбоко дъх и засили звука още повече. Надяваше се да си върне самообладанието по този начин. Дори не беше започнал да

се успокоява, когато тя се появи на прага. Гледаше го с кафявите си очи, които сега изглеждаха по-скоро червени. Вероятно от сълзи.

— Прости ми, Мехран — каза тя смирено. — Може ли да вляза?

Мехран не отговори. Просто я гледаше, без да сваля слушалките. Тя седна до него на леглото. Той я остави, почувства топлата ѝ ръка на корема си. Това го успокои повече от музиката.

— Дали може да си свалиш слушалките? — помоли го тя.

Говореше на пуцу. Това винаги го радваше. Обикновено тя предпочиташе да говорят шведски. Заради тях. Това беше едно от правилата ѝ. Но днес говореше на пуцу. Той знаеше защо. Правеше го, когато беше важно да се разберат. Беше по-истинска, когато говореше на родния си език. По-естествена. Повече като неговата майка. Той неохотно свали слушалките, но гневът не го напускаше.

— Знам, че си ядосан — започна тя меко. — Но трябва да знаеш, че не искам да те нараня. Просто не знаех как да ти го кажа.

Той я погледна. Заговори сърдито:

— Защо не говорим винаги на пуцу?

Тя доби изненадан вид; не този въпрос беше очаквала.

— Мисля, че е по-добре за нас да говорим на шведски. Нали живеем в Швеция.

— Но не сме шведи. Нищо, че явно ти така си мислиш.

Шибека го хвана за ръка.

— Мехран, не се сърди. Смятам, че той може да ни помогне.

— Как?

— Не знам, но трябва да разбере какво се е случило. Всички ние трябва да знаем истината.

— Него го няма, мамо. Няма го. Не разбираш ли? — Той почти изкрещя.

Шибека здраво стисна ръката му. Мехран продължи въпреки нежното докосване на пръстите ѝ:

— Става още по-лошо, като не го приемаш. Объркваш се! И аз се обърквам.

— Не мога да се предам. Познавах баща ти добре. Виждам го в теб. Всеки ден ми напомняш за него. Не разбираш ли? Невъзможно е. Все едно да ме молиш да престана да дишам. Или да престана да обичам.

Изведнъж заплака. Мехран отдавна не я беше виждал така. Отначало, след изчезването на Хамид, тя плачеше без спиране, но един ден просто престана. Сякаш сълзите ѝ пресъхнаха. Той се опита да я успокои. Надигна се и се взря в очите ѝ. Толкова много я обичаше. Но трябваше да ѝ даде да разбере, че вече не може така.

— И на мен ми липсва, мамо. Но всички казват, че трябва да престанеш. Все повтарям, че си добре. Че няма да направиш нищо глупаво. А после отиваш при някакъв швед, без да ми кажеш?

— Вярвам, че той може да ни помогне.

Той млъкна и я изгледа.

— Ти не си идиотка, мамо. Знам го.

Шибека кимна и вдигна ръката си от неговата.

— Прав си, Мехран. Вече ще те слушам. Ти решаваш. Обещавам да те слушам. Точно както бих слушала баща ти. Но първо ще се срещнеш с него. С шведа. После ще решиш.

Тя му говореше по съвсем различен начин от когато и да било, като равен с равен. Разбра, че и той трябва да се държи така. Погледна я с обич.

— Кажи му да дойде утре.

— Но ти не си. Вече не.

— Не, мамо, не съм.

Шибека му се усмихна предпазливо и излезе от стаята. Мехран остана на леглото. Вече нямаше нужда от музиката. Днес беше пораснал. Не му беше необходима музика, за да го разбере. Усещането беше зашеметяващо. Наистина ли беше готов да поеме отговорността, която му стовариха? Той го желаше. Но имаше и нещо плашещо в прозрението, че от тук нататък нямала може да се крие зад възрастта си. Че вече не е дете.

Излезе в коридора и погледна към майка си, която готвеше. Щом Ейер се прибере, щеше както винаги да го чака топла храна на масата. Всичко щеше да бъде както обикновено. Само че нищо вече не беше както обикновено.

Тя сигурно си мислеше, че двамата, тя и той, са различни. Че той иска да забрави. Но това не беше вярно.

— Стига, мамо. Никой от тях не ни е помогнал с нищо. Защо този да е различен? Всички ни правиш на идиоти.

— Ще кажем ли на Ейер?

Мехран поклати глава.

— Не. Още е много малък.

— Но ти не си. Вече не.

— Не, мамо, не съм.

Шибека му се усмихна предпазливо и излезе от стаята. Мехран остана на леглото. Вече нямаше нужда от музиката. Днес беше пораснал. Не му беше необходима музика, за да го разбере. Усещането беше зашеметяващо. Нистина ли беше готов да поеме отговорността, която му стовариха? Той го желаше. Но имаше и нещо плашещо в прозрението, че от тук нататък няма да се крие зад възрастта си. Че вече не е дете.

Излезе в коридора и погледна майка си, която готвеше. Щом Ейер се прибере, щеше както винаги да го чака топла храна на масата. Всичко щеше да бъде както обикновено.

Тя сигурно си мислеше, че двамата, тя и той, са различни. Че той иска да забрави. Но това не беше вярно. Просто показваха мъката си по различен начин. Тя звънеше по телефона, пишеше писма, надуваше главата на хората. Той мълчеше. Тя го показваше външно. Той го носеше в себе си. Така правят мъжете. От спотаената болка ставаш по-силен.

Жените плачат. Мъжете — не.

Шибека се обърна и му се усмихна и той ѝ отвърна със скована усмивка.

Тя си имаше тайни.

Той също. Но неговите бяха заровени дълбоко в детството.

Дали щеше да се наложи сега да ги извади наяве?

Или можеше да ги остави на мира? Не знаеше.

Ала той никога нямаше да забрави мъжа с дрезгавия глас.

Мъжът, за когото баща му го беше предупредил.

Юсеф.

Ваня повърна в тоалетната за персонала на затвора. Без каквото и да било предупреждение. Седна на тоалетната — не за да я използва, а за да остане сама за малко. Стоеше неподвижно върху сваления капак, когато стомахът ѝ изведнъж се обърна. Съдържанието му се озова на пода пред краката ѝ. Тя се вторачи в него, в устата ѝ имаше вкус на стомашна киселина и Ваня инстинктивно се наведе напред, в случай че има още. Не можеше да се махне оттук, докато надзирателят не я пусне, а той първо трябваше да върне Валдемар в килията. Щеше да отнеме известно време, но тя не бързаше, а и точно в този момент не ѝ дремеше, ако ще да оповръща целия под.

Нищо вече нямаше значение.

Споменът за срещата с Валдемар не ѝ излизаше от главата. Не можеше да мисли за нищо друго. Съществуваше само той, в онази стая, където никога не ѝ бе минавало през ума, че може да го види. Беше невъзможно и въпреки това тя го преживя. Валдемар не беше невинен. Ако преди се бе съмнявала, вече беше сигурна. Той се извиваше като змия около истината. Тя познаваше това поведение толкова добре. Често го срещаше в работата си.

„Кривнал малко“, така го нарече. Той, който никога не кривваше от правия път.

Горчивината в устата изглеждаше точно на място — подобаващ вкус за този ужасяващ ден. Искеше да изпразни целия си стомах. Да изхвърли всичко от себе си.

Но нямаше нищо повече, колкото и да се напъваше. Затова пъхна два пръста в гърлото си. Отново и отново, докато се почувства напълно празна. Обувките и крачолите ѝ бяха изцапани, но не я беше грижа, чувстваше се освободена, сякаш е възвърнала контрола върху тялото си. Изпразни го от гадостите на днешния ден. Прекрасно усещане. Беше готова да понесе още. Да понесе всичко само за да може да го изхвърли отново.

Отдавна не се беше чувствала така. От цяла вечност. Но сега разбра какво ѝ беше харесвало в това едно време.

Да загуби контрол и после да си го възвърне.

Да изпитва наслада и срам едновременно.

Тя се наведе и погледна пода.

Беше на седемнайсет, когато започна; учеше в „Еншилда юмнасиет“^[1] в Йостермалм. Беше умна и с бърза мисъл, обичаше да учи, затова се справяше добре в училище.

Проблемът беше друг.

Социалната страна.

Всички в училището се имаха за богати, красиви и перфектни. Съществуваха толкова много неписани правила, принципи, които тя не познаваше. Искаше да има приятели. Искаше да има гадже. Искаше да бъде част от бандата. Но не беше. Каквото и да направеше, всичко се объркваше. Колкото и да се стараше, оставаше от онези, които не се вписват в картинката. Затова започна да похапва на път за вкъщи, за да се успокоява. Бонбони, сладкиши и чипс. Все повече и повече. Солта, захарта и мазнините станаха нейни приятели и тя се обръщаше към тях все по-често.

Но боклуците, с които се тъпчеше, я плашеха и тя се чувстваше още по-зле сред стройните идеални тела, които я обграждаха по цял ден. Затова от време на време повръщаше изяденото, за да не набелее. Отначало си мислеше, че не е кой знае колко опасно. Не го правеше често, а и ѝ се струваше перфектна комбинация. Поглъщаше вкусни неща, после се отърваваше от тях.

Но нещата бързо излязоха от контрол. Накрая вече не можеше да мисли за друго освен за храна и колко бързо ще я изхвърли. Само това беше от значение.

Един ден прочете статия в списание за хранителните разстройства. Ставаше дума за булимията. Обикновено погледът ѝ минаваше през статиите от поредицата, но този път внезапно разпозна себе си. За страничните ефекти. За цикъла, който можеше да стане нередовен и да спре. За повредените зъби. Тя хукна в банята и уплашено заразглежда зъбите си в огледалото, за да провери дали са пострадали. Това бил един от първите признаци. Не напипа нищо ненормално с език, но пък, от друга страна, нямаше как да знае какво търси. Само че от три месеца не ѝ беше идвало. Направи си няколко

сандвича и прочете статията още веднъж с растящ ужас. Всичко се връзваше. После повърна и заплака.

Беше болна.

Не стигаше, че няма приятели.

Сега беше и болна, а много малко хора успяваха да се справят сами с тази болест.

Тя разкри сърцето си пред Валдемар. Отиде в кабинета му. До ден-днешен не знаеше откъде е намерила сили, тъй като срамът беше толкова голям, но сподели всичко с Валдемар. Той излезе от работа. Отидоха на разходка. Тя беше пред припадък, но той измъкна цялата история. Внимателно. Стъпка по стъпка. Когато положението беше наистина, наистина сериозно, той се показва като онзи баща, на когото винаги се бе надявала. Беше невероятен.

След две седмици се погрижи да я прехвърли в друго училище. Беше в края на пролетния срок, затова се наложи да започне в „Сьодра Латин“^[2] от есента. Той уреди всичко. Двуседмичен летен лагер за момичета с булимия, за да добие представа за лечението. Осигури й най-добрите терапевти, а когато тя не ги харесваше, ги сменяше.

Той я излекува.

С любовта си и с честността си.

Точно този образ не можеше да свърже с мъжа, когото видя токущо в бледозелената тясна стая. Когато беше на седемнайсет, разкри пред него болезнена тайна. Това изискваше смелост и доверие. Защо той не можеше да постъпи по същия начин на петдесет и пет? Тя се осмели да се изправи пред него и да му каже, а в решителния момент той предпочете да остане заключен в тоалетната.

Именно това я съсипваше.

Не беше измяна. Не беше унижение. Беше много по-лошо.

Беше я оставил съвсем сама.

От тук нататък трябваше да справя сама. Наистина сама. Усещането за сигурност, като си помислеше, че той винаги е при нея, когато има нужда, беше изчезнало завинаги.

Татко.

Нищо никога нямаше да бъде същото.

Никога.

Ваня се изправи. Обувките й леко се хлъзгаха. Искаше единствено да се махне оттук. Всичко беше отвратително.

Помещението, миризмата, вкусът.

Замисли се дали да не се прибере вкъщи при Ана, но сега ѝ се струваше непосилно. Майка ѝ щеше да се нуждае от подкрепа и щеше да задава безброй въпроси. Подкрепа, която Ваня нямаше сили да даде, и въпроси, на които не можеше да отговори. Ана си имаше предостатъчно приятелки. Жени, които ѝ бяха по-близки от Ваня. Нека тази вечер те да се грижат за нея, ако се налага.

Тя се изми, старателно си изплакна устата. Сега осъзна, че САЩ и обучението във ФБР са важни. По-важни от когато и да било. Това вече не беше просто едно обучение, просто някакъв шанс за нещо повече. Не, беше пътуване, което тя трябваше да предприеме. Сега, когато беше останала съвсем сама.

Щеше наистина да стане възрастен човек.

Щеше да замине в момента, в който получи отговор.

Още преди да е започнал самият курс. Просто щеше да замине. Да напусне „Риксмурд“. Да зареже всичко. Да разчита само на себе си.

Време беше.

[1] „Еншилда юмнасиет“ — едно от най-престижните училища в Швеция. — Б.пр. ↑

[2] „Сьодра Латин“ — едно от най-старите шведски училища, основано през 1654 г. Сред възпитаниците му има нобелови лауреати, известни интелектуалци, политици, членове на духовенството и на Шведската академия. — Б.пр. ↑

Торкел отново дойде последен в конферентната зала. Започваше да му става навик. Този път не само бе окъснял, но и беше сърдит и уморен. Първо ужасният разговор с Ваня, който го уплаши, но той направи точно каквото го беше помолила и се обади на прокурора. Веднага след това пък отново позвъни Аксел Вебер. Свързал автомобилната катастрофа и загиналата жена с гроба в планината. Искал да знае каква е връзката. Дори и да можеше, Торкел естествено не би му отговорил, но самият факт, че Вебер явно знае с какво се занимават, го подразни. Изглежда журналистът нямаше представа, че е кола под наем и че шофьорката, може би Патриша Уелтън, е с фалшива самоличност. За щастие не беше чул и какво е намерила Урсула у Улуфсон. Ако научеше това, пресата щеше да се пръсне от хипотези. Торкел направи безуспешен опит да се свърже с Хедвиг Хедман. Изправена пред омбудсмана или не, тя трябваше да се погрижи в бъдеще подчинените ѝ да си държат езика зад зъбите.

— Урсула — започна той още преди да е седнал; денят беше дълъг за всички, нямаше смисъл от увъртане.

— Огледах намереното у Улуфсон, доколкото можах, преди да го пратя в Линшьопинг — започна Урсула и отвори лаптопа си. — Сложила съм описа в общата папка, има и разпечатка, ако предпочитате.

Йенифер и Торкел се протегнаха и взеха по един екземпляр от малката купчина листове А4 на масата. Били си включи компютъра.

— Както знаете, когато видяхме дамската чанта, стана наистина интересно. Вътре имаше остатъци от шофьорска книжка на името на Лиз Макго... нещо си.

— Излезе ли нещо? — прекъсна я Торкел и се обърна към Били, който вдигна поглед от екрана.

— И да, и не. Сега ли ще го обсъдим?

— Не още. Продължавай — кимна Торкел на Урсула.

— Иначе в чантата нямаше кой знае какво. Тя е била в купето и е доста по-пострадала от раниците. Кое то не е изгоряло, се е разтопило от топлината изцяло или частично. Както виждате, успях да идентифицирам някои неща: грим, четка за коса, ключове и портфейл. В него имаше остатъци от пари, крони и долари, няколко шведски монети, останки от нещо, което прилича на пластмасови карти, но всички бяха твърде зле пострадали, за да извлека каквото и да било от тях. Възможно е в криминалистичната лаборатория да открият нещо повече.

— А раниците? — подкани я Торкел.

— Те са били в багажника и са сравнително невредими. Опитът на Харалд Улуфсон да ги унищожи, изглежда, ги е засегнал незначително, и то само отвън. Съдържат предимно дрехи. На мъж, жена и две деца. Момче и момиче. Дупки от куршуми и кръв по някои. Включително и по детските.

— Труповете в планината — въздъхна Йенифер.

Урсула кимна.

— Чаршафи и калъфки за възглавници, тоалетни принадлежности и няколко играчки и детски книжки. На шведски. Това е всичко.

— Пръстови отпечатъци? — обади се Били развълнувано.

Урсула поклати глава.

— Изтрили са се с времето.

— Някакви имена или друго, с което да ги идентифицираме? — попита Торкел, макар че, разбира се, вече щеше да знае, ако Урсула е постигнала такъв успех в разследването.

Естествено, тя отново поклати глава.

— Не намерих нищо такова. Колегите от НКЛ разполагат със съвсем други възможности да проучат и осветят повърхностите. Ще се надяваме на тях.

— Дали да започнем с дрехите, да видим дали някой ще ги познае?

— Можем да пробваме, но не видях нищо забележително. Най-обикновени дрехи.

— И по дрехите на децата ли нямаше никакви имена? — попита Йенифер.

— Не.

— Защото понякога децата си надписват дрехите...

Урсула се замисли. Никога не беше писала „Бела“ и върху една дреха. В детската градина и в началното училище го препоръчваха, но тя не им обръщаше внимание. Дали Микаел го е правел? Не ѝ се вярваше, все пак тя поне няколко пъти беше прала дрехите на дъщеря си и би забелязала. Или не?

— Погледна ли етикетите на врата?

Урсула пропъди мислите за дъщери и бивши съпрузи и се обърна към Йенифер. Тя е нова, повтаряше си. Нова, амбициозна, с добри намерения. Бъди мила.

— Да, погледнах етикетите на врата — отвърна тя спокойно. — По-точно погледнах всички етикети. Включително и на дрехите на възрастните...

— Чаршафите — намеси се Торкел, за да прекъсне насилно учтивия отговор, като мислено си отбеляза да посъветва Йенифер, че е най-добре да избягва да поставя под въпрос действията на Урсула. — Човек не носи чаршафи, като ходи на къмпинг.

— Носи, ако ще спи в хижа — кимна Йенифер.

— Проверихме ги — обади се Били.

— Проверете ги още веднъж — нареди Торкел.

— Никакви спални чували, никакви палатки, нищо за готвене. Няма вид, че са къмпингували — заключи Урсула.

Торкел въздъхна. Откъде всъщност бяха дошли тези хора? Къде са ходили? Какво са правели в планината? Къде са умрели? Кои са били? Откакто пристигнаха тук, сякаш не бяха научили нищо ново. Той кимна по посока на Йенифер и Били в другия край на масата с надежда да допринесат с още нещо.

— След като получихме новата шофьорска книжка от Урсула, си поделихме работата — започна Били и отиде при бялата дъска.

Той започна да мести снимките от гроба, за да направи място.

— Йенифер продължи с Патриша Уелтън, понеже я намери в списъците с пътници — продължи той, докато пренареждаше дъската. — Най-добре да започнем оттам.

Взе черен маркер и се приготви да пише. Йенифер сведе очи към листа, който беше поставен пред нея.

— Патриша Уелтън е излетяла от Франкфурт за Стокхолм следобед на 29 октомври 2003. Кацнала е на Арланда малко след пет

часа. Предполагаме, че е взела нощния влак за Йостершунд от Централната гара.

— Как е пристигнала във Франкфурт? — попита Торкел.

— Не знаем. Но е имала още един билет. От Тронхайм до Осло, 31 октомври. Не се е качила на този самолет. Това е всичко, с което разполагаме за нея.

— Добра работа — похвали я Торкел. — Бьоре Далберг от ИПО засега не успява да намери нищо за Патриша Уелтън. Не фигурира в нито един регистър, което сочи, че това е самоличност, която не е използвала преди.

— Тогава минаваме към Лиз Макго-нещо си — започна Били. — Тъй като намерихме шофьорската книжка в колата на Уелтън, решихме, че имат нещо общо, и започнахме с Франкфурт. И наистина намерихме някоя си Лиз Макгордън, пристигнала там на 28 октомври.

Торкел се надигна на стола. Усети прилив на енергия. Това вече бяха добри новини. Още един човек в разследването. Когато вече са проследили до същия град по същото време като един от заподозрените. Той вдигна очи към дъската, за да види какво е написал Били.

— Денят преди Патриша Уелтън да замине оттам — отбеляза той.

— Да...

Били изглеждаше разтревожен, забеляза Торкел. Определено не доволен, както би трябвало да бъде.

— Но може би ще трябва пак да се обадиш на Бьоре — каза Били почти извинително. — Лиз Макгордън също не съществува. Или поне не тази.

— Мамка му!

Торкел пак се отпусна на стола, като се мъчеше да разбере какво значи всичко това. Две жени. Две фалшиви самоличности. Никога не беше виждал такова нещо. Какво беше това?

— Откъде е дошла? — попита Урсула.

— От Вашингтон — отговори Йенифер, докато Били пишеше на бялата дъска. — С „Делта Еърлайнс“. Нямаме информация да се е прекачила на друг самолет от Франкфурт, но билетът ѝ е бил двупосочен. От Осло за първи ноември.

— А как е щяла да стигне дотам?

— Не знаем.

Торкел потисна разочарованието и умората, които за миг си позволи да изпита. Стана и започна да обикаля из стаята.

— Значи Лиз Макгордън напуска САЩ в посока Франкфурт на двайсет и осми. Патриша Уелтън излита от Франкфурт за Стокхолм на двайсет и девети и продължава към Йостершунд, където наема автомобил на трийсети. На трийсет и първи би трябвало да лети от Тронхайм до Осло. А на следващия ден Лиз Макгордън има билет от Осло обратно за Вашингтон.

Торкел замълча за момент, за да сравни думите си с написаното от Били на дъската.

— Патриша Уелтън и Лиз Макгордън са един и същи човек.

Настъпи тишина, докато всички смелят казаното от Торкел.

— Но Патриша, или Лиз, или както там се казва, така и не стига до Тронхайм, тъй като колата ѝ катастрофира и някой я подпалва — продължи той. — В багажника се намират раници, по всяка вероятност принадлежали на четирите жертви, които открихме в планината. Какво ни подсказва това?

— Че тя е застреляла четиримата в планината — промълви Йенифер.

— Или поне, че е била замесена — поправи я Урсула.

— Не намерихме оръжие в автомобила.

Прозвуча като съобщително изречение, но Торкел хвърли въпросителен поглед към Урсула, която отговори с поредното поклащане на главата.

— Може Гарвана да го е взел — предложи Били.

— Мисля, че би си признал — възрази Урсула.

— Сигурно тя вече се е била отървала от него — подметна Йенифер. — Прилича на професионалистка.

За своя радост Торкел усети как настроението в стаята се променя. Всички бяха по-напрегнати, нащрек. Всяка дума звучеше важно, отговорите идваха все по-бързо. Предлагаха се теории, приемаха се или се отхвърляха. Лиз Макгордън може и да не съществуваше, но появата ѝ вля нов живот в разследването. Сега трябваше да запазят инерцията и да продължат напред.

— Ако приемем, че Лиз и Патриша са една и съща жена, значи тя е дошла от САЩ, сменила си е самоличността в Европа, качила се е в

Йемтландските планини и е застреляла, както смятаме, цяло семейство, а после е възнамерявала да се върне в САЩ? Всичко това в рамките на пет дни. В този район прекарва по-малко от денонощие. Четиримата са се намирали в пустошта. Как ги е открила?

— Трябва да е знаела точно къде са.

— Как?

— Може би ги е познавала? — предположи Йенифер. — Може да са били американци.

— В раницата имаше шведски детски книжки — отбеляза Били.

— Но няма изчезнали шведи.

Всички погледнаха картата, която Били бе окачил по-рано. Районът наистина беше огромен. На Йенифер ѝ дойде идея и тя едва потисна импулса да вдигне ръка.

— Може да са къмпингували с някого, който е казал на Патриша точно къде се намират. Той или тя може да ѝ е помогнал да ги убие и да изкопае гроба.

Отново тишина. Нова теория, навеждаща на нови размисли. Всички се съсредоточиха върху думите на Йенифер. Мъчеха се да открият силните и слабите страни.

Няколко извършители.

— Това би обяснило защо не намерихме палатка — продължи Йенифер. — Патриша е взела раниците, съучастникът — палатката.

— И какво е направил след това? — попита Урсула; нещо в тези разсъждения не се връзваше. — Отпращил е в друга посока?

— Може да са слезли заедно от планината и по някаква причина да са се скарали по пътя за Тронхайм. Съучастникът убива Патриша и продължава сам.

— В такъв случай трябваше да намерим и палатката в автомобила. Защо иначе му е да оставя раниците?

Йенифер замълча. Определено имаше нещо вярно във възраженията на Урсула. Били пое нататък.

— Някой я е убил, в това сме почти сигурни. Ако не е бил съучастникът от планината...

— Ако изобщо е имало такъв — обади се Урсула.

— ... значи е бил някой друг — продължи Били, без да ѝ обръща внимание.

— Трети извършител — изрече Урсула и вече не можеше да скрие скептицизма в гласа си.

Енергията, която се бе появила внезапно, изчезна също толкова бързо. Случваше се понякога. Когато стане твърде заплетено. Твърде мащабно. Когато изведнъж всичко започнеше да изглежда възможно, някак преставаше да звучи правдоподобно. Торкел усети, че Ваня им липсва. Точно в тези ситуации тя беше незаменима. Грижеше се да останат съсредоточени, да гледат само важното, да оставят всичко останало. Да се придържат към една линия. Едва сега осъзна колко важна част от екипа всъщност е Ваня. Надяваше се, че е добре. Надяваше се баща ѝ да се окаже невинен и тя скоро да се върне.

— Един, двама, трима извършители, палатка, няма палатка, оръжие, няма оръжие. Нека се върнем към онова, което знаем със сигурност — каза той в опит да поведе разговора в правилна посока.

В стаята настъпи притеснено мълчание.

— Какво, да не би нищо да не знаем със сигурност?

— Знаем... някои неща — посочи Били бялата дъска. — Но не са много.

— Получих съвсем предварителен доклад от „Съдебна медицина“ в Юмео — рече Урсула и извади един лист от купчината на масата. — Получили са зъболекарските картони на двамата холандци и изглежда те потвърждават предположенията ни. Наистина сме открили Ян и Фрамке Бакер.

— Много хубаво.

Торкел не можа да скрие разочарованието в гласа си — нещо, което Урсула очевидно прие лично.

— О, извини ме, просто съобщих нещо, което знаем почти със сигурност.

— Да, да, знам, просто...

Торкел не довърши изречението. Разбра, че няма да стигнат далеч. Не и тази вечер. След кратко разпределение на утрешните задачи той прекрати срещата.

След като остана сам в стаята, подпря лакти на късата страна на масата, допря длани и облегна брадичка на палците си. Погледът му се закова върху бялата дъска, върху снимките, върху шарените стрелки, сочещи към кратки ключови думи, начертани от Били. Това, което всъщност знаеха, беше, че една жена с фалшива самоличност, а може

би дори две, е била достатъчно добра, за да се качи на самолет от и за САЩ след 11 септември. Торкел въздъхна дълбоко. Споходи го неприятното чувство, че от сложно разследването е станало чисто и просто адско.

Себастиан беше в разгара на подреждането — трябваше да опразни апартамента от всичко, напомнящо за Елинор. Цветята на масата бяха изхвърлени. Последваха ги всички странни малки свещи с аромат на градински ягоди и ванилия, които тя настояваше да купува. Сега той стоеше в хола и сгъваше плетените постелчици, с които бе покрила всяка повърхност. Държеше да му е чисто и подредено — никакви ръчно правени щуротии и глупави порцеланови фигурки. Повечето неща, които сега махна, бяха купени и донесени от Елинор, но той разпозна някои от другите. Тя явно бе преровила всеки шкаф и гардероб в търсене на нещо, с което да „разхубави“ жилището му. Познатите предмети му напомняха за Лили. Тя далеч не беше толкова „модерна и с интерес към интериорния дизайн“ — думите, с които Елинор описваше себе си — но въпреки това се бе опитала да направи дома му малко по-обитаем и уютен.

Той потисна тези мисли. Нищо хубаво не излизаше от ровенето в миналото. Върна се към Елинор. Безпокойството му се бе поуталожило. Дори и да беше вярно, че Елинор по някакъв начин стои зад проблемите на Валдемар с полицията, твърде много неща трябваше да се объркат, за да свържат тази история с него.

На вратата се позвъни. Себастиан замръзна наред сгъването на голяма бяла покривка. За вълка говорим... помисли си той. Елинор. Никой друг не би се изтърсил по това време на денонощието. Никой друг, сети се той, не би дошъл изобщо.

В първия момент реши да пази тишина, докато тя си тръгне. Сигурно би се получило, но тя несъмнено щеше да продължи да идва пак и пак. Освен това беше леко страхливо. По-добре да ѝ покаже, че не означава нищо за него. Че не само я е прогонил от дома, но и от живота си.

Звънецът прозвуча отново. Нямаше намерение да я пуска вътре, за да види как се е отървал от всичко нейно. Стигаше му да я дразни от разстояние. Да ѝ покаже, че си е вкъщи, но не ѝ обръща внимание.

Бързо отиде при уредбата и я включи. „Любими хитове“, 104,7 ФМ. Любимата ѝ радиостанция. Себастиан се усмихна. Щеше да я вбеси максимално, ако слуша „нейната“ станция сам и не я пуска да влезе. Засили звука. Селин Дион с песента от „Титаник“. Боговете бяха с него. Елинон обожаваше тази песен. Засили звука на макс и целият апартамент забуча. Сигурен беше, че ще се чува и на площадката. Селин се дереше с цяло гърло. Себастиан се отпусна в най-близкото кресло, облегна се и затвори очи. Искаше му се да може да си затвори и ушите, тази лиготия направо му съкращаваше живота. Вече не чуваше шум откъм вратата, но предполагаше, че Елинон още е там. Не би се предала толкова лесно. Реши да припява, за да подчертае още повече, че си е вкъщи и нарочно не отваря. Отначало леко пресипнало — все пак не беше пял от тийнейджър, а и тогава не беше от най-музикалните — но малко по малко се разпя. Несъмнено звучеше ужасно. На него обаче не му пукаше, все пак не търсеше някакво музикално преживяване, а целеше да ядоса Елинон. Даваше всичко от себе си.

NEAR, FAR, WHEREVER YOU AAAARE!

Музиката постепенно заглъхна. В настъпилата тишина чу, че на вратата продължава да се звъни. Ех, че кеф. Започна нова песен. Тази не я знаеше, но се надяваше да се пее за любовна мъка.

Жестока и непреодолима.

А дали няма да го разбере погрешно? Себастиан скочи като ужилен от креслото. Дали няма да си помисли, че стои сам-самичък, слуша любимите ѝ песни и пее, защото тя му липсва? Мамка му, сега вече нямаше да се отърве от нея. Щеше да изкърти вратата. Да се втурне вътре като спасителя в ръжта и да го избави от самотата. Изправи се толкова бързо, че му се зави свят, и се завтече с клатушкане към уредбата.

— Себастиан, какви ги вършиш, по дяволите? — прозвуча глас откъм площадката.

Себастиан се вцепени. Наостри уши. Вътрешностите му сякаш замръзнаха. Това не беше гласът на Елинон. Беше Ваня.

— Идвам! — провикна се той и хукна към входната врата.

Преди да отвори обаче, пак се спря, изведнъж уплашен дали наистина е чул Ваня. Дали не му се е сторило? Все пак Селин инквизира тъпанчетата му в продължение на три минути.

— Ваня, ти ли си? — попита той неуверено.

— Да.

Тя беше. Пред неговата врата. Той бързо отвори, но усмивката му веднага повехна. Беше Ваня и едновременно не беше тя. Изглеждаше преbledняла и окаяна.

— Какво става? — попита той, този път искрено разтревожен.

Тя изглеждаше отвратително.

— Имам нужда да поговоря с някого.

И избра мен.

— Влез — подкани я и ѝ направи път.

Тя влезе в антрето. Лицето ѝ лъщеше от пот.

От всички хора на света избра мен, когато има нужда да поговори с някого.

Себастиан положи усилия да не се ухили. Тя определено нямаше да одобри никакви усмивки. Поне не самодоволни и щастливи. Затова той докара на лицето си възможно най-сериозното и съпричастно изражение.

— Винаги си добре дошла тук. Как се чувстваш?

Тя го изгледа с известна изненада и интерес.

— Какво всъщност правеше? Когато позвъних?

Себастиан се смути.

— Ами... въъ... чистех.

Ваня го изгледа изпитателно. После се усмихна. Значи все пак усмивките не бяха забранени.

— Винаги ли пееш, докато чистиш?

Принуди се да кимне. Как да постъпи? Да ѝ каже истината? Че иска да измъчва бивше гадже, което вероятно е пратило баща ѝ в затвора? Определено нямаше да ѝ хареса.

— Не съм го очаквала от теб — рече тя и успя да запази шеговития тон. — Мислех, че имаш домашна прислужница. С която спиш.

Празните приказки, изглежда, имаха ефект, поуспокоиха я, забеляза той. Затова продължи в същия дух. Беше готов на всичко, за да ѝ помогне. За да я накара да остане. Но първо трябваше да знае какво се е случило.

— Музиката ми помага да се отпусна.

— Селин Дион?

— Да, подходяща е за чистене. — Позволи си да се усмихне. — Ти нямаш ли си някоя малка чудатост?

Тя кимна.

— Ами да, но не пея толкова силно.

Той разпери ръце:

— Е, аз съм си такъв, с всичко попрекалявам. Не е ли така? Заповядай.

Поведе я към хола. Забеляза, че цветът на лицето ѝ започва да се връща. Тя се огледа с любопитство, което той така добре познаваше.

— Не знаех, че живееш така нашироко — отбеляза и не можа съвсем да скрие, че е впечатлена.

— Както казах, с всичко прекалявам.

— Щом можеш да си го позволиш.

— Ами едно време печелех пари. Да седнем тук.

Покани я в хола и ѝ посочи дивана и креслата пред големия прозорец. Изглеждаше удобно. Елинор ги беше преместила там против волята му, но сега той изведнъж разбра, че там им е мястото, че така е много по-просторно.

— Седни, аз ще сложа кафе.

Ваня поклати глава.

— За мен само вода.

Тя седна на дивана и Себастиан бързо отиде в кухнята. Извади голяма кана, която напълни с лед, няколко резена лимон и вода. И това бе от нещата, наложени му от Елинор, които сега изведнъж му се сториха подходящи. Искаше да направи възможно най-добро впечатление. Искаше да бъде човек, на чиято врата да почукат за помощ. Взе каната и две чаши и се върна при нея.

Като влезе в стаята, се учуди колко малка изглежда тя. Малка и уязвима. Скръстила ръце на гърдите си, напрегната и сериозна. Успокоението, което явно бе изпитала в коридора, сега пак я напусна. Себастиан се настани срещу нея и се помъчи да изглежда нежно насърчителен. Наля вода в двете чаши, отпи от своята и почака малко, преди да заговори. Така бе най-добре, сигурен беше. В такава ситуация мълчанието се тълкуваше като съчувствие. Създаваше впечатление, че има време за нея и че онова, което ще каже, е от изключителна сериозност.

— Заради Валдемар ли е всичко това? — попита накрая.

Ваня кимна безсилно.

— Видя ли се с него?

Тя само поклати глава. Себастиан забеляза сълзи в очите ѝ.

— Не бързай. Започни, когато искаш. Имам цялото време на света и предостатъчно чешмяна вода за каната.

Тя го погледна признателно.

— Посетих го. В затвора.

— Арестуван ли е?

— Задържан.

Себастиан кимна замислено.

— В какво го подозират?

— Незаконно присвояване, измама, злоупотреба със служебно положение...

Тя сви рамене, за да покаже, че няма сили да изброи всичко.

— Виновен е — добави и погледна Себастиан в очите.

— Сигурна ли си?

Тя кимна утвърдително. Той видя, че Ваня с цялото си сърце желае да не е права.

— Нищо не разбирам. От Икономическия са го разследвали и преди, но са прекратили дознанието. А сега някак са успели да го свържат с „Дактея“.

— Как?

— Не знам. Нови доказателства.

Студените тръпки по гръбнака, които Себастиан бе усетил преди малко, се върнаха, придружавани от лек спазъм в корема.

„Икономически престъпления“.

Нови доказателства.

„Дактея“.

Елинор. Нямаше друго обяснение. Не беше задължително да го свържат с това, но все пак му трябваше време да помисли. Само дете сега не разполагаше с такова. Себастиан усети, че и така е стоял в мълчание предостатъчно. Надяваше се Ваня просто да помисли, че е разстроен заради нея. А не че размишлява за собствената си вина в цялата тази драма.

— Не звучи добре — промълви той най-сетне. — Знаеш ли какво са открили? — продължи с надежда да чуе някой детайл, който да го оневини.

Ваня поклати глава.

— Прокурорът се казва Венберг, разследването се води от Ингрид Ериксон. Познаваш ли някого от двамата?

— Чувал съм Венберг — каза Себастиан тихо.

Изправи се. Беше раздвоен.

Част от него усещаше импулс да скочи върху масата и да затанцува.

Другата част беше неспокойна и тревожна.

Планът му да смъкне Валдемар от пиедестала, това, което бе възложил на Троле, бе изпълнено и изглежда беше сработило по-добре, отколкото бе дръзвал да мечтае. В известен смисъл новината беше великолепна. Засега никой не можеше да я свърже с него. Той щеше да се качи на пиедестала, Валдемар беше свален. Щяха да се разменят. Започна меко:

— Може би има някакво обяснение. Той работи като финансов консултант, нали?

— Да, и?

— Може да са го замесили в нещо, без дори да е разбрал. Освен това икономическите престъпления се доказват трудно.

Не и с материалите, които Троле изрови.

Той самият, сякаш преди цяла вечност, беше прочел всичко. Имаше извлечения от чуждестранни сметки с дати и имена. Там бяха истинските отчети къде са отишли парите. Плащания към бушони. Цялата мръсотия. Валдемар беше свършен.

Себастиан се наведе към Ваня. Даде и най-добрия съвет, който можеше да предложи:

— Трябва да му помогнеш. Независимо дали е виновен или не. Знаеш го.

Тя кимна и очите ѝ се наляха със сълзи. Себастиан чувстваше болката ѝ.

Беше толкова щастлив.

Забранено щастие.

— Защо не каза нито дума? Защо не го призна, поне пред мен? — прошепна тя.

— Вероятно се е страхувал.

— Защо? Та той ми е баща.

Вече не. Вече не.

— Много хора постъпват така — спокойно изрече Себастиан, стана и отиде да ѝ вземе салфетка. — Сигурно умира от страх да не те изгуби.

Замълча. Дали не оневиняваше Валдемар прекалено? Дали не показваше твърде голямо разбиране? Сега трябваше да бъде изключително внимателен. Не биваше и да критикува Валдемар твърде остро, знаеше го. Защото тя не би могла просто така да престане да обича баща си. Напротив, точно заради обичта си към него се чувстваше така предадена. Точна затова сега се намираше в дома му. Той не биваше никога да го забравя. Никога.

Тя обичаше Валдемар.

Колкото и да му се искаше, не можеше да плюе по Валдемар открито. Същевременно не биваше и да бъде твърде мек и разбиращ, защото тогава Ваня би простила на Валдемар. Трябваше да пази равновесие между двете крайности с цел да увеличи дистанцията между баща и дъщеря, да разшири възникналата пропаст и да ги раздели. Трябваше да използва всичките си способности, за да я спечели. В момента беше гневна и разочарована, но щяха да дойдат дни, когато единственото ѝ желание ще бъде Валдемар да се прибере у дома. И тогава Себастиан трябваше да я накара да избере него.

— Не разбирам защо той не ми каза — подсмърчаше Ваня. — Точно това ме ядосва най-силно. Излъга ме.

Себастиан се върна в стаята и ѝ подаде салфетка, която намери в една от кутиите. Тя си избърса очите и се изсекна шумно. Той седна до нея на дивана. По-близо. Трябваше да обезличи Валдемар. Бавно да го превърне в символ. Хората приемат по-леко смъртта на символите. Това е цялата тайна зад опитите на политиците да генерализират националности и групи. По-лесно е да мислиш лошо за безлични групи. Роми, хомосексуалисти, евреи и... престъпници. Трябваше да накара Ваня да гледа на Валдемар като на престъпник, а не като на неин баща. Нямах да бъде лесно. Но ако изобщо някой можеше да се справи, то това беше Себастиан Бергман. Той го знаеше. Обаче първо трябваше да се сближи повече с нея. Да става по-човечен, докато Валдемар става все повече се обезличава. Той пое дълбоко въздух.

— Някога имах дъщеря — каза внезапно.

— Какво?! — Ваня го погледна смаяно с червените си от плача очи.

Ваня се вторачи в него.

— Какво е станало с нея?

— Загина в цунамито. В Тайланд. Беше на четири години.

— Боже Господи!

— Държах я за ръка, когато вълната придойде, но я изпуснах.

Изплъзна се от ръката ми. — Той я погледна с цялата топлина, на която бе способен. — Така че знам какво е да изгубиш близък.

— Много съжалявам.

— Благодаря.

Той я хвана за ръка. Тя му го позволи.

Когато дойде при него, Себастиан беше неин колега.

Сега беше грижовен баща.

Това беше стъпка в правилната посока.

Бяха оставили Ейер пред телевизора с обяснението, че се налага да излязат за малко. Ейер първо поиска да знае къде ще ходят, после настоя да го вземат с тях, но Мехран погледна строго малкото си братче и му нареди да остане вкъщи. Двамата с мама трябвало да свършат нещо.

Сами.

Решителният тон на Мехран изненада Шибека не по-малко от Ейер — беше непреклонен по напълно непознат за тях начин. Но определено имаше ефект; Ейер се просна на дивана без повече въпроси. Мехран се обърна към слисаната си майка.

— Да вървим. — И я поведе към пътната врата.

Тя не можа да продума и просто го последва. Всъщност ѝ се искаше да отиде при Мелика, съпругата на Саид, сама; чакаше я тежък разговор. Но когато каза на Мехран, че трябва да говори с Мелика и че Ленарт иска да се срещнат, той се държа с нея също толкова решително колкото и с Ейер преди малко. От тук нататък двамата щяха да се занимават с този въпрос заедно. Той щеше да участва във всяко нейно начинание. Поне що се отнася до Хамид и онзи журналист. Нямахше какво да обсъждат повече. Сега бяха заедно, тя и Мехран. Шибека се гордееше с начина, по който той изведнъж започна да поема отговорност, но същевременно не можеше да се отърси от страха, че вече ѝ няма доверие. Ужасно чувство. Единственото ѝ желание беше да поправи нещата, да научи какво е сполетяло Хамид. В името на децата, не толкова за себе си.

Вървяха в мълчание през мразовитата есенна вечер. След залез-слънце застудя здравата. Оставаха няколко месеца до зимата, но изглежда тази година студовете щяха да започнат отрано. Свиха наляво и тръгнаха направо през хълмовете между грамадните здания. Мелика живееше със сина си в другия край на големия квартал Ринкебю и щеше да им отнеме около четвърт час да стигнат дотам. Двете с Мелика не се виждаха кой знае колко често. В началото, след като

съпрузите им изчезнаха, се събираха постоянно, но сега сякаш си напомняха взаимно за загубата; подкрепата, която си оказваха една на друга през първите месеци, се бе превърнала в безкрайни дискусии за правилно и грешно. С изключение на униформения полицаи никакъв швед не бе посещавал Мелика след изчезването и когато Шибек започна борбата си, отношенията им се развалиха. Струваше й се, че Шибек вижда взаимовръзки и конспирации навсякъде. Шибек пък смяташе, че Мелика отказва да види различните възможности, които бяха длъжни да проучат.

Бяха реагирали толкова различно на нещастieto. За Мелика като че ли новата страна, в която живеела, бе виновна и тя се отдръпна от нея, вкопчи се в ценностите на родината си. При Шибек беше обратното. Тя искаше отговори, беше активна. Научи добре шведски, започна работа, пишеше писма и звънеше на властите. Искаше отговори, не се криеше. В действителност обаче не бяха толкова различни. И двете бяха упорити жени, вероятно именно това обтягаше отношенията им; бяха избрали различни пътища и защитаваха избора си яростно. Твърде яростно, мислеше си тя понякога.

Когато приближиха синьо-сивия блок на Мелика, стомахът на Шибек се сви. Дали наистина можеше да се получи? Дали да не помоли Мехран да почака отвън? Щеше да бъде по-лесно. Спряха се пред входа. Мехран се обърна към нея и я погледна. Посочи няколко самотни люлки на малката детска площадка вляво от блока.

— Татко ме доведе тук няколко дни преди да изчезне.

— Знам.

— Сигурно затова почти никога не идвам насам.

Шибек кимна. После пак вдигна поглед към блока. Повечето прозорци светеха.

— Няма да й хареса — рече той, сякаш прочел мислите й.

— Знам.

— Тя иска да забрави. Като всички нас — добави Мехран внимателно и изведнъж доби изключително тъжен вид.

— Мехран. Тя не иска да забрави. Иска да се чувства както едно време. Аз също. Просто използваме различни начини да го постигнем.

Мехран я хвана за ръка и я погледна. В красивите му тъмни очи имаше някаква мъка, която не бе виждала досега.

— Само че никога няма да стане като едно време, мамо.

Тя кимна.

— Ти си умно момче, Мехран. Винаги ще те слушам. Обещавам. Изведнъж Мехран я прегърна. Беше толкова хубаво. Цялата вечер ѝ се искаше да го прегърне и от начина, по който се притисна в нея, почувства, че и с него е било така.

Сега бяха заедно.

Тя и първородният ѝ син.

Хамид живееше в него.

Били седеше на терасата пред планинската станция. Грамадната бледа месечина се издигаше иззад близкото било и разливаше студена светлина над тъмната вода и чворестата рядка брезова горичка. Освен бликащата вода от ручея от време на време се чуваше и крясък на граблива птица, чието име Били не знаеше. Иначе нито звук. Той се наслаждаваше на тишината и студа. Не погледна термометъра, преди да излезе, но не беше много над нулата, ако имаше и толкова. Това не го притесняваше. Беше наистина изнервен. Всъщност излезе навън, за да се обади на Мю. Не че там имаше по-добро покритие, просто му се струваше приятно да може спокойно да се разхожда напред-назад, докато приказва с нея.

Разговорът продължи петнайсетина минути. Той ѝ разказа каквото можеше за разследването, а тя — какво е правила, откакто го нямаше в Стокхолм. Били ѝ липсвал, без него било празно и сиво, искаше да знае дали скоро ще се прибере. Той нямаше представа, но я увери, че и тя му липсва. Докато обсъждаха това, Били очакваше Мю отново да повдигне въпроса за заживяването заедно, но тя не каза нищо и за секунда той се замисли дали идеята не ѝ е хрумнала на момента и я е изрекла на глас само заради заминаването му, а после е съжалила и сега се мъчи да се дистанцира. Усети, че се надява да е така, и съвестта веднага го загриза. Тя сякаш го почувства, тъй като внезапно попита:

— Мислил ли си за онова, което обсъждахме на летището?

— Не, не ми остана време...

— А аз мислих.

Естествено.

— Искам да живеем в твоя апартамент.

— Така ли?

— Да, искам да живея в Съодер.

— Добре...

Очевидно доволна от отговора му, тя смени темата. Били предположи, че неговото „добре“ се изтълкува като „добре, разбрахме се, така ще направим“, но нямаше сили да ѝ разясни, че всъщност имаше предвид „ами, хубаво, ще видим“. Поговориха си още няколко минути, казаха си още веднъж, че нямат търпение да се видят, и затвориха.

А сега той седеше на терасата и гледаше луната. От доста време. Остави мисълта си да се рее свободно, но като че все се връщаше към една тема. И тя не беше, че ще заживее с приятелката си.

Чу приближаващи по чакъла стъпки и се завъртя. Йенифер вървеше към него с табла в ръка. На нея имаше две бири и две чаши чай. Беше стиснала под мишница две одеяла.

— Здравсти, видях, че си тук. Преча ли?

— Нося бира и чай, не знаех кое предпочиташ — каза тя, докато поставяше таблата на една от масите.

— Бира, мерси.

— Одеяло?

Йенифер му подаде две груби тъмнокафяви одеяла със синьо-жълтото лого на Шведското туристическо дружество. Били предположи, че са по-стари от него. Далеч по-стари. Взе едното и се наметна. Йенифер също си зави раменете и седна на стола до него. Той отпи от бирата, тя сръбна от горещия чай и въздъхна със задоволство. От устата им излизаше пара.

— Какво правиш навън? — попита Йенифер след няколко минути.

— Нищо, просто си седя и си мисля разни работи.

— За разследването?

— Не.

— Не?

— Не. Много ме бива да се изключвам, докато не работя. Смятам, че е задължително...

Йенифер кимна в знак на съгласие. „Остави работата в службата“ — тази философия не беше никаква новост, но това не я правеше по-малко вярна. Тя самата не можеше да мисли за нищо друго освен за случая, откакто се качи на самолета за Йемтланд. След вечерната оперативка се опита да поспи, но се оказа невъзможно. Стана, за да си

направи нещо топло за пиене, и видя Били на терасата. Затова отиде при него. Отпи от чая. Бързо изстиваше.

— Изглеждаш много съсредоточен.

Били кимна. Наистина беше размишлявал съсредоточено. За онова, което непрекъснато занимаваше съзнанието му. Кое то в много отношения му се струваше по-неотложно от настоящото разследване.

Дали Себастиан Бергман наистина е баща на Ваня?

На Били не му беше останало време да навлезе по-дълбоко. Искаше да подреди всички налични данни още веднъж. Всичко, което знаеше и което предполагаше. Всички „за“ и „против“. Да сравни места, дати, догадки. Искаше да го свърши още тази вечер, но се забави на телефона с Мю, а после поседя на терасата. Не беше немислимо... Себастиан и Ваня. Беше възможност, изградена върху изключително несигурни основи — писма, които не е чел, предположения, които няма как да потвърди. Но мисълта се загнезди в ума му. Единственото, в което бе сигурен, беше, че ако изобщо някой знае, то това е Себастиан. Ако Ваня беше наясно, би проличало по някакъв начин. Тя боготвореше баща си. Или човека, когото смяташе за свой баща...

— Ти си застрелял Едвард Хинде.

Били внезапно се върна в огряната от луната действителност.

Обърна се към Йенифер, но едва я виждаше. Беше вдигнала качулката на якето си, държеше чашата пред устата си и говореше иззад нея.

— Какво? А, да.

— Сигурно постоянно ти задават този въпрос, но какво беше чувството?

Това бе първата ѝ мисъл, когато се запознаха на Арланда и тя научи кой е Били. Самата Йенифер никога не беше вадила пистолета от кобура, но неведнъж си се бе представяла как размахва пищов в решителния момент.

Екшън. Светкавични решения. Гонитба и вълнение.

Но винаги, когато фантазираше за тази страна на професията, която наистина се надяваше някой ден да изпита, видението приключваше с предаването на злодеите. Осъзнаваха, че са надвити, победени, свършени. Във фантазиите си обаче никога не стреляше.

Камо ли пък да убие някого. Понякога се питаше дали ако се наложи, ще може да го направи.

Тя се обърна към Били, който мълчеше. Опита се да разчете по лицето му дали е ядосан, или просто обмисля въпроса. Като че ли първото. Изведнъж усети как е прозвучало.

„Какво беше чувството?“

Ама че тъп въпрос.

— Не исках да кажа това — заекна Йенифер, — имах предвид... как се справяш с такова нещо?

Били се замисли. Нямаше готов отговор за въпрос, който — доколкото си спомняше — никой не му беше задавал досега. Никой от екипа. Дори и Торкел. Разбира се, всички държаха на неговото благополучие, настояваха за връщането му на работа, повтаряха, че не е можел да реагира по друг начин, не е имал друг избор; но никой не го попита как се чувства. Не и наистина. Нищо повече от обичайното „Как е?“ и „Добре ли си?“. Тонът, с който задаваха тези въпроси, даваше ясен сигнал, че не очакват дълбокомислен или дори честен отговор. Макар всички да бяха обучени да се грижат за травмирани хора, хора в състояние на шок, когато някой от собствените им колеги се окажеше засегнат, сякаш всички решаваха, че най-добрият подход е изобщо да не говорят по темата. Нали затова имаше психолози. Като се замисли, и Мю не го беше питала. Разговаряха много за цялата история, но основно как би могъл да се възползва от преживяното, за да израсне, и да не позволи заради него да поставя под въпрос нито избора си на професия, нито собствената си личност.

— Той щеше да убие Ваня — промълви Били накрая и сви рамене. — Ето така се справям. Себастиан беше ранен и Хинде щеше да убие Ваня. Нямах друг избор.

— Само защото си постъпил правилно, не значи, че ти е било лесно.

Били се обърна към нея. Той току-що й каза, че не е имал избор. Повечето хора биха се задоволили с този отговор. Беше постъпил по единствения възможен начин. Нямах ли избор, не носиш отговорност. Но очевидно за Йенифер това не беше достатъчно. Той долови искрена загриженост и интерес в очите ѝ. Тя заслужаваше по-добър отговор.

— Не мисля за това — призна той честно. — Никога не мисля за това.

— Дали е полезно? Да не мислиш?

— Не знам. Но помага.

Били вдигна очи към луната. Явно на Йенифер ѝ стигаше толкова. Не попита нищо повече. Допи си чая и остави чашата на таблата. Последните му два отговора, изглежда, ѝ бяха показали, че той не иска да говори, но това не беше вярно. В действителност. Той харесваше Йенифер. Тя, изглежда, искаше нещо повече, нещо отвъд сензационното, отвъд насиетието. Сякаш искаше да знае нещо за него. Кое то не можеше да се каже за всеки. Би било глупаво да не се възползва от този шанс.

— Чувството беше хубаво — прошепна той толкова тихо, че се наложи Йенифер да се наведе към него, за да го чуе. — Като го убих. Беше хубаво. Ето защо никога не мисля за това.

Той не я поглеждаше. Не отместваше поглед от луната. Сякаш говореше по-скоро на себе си, отколкото на нея. Йенифер не продума. Дори не помръдна. Имаше чувство, че и най-малкият звук ще му напомни за присъствието ѝ и ще го накара да замълчи.

— Нищо че го заслужаваше и заплашваше Ваня и тъй нататък, не би трябвало чувството да е хубаво. Не вярвах, че съм такъв човек. Не искам да бъда такъв човек. Това ме плаши и затова никога не мисля за него.

Йенифер не знаеше какво да каже, надяваше се, а и вярваше, че той не очаква отговор. Били продължаваше да гледа право напред. Ако участваха в американски филм, тя безмълвно щеше да хване ръката му и да я стисне утешително. Но това не беше филм, затова Йенифер остана неподвижно.

Седяха в хола. Мелика се учуди, като ги завари на вратата си толкова късно вечерта, но веднага ги покани. Направи чай и им предложи да седнат на големия кожен диван, с който Саид едно време така се гордееше. Мелика дойде от кухнята с поднос с чайник и три чаши. В чиния до тях имаше няколко парчета баклава.

— Извинявайте, нямам друго вкъщи.

— И това е чудесно — успокои я Шибекa любезно.

Мелика хвърляше озадачени погледи на гостите си, докато поставяше чашите пред тях. После наля димящия чай от красивия чайник. Единственият звук в стаята идваше от срещата на течността с порцелана. Шибекa тъкмо понечваше да заговори, когато Мехран наруши мълчанието.

— Мама има да ти казва нещо.

Шибекa му кимна признателно и се помъчи да изглежда възможно най-спокойна, когато срещна погледна на Мелика. Беше се подготвила психически за труден разговор.

— Нуждая се от помощта ти.

— За какво? — попита Мелика и се настани срещу тях.

Не си беше сипала чай. Това си струваше да се отбележи.

— Говорих с един журналист от телевизията. За Саид и Хамид.

И двамата видяха как лицето на Мелика помръкна. Сякаш лекото усещане за неудобство, което бе изпитвала през цялото време, изведнъж премина в чисто угнетение. Въпреки това Шибекa продължи:

— И той го намира за много странно. Станалото.

Не можа да стигне по-далеч. Мелика скочи на крака и се изправи срещу нея. Гласът ѝ стана писклив, думите — едва разбираеми.

— Престани, Шибекa! Не ми трябва никакъв непознат да ми разправя кое било странно и кое не.

— Не това имах предвид...

— Напротив. Въобразяваш си, че си единствената на света, която страда, а сега си хукнала при някакъв мъж, който разправя, че си права. Е, мен не ме интересува!

— Не съм тичала при някакъв мъж — възрази Шибека хладно. — Писах писма, звънях по телефона и единственият, който изобщо ме изслуша, беше той.

— Мъж? Швед? Когото не познаваш?

Шибека кимна леко. Мелика пристъпяше от крак на крак и очевидно нямаше намерение да седне, докато не си отидат.

— Не усещаш ли как звучи, Шибека? — Тя говореше много бързо. — Колко пъти сте се виждали? Срещали ли сте се насаме?

Шибека сведе очи за секунда, разговорът се беше превърнал в кошмар и нямаше как да избегне пълната катастрофа. Изведнъж осъзна колко глупава е била. Трябваше да знае, че Мелика ще реагира така. Мелика повиши глас още повече:

— Срещали ли сте се насаме? Може би затова проявява такъв интерес?

Изрече последните думи злобно и присви очи срещу Шибека, която беше на път да загуби самообладание, макар да знаеше, че трябва да запази спокойствие. Да не се оставя на провокации. Необмислените грубости само биха влошили положението.

— Разбира се, че не, аз бях с нея — обади се Мехран кротко. — Мама знае как да се държи.

За миг Шибека загуби присъствие на духа. Изобщо не бе очаквала това. Почти беше забравила, че той седи до нея. За сметка на това Мехран изглеждаше напълно овладян. Продължи така, сякаш цял живот не е правил друго, освен да лъже:

— Струва си да го изслушаме — продължи той спокойно с новопридобития си глас.

Онзи, с който говореше от следобед насам. А може би отдавна го е носел в себе си, а Шибека просто го освободи. Беше твърде уверен, за да е съвсем нов. Навярно просто е чакал момента, в който ще бъде необходим.

Шибека стоеше мирно, беше едновременно впечатлена от сина си и напрегната. Трябваше да каже нещо, за да не бъде разкрита лъжата на Мехран, но не беше лесно да напипа посоката в новия

пейзаж, който той така внезапно ѝ нарисува. Мехран обаче явно нямаше каквито и да било затруднения с новата си роля.

— Той иска да се срещне и с теб. Ние с мама наистина се надяваме да мине добре.

Мелика беше млъкнала и ги гледаше. Шибека най-сетне се пристраши да отвори уста. Синът ѝ ѝ вдъхваше спокойствие.

— Мелика, знам, мислиш си, че много пъти съм постъпвала неправилно. Но съм убедена, че този път съм права.

Мелика изглеждаше скептична, но поне си седна на мястото. И тя като че се бе успокоила от Мехран и неговия делови тон.

— Не мога. Ако беше жена, бих се видяла с нея. Но не и с мъж. Имам уважение към Саид.

— И аз уважавам това — кимна Шибека. — Ще говоря с Ленарт...

— Аз ще говоря с Ленарт — поправи я Мехран бързо. — Но предполагам, че ще можем да го уредим.

Мелика кимна. Мехран ѝ се усмихна насърчително.

— Благодаря ти, Медика — промълви Шибека.

— Благодарни на сина си — отвърна тя.

Себастиан поръча храна от италианския ресторант долу на ъгъла. Настоя Ваня да хапне и сложи масата в кухнята. Чиниите бяха красиви — бели като слонова кост с тънка сребърна нишка; приборите изглеждаха тежки и скъпи и в съчетание с високите кристални чаши и вкусното ухание на яденето всичко изглеждаше толкова съблазнително, че Ваня се съгласи да остане, без да протестира много-много. Навън се беше стъмнило и Себастиан запали няколко свещи. Ядоха с охота и си приказваха тихо, интимно. Ако външен човек ги видеше сега, би ги взел за двама стари приятели, които се наслаждават на поредната вечеря в дома му. Сякаш в балона, в който беше затворена съвсем сама, сега ѝ дойде компания. Не искаше никога да си тръгва оттук. На всяка цена държеше да остане в кухнята на „Грев Магнигатан“ с човека, който показва качества, каквито дори не бе подозирала, че притежава. Откровеността, която демонстрира, като ѝ разказа за ужасната трагедия. Гостоприемността. Начинът, по който я изслуша.

Сякаш съществуваха двама Себастиановци, единият с голямото его, който стъпква всички наоколо, без да му мигне окото, и другият — честният мъж, загубил цялото си семейство, но продължаващ да се бори въпреки всичко. Тя се срамуваше леко. Отчасти задето се беше самосъжелявала толкова и се бе предала пред болката, отчасти понеже никога не му бе дала възможност да ѝ покаже тази своя страна. Той ѝ позволи да види голямата картина. Тя нямаше представа какво е да загубиш някого, да го загубиш наистина. В крайна сметка с предателството на Валдемар можеше да се справи. Поне беше жив. Тя щеше да продължи живота си и сама да реши дали той ще остане част от него, или не. И без това нямаше да бъде съвсем сама.

Ваня погледна храната на масата. Пастата с морски дарове беше страшно вкусна, но не водеше със себе си глад за още и още. Беше храна, нищо повече, никакво психологическо обвързване. Просто храна. Вкусна храна.

Дали да разкаже на Себастиан за булимията?

Той беше откровен с нея за загубата си. Сподели тайната си с нея. И въпреки това ѝ се струваше нередно. В крайна сметка не се състезаваха кой е страдал повече. Освен това нейният проблем беше временен, механизъм за бягство при екстремна ситуация. Вече се чувстваше много по-добре.

Себастиан извади бутилка червено вино. Той не пиел, така ѝ каза, но тя ако иска? Вдигнаха тост. Виното беше перфектно охладено и имаше свеж плодов привкус. Такъв трябваше да бъде животът. Тя се реши. Щеше да му разкаже. Някой път. Но не днес.

Щеше ѝ се да научи повече за Сабине, но не смееше да попита. Не искаше да си вре носа и да го нарани. Но изпитваше искрен интерес, харесваше този Себастиан, който седеше сега срещу нея, и изведнъж ѝ стана ясно защо той се радва на такъв успех сред жените.

Не че беше невиджан красавец. Беше доста надал на тегло и изглеждаше леко разръфан, очевидно изобщо не го беше грижа за външния му вид, но имаше силно присъствие. Това беше привлекателна черта. Сигурно там се крие тайната на успеха му, помисли си тя. Ваня никога не се беше замисляла. Винаги, от мига, в който забеляза тази страна от личността на Себастиан, беше потискала тези мисли и бе реагирала ядосано. Той просто се възползваше от тях, поне така смяташе. Сега обаче можеше да разбере защо толкова много жени търпяха това. Той казваше правилните неща в точния момент. Несъмнено ги караше да се чувстват интересни, вероятно дори желани. Сигурно това беше методът му, игра, която през годините е усвоил до съвършенство.

Техника.

Всъщност нищо повече от трик.

Внезапно ѝ хрумна нещо. Ами ако го прилагаше и върху нея? Виното, съпричастието, съкровенията истории.

Трик.

Възможно ли беше да е толкова безчувствен? Дали всичко това не е план да я вкара в леглото? Тя се сепна, както поднасяше вилицата към устата си и я пусна в чинията. Виното ѝ беше развързало езика и тя каза направо:

— Да не би да си толкова мил, понеже искаш да спиш с мен?

Себастиан застина със залък в уста. Струваше ли ѝ се, или страните му поруменяха?

— Така ли си мислиш?

— Не знам. Все пак си известен с това.

— Боже Господи... Ама ние работим заедно. Нали знаеш, бизнес и удоволствие не са добра комбинация.

Тя се взря в него. Имаше нещо в сиво-сините очи, което не успяваше да разчете.

— Трябваше да попитам. Досега не съм те виждала такъв.

— Какъв? — попита той, остави приборите и се наведе към нея.

— Нормален — сви рамене тя. — Симпатичен. За първи път се държиш мило.

Тя вдигна чашата към него.

— Но не защото искам да правя секс с теб.

— Добре. Защото нямам намерение да лягам с теб.

— Хубаво, изяснихме се — ухили се той широко.

И после изведнъж доби сериозен вид:

— Но искам да бъдем приятели.

— Такива сме. Наистина. И с удоволствие бих пийнала още малко вино.

Себастиан ѝ наля. Тя продължи да се храни. Не помнеше кога за последно ѝ се е услаждало така. Той стоеше неподвижно и я наблюдаваше. Дружелюбно, едва ли не любящо.

Би могъл да се закълне, че откакто седнаха на масата, и един път не се е сетила за Валдемар.

Минаваше два сутринта, бутилката вино беше почти празна. Приказваха си за какво ли не. Себастиан бе съумял да насочи разговора по-далеч от мъките им и се беше погрижил да запазят непринуденото настроение, в което бяха изпаднали.

Ваня морно облегна глава на дивана. Сякаш споходилият я ужас вече не беше толкова силен. Настоящото беше по-важно.

Вероятно се дължеше на алкохола. Но не само. Успяваше да държи Валдемар на разстояние с помощта на смеха и дружеския разговор. Не искаше да се прибира у дома. Затвори очи. Не можеше да спи тук.

По-добре да се прибере.

Трябваше да се прибере.

Но не искаше. Щеше да бъде едва ли не по-просто, ако той я съблазни. В никакъв случай нямаше нищо сексуално. Нищо в Себастиан не я привличаше. Но в такъв случай нямаше да се налага да решава. Да взима решение. Щеше да остане. Беше напълно наясно, че ако нещо се случи между двамата, това ще е пълна катастрофа. Но точно сега, в този момент, почти го желаше.

Тя пропъди мисълта дори по-бързо, отколкото ѝ хрумна. Беше абсурдно. И отблъскващо. Да спи с него, за да не се прибира вкъщи. Беше пила твърде много. Рязко стана от дивана. Беше ядосана на себе си и ѝ личеше.

— Време е да си вървя.

Себастиан изглеждаше леко изненадан, сякаш не намогваше на промените в настроението ѝ.

— Добре. Да повикам ли такси?

— Да, благодаря.

Тя се поуспокои и заобиколи масата, за да стигне до антрето и да си обуе обувките.

— Извинявай, просто стана много късно.

— Разбирам. — Той тръгна с нея и се облегна на рамката на вратата. — Ако искаш, можеш да спиш тук.

Тя усети, че го е изгледала твърде ядосано. Той се усмихна предпазливо:

— Имам още една спалня. За гости. Никой не е влизал от няколко години, но е на разположение. Ако искаш?

Не, трябваше да си тръгва. Беше решила и нямаше какво да се обсъжда. Същевременно съзнаваше какво я чака. В момента, в който остане сама, Валдемар ще се върне при нея. Сигурна беше. Докато крачеше из тесния си апартамент, той ще я споходи отново. А с него и гладът за още и още храна.

— Добре. Благодаря ти — изрече несъзнателно.

Себастиан кимна и отиде да ѝ приготви леглото. Ваня остана закована на място и се мъчеше да разбере какво стана току-що. Дали все пак той не се опитва да я съблазни? Защо тя не се съпротивлява? Защо не си отиде?

— Имам и нова четка за зъби — извика той.

Защото не искам да си отида, осъзна тя.
Искаше да остане при него.

Не го преследваха, чувството беше по-скоро като че го наблюдават. Но той беше сам в непознатото помещение. Не помнеше как се озова там. Вероятно през вратата, но такава като че ли нямаше. Поне не зад него. И да е имало в другия край, нямаше как да я види. Помещението беше толкова огромно, а и два грамадни прожектора светеха право в лицето му. Той направи две крачки по боядисания като шахматна дъска под. Стъпките му ехтяха. Миришеше... на шампоан. Повървя още, но сякаш изобщо не приближаваше отсрещната стена на помещението. Дали изобщо имаше отсрещна стена? Лампите го заслепяваха, а отвъд тях имаше само мрак. Зазвъня аларма. Някъде надалеч. В мрака. Но звукът ставаше по-силен, по-близък, макар той да не помръдваше. И после нещо го прониза отстрани, точно под ребрата. Или може би „прониза“ не е точната дума, по-скоро беше като удар. Той смаяно погледна надолу, но не видя нищо. Само карирания под. Нов удар в гърдите. Алармата вече беше съвсем близо. Мелодията му беше смътно позната, но не можеше да се сети откъде.

— Александер...

Женски глас.

Име.

Неговото име.

Александер Съодерлинг отвори очи. Лежеше до Хелена, беше заровил лице в дългите ѝ коси. Мобилният му телефон звънеше. Хелена забиваше лакът в диафрагмата му.

— Да, да, буден съм... — промърмори той, завъртя се с гръб към нея и се протегна към телефона.

Малките часове на нощта. Скрит номер. Той вдигна.

— Александер — изхриптя и после си прочисти гърлото.

— Александер Съодерлинг?

Гласът произнесе фамилията му „Содърленг“. Американец. Александер се надигна в леглото.

— Да. Тоест йес.

С провлечен южняшки диалект мъжът се представи с фамилното си име и организацията, която представляваше. Александер разбра, че това няма да бъде разговор, който е разумно да провежда на един метър от Хелена, независимо че тя изглеждаше заспала. Той се изправи и излезе от спалнята.

— С какво да ви помогна? — попита, докато вървеше по коридора, след като внимателно затвори вратата зад гърба си.

— Шведската полиция разследва смъртта на Лиз Макгордън.

Александер отново се покашля, докато вървеше бос по дългия коридор към стълбите.

— Коя е тя? — попита той, като за момент надникна към Селма, преди да затвори и нейната врата.

— Жената, която загина в автомобилна катастрофа в Северна Швеция преди няколко години.

Александер се закова на място, както вървеше към стаята на сина си. Никога не беше чувал за никаква Лиз Макгордън.

— За Патриша Уелтън ли говорим? — поиска да знае той.

Колебание от другата страна. На Александер му се счу шумолене на хартия, след това мъжът заговори отново:

— Да, може би.

— Ами така кажете.

Александер усети, че раздражението му расте. Наистина не желаше да води такъв разговор, нито да обсъжда тези въпроси в дома си, по личния си мобилен телефон.

— Открили са няколко тела, доколкото разбрах — продължи мъжът, без с нищо да покаже, че е чул забележката на Александер.

Александер затвори вратата на Даниел, без да поглежда вътре.

— Да, така излиза.

— Ако разбирам правилно — изрече бавно мъжът, чието име Александер вече беше забравил, — са свързали откритите тела с Патриша Уелтън.

Наистина ли? Александер не знаеше такова нещо. Никой не се беше свързвал с него, откакто си тръгна от офиса в три часа вчера. Реши да прекара следобед и вечерта със семейството си. Първо отиде с децата да поплуват, след това е Хелена стотвиха вечеря заедно. Пиха вино. Не можеше да си спомни кога последно са си го позволявали. След вечеря той ѝ помогна да сложи децата да си легнат, чете им не

една, а цели две приказки за лека нощ, гледа новините с жена си, допиха бутилката вино, която бяха започнали още докато готвеха, легнаха си заедно и преди да заспят, правиха любов. И за това трябваше да се замисли дълбоко кога последно се е случвало.

Когато сънят го обори, той се чувстваше почти като обикновен семеен мъж, човек, който не знае нищичко за масови убийства в планините и мъртви американки. Но това беше снощи. Сега действителността заговори в ухото му чак от другата страна на Атлантика и той заслиза по стълбите, за да провери новините.

— Не съм чул — призна и придърпа айпада, който беше оставил на масата в дневната.

— Пише го във вашите вестници.

— В момента проверявам.

Александер бързо отвори сайта на „Експресен“ и секунда по-късно видя причината за среднощното обаждане.

ЖЕНА, ЗАГИНАЛА В КАТАСТРОФА, СВЪРЗАНА С МАСОВИЯ ГРОБ

Той бързо плъзна поглед през статията. Нито дума, че е американка, изобщо нищо конкретно, освен че катастрофата по някакъв начин е свързана с намерените шест тела в планината. Не пишеше как и защо.

— Намерихте ли? — попита мъжът, без да прикрива кой знае колко нетърпението в гласа си.

— Да, чета го, но...

— Първо на първо — прекъсна го американецът, — е тревожно, че изобщо са го установили.

Александер чувстваше как растящото раздражение преминава в неподправен гняв. Да му звънят да му се карат за неща, за които изобщо няма вина. Нито сега, нито едно време.

— Това е положението — отсече той, без повече да се мъчи да звучи учтиво. — Ако не искахте да ги открият, трябваше да се постараете повече, като ги заравяхте, нали така?

— Второ... — продължи мъжът спокойно и плавно, сякаш изобщо не е чул Александер.

— Слушайте сега. — Този път Александер го прекъсна. — Часът е четири сутринта, ако имате цял списък, обадете ми се в работно време.

— Второ...

Гласът изведнъж стана по-остър и показа, че мъжът не е свикнал да го прекъсват и да му противоречат. И че в редките случаи, когато са го правили, не му се е нравело.

— Второ, бяхме останали с впечатление, че Патриша е загинала при нещастен случай.

— Е, и?

— Разбирам, че полицията разследва убийство.

По дяволите! Александер се вцепени. Добре знаеше какво означава това, ако е вярно. Но как можеше да бъде вярно?

Невъзможно.

Той прочете кратката дописка още веднъж. Наистина. В едно изречение журналистът споменаваше, че пожарът в колата вероятно не е вследствие на катастрофата. По дяволите!

— Нищо не знам по въпроса — изрече Александер и за свое огорчение усети, че гласът му не е съвсем стабилен; отново си прочисти гърлото. — Според данните, които получих, е било нещастен случай.

— Изглежда са ви подвели.

— Или пък журналистите са се объркали. Не е нечувано.

— Да се надяваме...

Настъпи мълчание. Мъжът не довърши последното изречение, но Александер схвана недоизказаното. Той потрепери, макар в къщата винаги да поддържаха приятните 21 градуса. Климатичната система беше само едно от предимствата, които ги спечелиха, когато купуваха имота пред четири години. Хелена искаше да се махнат от града, когато децата поизраснат. Да е далеч от задръстванията. Да има градина. И я получи — три декара. Изглед към езерото от специално проектираната къща на хълма. Той напусна Въоръжените сили и пое „Нунтиус“ преди няколко години, а Хелена неуморно катереше стълбицата в „Ханделсбанкен“. Водеха хубав живот — той, Хелена и

децата. Поне досега. Напоследък обаче някогашните призраци се бяха завърнали да го преследват.

— Ще следим развитието оттук — продължи американецът. — Но ще ви бъдем благодарни, ако намирате време да ни информирате, когато възникне нещо ново.

В превод: „Разбери какво, по дяволите, е станало и веднага ни докладвай“. Заповед под формата на любезна молба.

Александер обеща да се обади и разговорът приключи. Той остави телефона до таблета и се загледа през големия прозорец към мрака навън. После отиде в кухнята, до хладилника Sub-Zero PRO 48, за който по негово мнение бяха платили твърде много, и го отвори. Погледът му се плъзна между лавиците, но той осъзна, че всъщност нищо не му се яде, и го затвори. Посегна към чашите, за да си налее вода, но и от това се отказа. Върна се с празни ръце в дневната, седна на един от дизайнерските столове край масата и пак включи таблета. Прочете статията, написана от някой си Аксел Вебер, още един път. Дали да не се свърже с този Вебер? Почти веднага реши да се въздържа. Предвид миналото това само би влошило нещата. Той продължи да сърфира, погледна „Афтонбладет“, където далеч не бяха раздухали историята толкова много — може би смятаха, че принадлежи на конкуренцията. Сутрешните вестници само съобщаваха за откритите в планината трупове; нито дума за изгорелия автомобил и загиналата жена. Александер въздъхна, остава айпада и се замисли. Осъзна, че няма никакво значение как подхожда към проблема, накрая винаги се озоваваше на едно и също място, при един и същи човек. Той трябваше да знае. Да хване бика за рогата. Протегна се, взе телефона и намери един номер в паметта. От много години не поддържаха контакт, но се надяваше номерът да не е сменен. Сигнал свободно. И после мъжки глас:

— Чарлс на телефона.

Ни най-малък намек за сънливост.

— Александер се обажда. Съдерлинг — добави той за всеки случай.

— Какво искаш?

Директно на въпроса. Защо не? Нямахте за какво да си бърбят. Александер имаше лошо мнение за човека, с когото сега се видя принуден да възстанови познанството, и беше сигурен, че чувството е

взаимно. Освен това Александер се... „страхуваше“ е силна дума, но изпитваше неудобство. У онзи имаше нещо извънредно несимпатично. Непредсказуемо.

— Какво всъщност се случи в Йементланд? С Патриша Уелтън? Току-що ми звъняха янките.

— Сериозно?

— Да, да не мислиш, че ще ти се обаждам в четири сутринта, за да се бързам?

— Не, просто се чудя. „Янките“. Някой използва ли още тази дума? Звучиш като от филм от четиридесетте години.

Александър усети по гласа му, че Чарлс се хили. Все едно положението не е сериозно. Все едно не го засяга пряко. Реши да приключи разговора възможно най-бързо.

— Ти замесен ли си?

— В кое да съм замесен?

— В смъртта на Патриша Уелтън.

— Наистина ли искаш да знаеш?

Не, нашепваше тихо гласче в ухото на Александер. Не, не искаш. Докато не се налага да действаш, трай си. Не искаш да знаеш. Гласът, разбира се, беше прав, той наистина не желаше да знае, но се налагаше.

— Да, искам.

— Може би ще трябва да излъжеш... янките.

Александер затвори очи. Патриша Уелтън също беше убита.

За няколко минути всичко беше станало от зле по-зле и сега достигна пълна катастрофа.

— Защото няма да им разказваш това — продължи Чарлс и Александър усети, че вече не се усмихва. — В никакъв случай.

— Няма никакво значение какво ще кажа аз — отвърна Александер и се помъчи да скрие отчаянието в гласа си. — Ако полицията реши, че е убита, те така или иначе ще научат.

— Това е проблем.

— Така е.

— Но си е твой проблем, Александер. Ако го превърнеш в мой, ще се погрижа твоите проблеми да станат още по-големи.

Поредната заплаха. Тази сутрин следваха една подир друга. Александер нямаше време да отговори. Мъжът затвори.

Александер върна телефона на масата, изправи се и остана на място. Не знаеше къде да отиде, какво да прави. Знаеше само едно. Тази нощ няма да спи повече.

Себастиан не можеше да заспи. Невъзможно беше. Опита да се отпусне, но колкото и да се въртеше и мятеше в кревата, не се получаваше. Макар в апартамента да цареше пълна тишина и спокойствие, той имаше чувство, че гъмжи от живот.

Тя беше тук.

Спеше в стаята за гости, която Лили настоя да отделят за редките случаи, когато някой ги посещаваше.

Неговата дъщеря.

Лили, благодаря ти, че се наложи.

Мислите непрестанно се въртяха из главата му. Колкото и да се мъчеше, не успяваше да ги прогони. Бяха твърде много и твърде разнообразни, страхове и възможности. И надежда.

Наближаваше четири часът и половина, когато най-сетне се отказа и стана от леглото. Дюшемето изскърца силно и го стресна. Не искаше да я събужда. В момента, в който отвореше очи, щеше да поиска да си тръгне. Забеляза, че е нащрек, докато отиваше да си легне, неспокойна да не би той да тръгне след нея, да не се покаже като човека, който всъщност беше. И все пак тя остана. Той бе намерил пътя към сърцето ѝ по начин, за който не беше и мечтал. Ако общуваше повече с нея, предпазливостта ѝ спрямо него щеше да изчезне напълно. Тя щеше да разбере, че той не би опитал да бъде с нея в смисъла, от който се бои. Знаейки това, щеше да го цени още по-високо. Себастиан щеше да се изкачи на пиедестала. Тя никога нямаше да си обясни защо така и не е предприел нещо. Никога, никога.

Той се опита да се промъкна на пръсти, но старият под скърцаше при всяка крачка. Отказа се и zakрачи нормално. Отиде в кухнята и си наля вода. Ослуша се за шумове откъм нейната стая, но не чу нищо. Предишната вечер още му беше като в мъгла. Макар да не пи, се чувстваше кажи-речи пиян. Опиянението от възможностите. Съдбата я доведе тук. Сега зависеше от него да пожелае да се върне отново. И

пак. И пак. Докато стане толкова естествено да търси него, колкото някога е било да се обръща към Валдемар.

Себастиан се приближи до стаята, в която тя спеше в момента. Вратата беше затворена и той притисна ухо до боядисаното в бяло дърво. Не чу нищо. Върна се в кухнята и наля чаша вода и за нея. Ако беше будна, със сигурност щеше да е жадна. Доста си пийна снощи.

Той отвори внимателно вратата и пристъпи в малката стая за гости. Вътре беше тъмно, единствената светлина идваше от коридора зад гърба му.

Тя, изглежда, спеше. Виждаше само очертанятия на тялото ѝ под светлобежовия чаршаф и косата, която се спускаше по възглавницата. Лицето ѝ беше обърнато на другата страна. Той затвори внимателно вратата зад себе си и отиде към нея. Вътре беше доста задушно и миришеше на пот и алкохол. Но и на жив човек. Беше прекрасно. Стаята беше приятна, макар и доста малка. Светлосини тапети, бяло стилно бюро и писалище в стил рококо, голямо легло с тежки железни рамки. Лили беше купила всичко на пазар в Нортеле. Хубави вещи, които си отиваха. Особено когато в стаята има и живо същество.

Себастиан предпазливо придърпа стола край писалището и седна до леглото. Очите му бяха привикнали с тъмнината и не му трябваше лампа, за да я вижда. Дишането ѝ беше спокойно и равномерно. Единият ѝ крак стърчеше изпод завивката. Не беше свалила късите си бели чорапи. Той се усмихна. Изведнъж видя детето в нея. Идваше му да я завие. Почувства се като бащата, който никога не е бил.

Бащата, в който щеше да се превърне.

Искаше да седи там чак докато зората надникне иззад завесите и огрее русата ѝ коса; да я види как се събужда и се оглежда из стаята. Но осъзна, че това ще ѝ се види зловещо и откачено. Внимателно остави чашата на малката нощна масичка и се облегна назад.

Споменът за Сабине внезапно го споходи.

Рядко се беше случвало да стои при нея в тази стая. Тогава той не съзнаваше колко крехък е животът, приемаше всичко за даденост. Случи се един път. Сабине се беше разболяла здравата и двамата с Лили се скараха кой да стои при нея. Той се държеше егоистично и смяташе, че Лили преувеличава риска дъщеря им да се задуши насън от повръщането, но накрая се предаде. Разбраха се да разпределят нощта помежду си и той получи смяната в ранните сутрешни часове.

Както сега.

Той отново бдеше над дъщеря си. Този път обаче не беше раздразнен. Този път разбираше, че човек трябва да обича децата си, докато още са при него.

Не да чака някакви бъдещи моменти.

Настоящето е всичко.

Това е тайната.

Почувства внезапен импулс. Изправи се внимателно, надвеси се над нея и нежно отметна косата ѝ. Челото ѝ беше топло и меко. Той го целуна предпазливо. Едва го докосна с устни. Леко се засрами и се отдръпна. Дали да не се махне оттук? Сега трябваше да внимава повече, след като тя сама го потърси и изглежда започна да го харесва. Несъмнено. Но беше трудно. Почти невъзможно. Не съществуваше нищо по-красиво от това спящо дете. Той отиде до вратата, отвори я, обърна се и пак я погледна. Тя се размърда леко.

— Себастиан?

— Само ти оставих вода — прошепна той.

Няма как да е усетила целувката. Иначе гласът ѝ щеше да е много по-рязък.

— Колко е часът?

— Няма пет. Спи си.

— Ммм. Днес е важен ден.

— В смисъл?

— Трябва да получа отговор от САЩ. Днес или утре.

Себастиан замръзна.

— Наистина ли ще заминеш? След всичко станало.

— Точно затова ще замина. Лека нощ.

Той зърна лицето ѝ за момент, преди пак да го обърне на другата страна.

— Лека нощ.

Значи всичко това беше просто сън. Тя никога повече нямаше да спи тук.

Щеше да си отиде.

Да напусне живота му отново.

Анита Лунд подрани. Винаги идваше по-рано на работа. Още преди другите да са седнали да закусват. Дори преди да са станали от леглото. Пристигаше в пет и половина. Така можеше да работи поне два часа, без да вижда колегите си. Дума, която мразеше, между другото. Предполагаше не само служебни, но и дружески отношения, а такива не съществуваха, поне не в нейния отдел. Започна сутринта с кафе с мляко в безлюдната трапезария на третия етаж. По-рано, когато тя беше шефът, разполагаше със собствен кабинет, където да си пие кафето и да гледа през прозореца, но сега, след като се озова сред простосмъртните, гледката към Кунгсхолмен се откриваше единствено от трапезарията. Дълго време се промъкваше в кабинета на новия началник, за да се наслаждава на сутрешното си кафе, но след като един път я хванаха, вече не смееше.

След кафето, около шест часа, отиде на бюрото си, за да поработи малко. Подреди новопостъпилите жалби. Отне ѝ около половин час. След като отметне повечето задачи за деня, щеше да ѝ остане време за любимото занимание. Сърфирането. Търсенето на разни глупости из интернет. Четеше форумите и активно участваше в обсъждането на всяка тема — от имиграцията до сексуалния живот на звездите. Това беше истинската ѝ работа. Онова, което вършеше половин час сутрин и няколко минути през деня, ѝ плащаше заплатата. Нищо повече. Отначало малкото служебни задължения ѝ се струваха ограничаващи и унижителни, но след като намери Флашбек^[1] и другите ключкарски сайтове, изведнъж липсата на задачи в службата се оказа благоприятна.

Докато минаваше покрай кабинета на Йоаким, който той делеше с Виктор — онзи Виктор, дето изглеждаше твърде хубав и добре гледан, за да не е обратен — забеляза, че компютърът му е включен. Небрежна работа. Според новите директиви всички бяха длъжни да си гасят компютрите в края на работния ден. Това се правеше с оглед както на мерките за сигурност, така и за да се пести ток. Типично за

Йоаким — мислеше си, че правилата не важат за него. Но можеше да се окаже от полза. Тя бързо се озърна — още беше съвсем пусто. Йоаким никога не идваше преди осем и половина, а тази седмица Виктор беше на някакъв курс. Разполагаше поне с половин час. Щеше да ѝ стигне да види дали господин „Мисия: разследване“ е надушил нещо сериозно. Намерението ѝ още отначало беше именно такова. Не да помогне на Ленарт, а да провери дали в тази история има нещо и ако да, то каква изгода би могла да извлече за себе си.

Тя седна на стола на Йоаким и разгъна листа, който ѝ беше дал Ленарт. Хамид Хан и Саид Балхи — така се казваха. „Новошведи“. „Обогатители на културата“ — така им викаха във Флашбек. Типично за националната телевизия. СВТ винаги се попикаваха от политическа коректност, винаги бяха готови да разкрият несправедливостите, стига разкритията да бъдат правилно насочени. Разправяха, че защитават малкия човек. Дрън-дрън. Не ги интересуваше истината. Защото от нея болеше. А истината беше, че Швеция умира заради всички тези хора, с които я наводняват. Анита беше твърдо убедена в това.

Тя щракна с мишката. Замисли се за момент с чие име да влезе в системата. Имаше четирима любимци, всичките стари началници, с чиито пароли и потребителски имена се беше сдобила. Кой щеше да събуди най-малко подозрение, това беше въпросът. Тя знаеше, че три неща се отбелязват при търсене в базата данни — часът, айпи адресът и името.

Нямаше как да смени часа; може би трябваше да почака до обяд, когато в управлението щеше да има повече хора, но тъй като другите два фактора нямаше как да бъдат свързани с нея, се чувстваше в безопасност и пое риска. Бързо се спря на Гунар Бенгтсон. Той работеше на горния етаж и също имаше навик да подранява за работа. Анита не я беше грижа, че ще изглежда странно той да използва компютъра на Йоаким. Така или иначе Гунар щеше да дава обясненията, не тя.

Трябваше да сменят паролите си на всеки деветдесет дни, но Гунар добавяше само по някоя цифра след името на кучето си. *Моли1*, *Моли2* и тъй нататък. Беше стигнал до *Моли14*. Системата прие паролата и тя влезе. Все по-често обсъждаха сигурността, налагаха им все повече досадни подробности, а никой не проверяваше дали паролите са динамични и наистина се сменят на три месеца. Не че тя

имаше намерение някога да им посочи слабостите в системата. Чувстваше се пакостлива и изпълнена с живот, това беше мигът, който обичаше най-много — когато отваряше търсачката.

Имаше две дописки за Хамид Хан и Саид Балхи. Първата беше полицейски рапорт от полицията в Солна, потвърждаващ, че двамата не могат да бъдат открити от 3 август 2003 година и според служба „Миграция“ има основания да се смята, че са се укрили поради риска да им бъде отказано убежище. Рапортът беше допълнен с лична информация за двамата мъже, нищо странно. Докладът не беше пълен, така че Анита не можеше да определи доколко активно са издирвани в действителност. Следващият резултат беше по-интересен. Беше въведен около седмица след първия и съобщаваше, че задачата е прехвърлена на „Сепо“.

Това беше всичко.

Анита се опита да влезе във файла, за да провери дали има повече информация, но нищо не излезе. Тя се спря и се огледа. Като че ли още беше сама, но за всеки случай отиде до вратата и се послуша. Беше все така тихо и безлюдно. Седна и отново се съсредоточи върху екрана. В намереното нямаше логика. Според правилата трябваше да има поне име за връзка, дори и самата информация за случая да е секретна или по друга причина да е сметната за деликатна. А тук не беше споменато и едно отговарящо за разследването лице. Определено беше против правилата. Цялата идея на системата беше всичко да е ясно, подредено и — за онези, които имаха достъп до класифицирана информация — достъпно. Трябваше винаги да бъде възможно да зададеш въпрос на когото трябва. Но точно в този случай нямаше как. Анита не беше съвсем наясно с установения ред в „Сепо“, така че може и да имаше естествено обяснение. Или пък имаше едно още по-естествено обяснение.

Което Анита намираще за най-вероятно.

Криеха нещо.

Може би не беше случайност, че господин „Мисия: разследване“ проявява интерес.

Тя се върна в главното меню. За всеки случай потърси и личните номера на двамата мъже, и отделно, и заедно, за да види дали няма други бележки. Нямаше. Излизаха все същите два файла. Тя се замисли. Трябваше й нещо повече, с което да работи. Записа си името

на отговорното лице от полицията в Солна от първия доклад. Полицейски инспектор. Ева Грансетер. Тя едва ли щеше да предложи нещо и Анита не беше сигурна как да се свърже с нея, но когато и без това разполагаше с толкова малко, не можеше да си позволи небрежност.

Точно преди да излезе от системата, се сети, че всъщност има нещо, което би могла да провери. Датите на докладите. Оттам може би щеше да излезе нещо. Системата беше така конструирана, че при всяко обновяване или въвеждане на нова информация и датата, и часът се променяха автоматично. Същото може би се отнасяше и за триенето на данни. Струваше си да провери.

Анита отвори втория доклад и щракна два пъти върху датата. На екрана се появи малко бяло прозорче с няколко цифри. Тя ги прочете бързо и се усмихна. Биваше си я. Можеха да се отнасят с нея като с нищожество, но умееше да намира неща, които другите се опитват да скрият.

Вторият файл, който беше създаден на 12 август 2003 г. и съобщаваше, че случаят е поет от „Сепо“, е бил редактиран преди един ден.

Нямаше как да разбере какво е било изтрито обаче.

Нито пък кой го е направил.

Но вчера някой бе счел за необходимо да изтрие определена информация от файл, останал недокоснат от 12 август 2003 година.

Това не беше обикновено бягство от експулсиране. Беше нещо друго. Нещо повече.

Много повече.

Това щеше да отнеме часове от времето ѝ. Голяма задача сред малките, които подслаждаха дните ѝ.

Сега имаше нещо за вършене.

Единственият въпрос беше как да продължи от тук нататък.

[1] Флашбек — най-големият шведски интернет форум. — Б.пр.

Ясно и студено, хубав ден.

По този начин го поздрави вечно усмихнатата Клара, когато се засякоха в коридора. Торкел дори не беше обърнал внимание на времето навън. Цялата му сутрин беше запълнена със задачи.

Първо се обади Ивон.

— Видях, че си в планината — каза му. — Ще се прибереш ли за уикенда?

Торкел веднага разбра защо пита. Тя и Кристофер щяха да ходят във Финландия. От петък до неделя. Само двамата. Романтичен уикенд, предположи той. Планираха го още от август. Момичетата щяха да останат при него. Стига да не беше пратен в безлюден хотел в Йемтланд. Той уморено прокара ръка по лицето си, крайно време беше да се обръсне.

— Не знам. А и дори да се прибера, не знам дали няма да съм на работа.

— Добре, така и предположих. Ще измисля нещо друго.

Никакъв упрек, никакво разочарование в гласа, просто констатация. Практически проблем, който трябваше да се реши. Ивон е чудесна, помисли си Торкел с топло чувство. Винаги му улесняваше живота.

— Много съжалявам.

— Знам. Момичетата чакаха с нетърпение да прекарат няколко дни с теб.

И сега целта ѝ не беше да му докара угризения или да го накара да се чувства ужасно, Торкел го знаеше. Но въпреки това постигна и двете.

— Ще говоря с тях, ще видим дали няма да ни хрумне нещо друго.

— Добре.

Торкел хвърли бърз поглед към часовника.

— Вкъщи ли са?

— Не, отидоха на училище.

— Ще се обадя довечера.

— Добре.

Разговорът беше приключил. Нямаха какво повече да си кажат. Практическите проблеми бяха обсъдени и разрешени. И въпреки това Торкел нямаше желание да затваря.

— А иначе — започна той с небрежен тон — вкъщи всичко ли е наред?

— Да, но има разни вълнения. Едната е в прогимназията, другата в гимназията, а Елин има и приятел...

— Така ли?

— Да. Ерик се казва. Заедно са от няколко седмици. В един клас са.

Нейният клас се наричаше ХТ12, профил „Хотелиерство и туризъм“ в „Юн Бауерюмнасиет“, където Елин учеше от август насам. Избор, който не беше обсъждала с баща си. Когато научи плановете ѝ, Торкел потърси допълнителна информация в интернет. Не остана очарован. „След дипломирането можете да работите като рецепционист, събитийен мениджър или в сферата на услугите“, пишеше в описанието на програмата. Не можеше да го скрие — беше се надявал Елин да има малко по-големи амбиции от това да стане рецепционистка или сервитьорка. Въпреки това не оспори и с дума избора на дъщеря си. Какво право имаше, при положение че никога не участваше в дискусиите, водещи до решенията? Отношенията им бяха добри, така смяташе, но в последно време все по-често се случваше, ако постави под въпрос действия и решения на Елин, да получи отговор: „Ако проявяваше повече интерес, щеше да знаеш“. Заболяваше го, но с истината обикновено е така. Реши, щом се чуят довечера, да се покаже изцяло положително настроен към гаджето.

— Виждала ли си го? — попита той Ивон.

— Да, стори ми се много симпатичен. Миналия уикенд спа у нас.

— Какво?!

— Да, петък срещу събота.

Торкел отвори уста да попита в коя стая са го настанили и дали имат походно легло, но осъзна, че ще прозвучи безнадеждно старомоден. Изкажеше ли каквото и да е мнение напоследък, винаги го възприемаха като някакъв динозавър.

— Дали не трябва... да имаме някакви правила? — промърмори той.

— Имаме. Могат да пренощуват в дома на другия само през почивните дни. Не и когато са на училище на другата сутрин.

Като заговори за правила, нямаше предвид какви да са конкретно, а да покаже, че иска да участва в установяването им; знаеше обаче, че според Елин, щом живее под покрива на Ивон, ще следва само нейните правила.

— Добре — смотолеви.

— Тя навършва седемнайсет след три месеца, Торкел — каза Ивон, явно разчела всичките му мисли само по тези две срички.

— Знам. Просто се чувствам изолиран.

— Само един човек може да промени това.

— Знам.

— Момичетата споделят, стига да ги попиташ.

— Знам — потрети той, макар да не беше съвсем вярно.

Вече не. Колкото повече порастаха момичетата, толкова по-трудно му беше да остане естествена част от живота им. Да мине отвъд простичките въпроси как е в училище и какво е станало на тренировките. Боеше се да задълбочи разговорите, да попита нещо наистина значимо. Какво си мислят, какво чувстват, мечтите им, плановете им за бъдещето. А и те вече не споделяха спонтанно, както когато бяха малки; тогава ги молеше да мълчат, понеже приказваха твърде много. Парадоксално — колкото повече време минаваше, толкова по-малко знаеше за тях. Вината, естествено, си беше негова, за този род комуникация са необходими съзнателни усилия.

— Извинявай, трябва да бягам — каза Ивон за негово облекчение.

— Аз също, ще гледам, щом приключа тук...

— Обади им се довечера.

— Ще им се обадя. Чао засега.

Торкел затвори и остана на място с телефона в ръка няколко секунди, след което отиде в банята и започна да се бръсне. Позвъни се отново.

— Бьоре е, от ИПО. Да не те събудих? — прозвуча весел глас в слушалката.

— Не, не, няма страшно. — Торкел седна и придърпа бележника.
— Какво откри?

Оказа се, че нищо особено. Или по-точно нищо за Патриша Уелтън. Според американските власти никога не е съществувала жена с това име, родена на тази дата, с американско гражданство или шофьорска книжка от САЩ.

Може би е използвала името единствено в чужбина, помисли си Торкел, преди Бьоре да продължи.

С Лиз Макгордън извадили повече късмет. Не че се давели в море от информация, но все пак имало пет резултата за нея. Всичките за влизане и излизане от САЩ. За първи път през април 2001, следващата година и последно през 2003.

— Заминала е на 28 октомври — поясни Бьоре, — но в регистъра няма данни да се е прибрала след това. Изглежда вътре в Щатите не е съществувала. Нито дума никъде освен за тези пътувания.

— Явно за там е имала трето име — отбеляза Торкел, решен да бъде откровен с Бьоре.

Той познаваше колегата си добре и знаеше, че няма да разгласи информацията.

— Смятаме, че Патриша Уелтън и Лиз Макгордън са един и същи човек.

— Сериозно?

— Да. И причината да не се върне през 2003 е, че е умряла тук горе на 31 октомври.

— Мамка му. Искаш ли да се поразровя още и за двете?

Торкел предположи, че няма смисъл. Бьоре беше намерил всичко възможно за Патриша и Лиз поотделно. Надали щеше да излезе нова информация, ако не установяха и трета самоличност.

— Не, няма нужда — отвърна той. — Но искам да те питам нещо.

— Давай.

— Тя е имала фалшив американски паспорт, достатъчно добре направен, че да може да влиза и излиза от САЩ в годините след 11 септември. Кой изработва толкова качествени фалшификати?

— Какво имаш предвид?

Торкел отново се поколеба. С никого не беше споделял тези си размишления.

— Дали не е била, де да знам... наета от държавата, така да се каже.

— В какъв смисъл?

— Ами знаеш... агент?

— ЦРУ?

— Или нещо друго, не знам...

— Има ли нещо, което да сочи към това? — попита Бьоре с любопитство.

Торкел не отговори веднага. Да, смяташе, че има нещо такова. Двойната фалшива самоличност, добре планираното и ефективно пътуване, замесването в масовото убийство в планината, професионалната стрелба. Същевременно това бяха неподкрепени с нищо теории, мисли, хрумнали му през нощта. Мисли, които можеха да се окажат гибелни, ако се разчуче, че той, началникът на Националния отдел за разследване на убийства, ги е изказал.

— Виж какво, остави — каза Торкел с лековат тон на колегата си.

— Уморен съм, просто ми хрумна. Догадка. Забрави я.

— Добре.

— Благодаря за помощта.

Той приключи разговора, осъзна, че е гладен като вълк, излезе от стаята, срещна Клара, с която обсъди времето, и в момента влизаше в трапезарията. Празна, с изключение на Урсула, която седеше на една от ъгловите маси и четеше пред недовършената закуска. От чашата ѝ още се вдигаше пара и Торкел предположи, че приключва с кафе и вестник.

Докато избираше какво да хапне, той обмисляше дали не е време да напуснат Йемтланд и да продължат разследването от Стокхолм. Спокойният сутрешен ритуал на Урсула му подсказа, че всъщност нямат какво повече да правят тук. Дори не знаеше къде са Йенифер и Били. Нищо чудно още да спяха.

Той взе подноса със закуската си и седна до Урсула.

— Здравсти, добре ли спа?

— Да, ти?

— Да.

Торкел си сложи захар в млякото и се огледа, за да се увери, че наистина са сами.

— Липсваш ми — прошепна.

Урсула въздъхна. От това се боеше, откакто го видя да влиза сам при нея. Че ще иска да водят лични разговори. Че ще повдигне въпроса за връзката им. Че ще я накара да стигне до някакво решение. Затова въздъхна. Което Торкел очевидно изтълкува като породено от другия мъж в живота ѝ.

— Заради Мике ли е всичко това? — попита той.

Да, заради него беше. Каквото и да казваше. Независимо дали ще реши да признае истината, или да го излъже, вината наистина беше у Мике.

— Да — каза тя честно.

Торкел кимна разбиращо. Започна да се храни в мълчание.

— Какво... какво става с вас? — попита, без да вдига поглед от чинията, тъкмо когато Урсула започваше да се надява, че ще ѝ се размине.

Тя въздъхна отново. Всъщност беше съвсем просто. Истина или лъжа. Разделени или женени. Трудно или по-трудно.

— Като че ли все повече намираме пътя един към друг — каза тя с леко осъдителен тон.

— Разбирам — кимна Торкел. — Добре.

— Затова няма да е редно... ти и аз — продължи Урсула.

Щом ще лъже, поне да го направи както трябва.

— Затова се държах малко странно. Трябва да му дам шанс. Вероятно ни е последният.

— Абсолютно. Разбирам. — Торкел избърса уста. — Успех — добави.

Говореше искрено. Милият Торкел. Точно сега тя не можеше да се безпокои, че рано или късно ще научи, че с Мике са разделени. Поне настоящата криза отмина. Торкел щеше да стои настрана.

Телефонът на Урсула звънна.

Тя вдигна, зададе два кратки въпроса и затвори.

— Бяха хората горе при гроба — обясни на Торкел. — Открили са багажа на холандците.

Ленарт беше раздразнен. Линда Андершон — сияеща от щастие. Седяха в един от автомобилите на СВТ на път към Ринкебю през Брома. Линда шофираше. Слушаше сутрешните новини по националното радио. Шибека му се обади рано-рано и му обърка целия ден. Съпругата на Саид отказвала да се срещне с него, понеже е мъж. Склонна била обаче да говори с жена. Колкото и да упорстваше Ленарт, тя не отстъпи. Това било условието на Мелика. Иначе — край. В отчаянието си той се опита да го изкара страхотен проблем, който застрашава цялото им сътрудничество, но Шибека игнорира зле прикритата му заплаха и го принуди да клекне и да обещае да доведе някоя колежка. После му благодари.

Само от нея щеше да получи признателност, в това беше сигурен. Да, Линда щеше да се зарадва извънредно много, също и Стюре, но нямаше да се сетят да му благодарят. Сега се озова точно в положението, което през цялото време се мъчеше да избегне. Историята, неговата собствена история, му се изплъзваше и щеше да стане нечия чужда сензация. Работа в екип. Поколеба се дали да не помоли Аника Морин да дойде с него вместо Линда, тя работеше на свободна практика и той й имаше доверие, но ако Стюре научеше, че е пренебрегнал Линда, щеше да побеснее. Щеше да разбере, че Ленарт иска да обере всички лаври, така че сега му оставаше само да изпие горчивата чаша и да се помъчи да извлече нещо положително от цялата ситуация.

Обади се на Линда Андершон и набързо я въведе в случая; трийсет минути по-късно тя докара колата. Експедитивна беше, не можеше да й се отрече.

Ленарт я накара да обещае, че получената информация ще си остане между тях и той ще решава как да я използват. Тя каза точно каквото трябва. Знаела, че историята е негова, нямало да му се натрапва, той щял да ръководи.

Разбира се. Стига Стюре да ѝ нареди. От тук нататък Ленарт трябваше винаги да бъде крачка напред, знаеше го. Или пък можеше да започне да се доверява на Линда. Още не беше взел твърдо решение. Част от него беше уморена от нуждата да върши всичко самичък.

Ремонтираха „Нора Ленкен“ точно при грамадната сграда на СЕБ и се беше образувало голямо задръстване. Ленарт въздъхна и се загледа през прозореца. В съседната кола една жена се прозяваше. Той мразеше задръстванията. Не можеше да разбере как хората изтърпяват да стоят на едно място часове наред всеки ден. В такива моменти се радваше, че живее в центъра и използва единствено таксита и метрото. Изнервен, лапна поредната никотинова дъвка. Сигурно беше поне десетата, а денят едва започваше. Линда му се усмихна.

— Кога отказа цигарите?

— Преди три месеца — излъга той.

— Не си освободен от зависимостта, докато не спреш и дъвките.

Знам, затова не казах, че ги отказах преди две години, помисли си Ленарт. За да не си помислиш, че ми липсва воля.

— Ти пушила ли си? — попита я.

— Не, но правих репортаж за бизнеса с никотинови дъвки, който изведнъж се е оказал страшно печеливш. Знаеш, никотинът се превърна в лекарство и печалбите, които трупат от бивши пушачи, са умопомрачителни.

Ленарт я погледна. Наистина не желаше да води този разговор. Но се налагаше да е любезен с нея.

— Вълнуващо — бе единственото, което му дойде наум.

Не прозвуча кой знае колко искрено. Линда го остави без коментар.

— Само ние с теб смятаме така. Стюре изобщо не обърна внимание.

— Може би не си подходила от правилния ъгъл. Стюре обича големите разкрития. Златните мини.

— Като това?

— Ако излезе нещо от него. Малко се притеснявам да не се окаже задънена улица — призна си той честно. — Трябва да се разберем с тези семейства.

— Ще се постарая. Знаеш ли нещо повече за тази Мелика?

— Не. Като цяло нищо не знам. Затова ти си важна за мен.

Опита се да го каже възможно най-мило. Да ѝ направи впечатление колко ѝ е благодарен. Само да не прозвучи прекалено.

— Както казах, ще се постарая.

Светофарът светна зелено и те се придвижиха още три-четири метра напред.

Ленарт изпита нужда от нова дъвка.

— Здравей, дошли сме да се видим с Шибека. Аз съм Ленарт, а това е Линда — събщи Ленарт с приятна усмивка на петнайсетгодишното момче, което отвори още след първото иззвъняване на вратата.

Момчето кимна, но не отвърна на усмивката. Имаше сини джинси и черна риза, къса сресана коса — изглежда се беше издокарало в чест на гостите. Гледаше ги зорко и с известно подозрение.

— Аз съм Мехран Хан. Влезте.

То отвори вратата по-широко и те пристъпиха в просторното антре. Жилището беше много чисто, носеше се мирис на препарати. На стените висяха гоблени и семейни снимки; Ленарт позна Шибека на някои от тях. Апартаментът представляваше вълнуваща комбинация от типичен шведски дом, подправен с някои екзотични багри, помисли си Ленарт. Мехран им посочи безмълвно къде да си окачат връхните дрехи. Ленарт видя Шибека в хола, тя седеше на ръба на голям сив диван и беше покрила косата си с черен шал. На кресло срещу нея Ленарт мерна още една жена с шал, но лицето ѝ беше обърнато на другата страна. Вероятно Мелика. Ленарт махна на Шибека. Тя бързо извърна поглед и вместо нея Мехран срещна очите му с предизвикателно изражение. То казваше всичко. Сега той беше в дома им. Тук важаха техните правила. Ленарт се почувства глупаво. Беше дошъл, за да спечели доверието им. Не беше прилично да нахлува, все едно е на гости у приятел.

— Ще стоите тук, докато говорим — каза момчето сухо и посочи на Ленарт светлата кухня в съседство с хола.

Не ме харесва, помисли си Ленарт. Ни най-малко.

Осъзна, че срещата му с Шибека в кафенето не е била приета добре и ще трябва да изгради някакви отношения с момчето с решителния поглед.

— Надявах се с теб да си поговорим малко — рече той внимателно, но Мехран далеч не изглеждаше заинтригуван.

— Може би след това. Сега ще стоя с жените. — Обърна се към Линда. — Почакайте тук, сега идвам.

Той тръгна пръв и поведе Ленарт към кухнята. Посочи му един дървен стол до масата.

— Има чай, ако искате — кимна той към кафявия чайник на масата.

След това се върна при Линда. Ленарт се отпусна тежко на стола. Видя как Мехран поведе Линда към хола без нито една дума и затвори вратата след себе си. Разнесоха се приглушени гласове. Мелика, изглежда, изобщо не говореше шведски и Шибека трябваше да превежда. За съжаление приказваха твърде тихо, за да чуе какво казват. Ленарт понечи да приближи вратата. В крайна сметка затова беше дошъл. Не за да седи сам в кухнята и да пие чай. Но се въздържа. Мнението на Мехран за него нямаше да се подобри, ако го хванеше да подслушва. Чувстваше се не просто пренебрегнат. Чувстваше се низвергнат.

Чуваше гласа на Линда.

Звучеше весела, енергична, съпричастна.

Той го осъзна.

Беше заела неговото място.

Двете раници бяха еднакви. 65 литра, „Арктерикс“, черни с червено. Ян и Фрамке Бакер явно са били от онези двойки, които всячески се мъчат да покажат близостта си, като изглеждат еднакво. Сиво-жълтите туристически дрехи, червено-черните раници, дори обувките им бяха от една и съща марка и модел, доколкото си спомняше Урсула. Представяше си ги лятно време в еднакви анцузи и кроксове пред палатка край някое езеро. Макар че, разбира се, никога нямаше да се случи, а и едва ли се беше случвало. Кроксовете едва ли са съществували, когато двамата туристи са се замесили в събития в планината, които са им стрували живота.

Урсула внимателно заобръща багажите им. Бяха в изненадващо добро състояние предвид това колко време са лежали заровени под земята. Тук-таме прашни и кални, естествено, на места влагата и мухълът бяха прояви плата чак до съдържанието, но като цяло бяха забележително запазени.

Откриха ги на десетина метра от телата. Това само потвърждаваше теорията, че за убиеца, или убийците, не е имало никакво значение, ако някой разпознае холандците. Затова беше странно, че са си направили труда да изкопаят още една яма до гроба, но Урсула нямаше намерение да гадае защо са постъпили така. Това не ѝ беше работата.

За едната раница с двойни ремъци беше вързана палатка. Урсула я освободи внимателно и за момента я остави настрани заедно с тъмнозеленото пластмасово канче, висящо от метална кука. Тя обърна раницата върху масата, за да огледа горната част. Най-горе бяха останките от постелка и спален чувал с подобни ремъци като онези около палатката. Тя ги махна, остави ги до палатката и отвори горния джоб. Пластмасовите катарамии бяха пълни с камъчета и мръсотия, но се отвориха сравнително лесно. След като вдигна капака, тя усети, че в двата джоба има нещо, и дръпна циповете, за да ги отвори. За първи път, откакто ѝ донесоха раниците в тази стая, пригодена за целта и

вече използвана един път за оглед на другите раници, намерени у Харалд Улуфсон, времето, което бяха прекарвали под земята, ѝ създаде затруднения. Циповете не се откопчаваха. Тя взе малък нож от масата и разреза плата над тях. Извади съдържанието. Метална лъжица, вилица и нож. Джобно ножче с няколко функции и бял кръст на червен фон отстрани. Пластмасов флакон със спрей против комари и останки от хартиени носни кърпички и пластир за рани. В другия джоб имаше нещо неразпознаваемо, но с помощта на остатъците от опаковката Урсула предположи, че някога е било кесийка с шоколад, ядки, стафиди и тям подобни.

Тя преряза тънката връзка към големия вътрешен джоб на раницата и веднага разбра, че Ян и Фрамке Бакен са улеснили задачата ѝ. Всичко беше старателно прибрано в отделни найлонови пликосе, затворени плътно. В някои дори не беше проникнала влага. Урсула вадеше плик подир плик и ги нареждаше на масата. Опипа всички странични джобове и извади бутилка за вода от едната страна на раницата и шише спирт от другата. На дъното лежаха несесер и спиртник. Тя остави настрана празната раница и се зае да отваря пликосете един по един. Предимно дрехи. Както предположи още като видя вързаната за нея тежка палатка, беше започнала с раницата на Ян. Боксерки, тениски, дъждобран, дебел пуловер, термобельо. Самобръсначка, сапун, презервативи, дезодорант, нещо, което по всяка вероятност е било хапчета против главоболие, четка и паста за зъби в несесера. Урсула се изправи и огледа наредените върху масата вещи. Повечето бяха пластмасови или опаковани в найлон, затова времето едва ги беше докоснало, без да остави кой знае какви следи. Бяха обикновени полезни предмети, които човек взема за едноседмична ваканция. Седмица, която семейство Бакер несъмнено са планирали и чакали с нетърпение. А после са се озовали на лошо място в лош момент.

Урсула леко въздъхна и взе втората раница. И от нея извади постелка и спален чувал и вдигна капака. И тук джобовете бяха пълни, ако се съди по тежестта. Тъкмо посягаше отново с ножа, когато телефонът ѝ звънна. Непознат номер. Вдигна.

— Урсула на телефона.

— С Урсула Андершон ли разговарям? — попита женски глас с напевен северняшки акцент.

— Да — потвърди Урсула и сама се изненада, като си помисли, че щом ще се развежда, трябва да си върне моминското име.

Не толкова заради самото име — все тая дали ще е Линдгрен или Андершон — а защото вече не беше от семейство Андершон. Или пък беше? Наричаше се така от толкова дълго време, че може би вече се беше превърнала в Андершон, независимо дали до нея има мъжки Андершон, или не.

— Ренате Гросман от „Съдебна медицина“ в Юмео — представи се жената и прекъсна размислите на Урсула. — Отнася се за шестимата от Йемтланд. Ако съм разбрала правилно, вие отговаряте за случая.

— Да. Торкел Хьоглунд води разследването, но може да предадете информацията и на мен.

— Първо, имаме причина за смъртта.

Урсула чу как Ренате отваря точната снимка на компютъра пред себе си.

— И шестимата са застреляни с деветмилиметрово оръжие. Установихме, че четирима са простреляни в гърдите, но е невъзможно да се каже дали тези рани са били смъртоносните. Освен това всички са простреляни по два пъти в главата, отблизо, всеки куршум е бил смъртоносен.

— Като казвате, че четирима са простреляни в гърдите — попита Урсула, — това значи ли, че другите двама не са застреляни, или че не можете да го потвърдите?

— Не можем да го потвърдим.

— Добре — кимна Урсула. — Нещо друго?

— Имаме предварителен ДНК анализ на четирите жертви, две деца и двама възрастни, които ни поръчахте да проверим.

— Да?

— Двамата възрастни са родители на децата.

— Значи семейство.

— Да.

Урсула замълча. От самото начало работеха по теорията, че става дума за семейство, но когато се потвърди официално, все пак я побиха тръпки. Видели са как умират. Или родителите — децата си, или обратното. Ужасяващо дори да си го помислиш.

— Различни наранявания по телата — продължи Ренате. — Искате ли да ви ги опиша по телефона, или е достатъчно да ги пратя?

— Пратете ги, благодаря.

Но после съжали за отговора си.

— А има ли нещо по тях, което би могло да помогне за идентифицирането?

Ренате защрака по клавиатурата и няколко секунди мълча.

— Не. Зъбите на всички липсват и няма нищо друго, никакви протези и пирони от евентуални операции и посещения в болница, които бихме могли да проследим. За съжаление.

— Благодаря все пак.

— Успех.

Разговорът приключи. Урсула остави телефона, замисли се и после пак го взе, набра номера и зачака.

Торкел вдигна веднага.

— Обади се от „Съдебна медицина“ — каза Урсула без встъпления. — Предварителните резултати от ДНК анализа потвърждават, че са били семейство.

— Добре — отговори Торкел. — Значи вече сме сигурни — добави, за да не прозвучи краткият отговор като липса на интерес или дори цупене.

— Онези изчезнали семейства, които Ваня намери — продължи Урсула, — норвежкото и двете шведски...

— Да?

— Искам да издирим някой близък роднина и да направим ДНК тест за сравнение.

— Наистина ли смяташ, че е някое от тях? — попита Торкел скептично. — Все пак никое не е изчезнало точно по това време.

— Знам, но искам да ги отхвърлим с абсолютна сигурност.

Торкел кимна. Разбира се. Урсула не оставяше нищо на случайността. Така ставаш най-добрият.

— Ще пратя Били и Йенифер да търсят роднини.

— Хубаво.

— Само още нещо — подвижна Торкел, преди тя да е успяла да затвори. — Ако не намериш нещо важно в багажа на холандците, довечера се прибираме в Стокхолм.

— Най-последно.

И тя затвори.

Урсула си прибра телефона и се обърна към мръсната раница на масата пред нея. Взе ножа, разряза плата покрай ципа и пхна ръка вътре. Нещо твърдо. Четириъгълно. Увито в найлон. Два плика, оказа се, когато го извади и започна да го разопакова. Още преди да е отворила втория плик, се досети какво е открила. Фотоапарат. Малък цифров фотоапарат. Батерията бе изтекла много отдавна, естествено, но капачето на отделението за картата беше затворено и на пръв поглед невредимо. Урсула нямаше представа какво става със снимките на мемори-карта, ако е увита в найлон и заровена под земята близо десетилетие, но знаеше кого да попита. Този път не се обади по телефона. Отиде да търси Били.

Шибека Хан правеше чудесно впечатление. Силна, стегната и с почти перфектен шведски с богат речник. Линда изпитваше истинско притеснение, докато седеше на дивана до жената, за която Ленарт бе разказал толкова много. От другата ѝ страна седеше момчето, което им отвори — доколкото разбра, по-големият син на Шибека. Той мълчеше, но следеше всяка дума, всяко движение със зорките си кафяви очи. Линда и Шибека започнаха с няколко любезности. Линда благодари на всички за възможността да разговаря с тях. Шибека беше учтива и възпитана, каза колко се радва, че са дошли, но другата жена, Мелика, малко по-млада и закръглена от Шибека, очевидно се чувстваше неловко. Личеше си по скованата поза и едносричните думи, които от време на време изричаше на майчиния си език. Линда нямаше нужда да знае езика, за да разбере, че това интервю далеч няма да мине леко. Шведският на Мелика кажи-речи не съществуваше, та се налагаше Шибека да превежда, от което ставаше още по-трудно Линда да заобиколи защитната стена около Мелика и да спечели доверието ѝ. Пущунският ѝ се стори красив език и Линда се стараше да гледа разбиращо и заинтересовано към Мелика, докато Шибека превеждаше въпросите ѝ. Минута-две побъбриха за времето и как се чувстват в Швеция. Шведският преминаваше в пущунски и после пак в шведски. Мелика сякаш поомекна, нямаше как да се каже със сигурност, но поне кимна няколко пъти и вече не отвърщаше очи, когато Линда я погледнеше.

За Линда беше от изключителна важност срещата да мине добре. Не се съмняваше, че Ленарт не е очарован от присъствието ѝ. Той беше един от най-добрите журналисти в редакцията, но беше същински вълк

единак. Така че ситуацията беше особена. Почувства се толкова горда, когато той я помоли да дойде с него, и държеше да му покаже, че и тя може да допринесе с нещо, че не е враг.

— Колко деца имаш, Мелика? — попита.

— Едно момче на осем години — отговори тя чрез Шибека.

— Как се казва?

— Али.

Линда кимна.

— Значи той никога не е виждал баща си?

Шибека предаде и Линда разбра отговора още преди превода. Медика поклати глава отрицателно.

— Не, той се роди през ноември същата година.

Тъжно. С Мелика бяха горе-долу на една възраст. Тя самата щеше да навърши трийсет и една през ноември. Преди три години котката ѝ изчезна и това май беше най-голямата трагедия, която я е спохождала. Мелика бе загубила съпруга си, докато е била в напреднала бременност, и бе отгледала сина им сама. Може и да бяха на една възраст, но водеха възможно най-различен живот.

— Сигурно ти е било ужасно трудно — каза Линда искрено. — Може ли да задам няколко въпроса за съпруга ти?

— Тя пита защо — предаде Шибека, когато Мелика недвусмислено поклати глава.

— Ще се опитаме да ви помогнем да разберете какво се е случило. Затова сме тук. За да ви помогнем.

Шибека се обърна към Мелика и изрече няколко кратки думи на красивия език. Мелика ѝ отговори. Думите ѝ прозвучаха враждебно. Шибека погледна Линда леко засрамено.

— Пита как ще ѝ помогнете.

Линда кимна разбиращо, нямаше намерение да се предава толкова лесно. Трябваше да намери път към сърцето на тази жена.

— Опитваме се да научим истината.

Линда се опита да подсили казаното с лека усмивка. Не получи никаква реакция в отговор. Шибека се обърна към нея. Изглеждаше доста разочарована.

— Как ще ни помогне истината, пита тя. Ще ги върне ли? — предаде Шибека и добави от себе си — Съжалявам, тя не е положително настроена.

— Няма нищо, разбирам. Но не е ли по-добре да знаете, отколкото да живеете в неизвестност?

— Тя не мисли така.

— Не иска ли да знае какво се е случило?

— Не. Тя знае какво се е случило. Той е дошъл в Швеция. Работил е здраво. Бил честен. Добър човек. И въпреки това изчезнал.

— Точно затова искаме да знаем истината. Точно защото е бил добър човек.

Отново пуцу. Линда се облегна назад и се опита да изглежда спокойна. В никакъв случай не биваше да показва любопитство. Трябваше да се държи с достойнство. Не разбираше думите им, което правеше езика на тялото още по-важен. Изглежда словата на Шибеката оказаха някакво влияние. Във всеки случай речта на Мелика стана малко по-мелодична и не толкова рязка.

— Казва, че може да питате.

Линда погледна бележките си.

— Саид е имал разрешение за пребиваване, нали?

— Да.

— Бил е собственик на магазин?

— Заедно с двама от братовчедите на Мелика. Саид затворил онази вечер, но не се прибрал вкъщи.

— И братовчедите не знаят нищо?

Шибеката поклати глава.

— Попитах ги. Отишли си няколко часа по-рано.

— Питай Мелика — помоли я Линда. — Искам да го чуя от нея. Пак пуцунски. Отговорът дойде веднага.

— И тя казва същото.

— Някакви парични проблеми, нещо друго?

Мелика се усмихна широко, като чу въпроса. Шибеката също.

— Та ние живеем тук! Но на Саид му провървя особено — добави Шибеката от себе си. — Беше от онези, на които им вървеше най-много. Той беше много работлив човек.

Линда се усмихна и на двете, но се чувстваше изнервена. Разговорът беше приятен, но не водеше доникъде. Трябваше да изостри въпросите, за да постигне нещо.

— През следващите седмици посещавал ли я е някакъв мъж, който да разпитва за Саид? Както при теб?

— Казва, че не. Никой не е идвал.

Линда кимна.

Само дето не казва само „не“, помисли си Мехран и се взря в Мелика. Той мълчеше и слушаше разговора с все по-учестен пулс. Медика смени тона, когато въпросите станаха чувствителни. Стори му се, че ѝ майка му усети промяната.

Медика лъжеше. Беше убеден в това. Някой е идвал при нея, и в това беше сигурен. Той се намеси в разговора.

— Ами Юсеф? Името познато ли ти е, Медика? — попита я на пущунски.

Медика се обърна към него. Изглеждаше уплашена.

Линда погледна към Мехран.

— Какво каза?

Мехран не ѝ обърна никакво внимание и погледна майка си сурово.

— Мамо, не ѝ превеждай. Това е между нас!

Сега пред него стоеше друга Медика, не онази, която познаваше. Жена, която изобщо не искаше да е тук. Тя почти му изсъска:

— Не знам кой е. Никога не съм чувала името.

Пак лъжеше, нямаше съмнение.

— Саид го познаваше, знам го. Кажете истината. Не заради тази тук — Мехран кимна по посока на Линда. — А заради нас.

Медика ядно поклати глава.

— Казах ти, не знам кой е.

Млъкнаха. Линда ги наблюдаваше смутено.

— Някой може ли да ми каже какво става?

Мехран видя, че Шибеката отваря уста и я изпревари.

— Казва, че не иска да говори повече.

Линда разпери ръце:

— Но защо?

— Само това каза — отсече той и се изправи. — Така че приключихме.

Линда се вторачи в него.

— Едва започнахме.

Линда беше бясна. Мехран я разбираше. Тя усещаше, че нещо се е случило, но нямаше как да знае какво.

Истината щеше да излезе наяве. Не пред русата, с която майка му говореше. Нито пред мъжа в кухнята. Щеше да излезе пред него.
Юсеф.

Хокан Першон Ридарцолпе седеше в малкия си кабинет на седмия етаж на Националната полиция и нанасяше последните щрихи на психологическите оценки, когато на рамката на отворената врата се почука. Той вдигна ръка с дланта напред и довърши, без да бърза, изречението, което пишеше, преди да се обърне с изражение, показващо колко е зает. Оказа се без значение.

Каквито и сигнали да искаше да изпрати, доби израз на нескрито удивление в момента, в който видя кой стои на прага.

Себастиан Бергман.

Хокан Першон Ридарцолпе можеше на мига да изброи поне сто души, за които беше по-вероятно да го посетят, сред тях кралят и Мег Раян (за която тайно се надяваше да почука на вратата му, откакто я гледа в „Когато Хари срещна Сали“ през 1989).

— Привет, как е? — поздрави Себастиан нехайно, все едно редовно се отбива да побъбрят.

В действителност бяха минали сума ти години от последната им среща, поне десет, помисли си Хокан.

— Какво искаш, по дяволите?

Хокан не успя да скрие нито изненадата, нито гнева в гласа си.

— Може ли да вляза за малко? — попита Себастиан и пристъпи в стаята, без да почака отказа, който по всяка вероятност щеше да получи.

Вдигна няколко листа и папки от близкия стол и се настани.

Хокан Першон Ридарцолпе наблюдаваше мъжа, самопоканил се в кабинета му, с нещо, което можеше да се изтълкува единствено като неприязън.

Типично за него.

Себастиан Бергман искаше да влезе и да седне.

Себастиан Бергман влезе и седна.

Без изобщо да се замисли удобно ли е или не, дали пречи, дали Хокан иска посещение. Нищо не се беше променило през тези десет

години. Очевидно Вселената все така се въртеше около Себастиан.

Имаше време, когато двамата всъщност често си приказваха. Бяха горе-долу на една възраст, образованието им беше сходно и работеха в една и съща организация. Би било преувеличено да се нарекат приятели, но отношенията им бяха колегиални и макар и не на приятелство, се основаваха поне на взаимно уважение, или поне така си мислеше Хокан.

През 1999 година Себастиан бе на върха. Двете книги за Едвард Хинде му спечелиха голяма — и заслужена, трябваше да признае Хокан — известност. Себастиан се бе превърнал в истински авторитет в своята област. Човек, когото канеха в новините и сутрешните блокове, за да обяснява най-бруталните събития и да обрисова портрета на извършителите. Роля, която след оттеглянето на Себастиан от светлината на прожекторите, бе заел Лейф Г. В. Першон. Но на негово място спокойно можеше да стои и Хокан Першон Ридарщолпе и с уверен глас да хвърля светлина и върху най-заплетените случаи.

Така трябваше да бъде.

Така щеше да бъде.

Ако не беше Себастиан Бергман.

През 1998 година Себастиан се премести в Германия, Кьолн, доколкото си спомняше Хокан, и освободи сцената за нов герой.

Едва месец-два по-късно намериха три мъртви момичета в тунел край Сала. Общината искала да отвори старата шахта, затворена още през петдесетте години, и когато слезли да проверят доколко е безопасно, се натъкнали на зловещата гледка. В един от тунелите седели три момичета в тийнейджърска възраст сред възглавници, плюшени играчки и изгорели ароматни свещи. Според медицинската експертиза момичетата бяха починали от отравяне — от отрова, приета орално. На същото място откриха термос с остатъци от отровен чай, а до всяко от мъртвите момичета стояла по една чаша.

Себастиан го нямаше, беше се получил вакуум, който трябваше да бъде запълнен. Хокан Першон Ридарщолпе, и тогава, както сега, служител в Националната полиция, видя своя шанс. Би било глупаво да не поеме инициативата. Случаят предизвика нечуван интерес и беше необходимо някой да излезе и да обясни какво е накарало три млади момичета — вярно, самотни и „алтернативни“ — заедно да вземат решение да сложат край на живота си в стара затворена мина.

Хокан бе човекът, който можеше да отговори на тази необходимост.

Изведнъж той се оказа не само експерт по ритуални и колективни самоубийства, ами и — в качеството си на психолог — много навътре в темата за уязвимостта на младите жени и растящите изисквания към тях от страна на обществото. Не след дълго той се озова в телевизионното студио и по радиопрограмите, за да приказва за фиксацията върху външния вид, изопачените норми, растящите очаквания и ниското самочувствие. Той искаше да бъде там, там му беше мястото.

Докато Себастиан Бергман не реши да се прибере от Германия.

Хокан се опитваше да намери друга причина за завръщането на колегата си, но единствената, която му хрумна, бе, че Себастиан иска да му покаже къде му е мястото.

Както и направи, без много-много да се мае.

Само след няколко дни в Сала заяви, че трите момичета са убити, а часове по-късно от „Съдебна медицина“ го потвърдиха, след като при втория преглед откриха следи от външно насилие преди момичетата да поемат отровата. Националният отдел за разследване на убийства бе привикан и макар Себастиан така и да не участва активно в разследването, все пак обра лаврите — незаслужено според Хокан — когато хванаха убиеца.

Но не това беше най-лошото. И други хора бяха грешали, а после се бяха завръщали, получаваха втори шанс. Не, най-лошото беше, че в едно телевизионно предаване Себастиан отправи преки нападки към него и го унизи. Заяви, че който си е мислел, че става дума за колективно самоубийство, трябва да се върне в училище и най-добре да избере друга специалност, тъй като очевидно криминалната психология не е за него. Цитира думи и изрази, използвани от Хокан, които от устата на Себастиан и при новите обстоятелства звучаха нелепо и абсолютно нелогично.

Да, хората се завръщаха след допуснатата грешка, но не и ако кралят на света собственоръчно е смачкал репутацията им и ги е запратил за вечни времена в кръга на неудачниците. Хокан трябваше да се радва, че не го изритаха от Националната полиция. Знаеше, че след Сала е бил обсъждан въпросът за компетентността му. Но все пак остана на служба, далеч от медиите, от големите случаи и сложните

разследвания. Сега отговаряше за личния състав, за психическото състояние на служителите, за лечението на посттравматичен стрес, за оценяването и за допълнителното обучение. Остана си на същата служба. Вече тринайсет години. Все в същия кабинет, където вършеше все същите неща, далеч от светлината на прожекторите, далеч от парите. Далеч от успеха, постигнат от мъжа, който сега се настани на стола срещу него.

— Какво искаш? — попита Хокан отново, този път с повдържана интонация.

— Да те помоля за услуга — изтърси Себастиан така спокойно, все едно го молеше да му даде химикалката си назаем.

Хокан отново изгуби ума и дума. От всички възможни причини за посещението на Себастиан искането на услуга беше на последно място в списъка.

— Защо ми е да ти правя услуги? — попита и в същия момент усети, че би било по-прилично първо да попита за каква услуга става въпрос.

— Защото си в страхотна позиция — отвърна Себастиан и спокойно срещна очите на Хокан.

— Това пък какво значи? — почуди се Хокан, все така нащрек.

Знаеше, че малцина са извлекли нещо положително, след като са имали вземане-даване със Себастиан. Малцина, а може би нито един.

— Значи, че искам да ми помогнеш за нещо, а ти можеш да пожелаеш каквото и да е в замяна.

Все така открито и искрено изражение на лицето. Хокан мислеше бързо. Себастиан също не го харесваше. Никога не го беше посещавал досега.

Антипатията беше взаимна.

И все пак — ето го тук.

— Какво искаш? — попита той накрая и Себастиан се наведе съзаклятнически към него.

Анита беше прекарала целия ден на мястото си, заровила нос в наръчниците за компютърната система. Те се състояха от три обемисти папки, поставени над общия за целия отдел ксерокс. Папка номер едно беше захабена и омачкана. Съдържаше наръчник за употреба за лаици и се предполагаше, че дава отговор на най-често задаваните въпроси. След кратко безплодно търсене в нея Анита се съсредоточи върху папки номер две и три. Искаше да види как работи бекъп системата и възстановяването на файлове след краш. След няколкочасово издирване тя установи, че в главния им сървър има две бекъп системи. При едната, ако бе разбрала правилно, огледален сървър копираше цялата информация от главния на всеки три минути. Това беше основният бекъп на системата и първата им защитна линия. Беше напълно автоматизиран и насочен към минимализиране загубата на данни. Къде точно се намираше огледалният сървър, не се разбираше от текста, но тя прочете, че фирма „Ай-тек“, изградила системата едно време и според наръчника все още занимаваща се с ъпдейтите, отговаряла и за него.

Втората бекъп система беше от старомодните и се състоеше от стример, който копираше информацията ежедневно. Поддържаше се ръчно, тъй като лентите трябваше да се сменят и складират. От наръчника не ставаше ясно кой точно се занимава с това, но Анита подозираше, че това влиза в задълженията на вътрешния компютърен отдел на полицията. Отчасти защото ръководството пестеше пари, като оставяше по-простите задачи да се решават вътрешно, отчасти понеже компютърният отдел не беше намалял като персонал, след като Националната полиция купи системата на „Ай-тек“, което би станало, ако това им задължение бе отпаднало. Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че с лентите все още се занимават техни хора и ако изобщо някоя брънка във веригата на сигурността е слаба, то несъмнено това е именно вътрешният отдел. „Ай-тек“ от друга страна... там нямаше никакъв шанс. Те бяха професионалисти.

Софтуерът беше израелски, макар фирмата официално да се водеше шведска. Той беше специално създаден за израелското разузнаване Мосад и за националната им отбрана и едва по-късно се превърна в комерсиален продукт. Анита не се съмняваше, че „Ай-тек“ все още е в ръцете на израелците. Евреите ги биваше в бизнеса, всеки го знаеше, и никога не биха оставили някакви си шведски компютърджии да вадят големите пари.

Докато траеха преговорите, тя беше проучила фирмата щателно и дори прати анонимно писмо на Националната полиция, в което посочваше колко е неподходящо да изберат точно „Ай-тек“ поради връзките им с ционистката държава. Естествено, не беше оказало никакво влияние върху онези, които решаваха; анонимните ѝ писма никога не водеха до нищо. „Ай-тек“ спечели поръчката. Същевременно тя трябваше да признае, че системата им наистина е отлична. Беше стабилна, търсачките и филтрите бяха изключително ефективни. Не че беше кой знае колко странно — те живееха, обградени от врагове от всички страни, тъй че нямаха друг избор, освен да търсят най-високо качество; не като в Швеция, където не мислеха за друго освен за политическа коректност и толерантност. При евреите не беше така, както ги бяха натиснали отвсякъде разни арабески и терористи.

Тя продължи да прелиства папките, за да се увери, че не е пропуснала нещо. Дори прекара известно време в четене на списъка с грешките, за да види дали няма да излезе нещо. Тъкмо там намери последната следа, от която се нуждаеше.

Error 237, така се наричаше.

Обяснението беше дълго и на английски под заглавие *Soft-write error with backup-exec*. Тя се зачете и най-долу в безкрайното и неразбираемо обяснение, пълно с технически термини и съкращения, най-сетне зърна: „Моля, свържете се със съпорта на Националната полиция“. Който търси, намира, помисли си тя. Отне време, но поне стигна до някакво възможно решение. Лентата с бекъпа вероятно се намираще някъде из управлението. Изтриването на информация от файла за двамата афганистанци бе извършено преди четири дни. Значи имаше надежда непромененият файл, оригиналът, все още да съществува.

Въпросът беше колко време съхраняват лентите. Знаеше, че ги използват по няколко пъти, невъзможно беше да ги пазят всичките, би

изисквало огромни складове, за които знаеше, че тук нямат капацитет. Но би трябвало да ги оставят поне един месец, предположи тя, така че вероятността оригиналният файл да се спотайва някъде сред нулите и единиците беше голяма.

Но доколко реалистично беше тя да се докопа до него?

Нямаше каквито и да било пълномощия, нито достатъчно умения за работа с тези машини, така че се нуждаеше от помощ. И се досещаше къде може да я намери.

Той доби изненадан вид, когато тя почука на вратата на кабинета му. Морган Хансон носеше бяла риза, опъната на корема, очила с рогови рамки и имаше средно дълга къдрава кестенява коса и брада. Голяма брада. Именно брадата бе първото, за което се сещаше човек. Цялата му горна половина напомняше за някакъв диворастящ храсталак. Другата му характерна черта бяха кафявите сандали, които вечно носеше. Приличаше на карикатура на компютърен спец. Кабинетът му беше разхвърлян, навсякъде се търкаляха листове, рафтовете бяха препълнени със счупени монитори и компютрите се трупаха на купчини. Малкото останало пространство беше задръстено от сиви кабели, тонери за принтер, харддисккове и други неподредени дреболии. Всичко дефектно в полицейското управление сякаш се беше изсипало в тясната му стаичка. Морган бързо пусна на бюрото кабелите, които държеше, и се ръкува с нея. Ръката му беше топла и влажна. От пот, нямаше от какво друго.

— Здравей, помощ ли ти трябва? — попита той.

Анита се огледа, чувстваше се неудобно сред цялата тази бъркотия. Нямаше представа как да започне.

— Не, само се разхождам.

— Тук долу?

— Да, разбираш ли, трябва да си проясня мислите. Да се махна от шефа.

Морган се засмя съучастнически. Тя му се усмихна и усети, че той изглежда едва ли не смутен от посещението ѝ, докато махаше кашоните от близкия стол и я канеше да седне.

— Заповядай.

Анита поклати глава.

— Не, благодаря, чудех се дали не искаш да излезеш да обядваме заедно?

Идеята да го изкара оттук за малко ѝ хрумна внезапно. От доста време подозираше, че Морган си пада по нея. Във всеки случай все той

й се обаждаше, когато тя имаше някакви оплаквания към компютърния отдел. Винаги кимваше, когато се засичаха по коридорите. И сега й се стори, че е предположила правилно.

Морган поруменя и очите му зашариха притеснено, без да се спират върху нейните. В него имаше нещо симпатично. Твърде закръглен и космат, но сладък — като някакъв рошав домашен любимец.

— Ако имаш време — добави тя усмихнато.

Той я погледна, очевидно изненадан от въпроса.

— Разбира се, че имам.

Огледа се и взе твърде късото си бежово яке от стола. Анита се запита дали му е единственото. Определено не го беше виждала с друго — все същото светло, твърде спортно, вдъхновено от „Ралф Лорън“ яке с кафява кожена яка. Изобщо не му отиваше. Можеше би щеше да върви на някой голф играч или финансов инспектор, който иска да изглежда младежки, но в никакъв случай на мъж, който прилича на трол.

— В управлението или да идем в града?

— В града, става ли? — рече тя бързо.

По-добре да се махнат оттук; в трапезарията за персонала щяха да ги видят заедно. А тя не го искаше.

Излязоха на „Кунгхолмсгатан“. Дъждът беше спрял, слънцето се мъчеше да пробие облаците. Морган спря с леко объркан вид.

— Къде ще ходим? — попита.

Анита бързо обмисли какви ресторанти знае в района. Не желаше да е най-близкият до управлението.

— Има един италиански на „Санкт Йорансгатан“, който е доста хубав. Става ли?

— Добре звучи. Обикновено ям в трапезарията.

Или в „Макдоналдс“, ако се съди по вида му, помисли си тя.

— Значи малко разнообразие ще ти се отрази добре, нали? — усмихна се тя, потупа го по рамото и го поведе към Крунубершпаркен.

Той кимна в отговор и двамата поеха по стръмния хълм, водещ към парка. Беше хубав есенен ден, макар тревата още да беше мокра. Разминаха се с няколко жени с детски колички. Колкото повече се отдалечаваха от полицейското управление, толкова по-лека ставаше стъпката и на двамата. Сякаш се чувстваха освободени от стените на

гигантската постройка зад тях. Разговорът вървеше по-добре, отколкото очакваше Анита. Тя се стараеше да го насочва към неговата личност. Не беше кой знае колко трудно. Тя задаваше въпроси, той отговаряше. За нейна изненада се оказа голям симпатяга.

Стигнаха до „Фридхемсплан“ и Анита предложи да се поразходят още малко, може би да слязат до „Меларпавильонген“ на „Нор Меларщранд“. Още беше отворено, а тя не беше ходила от години. Той пък — никога, но каза, че с удоволствие ще пробва. Дори да беше предложила „Макдоналдс“ във Вестберя, Морган пак щеше да приеме с готовност.

Завиха към езерото. Анита се запита кога ще е точният момент да заговори за истинската причина да го покани на обяд. Дали да изчака да седнат в ресторанта, да им донесат кафето, или докато се връщат към управлението? Боеше се, че колкото повече чака, толкова по-трудно ще повдигне въпроса по естествен начин. Същевременно той трябваше да остане с впечатление, че Анита го пита само защото си прекарват толкова приятно и тя му има доверие. Трудна работа. Може би все пак трябваше да изчака до кафето.

Тя се беше умълчала и сигурно е изглеждала притеснена, защото Морган се спря и я изгледа изпитателно.

— Случило ли се е нещо? — попита той. — Изглеждаш малко тъжна.

Анита вдигна очи и реши, че той сам ѝ е предоставил възможност да заговори. Щом сбърка вътрешната ѝ борба с тъга, ѝ оставаше единствено да продължи по този път.

— Трябва да ти призная нещо.

Гласът ѝ беше сериозен и пряк. Съвсем различен от досегашния. Остана много доволна от себе си.

— Какво?

— Сгазих лука. Здравата. По-добре да ти призная веднага. Става дума за компютърната система. В службата.

Той пребледня и доби тревожно изражение. Сякаш отново беше заваляло, при това само над него.

— Какво е станало?

Анита отвърна поглед и се загледа към езерото Меларен. Реакцията му беше пресилена. Щом изпадна в ужас още преди да му е

казала всичко, как ли щеше да реагира, когато стигнат до същината? Но вече беше твърде късно да се отказва. Трябваше да продължи.

— Нека първо хапнем. Не те поканих на обяд, за да ми разрешаваш проблемите.

Опитваше се да звучи храбро, като същевременно се надяваше да му покаже, че се нуждае от някого. От него.

— По-добре да не ти разказвам на празен стомах, че ще ме вземеш за кръгла идиотка — продължи тя и сведе очи.

— Не те смятам за идиотка.

— Още не си чул истината.

— Каж ми я тогава.

Тя си пое дълбоко дъх, после се извърна засрамено на другата страна. Сега трябваше да изглежда слаба и безпомощна.

— Помагах на една приятелка да намери нещо в системата, но натиснах нещо грешно. Просто изчезна и сега не мога да го намеря.

Морган се засмя с облекчение. Не виждаше какъв е проблемът. Разбираемо. Още не беше стигнала до него.

— Е, няма нищо, трябва само да го въведеш отново. Ще ти помогна след обяд.

Тя кимна безмълвно. Опитва се да напипа повратния момент, когато да зададе истинския въпрос. Отстъпи няколко крачки от него. Надяваше се малко театрални терзания да свършат работа.

— Не е само това...

Усети, че той идва към нея. Застана точно зад гърба ѝ.

— А какво?

Анита не се обърна към него. Бавно сведе глава. Загледа се в един фас на земята. Как може някой още да пуши. Странна работа, мислеше си. Дори Хитлер не е пушел. Мразел е пушачите. Тя го разбираше.

— Беше засекретен файл.

Не вдигаше очи от фасата. Стъпканият смачкан жълт филтър. Мръсната цигарена хартия, която вече се разпадала от влагата и слънцето. Стоенето с гръб към Морган се оказва ефективно — още не беше избягал. Тя реши да се обърне и да го погледне в очите едва в последния възможен момент. Сякаш колкото по-дълго стоеше извърната, толкова повече приближаваше той, физически и емоционално; сякаш гърбът ѝ го задържаше на това място.

— Успокой се. Сигурно няма нищо страшно — каза той. — Ако нямаш пълномощия, не можеш да изтриеш нищо за постоянно. Все някъде ще се намери.

Гласът му беше благ, той искаше да ѝ помогне, усещаше го. Леко докосна рамото ѝ. Може би беше дошъл моментът да се обърне към него. Реши да почака още мъничко. Имаше само един шанс и не биваше да го пропилява. Трябваше да го изкара въпрос на живот и смърт. Морган трябваше да придобие чувство, че тя оставя живота си в неговите ръце. И тогава не би могъл да откаже. Тя тихо прошепна, все така загледана във фаса:

— Ще си изгубя работата.

— Няма.

Усети как стисна рамото ѝ малко по-силно. Ръка, която казваше: „Аз ще те спася“. Тя се реши и най-сетне се обърна, погледна го отчаяно. Страшно я беше яд, че не умее да плаче по желание. Би помогнало.

— Не знам... влязох с името на шефа. Нямах право дори да отворям този файл. Ще ме изритат.

Той пребледня и замълча. Сякаш едва сега осъзна цялата сериозност на ситуацията. Единственият звук идваше от града и шумоленето на листата над главите им. Някъде в далечината писна автомобилен клаксон. Морган пусна рамото ѝ и отстъпи една крачка. Анита усети, че ѝ се изплъзва. Взря се в него възможно най-умолително. Трябваше да превърне цялата работа в морална дилема, в която тя да изглежда като добър човек. А не такъв, който си вре носа където не му е работа, понеже са го подкупили от „Мисия: разследване“.

— Просто исках да помогна на една колежка от полицията в Солна. Ева Грансетер, познаваш ли я?

За щастие Морган поклати глава и Анита продължи, благодарна, че е запомнила името на отговорния полицаи.

— Просто трябваше да ѝ помогна да намери с кого от „Сепо“ да се свърже, но натиснах нещо грешно. Всичко изчезна.

Тя го погледна. Изглеждаше умислен. Усещаше как се люшка между импулса да се отдръпне от нея или да остане да я изслуша.

Може би все пак бе избързала. Първо трябваше да обядват спокойно, да изградят някакви отношения, да пообщуват още пет-шест

пъти. Но е лесно да се каже, когато вече е късно. Тя отново сведе очи, този път обаче не обръщаше внимание на фасата. Сега вече беше сериозно. Оставаше ѝ само един шанс.

Той трябваше да избере нея.

— Извинявай, не съм искала да те замесвам, няма повече да говорим за това. Разбирам напълно. Извинявай.

Тя се отдалечи няколко крачки от него. Трябваше да му остави път за отстъпление. Да му даде възможност да откаже. Тъкмо понечваше да си тръгне, когато той най-сетне проговори. Беше банална дума. Далеч не толкова драматична, колкото тя тайничко се надяваше, но и това стигаше.

— Почакай.

Избрал беше нея.

С петнайсет минути закъснение Ваня отвори вратата на „Ропонги“ и влезе вътре. Всъщност никак не ѝ се ядеше точно суши; още я мъчеше махмурлук и тялото ѝ се нуждаеше от сериозна храна, но Петер беше предложил това място и тя нямаше сили да откаже.

Снощи пи твърде много вино. В дома на Себастиан Бергман. Никога не би очаквала да се случи подобно нещо. Но и никога не си беше представяла, че може да арестуват баща ѝ по подозрение във финансови престъпления. Изобщо вчерашният ден беше изключително странен. Светът се обърна с главата надолу. Баща ѝ я предаде, а Себастиан показва съвсем нови страни на характера си. Виното, съчетано със съчувствието, бе помогнало да прогони мислите за Валдемар за кратко, но след бързата закуска у Себастиан тази сутрин те се върнаха с пълна сила.

Трябваше да научи нещо повече.

Да научи всичко.

Обмисли кого познава достатъчно добре, че да може да го помоли за помощ. За предпочитане от „Икономически престъпления“. Дали имаше познати там? Да. Петер Горнак. Бивш съученик, бивше гадже, но тиха раздяла без скандали, доколкото си спомняше Ваня. Знаеше, че той работи там вече няколко години. Дали още беше там? Тя се обади в централата и се свърза с него.

Той не беше глупав, много добре знаеше защо му звъни. Не се бяха виждали от няколко години, а сега Ваня му се обади да го покани на обяд точно когато неговият отдел разследваше баща ѝ; но все пак прие. Предложи ресторант и я изчака търпеливо въпреки закъснението от четвърт час. Надигна се от високия стол на бара под големия прозорец, гледащ към „Хантверкаргатан“. Ваня одобри мястото му. Масите в по-голямото помещение бяха твърде близо една до друга, а тя не искаше никой да слуша разговора им.

— Здравей, отдавна не сме се виждали — поздрави Петер и за секунда се поколеба дали да я прегърне, или не.

Тя го улесни, като го прегърна.

— Наистина — съгласи се, докато си закачаше якето и се покатерваше на бар стола до него.

— Как си?

— Била съм и по-добре.

— Ясно ми е...

Замлъкнаха. Ваня се загледа в менюто. Обедно меню: тори кацу с майонеза и чили. Не беше сигурна дали остатъците от алкохол в организма или повръщането преди това бяха отговорни за внезапния ѝ глад, но майонезата с чили изведнъж я привлече неудържимо. Поръча това заедно с минерална вода, когато сервитьорката дойде. Петер се спря на голямо суши.

— Благодаря, че прие да се видим — започна Ваня, след като поръчаха.

— Ама разбира се. Само че не можем да говорим за разследванията срещу баща ти — погледна я Петер сериозно.

— Да, чух, че е имало и предишно, което не е довело доникъде — рече Ваня, все едно изобщо не го е чула. — Защо са го подновили? Какво се е променило?

Петер въздъхна. Още докато се съгласяваше да се срещнат, дълбоко в себе си усети, че работата му ще бъде застрашена. Можеше да вине единствено себе си. А и все пак му беше позволено да каже нещичко и без да наруши правилата. Само трябваше да си мери приказките.

— Старото разследване беше допълнено — каза той и отпи от леката бира, която си беше поръчал, докато я чакаше.

— По какъв начин?

Да, какво всъщност беше очаквал? Може би тя поне да замаскира малко въпросите си. Да започнат с някакви новини — какво правят в последно време, как е работата, да си припомнят стари истории... но не. Не че беше наистина изненадан. Онази Ваня, с която ходеше, никога не се предаваше, преди да е изстискала всичко. Освен това беше нетърпелива.

— Спокойно можеш да ми кажеш по какъв начин е било допълнено — не се отказваше тя. — Стигне ли се до дело, и без това ще прочета дознанието.

Петер въздъхна отново. Наблюдаваше Ваня, докато сервитьорката поставяше пред нея чашата и шишето с вода. Разбира се, имаше право. Щеше да се стигне до дело, в това почти не се съмняваше. Реши да върви крачка по крачка. Да мисли, преди да говори. Така щеше да се получи.

— Една жена дойде и ни остави цяла торба с материали за баща ти — започна той бавно. — Старото полицейско разследване, допълнено с нови данни за участие в аферата с „Дактея“ и не само — продължи, преди тя да го е попитала какво е съдържала торбата.

— Как може да се е докопала до старото полицейско разследване? — почуди се Ваня, докато си наливаше вода.

— Не знаем — сви рамене Петер, сякаш за да подчертае казаното. — Жената спомена, че Троле Хермансон изиграл някаква роля.

Ваня се сепна и изля част от водата на масата.

— Познаваш ли го? — попита Петер, като видя реакцията.

— Да, един стар полицай.

— Оказа се, че е умрял — кимна Петер.

— Знам, аз го намерих. В един багажник.

Ваня се надигна и взе салфетки от поставка на бара. Не разбираше. Троле Хермансон, стар полицай, когото никога не беше срещала и преди дори не беше чувала името му, изникна в близост до нея на два пъти в рамките на няколко месеца. Какво общо имаше той с Валдемар?

— Този Хермансон участвал ли е в разследването на баща ми? — попита, докато бършеше масата.

— Първият път ли?

— Да.

— Не, доколкото знам, макар че тя така твърдеше. Жената, която донесе материалите. Троле Хермансон намерил всичко, което съдържаше торбата.

Ваня почти не чуваше какво говори Петер. В интерес на истината, тя нямаше кой знае какви очаквания за този обяд. Не вярваше Петер да може или да иска да ѝ помогне особено.

А взе, че се появи Троле Хермансон и то в компанията на някаква непозната жена, която явно бе твърдо решена да накисне баща ѝ.

Длъжна беше да се разрови по-надълбоко в тази работа. Хермансон беше мъртъв, така че трябваше да се насочи към жената.

— Знаете ли коя е? — попита Ваня. — Жената — поясни.

— Не, но и не сме я търсили. Разследването за смъртта на Хермансон е приключено.

— Как ѝ е името? — Ваня се приведе, за да не пропусне и една сричка.

Този път въздишката на Петер беше особено дълбока. Тук дори нямаше нужда да се замисля. Беше абсолютно немислимо да събщи името на Ваня. Да снесеш самоличността на жалбоподателя пред роднина на заподозрения — това беше в нарушение на всички съществуващи правила. Дори и въпросната роднина да е полицайка и — трябваше да признае — все още изключително привлекателна.

— Стига, Ваня — промърмори той. — Знаеш, че не мога да ти го кажа.

Ваня кимна. Знаеше го, естествено. Но знаеше също, че няма да си тръгне от този ресторант без името. Бързо прехвърли през главата си различните алтернативи. Отхвърли най-очевидната, дори не знаеше дали той е необвързан, и реши да се обърне не към мъжа, а към полицаия Петер Горнак, да превърне това в съвместно разследване.

— Зная, че баща ми не е невинен — започна тя и погледна Петер право в очите. — Ще се погрижа да си намери добър адвокат, но това е единствената помощ, която смятам да му окажа.

Тя се наведе напред, озърна се, за да се увери, че никой не подслушва, и понижи глас. Наложил се Петер също да се наведе, за да я чува.

— Открих трупа на Троле в един автомобил; убит е по поръчка на Едвард Хинде, който избяга от „Льовхага“, отвлече ме и заплаши да ме убие.

Горнак само кимна; разбира се, той знаеше историята, но не и всички подробности и не можеше да отрече, че е любопитен. Бягството и смъртта на Едвард Хинде все още се обсъждаха от всички колеги, независимо от поста и отдела.

— Ако Троле е участвал в уличаването на баща ми — продължи Ваня, — може би нещата са навързани. Твърде голяма случайност е пенсиониран полицай да изникне два пъти в разследвания, между които аз съм свързващият фактор, не мислиш ли?

— Ами...

— Само ще я проверя, обещавам.

Гледаше Петер с толкова големи и честни очи, колкото можеше да докара. За момент се замисли за Котарака в чизми от филмите за Шрек и разбра, че прекалява, затова се обърна, уж да провери дали някой не проявява интерес към разговора им.

— Няма да я приближавам, няма да я заговарям, а ако се натъкна на нещо, ще го предам на теб и ти ще решиш дали да го проверяваш.

Петер се облегна назад. Размишляваше над думите ѝ, тя го виждаше. Не как да формулира отказа си, не — колебаеше се. Обмисляше слабите точки в плана. Мъчеше се да определи кое би му създадо проблеми. Нямаше да намери такова. В кърпа ѝ беше вързан. Сигурна беше.

— Ако убийствата през лятото и Хинде имат някаква връзка с баща ми, не би ли искал да знаеш? — попита тя, за да прогони остатъците от колебание у него.

— Елинор — промълви Петер тихо. — Казва се Елинор Бергквист.

— Благодаря.

Тя за миг докосна ръката му. Сервитьорката донесе храната и докато Ваня гладно поглъщаше пърженото си пиле с майонеза и чили и разпитваше какво прави напоследък той, Петер Горнак бе споходен от неприятното чувство, че ще прекара остатъка от обяда в притеснения, че е казал твърде много.

Грамадният ротвайлер искаше да продължат разходката. Да се движат. Седеше до мъжа на пейката и го гледаше умолително с кафявите си очи. Чарлс усещаше настоятелния поглед на кучето, ясно съзнаващ, че разходката въобще не се е развила според очакванията му. Беше се надявал да се успокои след събитията от последните часове, докато с кучето минат няколко километра в близката гора, но не се беше получило. Въздухът беше бистър и студен, дори широколистните дървета, които най-дълго се съпротивляваха срещу идването на есента, се бяха предали и бяха пожълтели и двамата с кучето бяха единствените на алеята. Идеални условия да подреди мислите, които телефонният разговор в ранното утро пробуди, но сякаш при всяка крачка те пак се разбъркваха. Не можеше да се залови за нищо. Всичко се вихреше из главата му.

Беше необичайно. Даже леко плашещо. Винаги беше умеел да обработва наличната информация и да взима бързи решения. В неговата професия човек не можеше да разчита на възможността да седне и спокойно да претегли всички алтернативи — нерядко ставаше точно така, но далеч не винаги. Цялото му обучение беше насочено към развиването на бърза мисъл при взривоопасни ситуации. Но в тези случаи нивата на адреналин неизменно бяха високи. Тялото и мозъкът работеха на бързи обороти. Разговорът с Александер Съодерлинг по-скоро създаде чувство на безпомощност. Изтощение при мисълта, че събитията, които мислеше за останали далеч назад в миналото, може и да го застигнат.

Само след километър-два той седна на една от пейките на алеята покрай малкото езеро.

Какво знаеха те, какво можеха да научат, какво никога не биха могли да установят?

Това, че бяха успели да свържат изгорялата кола с трупове в планината, беше зловещо, но нищо повече. И преди това. Двамата мъже. Или четиримата, по-точно. Проста задача — наблюдавай. Учи се

от най-добрите. Сурови и неумолими. Но онова време изискваше суровост.

Той сам беше пробвал.

Когато мислиш, че няма да издържат повече, продължаваш още двамайсет секунди, а после още десет. Така казваха неумолимите.

Отново и отново.

И междувременно въпросите.

Къде? Кога? Кой друг?

Отново и отново.

Къде? Кога? Кой друг?

Грешката тогава. Грешката след това. Когато си мислеше, че може да получи помощ, когато се надяваше, че онзи, който винаги бе до него, ще се покаже верен и благонадежден още веднъж.

Предателството.

Тежкото решение.

Патриша Уелтън. Спомни си как я чакаше. Закъсня няколко часа. Колко съсипана изглеждаше, когато най-после се появи. Разкреця му се за непълната информация и как, по дяволите, се очаквало да си върши работата, като данните за целта са неверни. Той не разбра за какво говори. Тя обясни. Дотук той се държеше, но после стана лошо. Удари я. Бързо и силно. Тя беше напълно неподготвена, а и той беше добре трениран за този род атаки, затова тя падна. В безсъзнание. После в колата, към дефилето, сложи я на шофьорското място и избути колата от пътя. Слезе след нея, изпразни резервоара и драсна клечката.

Нещастен случай. До днес.

Затова ли му беше толкова трудно да се съсредоточи? Дали защото безпокойството се смеси със спомените и потиснатата мъка? Понеже инцидентът се превърна в убийство. Той уби Патриша Уелтън, а онези, за които тя работеше, не бяха известни като хора, които прощават и забравят. Засега нищо не беше сигурно. Засега имаше само предположения по вестниците, но вниманието беше насочено към него, знаеше го. Едно официално потвърждение на предположенията и щяха да го погнат, не се съмняваше. Може би щеше да е по-добре да си изгради планове преди това. Познаваше хора, които да го защитят. Той имаше достъп до най-ценното, с което може да разполага човек, ако иска да мотивира могъщи мъже и жени да му се притекат на помощ.

Информация.

Стана от пейката. Кучето скочи на крака в момента, в който видя как Чарлс се размърдва. Но разходката беше приключила. Той усещаше, че заплахата, която отправи към Александер Съодерлинг, е имала ефект, но беше време да се увери. Беше време да действа, да се погрижи за себе си. Бе жертвал твърде много през онези месеци преди близо десет години. Ако тогавашните му действия щяха да имат последствия в настоящето, поне щеше да се погрижи да не е единственият пострадал.

Самолетът кацна в 20,35 часа с десет минути закъснение. След още четвърт час Торкел, Урсула, Били и Йенифер стигнаха лентата за багаж и зачакаха. Всички мълчаха; и в самолета от Йостершунд не бяха особено разговорливи. Макар никой да не го казваше на глас, у всички имаше известно разочарование, че всъщност не са постигнали кой знае колко през дните в планинската станция. Идентифицираха двамата холандци и свързаха смъртта на Патриша Уелтън/Лиз Макгордън с жертвите в планината, но това беше всичко. Все още нямаха ни най-малка представа кое е семейството от гроба, нито пък знаеха истинската самоличност на Патриша Уелтън/Лиз Макгордън.

Оставаше им единствено да се надяват на фотоапарата, който Урсула откри в багажа на холандците, но до този момент и той не ги беше отвел доникъде. След като Урсула му го даде, Били бързо установи, че няма нито кабел, нито зарядно, които да пасват, и затова няма как да зареди батерията. Следващият удар дойде при отварянето на слота за мемори картата. Макар апаратът да беше увит в найлон, въздухът и влагата бяха успели да проникнат и там. Металът се бе оксидирал и картата се беше заклешила. Били не посмя да я насилва без подходящи инструменти, затова сега фотоапаратът се намираще в ръчния му багаж точно както го бяха открили.

— Здравей, добре дошъл у дома.

Били се обърна и за миг зърна Мю в цял ръст, преди тя да се вдигне на пръсти да го целуне. Сложи ръце на бузите му, притисна тялото си в неговото и сякаш искаше времето да застине в този момент. След — както му се стори — няколко минути Били прекъсна прегръдката, като леко отстъпи назад, донякъде смутен от емоционалното посрещане.

— Запознай се с колегите ми — каза той и се обърна към другите, които се хилеха насреща му точно както беше очаквал.

Той ги представи и един по един те поздравиха Мю, която се ръкуваше с всеки с леко присвиване в коленете. Били никога не го

беше виждал преди, но пък и май никога не беше присъствал, когато тя се запознава с някого. Намери го за симпатично, макар че имаше нещо леко странно в пораснали жени, които правят реверанси; може би понеже е толкова рядка гледка. Мю се обърна към Йенифер, която ѝ подаде ръка и се представи.

— О, мислех, че вие сте Ваня — усмихна се Мю.

— Не, наложи ѝ се да се прибере малко по-рано — обясни Йенифер.

Мю кимна и след разменянето на любезности хвана Били за ръка и започна да си бърбри с тях като естествена част от неговата личност, от живота му. Приятно беше. Наистина. Той се зарадва да я види, осъзна, че му беше липсвала. Щом му липсваше само след няколко дни раздяла, значи искаше да се виждат по-често, нали? Постоянно? Не означаваше ли това, че идеята да заживеят заедно всъщност не е толкова глупава?

Багажите най-после дойдоха, всеки взе своята чанта и се запъти към изхода.

— Къде живеете? — обърна се Мю към Йенифер, докато вървяха към вратите.

— В Солентюна.

— Минаваме оттам, да ви закараме?

— Да, благодаря!

Били и Йенифер махнаха за довиждане на Торкел и Урсула и излязоха след Мю.

— Да си поделим таксито? — предложи Урсула, докато махаше летищните стикери от сака си.

Можеше да си позволи да се качат в едно такси. Знаеше, че ще слезе първа и Торкел няма да сметне за странна липсата на въпроса дали ще се качи с нея. В неговия свят тя беше омъжена жена. В неговия свят съпругът ѝ я чакаше у дома. Урсула почувства желание да живее в неговия свят.

— Колата ми е на паркинга — каза Торкел с неопределен жест през големия прозорец. — Мислех първо да се отбия през Ивон да видя момичетата, иначе щях да те закарам.

— Няма нищо, ще хвана такси.

— До утре.

— Да.

Торкел тръгна към автобуса, който щеше да го отведе до паркинга на летището. Урсула остана на място, загледана след него. Изглежда разочарован, мислеше си. Въпреки времето, което прекараха заедно в „Стурулвон“, нищо не се бе случило. Не само че не правиха секс, ами даже не седнаха да си поговорят и не излязоха на разходка. Не бяха общували извън службата нито веднъж, ако не се брой кратката закуска. Може би не биваше да се държи така хладно с него; обеща си да му предложи нещо повече, като се видят в офиса утре сутрин. Вдигна сака си и тръгна към стоянката на такситата.

Четиридесет и пет минути по-късно тя слезе от таксито, взе си чантата и влезе във входа си. Отвори пощенската кутия, на която още стоеше табелка „М. У. и Б. Андершон“. Предположи, че е нейна задача да я смени. Мисълта, че на табелката вече трябва да пише „У. Линдгрен“, я стресна, но тя бързо я пропъди. Тъй или иначе нямаше да реши въпроса тази вечер. Апартаментът ѝ се видя по-празен, отколкото си го спомняше. Тя пусна сака в антрето и влезе навътре. Всичко си стоеше, както го беше оставила. Естествено, всеки ден беше така, откакто Мике се изнесе, но след няколкодневното ѝ отсъствие стана някак по-явно, че живее сам-сама. Че е сам-сама. Въздухът не помръдваше, в жилището беше задушно и тя отиде в хола да отвори прозореца. След това се върна в антрето да си свали якето и обувките. Не си направи труда да прибере обувките, а якето метна върху ниската тапицирана с червено кадифе табуретка под огледалото. Отиде в кухнята и отвори хладилника. В самолета бяха сервирали кафе и по един малък сандвич, но тя още беше гладна — нещо, за което хладилникът ѝ, уви, не можеше да се погрижи. Имаше сирене и тубичка хайвер, но като вдигна поглед към кутията, установи, че къщи не е останала и троха хляб. Взе кофичка йогурт от вратата на хладилника — срокът, изтекъл преди три дни. Същото и с млякото. Подуши и двете, не миришеха лошо, но тя позагуби апетит. Жалка работа; хладилникът ѝ представляваше клише за живота на наскоро разведена жена. Но после ѝ хрумна, че и преди изглеждаше по същия начин, ако Мике не го зареди с покупки. Негова задача беше да напазарува и да се погрижи Бела да има какво да яде. И това.

Тя затвори хладилника, взе пощата, седна на дивана и заотваря писмата. Нищо, което да предизвика интереса ѝ или да ѝ пооправи настроението. Телевизия? Погледна часовника. Можеше да гледа новините по ТВ4, но нямаше желание. Извади телефона си и се поколеба. Дали да се обади? Нищо странно нямаше. Да каже на дъщеря си, че се е прибрала. Досега не ѝ се беше случвало, но реши от

сега нататък да стане от онзи тип майки, които го правят. Бяха се чували два пъти от Упсала насам. Не нагазваха в дълбокото, приказваха за неутрални теми като учението и работата и старателно избягваха сцената на гарата. Но споменът за нея горчеше през цялото време. Като поредната тухла в и така високата стена, която през годините се бе издигнала между тях. Урсула съзнаваше, че от нея зависи ако не да бъде съборена, то поне да стане малко по-ниска.

Бела вдигна след третия сигнал.

— Здравей, аз съм — започна Урсула и усети как неволно се понадигна на дивана. — Да не те безпокоя?

— Малко, излязла съм с приятели.

Наистина, Урсула ясно чу шумове като от кръчма. Музика, смях, живот.

— Само исках да ти кажа, че се прибрах.

— Защо, ходила ли си някъде?

Урсула положи усилие да не се разочарова. Как би могла Бела да знае къде е била? Ако искаше дъщеря ѝ да знае, щеше да ѝ се обади да ѝ каже. Реши за в бъдеще да прави и това.

— Да, горе в Йементланд.

— Заради онзи масов гроб?

— Да.

— И как мина?

— Не сме приключили. Прехвърлихме разследването в Стокхолм.

Помълчаха.

— За нещо конкретно ли се обаждаш? — попита Бела след няколко секунди.

Урсула не отговори веднага. Какво всъщност искаше? Искеше да каже колко празен е домът ѝ, искаше да се самопокани в Упсала, да предложи да попътуват заедно другия месец. До някое топло и слънчево място. Да избягат от ужасния ноември. Само те двете. Това искаше да каже.

— Не — рече само. — При теб всичко наред ли е?

— Да. Имам много за учене, но иначе...

Дали това беше фин намек, че нито има време за гости, нито за посещения при самотната си майка, или просто Урсула го изтълкува грешно? Дали просто споделяше какво прави?

- Е, няма нищо. Просто исках да те чуя.
— Добре, но дали може да го отложим за почивните дни?
— Да, можем. Връщай се при приятелите си.
— Добре, дочуване.
— Да, ще ти се обадя.

Бела вече беше затворила. Урсула остана на място с телефона в ръка. Тази вечер нямаше да намери спокойствие, не и сама в апартамента. Стана и се върна в антрето, пак се облече. Далеч не беше мечтано решение, но той беше живо същество, а точно от това се нуждаеше тя в момента.

Тя прокара пръсти през косата си и пооправи якето нервно, преди да позвъни.

- Кой е? — чу се иззад затворената врата след няколко секунди.
— Аз съм. Урсула.

Ключът се завъртя в ключалката.

— Ей, ти ли си? — възкликна той, отваряйки вратата.

— Искаш ли да вечеряме?

Той погледна часовника на ръката си.

— Единайсет без петнайсет е.

— Значи късна вечеря.

Той я изгледа. Не разбираше какво иска тя, видимо беше. Естествено, беше твърде късно за вечеря. Дали просто търсеше компанията му? Доскоро недвусмислено показваше, че не я иска. Четеше по изражението му, че изобщо не е очаквал тя да се появи, но сега Урсула беше тук, а той изглеждаше искрено щастлив от това.

— Просто съм леко изненадан, че дойде — обясни и потвърди подозренията й.

— Разбирам. Аз също съм леко изненадана — призна си тя честно.

— Искаш ли да излезем, или аз да приготвя нещо?

— Ти приготви — каза тя и влезе.

С един последен, почти развеселен поглед Себастиан затвори вратата след нея.

Дойдоха рано сутринта. Старият Мемел водеше делегацията от мълчаливи мъже, които по право можеха да влязат в дома и живота им. Мехран познаваше и петимата, които сега стояха пред тях и гледаха него и майка му. Шибека изглеждаше почти в шок, но Мемел изцяло бе съсредоточил вниманието си върху Мехран, строг и неумолим. Нямаше го бодрия почти младежки израз, който Мехран толкова харесваше у стареца. Който му придаваше и чар, и дружелюбност. Сега беше само начумерен и кисел, все едно надушва нещо миризливо.

— Трябва да говорим с вас — започна той. — Имате ли време?

Не беше зададено като въпрос, нямаше място за отказ. На Мехран му беше съвсем ясно какво е станало. Мелика ги е изпортила. Вероятно веднага след като си е тръгнала вчера. Мехран се вбеси. Не стига че Мелика очевидно крие нещо, ами реши да въвлече и още хора.

— Разбира се — усмихна се той любезно и почтително покани Мемел в хола, където Ейер седеше срещу телевизора.

Мехран бързо го изключи и прати момчето, което още беше по пижама, да си отиде в стаята. Ейер скочи на крака, досегашната му сънливост внезапно изчезна, като видя мъжете, и ококорен и на бос крак изтича в спалнята си. Все пак не забрави да кимне уважително на всеки от тях, докато минаваше, и това зарадва Мехран. Хубаво беше да види, че братчето му знае как да се държи. Той се обърна към Шибека, която още стоеше в коридора, и я помоли да приготви нещо за почерпка на гостите, но Мемел поклати глава и отказа. Не бяха дошли да ядат и пият.

Мъжете седнаха тежко на дивана. Мемел се отпусна на едно кресло встрани, за да започне речта си. Мехран седна срещу тях и зачака Шибека. Макар да усещаше известен гъдел в корема, като цяло беше спокоен. Мемел се обръщаше към него, той щеше да говори от името на семейството. Доскоро и той като брат си трябваше да се прибира в стаята си, когато възрастните обсъждаха сериозни въпроси. Изправи гръб, за да покаже, че е зрял и готов за изпитанието.

Шибека дойде и приседна до него. Старателно си беше покрила главата и черният плат подчертаваше бледото ѝ лице. Отдавна не се беше обличала така внимателно, усети той. И тя ясно съзнаваше сериозността на положението.

Известно време цареше тишина. Мемел огледа всички, преди да започне:

— Чухме с какво се е захванала Шибека. Искаме да говорим с вас за това. Да ви дадем възможност да обясните.

Мехран видя как майка му сведе поглед към пода. Негова задача беше да отговори. Отначало остана леко разочарован от гласа си. Не прозвуча толкова зрял, колкото му се искаше.

— Просто се опитваме да разберем какво е станало с баща ми и със Саид — отвърна той.

— Разбираме това — изрече Мемел след няколко секунди. — Но се тревожим. Хората идват при нас и питат дали майка ти наистина съзнава какво върши.

— Съжалявам, че хората се притесняват. Но няма причина за това. Знаем какво правим.

Мемел въздъхна леко, отговорът не му допадна. Да не би това момче да си въобразява, че ще им се размине толкова лесно? Той се приведе към тях:

— Мехран, един швед, мъж, обикаля наоколо. Женен ли е? С какви жени се среща? Какво иска?

— Просто иска да знае какво е станало. Той е журналист. Аз присъствам на всички срещи.

— Наистина ли е така? Ние чухме друго.

Мемел изгледа и двамата с леден поглед. Шибека изправи рамене. Устните ѝ се свиха, както когато започне да се ядосва. Бореше се с все сили да запази спокойствие, усети Мехран. Той кимна към нея и пак се обърна към Мемел и мъжете на дивана. Гласът му вече беше по-овладян. Сякаш с всяка следваща дума и изречение привикваше към новата си роля.

— Майка ми изпитва огромно уважение към мен и към баща ми. Никога не би направила нещо зад гърба ми. Ако трябва да се сърдите на някого, сърдете се на мен.

Настъпи мълчание. Той още виждаше недоверието в очите на Мемел.

— При всички случаи това не ми харесва, Мехран. Ние не постъпваме така и ти го знаеш.

— А как постъпваме? — обади се Шибека.

Фонтанът от емоции, които се мъчеше да сподави, вече извираше на повърхността.

— Чакаме? Гледаме безучастно? Мълчим?

Мемел се обърна ядно към нея.

— Ако изобщо трябва да се задава този въпрос, точно ти би трябвало да знаеш отговора.

Мехран усети, че ситуацията се изплъзва от ръцете му. Добре знаеше, че не бива да предизвикват Мемел. Не беше човек, когото да искаш за противник. Мехран осъзна, че трябва да покаже ранга си в семейството и да въдвори ред. Той се завъртя към майка си и изсъска:

— Мълчи. Не се меси.

За секунда си помисли, че Шибека ще избухне. Очите ѝ проблеснаха и ръцете ѝ затрепериха, сякаш всеки момент ще го зашлеви. След това обаче се овладя. Въздъхна, сведе очи и се приведе. Мехран едновременно се зарадва и разстрои от тази гледка. Обърна се към Мемел. Опита се да покаже възможно най-голямо разкаяние.

— Майка ми няма лоши намерения. Просто скърби. Последните години бяха тежки за нея. Моля за извинение.

Мемел се поколеба, но после сякаш прие извинението.

— Годините бяха тежки за мнозина. Но ние трябва да бъдем единни. Да постъпваме както е редно. Затова сме тук. Разбираш ли, Мехран?

Мехран кимна:

— Разбирам.

— Ако наистина е така, спираме дотук. Мелика не иска да бъде замесвана, нито който и да било от нас. Не можете да мислите само за себе си, помислете и за нас.

С тези думи той се надигна от креслото. И другите мъже се изправиха като по сигнал. Мехран също. Мемел пристъпи към него и се взря дълбоко в очите му. Погледът беше едновременно любящ и предупредителен.

— Мехран, баща ти живее у теб, днес го видях. Покажи ми го. Постъпи правилно.

После го потупа по рамото, почти дружески.

— Обещавам, Мемел. Няма да те разочаровам.

Мемел му се усмихна:

— Добре. Няма да говорим повече за това. Благодаря за гостоприемството.

След което изчезнаха също толкова бързо, колкото се бяха появили. Никой дори не погледна към Шибека, която остана на табуретката в хола, все така забила поглед в пода. Сякаш вече не съществуваше.

Но Мехран съществуваше. Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Всичко ще се оправи, мамо. Накрая.

Вече не знаеше дали сам го вярва.

Ленарт възнамеряваше да работи от къщи целия ден. Имаше нужда от малко тишина и спокойствие, да си събере мислите и да си ближе раните. Историята, за която имаше такива очаквания, беше на път да се провали. Линда Андершон не беше успяла да изкопчи нищо от съпругата на Саид. Напротив, беше минало катастрофално и двамата бяха помолени да напуснат апартамента секунди след като Мелика затръшна пътната врата и избяга. Шибека дори отбягваше погледа му, докато си тръгваха.

Вероятно всичко това се дължеше на сина, момчето с нацупения поглед. Той, изглежда, ни най-малко не споделяше ентузиазма на майка си пред мисълта „Мисия: разследване“ да им помогне да стигнат до истината за изчезването на баща му. Може би причините бяха културни. Може би се чувстваше застрашен, понеже майка му е действала на своя глава. Навярно не искаше да отварят старите рани и тъжеше по свой начин. Каквато и да бе причината, този развой беше съсипващ за Ленарт. Без съдействието на семействата на изчезналите не разполагаше дори със зачатък на репортаж. Мисълта да се предаде му причиняваше физическа божа. Опита да си вдъхне кураж. Не беше толкова лошо. Не за първи път изпускаше история. В редакцията идеите идваха и си отиваха. На пръсти се брояха онези, които стигаха до края на пътя. Можеше да е много по-зле, можеше да отдели месеци на историята и чак тогава да го принудят да се откаже. Знаеше го. Така се получаваше в действителност — докато ровиш, понякога не намираш нищо или пък намереното е крайно недостатъчно. Недостатъчно за качествена телевизия.

Но на Ленарт му беше трудно да се даде без бой. Такъв си беше. Тази особеност беше голям плюс в неговата професия. Упоритостта помагаше. Но го изтощаваше. Той се гордееше с работата си. Не искаше да му е лесно. Търсеше ли, търсеше, докато откриеше нещо. А разказът на Шибека го беше развълнувал. Съдържаше всички съставки за перфектния репортаж: изчезнал съпруг, привлекателна съпруга,

която никога не се предава въпреки всичко, както и следи, сочещи към Службата за национална сигурност. Дълго беше търсил такава сензация. Толкова беше освобождаващо да попаднеш на история, която не се върти около пари или непочтени политици. Тя му напомни защо някога избра да стане журналист — не както сега, за да разкрива как разни баровци са се нагушили с милиони или алчни директори укриват данъци.

Когато разказваше тези истории, той не чуваше собствения си глас. Това беше гласът на времето. На настоящето.

Историята на Шибека му подходеше повече. Той искаше да разказва човешки съдби. Мечтаеше да докосне хората, да ги събуди. Да ги трогне. Вижте какво става в Швеция, дори днес. Не се отнасяме с всички хора като с равни. Приятелите му понякога го закачаха и го наричаха „последния идеалист“, който все още вярва, че един човек, въоръжен само с камера, може да промени света.

Трябваше да си уреди нова среща с Шибека. Само тя и той. Това беше единствената му надежда. Звъня няколко пъти на мобилния ѝ телефон, но не получи отговор. Реши да се поразходи, да си прочисти мозъка. Може би да звънне на приятелите, за да си направят планове за неделния мач. „Хамарбю“ срещу „Брате“. Бавно си облече якето и тръгна към вратата. Изведнъж се позвъни. „Шибека“ на дисплея. За малко да изтърве телефона от бързане да вдигне; почти не разбираше какво му говори.

Когато най-накрая думите ѝ все пак стигнаха до съзнанието му, осъзна, че е изправен пред катастрофа. Опита се да я придума. Да я увери, че може да ѝ помогне. Че тя трябва да знае истината. Че той няма да се предаде.

Нямаше ефект.

Тя бе човекът, който се предаде.

Свършено беше.

Мехран седеше в кухнята и слушаше разговора в коридора. Не че ѝ нямаше доверие. Просто искаше да бъде сигурен, че тя ще спази обещанието си, ще сложи край. Беше странно да я подслушва, но дори и тя да изпитваше неудобство от това, го прикриваше добре. Гласът ѝ звучеше решително през целия разговор и тя не отстъпи и крачка, макар че той едва ли не чуваше как шведът упорства, а накрая направо умолява. Напразно. Тя сложи край на разговора. Нямаше нищо повече за обсъждане. Едва след като затвори и се отпусна на малкото столче до телефона, Мехран сякаш разбра. Съзря в душата ѝ. Видя как мечтата ѝ умря и част от живота ѝ приключи. Той отиде при нея. Мъчеше се да бъде възможно най-нежен. Гордееше се с нея, макар тя явно да не го разбираше.

— Той е разочарован — продума тя, без да го поглежда, когато излезе в коридора при нея.

— Ти също, нали, мамо?

Тя кимна тъжно:

— Няма да те лъжа. Обещала съм ти. Толкова дълго се борих за това...

Мехран седна до нея. Почувства болката ѝ, искаше да ѝ покаже, че страда заедно с нея. Тя никога не би пожелала да нарани него или някого друго умишлено. Просто обстоятелствата се бяха стекли зле без лоши намерения и ги бяха докарали дотук.

— Налагаше се. Разбираш го, нали?

Тя го хвана за ръка. Искеше да му покаже, че всичко ще се оправи.

— Всъщност не, Мехран. Не разбирам какво лошо имаше. Такива като теб и мен се нуждаят от човек като Ленарт, който да се бори за нас. Иначе никой не ни чува.

— Само че ако продължим, ще останем съвсем сами. Няма как. Не го искам.

— Ние и сега сме сами, Мехран. Кой мислиш, че ще ни помогне? Мемел ли?

Тя почти изръмжа името и се изправи. Сякаш искаше да избяга от пасивността, от мъката и разочарованието. Като че ли подейства. Изглеждаше по-силна, след като стана. Обърна се към сина си и му подаде мобилния телефон.

— Какво да го правя? — попита я той учудено.

— Не знам. Задръж го или го дай на Ейер, вече не ми трябва.

Мехран предпазливо пое телефона. Стори му се тежък. Много по-тежък, отколкото беше в действителност. Пълен с разбити мечти и смазани надежди.

— Обещай ми едно, Мехран — каза Шибека сериозно. — Не слушай единствено другите. Слушай себе си. Може и да съм отишла твърде далеч. Но се вслушай и в собствения си глас.

Прибра се в стаята си и затвори вратата.

Тя успя да се отърси от мъката и разочарованието.

Той не.

В Швеция имаше двайсет и три жени на име Елинор Бергквист. Три от тях живеяха в Стокхолм. Ваня си записа данните на всички, но засега смяташе да се съсредоточи върху трите в столицата. Едно и също име, различни жени.

Двайсет и две от тях си живеяха живота напълно отделно от този на Ваня. Случайността можеше да преплете пътищата им някой ден в бъдещето, но беше малко вероятно. Една от тях обаче играеше активна роля в действия, пратили баща ѝ в затвора; може би беше замесена дори в смъртта на Троле Хермансон.

Ваня се облегна на дивана, докато слушаше как принтерът хрипти в съседната стая. Проблемът беше, че не можеше да издири нито една Елинор от списъка. Не заради обещанието си към Петер Горнак, а защото подобна стъпка би сочила за изключително лоша преценка от нейна страна. Да се опита да повлияе на свидетел в разследване срещу баща ѝ. Определено щеше да загуби всякакъв шанс за обучението във ФБР. Но трябваше да научи нещо повече.

За момент се поколеба дали да не звънне на Били, но той вероятно още беше в планината, а и засега отношенията им не бяха възстановени до степен да го моли за лични услуги. Освен това и двамата щяха да загазят, ако ги хванат. Това би поставило Били в невъзможна ситуация и би било почти толкова лошо, колкото ако го извърши сама. Но се нуждаеше от помощ.

Себастиан.

Странна работа. Първото име, което ѝ хрумна, беше неговото. По-рано, ако се нуждаеше от помощ, винаги се сещаше преди всичко за Валдемар. Понякога за Били. А сега за Себастиан.

Допреди няколко месеца дори не би присъствал сред алтернативите. Себастиан Бергман не вършеше нищо за никого, ако няма полза от това — всички го знаеха. След събитията от последното денонощие обаче тя имаше чувството, че би направил изключение, би ѝ услужил. Само от любезност, без сам да спечели нищо. Струваше си

да пробва. Освен това той не беше така обвързан с „Риксмурд“, съвестта за него беше разтегливо понятие и при нужда не би му мигнало окото да скалъпи някаква история.

Но дали тя наистина искаше това от него? Да издири тези жени и да ги попита дали заради тях Валдемар Литнер е в затвора за финансови престъпления? Всички без една щяха да недоумяват за какво говори, а тази, която го разбере, щеше да отрече. Дали Елинон Бергквист изобщо щеше да ги доведе до нещо? Дали единствената следа, с която Ваня разполагаше, нямаше да я докара до задънена улица?

Дали изобщо си заслужаваше да рискува? Валдемар беше виновен, тя не се съмняваше.

Казаното от него по време на кратката им среща.

Начинът, по който го каза.

Погледите.

Да, мястото му беше зад решетките. Тогава имаше ли значение как се е озовал там? Кой се е погрижил колегите от „Икономически престъпления“ да получат доказателствата и защо? Тя заминаваше за САЩ, далеч от всичко това. Дали можеше просто да го загърби?

Ваня стана от дивана и отиде в спалнята, взе страниците от принтера и ги разлисти, докато се връщаше в хола.

Двайсет и три имена и адреси.

Един беше правилният.

Ваня се протегна към телефона си върху масичката в хола. Тъкмо щеше да го вдигне, и той зазвъня.

— Ваня на телефона — каза тя, без дори да погледне кой се обажда.

— Здравей, Хариет е, от „Човешки ресурси“.

— Здравей!

— Удобно ли е?

— Разбира се.

Ваня не можа да се сдържи и се усмихна. Усети как през тялото ѝ пробягва тръпка на вълнение. Хариет отговаряше за последващото обучение и международния обмен в Националната полиция; тя щеше да отвори вратата пред Ваня, за да се измъкне оттук. Щеше да напусне страната. Без да поглежда назад. Имаше нужда от пространство, от време да се съсредоточи върху себе си. Естествено, щеше да следи

процеса, но от дистанция. Благодарение на чисто географското разстояние щеше да си позволи лукса да стои далеч. Нуждаеше се от това. Вече нямаше да бъде отличничката, изпълняваща всичко, което се очаква от нея. Да, след време щеше да възстанови отношенията с баща си, постепенно щяха да намерят отново пътя един към друг, сигурна бе в това, но за тази цел щеше да се нуждае от сили. А сега не ѝ бяха останали никакви. Беше изтощена. Едва трийсетинагодишна и изтощена. От всичко. ФБР, Щатите щяха да ѝ върнат жаждата за живот. Сега искаше единствено да се махне оттук, да се втурне към вратата, която Хариет отваря.

— Ужасно съжалявам — чу да казва Хариет и в първия момент не можа да я разбере.

Дали знаеше за станалото с Валдемар? Вероятно. Полицията беше работно място като всички други и клюките се пренасяха мълниеносно от уста на уста.

— Благодаря, но това е положението. Няма какво да направя — каза Ваня и остави листовете на масата, след което отиде до прозореца и погледна към Йердет през все по-оредяващата растителност.

Мълчание. Озадачено мълчание. Каквото настъпва, когато изгубиш нишката на разговора.

— Не те разбрах — промърмори Хариет.

— Баща ми — поясни Ваня с тон, който трябваше да покаже, че не ѝ е чак толкова тежко и няма нужда да задълбават в темата.

— Какво за него?

— Ами нали... — започна Ваня и изведнъж млъкна.

Хариет не знаеше. Тогава защо започна разговора с „ужасно съжалявам“? Стомахът ѝ се сви.

— Нищо, няма значение — бързо каза Ваня. — Ти за какво говореше?

Пак мълчание. Този път по-различно. Не озадачено, по-скоро притеснено; мълчание, каквото настъпва, докато събираш смелост да съобщиш лоши новини. Възелът в корема ѝ растеше все повече.

— Не те избрах за обучението във ФБР.

За секунди възелът достигна размери на футболна топка. Притисна белите ѝ дробове, изкара ѝ въздуха. Не можеше да бъде вярно. Не биваше да бъде вярно. Това не беше истина.

— Сигурна ли си?

Глунав въпрос. Хариет отговаряше за това. Оставащите кандидати се брояха на пръсти. Разбира се, че беше сигурна.

— Да, ужасно съжалявам.

— Но защо? — промълви Ваня.

Може пък да бяха допуснали грешка. Ако научи причината, може би ще оправи нещата.

— Нали... ами мина толкова добре...

— Хокан Першон Ридарщолпе — изрече Хариет и почака секунда-две, за да даде възможност на Ваня да се сети за кого говори.

Все едно беше необходимо при такова име. Образът на мъжа с малките му стачки и присвитите очи в разхвърляния кабинет изникна веднага. Но това не й даде отговор. При Хокан Першон Ридарщолпе мина добре. Наистина добре. Той дори сам го каза — когато тя стана да си върви, той й подаде ръка и рече: „Мина чудесно“.

Какво се беше случило? Излъгал ли я е? Защо? Нуждаеше се от още подробности.

— Да... — каза Ваня, за да потвърди, че знае за кого говори Хариет.

— В оценката си дава да се разбере — продължи Хариет, — че не си подходяща, и препоръчва да не те приемат.

— Защо?

Само това успя да изрече, само тази дума й дойде на ума. Всичко друго беше изчезнало.

— Има обосновка, но най-важна е препоръката.

— Но това е само една препоръка от един човек.

— От ФБР никога не биха те приели, ако психологът прецени, че не си подходяща — каза Хариет с тон, който уж трябваше да смекчи прямото изказване.

— Но аз съм съвсем подходяща! — почти изкреця Ваня. — Питайте всеки. Никой не е по-подходящ от мен, по дяволите!

— Ваня, съжалявам.

— Това не е достатъчно! — изсъска Ваня.

Това не можеше да се случва. Тя нямаше да го позволи. Никога не се предаваше. Никога. Затова беше най-добрата.

— Искам второ мнение. От друг психолог. Той се е объркал. Би трябвало да мога да обжалвам.

— Хокан е човекът, който взима решенията в такива случаи и те са окончателни.

Ваня замълча. Какво да каже? Вратата, през която щеше да избяга, се затръшна с такава сила и безвъзвратност току пред нея, че тя сякаш го усети чисто физически — като че я бяха ударили наистина силно.

— Ще има и други възможности — заутешава я Хариет. — Не тази година, вероятно не и следващата, но по-нататък.

— Да. Благодаря.

Ваня затвори. Остана до прозореца, гледаше как хората в далечината, зад дърветата, се разхождат, тичат и карат колело. Тръгнаха нанякъде, където ще продължат живота си известно време, няколко часа, по-дълго. А какво щеше да прави тя? Как щеше да продължи?

Завъртя се към стаята. Искаше да поплаче, но не можеше. Изпитваше единствено празнота. Имаше чувство, че обучението е било крехката основа, на която се е крепяло всичко останало, която я е държала на крака въпреки бедите, и когато тя изчезна, животът ѝ се сгромоляса окончателно.

Тя се стовари на дивана. Не знаеше колко време седя така, втрещена в празното пространство. По едно време погледът ѝ падна върху листовите на масата. Загледа се в тях, като че в първия момент не знаеше какви са и как са се озовали там. После се наведе и ги придърпа към себе си; започна да чете.

Едни и същи имена, различно изписване, различни адреси.

Целенасочена мисъл.

Първата след телефонния разговор.

Сега спокойно можеше да издири Елинор.

Осъзна, че до момента я е спирала единствено опасността да я отстранят от обучението. Нямахше да я уволнят. Не и за такова нещо. Нямахше намерение да ѝ се заканва или да я плаши. Просто искаше да научи фактите. Да я постресне може би, но нищо повече.

Всяко зло за добро, помисли си за своя изненада, докато се надигаше с листовите в ръка. Навярно мисълта дойде, понеже всички други все още бяха блокирани и вцепенени.

Ама че глупост.

Нищо добро нямахше да излезе от този ден, в това беше сигурна.

Морган Хансон усещаше вкус на кръв в устата си. Разбира се, знаеше, че няма никаква кръв. Но имаше стрес, тревога и страх. Във всеки случай усещаше вкус на желязо. Интересно, че някои емоции си имат вкус, мислеше си. Че можеш наистина да вкусиш нещо абстрактно. Любовта би трябвало да има вкус на шоколад, хрумна му. Но не беше така.

Ето това беше вкусът ѝ.

Той спря и се облегна на грапавата сива стена. Опита да се успокои. Просто искаше да се свърши. Не беше слагал залък в уста от снощи. Коремът прекалено го болеше, за да изпитва глад. Вместо това изпи огромни количества газирана вода, произведена в собствената му машинка за газирание в кухнята. Така правеше, когато имаше нужда да се отпусне. Пиеше газирана вода. Вероятно затова червата му къркореха и го мъчеха киселини. Насилваше се сам да се убеди, че просто е нервен. Нищо повече. Никой не би могъл да знае с какво се е захванал. Той беше прост компютърен техник, тръгнал към помещението със сървърите под паркинга. Имаше достъп, беше ходил много пъти и даже носеше два 10-терабайтови харддиска, за да има оправдание за слизането долу. Не е като да се разхождаше с табелка с надпис: „Ето човек, който след малко ще наруши закона“.

Намерението нямаше как да му личи, нищо че така го усещаше. Намерението оставаше невидимо, докато не се превърнеше в действие. А действието, което смяташе да извърши, не би могло да бъде открито. Нямаше да краде нищо оттам. Нямаше да принтира нищо. Просто щеше да провери дали един погрешно изтрит файл още съществува. Щеше да провери едно име. Не беше незаконно. Беше граничен случай. Може би.

Ядоса се на себе си. Разбира се, че беше нередно, кого заблуждаваше? Ставаше дума за класифицирана информация.

Искаше да се върне в кабинета си с развалените джаджи, кабелите, харддискете, тонерите — всичко, сред което се чувстваше

спокоен. Анита щеше да остане разочарована. Щеше да се ядоса. Той не притежаваше дързостта за такова нещо. Или пък — още по-добре — можеше да я излъже, да ѝ каже, че файла вече го няма. Че лентата е била изтрита. Мисълта му се стори добра. Беше просто и го освобождаваше от отговорност. Нужна бе само една малка лъжа, която тя никога не би могла да разкрие. Но нямаше как. Беше ѝ обещал. Тя се нуждаеше от помощта му. Човек помага на приятелите си, особено ако иска да му станат нещо повече от приятели.

Той продължи напред. Стигна до последната врата и извади картата си за достъп. Постави я срещу лазера и зачака да чуе щракването след няколко секунди. Отвори и влезе. Този коридор беше по-тесен и значително по-топъл. Стаята със сървърите зад първата врата се охлаждаше и част от топлината, която агрегатът натрупваше, отиваше в коридора. Всеки момент щеше да започне да се поти. Морган продължи към стаята, където се пазеха копията. Намираше се след тази със сървърите. Той лично намираше бекъп системата за чиста каменна епоха. Коя модерна държава използва стримери в днешно време? Системата беше от шейсетте години, когато харддискът е бил напълно непознат и всичко се е пазело на магнитни ленти. Беше оправдано от финансова гледна точка докъм 2010 година, когато цените на наистина големите харддискове започнаха да падат. Независимо от това Националната полиция реши да не се отказва от лентите. Дължеше се на навик, на мързел или просто на чиста глупост. Не стигаше по-големият риск лентите да пострадат, а и им се отваряше повече работа. Някой трябваше да ги сменя ръчно през равни интервали от време. Да се грижи за тях, да ги складира правилно, после да ги размагнетизира и да ги връща. А може би точно това беше реалната причина за решението. Да запазят работните места на хората. Може би Морган не беше наясно с цялата картинка. Във всеки случай беше доволен, че не му се налага да се занимава с лентите редовно. Бяха го обучили да го прави, в случай че Йорансон е болен или не е на разположение. Морган беше, така да се каже, бекъп на бекъпа, който се грижеше за бекъпа. Вероятно единствено той в целия свят можеше да види хумора в това.

Отвори вратата и влезе в помещението. Пред него стоеше машината, свързана чрез фиброкабели към стаята със сървърите. IBM TS₂₂₅₀ LTO, 5-о поколение, купена през 2011 година. Поне за това беше

благодарен. При по-ранните модели информацията се събираше на части, което отнемаше време. При новия модел можеше да се работи с лентата като с харддиск, за да се стигне до търсеното директно чрез файловете. Това щеше да му спести много време.

Йорансон явно държеше на реда. Лентите бяха спретнато подредени по дати. Морган знаеше, че се пазят минимум три месеца, преди да се използват наново. Според Анита промяната е била нанесена преди два дни. Може би трябваше да започне няколко дни порано и да види как е изглеждал файлът тогава. Той внимателно извади лентата и я взе в ръка. Беше по-тежка, отколкото я помнеше, но може би и тук беше като с вкуса в устата. Нещо друго му тежеше.

Пое дълбоко дъх.

Намерението щеше да премине в действие.

Мехран вървеше към центъра. Имаше нужда да излезе от къщи и отново да се почувства като тийнейджър, като момчето, което беше, преди да започне всичко това. Когато най-големият му проблем бе дали ще го пуснат на купона на „Льовгатан“ следващия уикенд и дали Мириам ще бъде там. Беше пратил есемес на Леван да попита дали купонът още стои на дневен ред, но засега не беше получил отговор.

Би трябвало да бъде доволен от развитието на нещата, но докато вървеше и размишляваше, той не откриваше никакво удовлетворение. Преди време си мислеше, че най-сетне ще намери покой, след като той и другите мъже наложат волята си. Но последните часове го терзаеха. Беше странно чувство. Сякаш подаръкът, за който бе мечтал открай време, не се беше оказал чак толкова хубав. Мелика беше излъгала. Майка му е била напълно права. Но това нямаше да ѝ помогне. Напротив. Останалите вече щяха да гледат различно на Шибека. Въпреки че се бе подчинила. Бе преклонила глава и се беше предала. Общуването ѝ с другите щеше да намалее. Така стояха нещата. Не беше достатъчно само да постъпваш правилно. Изобщо не биваше да постъпваш грешно. И толкоз. Тя щеше да стане от онези, за които се говори все по-рядко и по-рядко, от онези, които бавно се превръщат по-скоро в спомен, отколкото в жив човек. Това беше.

Шибека, която винаги се беше грижела за него. Която никога не се предаваше. Новата държава ѝ беше предоставила други възможности да се бори. Тук нямаше нужда просто да приемеш положението и да мълчиш. Това я бе направило силна. Необикновена. Точно това харесаха у нея журналистът и другите шведи. Жена, която искаше нещо от живота. Точно това вбесяваше и плашеше Мемел и останалите, предполагаше Мехран.

Него обаче щяха да възнаградят, щяха да го допуснат по-навътре в общността. За разлика от нея той беше показал, че на него може да се разчита. Че защитава семейството си, но и знае да постъпва правилно във важните моменти. Сякаш се беше възползвал от борбата на майка

си и бе откраднал силите ѝ, беше проправил собствения си път с нейна помощ, а после я бе изоставил. И от сега нататък щяха да се движат в различни посоки. Тя назад. Той напред.

Но сред всичко това витаеше лъжата на Медика. Кой щеше да я разкрие сега? Кой щеше да намери истината?

Никой.

Това не беше редно.

Никак даже.

Мехран се спря пред Центъра. Забеляза някои от по-големите момчета от гимназията да стоят около химическото чистене. Те вдигнаха ръце за поздрав, но той нямаше желание да говори с тях. Кимна им, но продължи напред. Не срещна Леван, но усети, че вече няма желание да се вижда с него. Отиде до блока на Медика. Спря се при малката детска площадка пред сградата. Седна на люлката, която баща му никога не му позволяваше да използва. Макар той да опяваше ли, опяваше, а понякога и се разплакваше, Хамид не отстъпи. Все повтаряше, че тя е за по-големи деца. Беше се превърнало едва ли не в някакъв ритуал: Мехран искаше да се качи, Хамид му забраняваше, докато не порасне. Той се молеше, но баща му не се предаваше. Никога. Мехран внимателно се отпусна на люлката. Вече не му се виждаше толкова специална — състоеше се просто от голяма гума, окачена на две вериги. Хамид му даваше да се качва само на съседната — онази с допълнителна по-малка гума, закрепена под голямата, та да не паднеш през дупката. Стоманените вериги бяха студени, точно както когато беше малък. Залюля се. Стойката скърцаше ритмично, докато той набираше скорост.

Напред-назад. Напред-назад.

При всяко залюляване на тялото напред възникваше нов въпрос.

Защо Медика излъга, когато беше у тях?

Назад.

Какво знаеше за мъжа на име Юсеф?

Назад.

Защо се притесни толкова, че отиде да ги изпее на Мемел?

Назад.

Трябваше да го изпипа. Не можеше просто да се качи в апартамента на Мелика. Нямаше да се получи. Не можеше да рискува тя да хукне при Мемел и другите и пак да ги наковлади.

Може би трябваше да отиде до магазина на Саид. Няколко пъти беше ходил там с баща си. От време на време Хамид помагаше, просто за да има какво да върши. Саид го въртеше заедно с двама от братовчедите на Мелика, Рафи и как се казваше другият... Турялай, ако се не лъже. По-ясно помнеше Рафи. Той все се шегуваше и му даваше бонбони. Мехран не се беше сецал за тях от години. Не живееха в Ринкебю, а във Велингбю, така му бе казал Шибека. Поне по онова време. През първите години няколко пъти бяха посещавали Мелика. Той знаеше, че бяха дали малко пари и на Шибека, за да ѝ помогнат да си стъпи на краката. Но това беше отдавна. След това ги виждаха все по-рядко и по-рядко, тъй като Мелика и Шибека се отчуждиха. Но те може би знаеха нещо. Саид почти винаги беше с тях.

Той спря да се люлее и се изправи. Вдигна поглед към прозорците на Мелика още един път, преди да тръгне към метростанцията.

След като с негова помощ затвориха устата на майка му, сега бе длъжен да се погрижи истината да излезе наяве.

Първата Елинор живееше на „Грьонвиксвеген“ 107 в Нокебю. Ваня въведе адреса в джипиеса; не помнеше някога да е стъпвала в Нокебю. Докато бавно се придвижваше през задръстванията, обмисляше как да се обръща към жените. Нямаше да казва, че е полицайка, това поне беше ясно. Но какво да каже? Възможно най-малко, реши, като сви в улицата и спря на едно от наредените в полукръг паркоместа пред сиво-белите V-образни многофамилни къщи. Наближи номер 107 по широкия асфалтиран път между постройките и зърна неприветлива на вид водна повърхност в далечината. Приличаше на канал, но най-вероятно беше част от езерото Меларен. Вратата беше от метал и стъкло. Заключена. Тя погледна домофона на стената. Бергквист, втори етаж. Ваня звънна на Левин на трети, обясни, че доставя цветя на Бергквист от долния етаж, но явно няма никого въщи, дали може да ѝ отворят и да ги остави пред вратата им? След като пристъпи в мразовития вход, реши да се качи по стълбите. Апартаментът на Бергквист беше наляво от стълбите. Тя позвъни. Отвори жена на около трийсет и пет години. Зад нея се чуваше музика от анимационно филмче. Жената имаше кестенява коса, вързана на конска опашка, дискретни златни обеци и ненатрапчив грим. Носеше светла широка блуза, пола и чорапогащник. Ваня имаше чувство, че жената е взела децата на връщане от работа и тъкмо са се прибрали.

— Елинор Бергквист? — попита тя, когато жената я погледна леко притеснено.

— Да.

— Името ми е Ваня Литнер — каза Ваня и замълча в очакване на някаква реакция.

Фамилията ѝ беше необичайна; ако жената пред нея беше забъркана в историята с баща ѝ, трябваше да има невероятен самоконтрол, за да не покаже никаква емоция. Ваня я наблюдаваше внимателно. Беше добра в това. Да вижда малките знаци, да забелязва

нюансите, мигане, жестове, пристъпване от крак на крак. У тази жена обаче не забеляза нищо освен обикновена почуда. — Да?

— Дъщеря съм на Валдемар Литнер — продължи Ваня и пак млъкна.

Чакаше и наблюдаваше.

— Извинете, но какво точно искате?

От стаята се чу писък, след това вик „Мамо!“ и оплакване, че Хюго се бие, последвано незабавно от отричане и обвинение, че Линеа лъже.

— Идвам! Дръжте се прилично! — провикна се жената и пак се обърна към Ваня.

— Не познавате ли Валдемар и човек на име Троле?

— Не, никога не съм ги чувала. Не знам за какво говорите.

Притеснение и в погледа, и в гласа, но вероятно дължащо се най-вече на Линеа, която на висок глас извести всички, че Хюго е тъпак и е обърнал на друга програма. Това не беше нейната Елинор, Ваня вече беше сигурна.

— Извинете, явно съм сбъркала адреса, моля за извинение — промърмори тя и отстъпи крачка назад.

Жената само кимна и хлопна вратата. Чу се нов пронизителен писък, последван от рев и въпроса на Елинор Бергквист към сина й дали е нормален, след като е избрал да разреши конфликта, като цапардоса сестра си с дистанционното по главата.

Ваня заслиза по стълбите. Още две Елинор в Стокхолм. Двайсет из страната. Но тя нямаше бърза работа.

Тъй или иначе нямаше да заминава за САЩ.

Мехран взе метрото до „Фридхемсплан“. Синята линия стигаше директно и нямаше нужда да се прекачва. Малката бакалия се намираще в самия подлез на метрото, но той не беше сигурен към кой изход трябва да се насочи. Не беше идвал тук от десет години и осъзна, че не може да разчита на спомените от едно време. Онова, което като петгодишен му се виждаше като огромно разстояние, днес беше не повече от стотина метра.

Мехран излезе от перона към широките тунели, водещи към различни изходи, и в този момент получи есемес от Леван, който потвърждаваше, че ще има купон. Мехран го изтри. В момента си имаше по-важни и належащи проблеми.

Знаеше, че магазинът не е при главните входи към самия площад „Фридхемсплан“ — там беше ходил много пъти — а при някой от по-малките по посока „Стадсхаген“. Той се ориентира по табелите до „Мариебершгатан“. Имаше чувство, че е чувал името.

Откри магазина по-бързо от очакваното. Беше сбутан в тесен тунел с две циментови стени пред стълбите, водещи към града над тях. На три големи мръсни витрини зад решетка бяха окачени написани на ръка табели за намалени цени, а стоманената врата беше широко отворена, за да покаже на малцината минавачи, че наистина е отворено. Магазинът не изглеждаше както го помнеше. Отначало не разбра кое е различно, но после изведнъж осъзна. Цветовете на табелата бяха променени. Едно време имаше яркочервен текст на шафрановожълт фон. Не знаеше какво точно пише — тогава още не можеше да чете, но помнеше ярките цветове, вероятно защото му напомняха за родината. Сега текстът беше черен на бял фон. „Хранителни стоки“. Кратко и ясно, но не будеше никакви спомени. Той влезе предпазливо. Миризмата беше както едно време, леко неприятен мирис на метро, примесен с прах и нещо сладниково. Той се огледа. Бяха преместили касата по-близо до изхода. Зад тезгяха седеше

около петдесетгодишен мъж с черен пуловер и четеше вестник. Имаше къса сива коса, която започваше да оредява. Мехран не го познаваше.

Отиде при него и се усмихна любезно. Започна на пушунски по стар навик:

— Здравейте, Рафи тук ли е?

Мъжът вдигна очи от вестника и го изгледа неразбиращо.

— Какво казваш? — попита на шведски със силен акцент.

Мехран не беше сигурен, но предположи, че акцентът е арабски.

За всеки случай обаче мина на шведски:

— Рафи. Рафи тук ли е?

— Не познавам никакъв Рафи.

— Той е собственик на магазина.

Ако изобщо е възможно, мъжът доби още по-объркан вид.

— Не, двамата с брат ми сме собственици.

Мехран кимна. Ясно. Затова не беше чул да се говори за магазина от толкова време. Бяха го продали.

— Купихме го от едни афганистанци — продължи мъжът зад тезгяха. — Тях ли търсиш?

— Така изглежда. Рафи и Турялай?

— Не им помня имената, но мисля, че бяха трима.

Мехран кимна. Вярно. Саид беше третият.

— Третият Саид ли се казваше? — попита за всеки случай.

Мъжът сви рамене:

— Не знам. Брат ми се занимаваше с това. Роднини ли са ти?

— Всъщност не. Баща ми и Саид бяха приятели.

Мъжът отпи от кафето, оставено на тезгяха пред него.

— Брат ми се разправя с тях цяла вечност. Не ги харесваше. Бяха трудни. Караха се с нас, караха се помежду си.

Мехран се сепна. Изобщо не си спомняше Саид и другите по този начин.

— Знаете ли за какво се караха?

— Мисля, че не бяха единодушни дали да продават, или не. Колебаеха се. Взехме да си мислим, че от сделката нищо няма да излезе. Но изведнъж ни се обадиха, просто така. Стана за нула време. Много бяхме учудени. Дори бяхме започнали да търсим друг магазин.

Устата на Мехран пресъхна. Не можеше да свърже разказа на мъжа със собствените си спомени за Саид и другите двама. Та те бяха

близки приятели. Бяха роднини; наистина, далечни в случая на Саид, но все пак. Нали се разбираха? Винаги беше смятал така. Дали между тях е имало някакъв конфликт, който той не е разбирал като дете? Не беше изключено. Но Шибека все някога би го споменала. Тя рядко мислеше за нещо друго през последните години. Нямаше логика.

— Откога сте собственици? Ако мога да попитам.

Мъжът се усмихна и се облегна на захабения офис стол.

— Твърде отдавна, мен ако питаш. Девет години, мисля, но брат ми е по-наясно. Мога да му се обадя, ако държиш.

— Да, моля ви. Стига да е удобно.

— Струвам ли ти се много зает? — попита мъжът унило и огледа празния магазин.

Взе безжичния телефон, който беше поставен до вестника. Набра номера, изправи се и бързо заговори на арабски. Мехран улавяше отделни думи, но знаеше езика твърде слабо, за да схване цялостния смисъл. Отново се огледа из магазина. Колко ли пъти беше идвал тук като дете? Десет, може би петнайсет. Най-често тук стоеше Саид, понякога Рафи, Турялай никога. Но Мехран го беше виждал няколко пъти у Мелика; твърде рядко обаче, за да запази ясен спомен от него. Турялай беше най-едрият от тримата, доколкото си спомняше. Не че беше страшно дебел, но и Саид, и Рафи бяха високи и слаби, затова в сравнение с тях изглеждаше грамаден. Кръгло лице. Късо подстриган. Леко начумерен. Мехран отдавна не се беше сецал за тях. И никога като индивидуалности. В съзнанието му винаги бяха тримата, трима приятели, трима роднини. Саид и другите двама. Сега се оказваше, че може и да не са били чак толкова добри приятели.

Мъжът зад тезгяха приключи разговора и върна слушалката на масата.

— Купили сме го през 2003 година. Септември месец. Преди това близо година сме се разправяли с тях.

Мехран кимна машинално и не можа да отговори нищо. В мислите му цареше безпорядък. Двамата братовчеди са продали магазина едва месец след изчезването на баща му и Саид. Не знаеше дали това означава нещо, но определено беше странно. И се бяха карали дали да продават. Защо Мелика никога не го е споменавала? Все пак ѝ бяха братовчеди. Би трябвало да каже, че са продали

магазина. Защо той не знаеше за това? Защо си мислеше, че те все още го притежават? Нещо не се връзваше.

— Брат ви помни ли кой от тримата не е искал да продава? — попита Мехран почти несъзнателно.

— Мисли, че онзи, когото ти нарече Саид. Но не знае. Този Саид не е присъствал, когато са го продали, така че сигурно е бил сърдит, казва брат ми.

Саид вече го е нямало, помисли си Мехран, бил е изчезнал. Заедно с татко.

След като излезе от магазина, ускори крачка. Направо се затича надолу по ескалатора. Не че знаеше къде отива. Знаеше обаче, че има нещо гнило.

Само с един човек можеше да говори.

Един, който трябваше да чуе за това.

Майка му.

Втората Елиноор живееше на „Вестманагатан“ в центъра на града. След като търси къде да паркира близо двацет минути, Ваня се предаде и остави колата твърде близо до една пешеходна пътека. Отказваше да използва гаражите в центъра. Цената беше главозамайваща, чак да ти се вдигне кръвното. Реши да разчита на късмета с надеждата, че през трийсетте минути, в които възнамеряваше да отсъства, няма да я глобят.

На входа нямаше домофон, влизаше се само с код. Ваня се позавъртя отпред; сградата беше сравнително голяма и вероятно сума ти народ всеки момент щеше да се прибере от работа, а можеше и някой да излезе, за да прекара вечерта в града. Минаха близо десет минути, преди две момчета да излязат и да свият към „Уденплан“. Ваня бързо се мушна вътре, преди вратата да се е затворила. Заизкачва се по стълбите, като четеше табелките с имената. Бергквист, трети етаж.

Позвъни на вратата.

И още веднъж.

Никакъв отговор.

— Елиноор ли търсите?

Ваня се обърна. Една стара дама в твърде широко палто тъкмо катереше последните стъпала до площадката. Под широкополата шапка се виждаше снежнобяла коса и сбръчкано лице, което заприлича на Ваня по-скоро на мумия, отколкото на стафида, както ги сравняваха понякога. В стафидите все пак е останала някаква течност, докато жената пред Ваня изглеждаше напълно изсъхнала. Очите ѝ обаче светеха живо и любопитно.

— Да.

— Ако не е вкъщи, значи е на работа. Дали мога да помогна с нещо? Казвам се Тюра Линдел, живея на горния етаж.

Старата дама посочи тавана с тънък костелив пръст. Всичко в нея изглеждаше сухо и крехко. Ваня се почуди защо не е взела асансьора,

но после забеляза, че жената дори не е задъхана от катеренето на стълбите.

— Не, трябва да говоря с Елинол. Знаете ли къде работа?

— Да, в „Олене“. Домакински принадлежности, домашни потреби или както там го наричат.

— Добре. Благодаря.

Ваня се усмихна на жената, кимна и тръгна към стълбите.

— Понякога затварят чак в девет.

— Чудесно. Благодаря — подхвърли Ваня през рамо все така усмихната и стъпи на първото стъпало.

— А ако не е там, може би е при своя кавалер — продължи Тюра Линдел, сякаш не е забелязала, че тя вече не стои срещу нея на площадката.

Ваня се спря и се качи обратно.

— Знаете ли къде живее той?

— Не, нямам представа. Но ако може да се вярва на Елинол, няма да е трудно да се намери.

— Така ли? Защо?

Тюра се приведе леко заговорнически и снижи глас:

— Уж бил страшно известен и прочут.

Тя леко подбели очи, за да покаже колко вярва на тази история.

— Елинол ми беше на гости и аха да се ядоса, че не съм го чувала. Накрая трябваше да се престоря, че съм се сетила.

— Помните ли как се казва?

— О, да, Себастиан. Себастиан Бергман. Бил психолог.

Ваня се вторачи в старицата. Не беше възможно. Сигурно не бе чула правилно. Това име не би трябвало да се появява тук. Не сега. Чувството, което бе изпитала по-рано в апартамента си, я споходи отново. Това не можеше да бъде истина.

Сигурно е някаква глупава шега. Като онези телевизионни програми със скрита камера. Всеки момент някой щеше да се покаже ухилен и да извика, че се е хванала и „Само да си видите физиономията!“. Страшна забава. Ваня не искаше да повярва.

— Себастиан Бергман е кавалерът на Елинол — повтори Ваня и с изненада усети, че гласът ѝ е спокоен.

Тюра кимна.

— Да. Психолог. И да си остане между нас — Тюра пак се понаведе и този път сложи сбръчканата си ръка върху лакътя на Ваня, — но ми се струва, че Елинор има нужда точно от такъв.

— Сигурна ли сте?

— Ами да, малко е чудата.

— Не, искам да кажа, сигурна ли сте, че е говорила за психолог на име Себастиан Бергман?

— Да. Напълно. Тя живее при него. Или живееше. Напоследък все си е вкъщи... Може би му е дошъл умът в главата.

Тюра се усмихна, но Ваня дори не забеляза. Сякаш две паралелни вселени се бяха сблъскали на това стълбище на „Вестманатаган“ и бяха създали алтернативна реалност. Ако някой имаше намерение да изскочи и да се изсмее на шашардисаната ѝ физиономия, сега беше моментът. Но никой не се появи. За жалост.

От обяда с Морган Хансон насам Анита си налягаше парцалите. Вършеше си работата, не влизаше в системата с чужди имена, дори не пишеше по форумите. Може би прекаляваше с предпазливостта, но ѝ се струваше по-разумно да преустанови всички извънслужебни дейности, докато не получи новини от Морган. Беше обещал още на следващата сутрин да се вмъкне в помещението със сървърите под паркинга, но после така и не се обади. Колко време му трябваше да прехвърли две ленти?

За момент се разтревожи дали, вместо да ѝ помогне, не е отишъл при началството да я изпее. Може би затова сега мълчеше. Но после се успокои, като се сети колко близо бе стоял до нея вчера, преди да се разделят. Какви погледи ѝ хвърляше само. Тя го беше обработила идеално. Не би я предал.

Проблем щеше да е по-скоро да се отърве от него, след като приключи с тази история, подозираше Анита.

Следобед вече не можеше да стои на едно място. Накрая реши да слезе при него. Трябваше да знае. Дали първо да му се обади, или направо да го изненада? реши, че изненадата е за предпочитане. Искаше да го гледа в очите, докато ѝ разказва, за да провери дали я лъже. С бърза крачка се насочи към голямото стълбище, продължи с подтичане към първия етаж и забави стъпка едва пред кабинета му.

Нямаше го. Тя взе да обикаля етажа възможно най-дискретно. Уж, че има някаква работа там, макар всъщност да се луташе безцелно.

И тогава го видя при другото, по-малкото стълбище. Явно се беше запътил към горния етаж. Вероятно при нея. Вървеше целенасочено и по цялостното му излъчване тя прецени, че го е извършил. Забърза след него, идеше ѝ да се затича, но се въздържа. Щеше да изглежда странно, а Анита в никакъв случай не желаше да привлича внимание.

Настигна го точно преди тежката стъклена врата.

— Морган — поздрави го тя възможно най-нехайно.

Той се обърна и ѝ хвърли съвсем неутрален поглед, който тя не знаеше как да изтълкува. Не беше нито притеснен, нито развълнуван. Просто я погледна.

— Здравей, как мина? — продължи Анита.

Той не отговори, но ѝ посочи с кимване да се върнат на стълбището. Тя го последва надолу. Стъпките им ехтяха по каменния под. Той, изглежда, искаше да слязат чак долу, преди да продума. Вероятно искаше да избегне акустиката на стълбището. Гласът му щеше да се усили и можеше да стигне до ушите на някой непосветен в тайната. Разумно от негова страна, но Анита се измъчваше от мълчанието, от неизвестността. Накрая той се спря до вратата най-долу и я изчака. Тя се мъчеше да изглежда равнодушна, докато минаваше последните стъпала до него, макар да ѝ идеше да го разтърси, да го накара да проговори.

— Направих го — изсъска той накрая.

— Страшно ти благодаря — възкликна Анита искрено. — Леко се безпокоях за теб...

— Със сигурност беше глупаво от моя страна, но исках да помогна на теб и Ева.

— Ева? — попита Анита секунда преди да се усети за кого става дума.

Морган я изгледа скептично.

— Да, Ева. Полицайката. В Солна, приятелката ти, за която ми разправи.

— Да, да, Ева Грансетер. Разбира се — бързо избърбори Анита, като наум проклинаше глупостта си.

Как можеше да забравя собствените си лъжи?!

— Бях под голямо напрежение — добави тя в опит да обясни.

— Аз също, бих казал — отвърна Морган обезоръжаващо. — Имах чувството, че ще получа инфаркт.

— Добре ли мина?

— Да. Името, което колежката ти търси, е Адам Седерквист. Познаваш ли го?

— Никога не съм го чувала — въздъхна Анита.

Разочарованието я поля като студен душ. Беше се надявала на познато име, на някоя важна клечка, чието опетняване ще ѝ се услади далеч повече от това на някой анонимен служител.

— Това ли беше всичко? — попита тя, неспособна да прикрие чувствата си.

— Това беше информацията, която си изтрила, без да искаш — кимна Морган. — А сега аз искам да те помоля за нещо — добави той с леко крива усмивка.

— Разбира се — отвърна Анита с ясното съзнание, че ще съжалява.

Морган изведнъж стана твърде самоуверен за вкуса ѝ.

— За какво всъщност става дума?

— Какво искаш да кажеш?

— Защо се логваш с чуждо име и се ровиш из засекретените файлове на „Сепо“?

Анита се помъчи да изглежда спокойна.

— Нали ти казах. Беше глупав опит да помогна на колежка.

Настъпи мълчание. Морган кимна, сякаш е чул точно потвърждението на лъжата, което е очаквал, и се наведе към нея:

— Проверих я. Ева Грансетер. Вече не е полицайка. Напуснала е през две хиляди и седма.

Анита усети как страните ѝ пламват. Загуби ума и дума. Странно чувство. Тя, която винаги се спотайваше сред сенките, сега се озова под светлината.

— Може ли да знам какво става? — продължи Морган със спокойния си глас. — Или предпочиташ да разкажеш направо на началството?

— Не — продума тя безсилно. — Ще ти кажа.

— Добре. Но искам да знам всичко.

Морган я погледна отново с новопоявилата се самоувереност. Тя осъзна, че никога няма да се отърве от него. Вероятно я чакаха много обеди в неговата компания.

Въпросът беше кой кого бе изиграл.

По дяволите, колко бързо му се наложи да мисли само!

Преди по-малко от минута беше в кухнята и си пържеше кюфтета, когато на вратата се позвъни. Той намали степента и свали тигана от котлона, преди да излезе в антрето. Попита кой е, като мислено си напомни, че трябва да постави шпионка на вратата. Оказа се Ваня. Сърцето му подскочи от радост, макар тя да звучеше леко унило, доколкото можеше да прецени от изречението „Ваня е“, с което отговори на въпроса му. Себастиан пое дълбоко дъх. Сигурно беше получила отговора от ФБР и беше съсипана. Нуждаеше се от утеха. Той отвори.

Не беше съсипана.

Беше бясна.

— Елинор Бергквист — изсъска тя, скръстила ръце на гърдите си, в момента, в който вратата се отвори.

— Какво за нея? — попита той, без да се замисли.

— Познаваш я.

Не беше въпрос. Себастиан благодари на щастливата си звезда, че не попита „За кого говориш?“, като чу името на бившата си любовница.

— Да.

Кратки отговори. Нямахше смисъл да се оправдава, преди да е чул подробности.

— Тя е предала материалите за баща ми.

Ваня го гледаше по начин, който не бе усещал дори когато бяха в най-лоши отношения.

Трябваше да мисли бързо.

По дяволите, колко бързо му се наложи да мисли само!

Направи ѝ път и я покани да влезе. Тя прескочи прага с две бързи стъпки и се спря точно зад вратата. Не понечи нито да си събуе обувките, нито да си свали връхните дрехи.

— Обясни ми — каза той, за да печели време.

— Гаджето ти е отишло в „Икономически престъпления“ и е предало материалите, уличаващи баща ми, така че по-добре ти обясни.

Ръцете все така скръстени. Погледът предизвикателен. Себастиан избра истината; или поне вариант на истината. Възможно най-близък до нея, но пропускащ някои подробности. От гърдите му се отрони дълбока въздишка и той я погледна скръбно. Дори не му се налагаше да играе роля — този разговор за един миг можеше да разруши всичко, което бяха изградили през последното денонощие.

— Хрумна ми, че е възможно, но... — Той заекна и поклати глава. — Надявах се да греша.

— Тоест?

Себастиан отново въздъхна дълбоко. Трябваше да разчита на съчувствие, иначе беше загубен. Най-лошият избор би било да се мъчи да увърта.

— Преди няколко месеца Троле Хермансон дойде при мен и ми предаде найлонова торба, пълна с улики срещу Валдемар.

— Защо? — прекъсна го Ваня. — Защо ги е дал на теб?

— Нямам представа. Сигурно е знаел, че понякога работим заедно, но вече не съм в „Риксмурд“.

— Но защо Троле изобщо е разследвал баща ми?

Себастиан сви рамене. Смяташе да продължи с модифицираната си истина.

— Доколкото познавам Троле, той винаги поемаше всички задачи, до които се докопа.

— И добре ли го познаваше?

— Работехме заедно, но него го изритаха още преди аз да приключа с „Риксмурд“. Кога... преди петнайсет години може би.

— А после? После поддържахте ли връзка?

— Виждахме се от време на време. Той беше доста самотен. Беше разведен, нали знаеш, загуби семейството си. Беше задник, малко хора го търпяха.

— С изключение на един друг задник.

— Май да...

Ваня помълча, докато осмисли думите му. За своя радост Себастиан забеляза, че леко се отпусна и най-после свали ръцете си. Добре от една страна, лошо от друга. След като преодолееше най-силния гняв, тя ставаше разумна и аналитична. А това беше по-опасно

за Себастиан. Въпросите щяха да бъдат направлявани от интелекта, а не от емоциите.

— Но ако някой е поставил задача на Троле да проучи баща ми, защо тогава не е предал резултатите на него? Защо точно на теб?

Трудният въпрос с лесния отговор. Защото Себастиан беше поставил задачата на Троле да изрови всички гадости около Валдемар Литнер. Но точно това не можеше да й каже. Време беше да се поотклони от истината.

— Не знам, може да са се скарали за заплащането, може Троле да се е разсърдил по някаква причина и да го е пратил по дяволите.

— И затова се е обърнал към теб.

— Да.

Все дотам стигаха. Вероятно защото отговорът му звучеше неправдоподобно — Себастиан сам го усещаше. Съществуваха няколко далеч по-смислени обяснения.

Троле да е отишъл в полицията.

Троле да е унищожил намереното.

Троле просто да го е оставил скрито в кутия някъде из дома си.

Защо му е да го дава на Себастиан? Трябваше някак да отклони мислите на Ваня от този въпрос. Да засили мотива.

— Може да се е страхувал да го остави в жилището си, а може и просто да е искал някой да види каква добра работа е свършил. Както казах, той беше много самотен.

— А ти какво направи, като го получи? — попита Ваня и като че ли за момента остави въпроса защо документите се бяха озовали у Себастиан.

Можеше да се върне към полуистините.

— Нищо. Прочетох ги и реших да не предприемам нищо. След смъртта на Троле...

— Какво общо е имал той с Едвард и Ралф? — прекъсна го Ваня.

Бързо приближаваха следващата точка, която можеше да създаде затруднения. Трябваше да измисли разумно обяснение защо стар уволнен полицай, който привидно е кротувал в продължение на петнайсет години, изведнъж се появи два пъти в рамките на няколко месеца. Общият знаменател, разбира се, бе самият Себастиан, но той трябваше да прехвърли това върху някой друг.

Някой друг.

Ваня.

— И аз се питах същото — започна Себастиан и се почеса замислено по бузата. — Хрумва ми единствено, че е получил задача от някого да разследва баща ти и по този начин той се е озовал близо до теб и е открил, че си замесена в голямо, важно разследване на убийство. Решил е да натрие носа на „Риксмурд“, като го разреши сам, и после... е бил убит.

Себастиан затаи дъх.

Твърде много? Твърде скалъпено? Твърде изпипано?

Ваня кимаше замислено. Той реши да продължи, докато е набрал скорост, да не ѝ дава време да размишлява много-много.

— Както и да е. Смятах да изхвърля материалите, но после пострадах, бях в тежко състояние и помолих Елинол да ги унищожи вместо мен. Очевидно не го е направила.

— Но коя е тази Елинол?

Обратно към истината.

— Една... една откачена жена, която живя тук известно време. Когато жените, с които съм бил, започнаха да измират, отидох да я предупредя, а тя... се нанесе у нас. И остана.

Нямаше по-добро обяснение.

— Вече не сме заедно — продължи той. — Изритах я. Тя е луда — добави, за да подчертае още веднъж, че вината не е негова.

Ваня стоеше и го гледаше безмълвно. Той виждаше как обработва информацията, преди да прецени дали да му вярва, или не. Пристъпи към нея и сложи ръка на рамото ѝ, почака, докато тя срещна открития му съчувствен поглед.

— Ужасно съжалявам за случилото се и наистина се надявам да не мислиш, че аз имам нещо общо.

Ваня задържа погледа му, затърси нещо зад него, отвъд, някакви следи от неискреност. Не беше съвсем логично. Троле, Елинол, материалите — всичко това, свързано със Себастиан. Можеше и да е случайност. Каприз на съдбата. Какво иначе, запита се тя. Не остана съвсем удовлетворена от отговора на въпроса защо Троле е предал материалите на Себастиан, но навярно трябваше да му повярва. Понякога нещата просто се случват. Хората действат според някаква собствена логика. Това изглеждаше като един от тези случаи. Та каква причина имаше Себастиан Бергман да праща баща ѝ в затвора?

Никаква.

Той беше неин приятел.

Тя кимна. Видя облекчението му. Радостта му.

Ала след като ядът и съмнението я напуснаха, не можа да сдържи сълзите. Изведнъж очите ѝ се напълниха и тя сведе поглед към пода. Себастиан я изгледа едва ли не отчаяно, понечи да се приближи и да я прегърне, но се поколеба. Тя направи малка крачка към него, за да покаже, че му позволява, и той я обгърна с ръце.

— Не ме приеха за САЩ — проплака, притисната в престилката на гърдите му, и позволи всички разочарования от последните дни да се излеят.

Тя се тресеше, той я утешаваше. Като баща. Нуждаеше се от нея, затова бе отишъл при Ридарщолпе, но и тя се нуждаеше от него. И за двама им беше по-добре, че не замина, сам се убеждаваше той, докато нежно я галеше по косата.

Валдемар лежеше на нара в килията, гледаше в тавана и се мъчеше да мисли за друго, не за бавно отшумяващите болки в гърба. Същият нар, същата килия, същият таван, но от няколко часа той се намираще под юрисдикцията на национално звено „Затвори и пробация“, а не на полицията. Вече беше не задържан, а арестуван.

Следобед се яви в съда. Досега не беше заставал на подсъдимата скамейка и очакваше да изглежда като по американските сериали и съдебни филми. Не беше такава. Поне не в тази зала в Стокхолмската съдебна палата, в която го въведоха в 13:05 часа заедно с Карин Сверд, адвокатката, която намери. Най-отпред имаше подиум с място за пет души, високите облегалки на зелени офис столове, които изглеждаха изключително удобни, стърчаха зад подиума. Два от столовете бяха заети от съдия и стенограф, останалите бяха празни. Пред подиума бяха поставени две големи маси, леко извити една към друга, та да виждаш кой седи на другата, но и лесно да осъществяваш визуален контакт с хората на подиума. Край по-далечната от вратата маса седяха двама души. Единият се оказа прокурорът, Стик Венберг. Другият бил някакъв асистент, Карин не знаеше как се казва.

Всички седнаха и Валдемар хвърли един поглед към местата за гражданите. Ана беше там, разбира се, но не и Ваня. Точно както се надяваше. Погледът му се плъзна по лицата на другите присъстващи, преди да се спре върху Ана. Никой познат. Никой от службата. Любопитни хора с твърде много свободно време, предположи. Погледна Ана. Изглеждаше уморена. Той ѝ се усмихна леко и тя отвърна със същото, но очите ѝ не гreeха, както когато му се усмихваше преди, и тя бързо отклони поглед и го насочи към двамата мъже на подиума.

Разглеждането започна и Валдемар се обърна напред. След като представиха присъстващите в залата и същината на делото, съдията помоли прокурора да прочете обвинителния акт. Стик Венберг се покашля важно и започна. Списъкът беше дълъг. Валдемар погледна

крадешком към Ана и му се стори, че лицето ѝ се вкаменява все повече след всяко следващо обвинение, което прочитаха.

Откакто полицаите го отведоха, не бяха разговаряли. Дали тя бе убедена в невинността му? Живееха добре, позволяваха си някои луксове, но дали наистина бе вярвала, че той печели толкова много, не се бе замисляла, или пък бе предполагала, че има и друг източник на пари, някаква по-сенчеста дейност? Той нямаше представа. Никога не го бяха обсъждали. Ако се съди по изражението ѝ в съдебната зала, за нея бе истинска изненада; и сякаш не се съмняваше във вината му. Никакви леки поклащания на главата, за да покаже колко немислими са тези обвинения, никакви погледи към Валдемар, с които да демонстрира мъка за несправедливото му арестуване. Напротив, изглеждаше твърдо решена да не го поглежда. От това го заболя, но можеше да вини единствено себе си. Това беше тежък удар за съпругата и дъщеря му, а за разлика от него те бяха напълно невинни. Не беше странно, че се дистанцираха от него. Чакаше го дълъг път, докато си върне доверието и обичта им. Може би твърде дълъг.

Той не разбираше как точно се озова в това положение. Не можеше да твърди, че не е знаел. Съвсем наясно беше с какво се занимава „Дактея“ и че това, за което го молеха, е незаконно. Но нямаше поглед върху цялата картинка. Едва след като всичко пропадна, осъзна мащаба на онова, в което се беше забъркал. Знаеше обаче, че те се бяха справили умело. С негова помощ бяха изградили здрава конструкция с пътища за бягство и безброй трудно проследими трансакции. Колкото повече време минаваше, толкова по-спокоен се чувстваше. Той беше просто брънка в огромната машина. Защо им е да хващат точно него?

Венберг приключи с обвинителния акт и съдията попита Валдемар дали пледира виновен или невинен. Валдемар хвърли бърз поглед към Карин, която кимна леко. Беше го инструктирала какво да каже, нищо че беше лъжа.

— Невинен — заяви той.

Делото продължи още около половин час. Карин направи всичко по силите си да намери пролуки в обвинението, но Валдемар не таеше големи надежди за успех. И наистина, когато съдията взе думата, резултатът се оказа точно какъвто очакваше. Оставиха го в ареста по подозрения за тежки финансови престъпления. Прокурорът настоя

всички ограничения да останат и получи разрешение. Изслушването приключи. Ана се изправи веднага и напусна залата първа. Валдемар видя, че едва сдържа сълзите си. Това беше най-лошото. Не унижението, не арестът, не предстоящата присъда, а начинът, по който бе наранил най-скъпите си хора. Беше почти непоносимо. Надяваше се да успее да размени няколко думи с нея, но вместо това поръча на Карин да ѝ предаде в никакъв случай да не разказва на Ваня какво е станало. Карин обеща да ѝ каже. Разделиха се и Валдемар бе върнат в затвора. Легна на нара; нямаше кой знае какво за вършене. След около час гърбът пак го заболя. Причината не беше лежането дълго време в една и съща поза, но той все пак се завъртя. Не помогна. Помоли за болкоуспокояващо и му донесоха. Нямаше апетит, когато донесоха вечерята, но помоли за още едно хапче и му дадоха. Сега лежеше на нара в килията, гледаше в тавана и се мъчеше да мисли за друго, не за бавно отшумяващите болки в гърба. Умът му обаче постоянно се насочваше към Ана и Ваня, а това беше дори по-болезнено. Надигна се с известно усилие и отиде до малката закрепена за стената тоалетна. Смъкна панталоните си — нямаха цип — и пусна една вода. Светлината ли си играеше някакви шеги с него? Той приключи и после се наведе по-близо. Леко завъртя глава, та светлината от лампата да пада върху тоалетната чиния.

Водата беше червена.

Кървавочервена.

Разотидоха се.

Торкел ги беше събрал в помещението, на което винаги викаха просто Стаята, за последна рекапитулация преди уикенда. Шест стола, наредени върху сиво-зелен мокет около овална конферентна маса. На стената висеше бялата дъска, на която Били отново бе начертал хронологията на събитията с помощта на събраните в „Стурулвон“ материали. В Стаята цареше тишина. Щяха да обсъждат напредъка от последното денонощие, да обобщят свършената работа и постигнатите — или очакваните — резултати. За жалост разполагаха с потискащо малко, с което да се похвалят.

Торкел започна с разказ как сутринта се е обадил на Хедвиг Хедман в Йостершунд да ѝ съобщи, че са потвърдили самоличността на холандците. Беше практика на „Риксмурд“ да докладва части от текущи разследвания на местната полиция, повикала ги на помощ. С ударение върху „части“. Важно беше провинциалните полицаи все пак да се чувстват като активни участници, но от още по-голямо значение бе „Риксмурд“ да държи контрола върху информационния поток. Затова той не спомена теорията, че холандците случайно са се озовали на лошо място в лош момент. Нито пък фотоапарата, който откриха, или пък какво е съдържал багажът.

И по-добре.

Следобед Торкел прочете — вярно, без особено да се изненада — цяла страница в интернет изданието на „Експресен“ със заглавие **ЗАГИНАЛИ ПО ВРЕМЕ НА ПЪТУВАНЕТО НА МЕЧТИТЕ СИ**. В статията се твърдеше, че Националният отдел за разследвания на убийства вече е стопроцентово сигурен за самоличността на две от шестте жертви в масовия гроб в планината. Това били Ян и Фрамке Бакер от Ротердам. Бяха поместили и снимки на семейство Бакер, трогателен текст как чакали с нетърпение седмицата в шведските планини, кратко интервю с приятел, който бил благодарен, че най-

сетне е научил какво ги е сполетяло, както и каре с факти за „Планинския гроб“, както медиите бяха започнали да наричат случая.

Дори и Торкел да се бе колебал, сега вече можеше да бъде сигурен. Да информираш Хедман и йостершундската полиция беше същото като да разпратиш прессъобщение. Той завърши речта си, като подчерта важността на това само той да общува с пресата, никой друг.

Всички от екипа кимнаха.

Нищо ново.

След това беше ред на Йенифер да докладва какво е свършила през деня. „Много работа, никакви резултати“ описваше доста точно усилията ѝ чрез всички възможни международни регистри да намери други семейства, които отговарят на профила на четирите неидентифицирани жертви от планината. Тези, които все пак беше открила, или вече бяха известни на Торкел, или тя сама можеше без особени усилия да отпише, тъй като от „Съдебна медицина“ в Юмео вече бяха пратили предполагаемата възраст и ръст на жертвите. Кое то ги доведе до Урсула, а тя просто посочи Били.

Първата му работа сутринта била да се заеме с фотоапарата, намерен в багажа на холандците. Успял да намери подходящ кабел, но апаратът отказвал да се зареди. Вероятно заради дългия престой под земята. Не беше неочаквано, като се има предвид, че е бил заровен цели девет години, макар и увит в найлон и прибран в раница. Затова той се съсредоточил върху мемори картата, но веднага разбрал, че няма как да я извади, без да рискува да я повреди. Консултирал се с Урсула, която била на същото мнение. Изпратили по куриер камерата в Националната криминалистична лаборатория в Линшьопинг с призив да действат възможно най-експедитивно. Следобед Урсула се обадила на бившите си колеги, отчасти за да провери дали апаратът е пристигнал, отчасти за да им даде да разберат, че наистина бързат много. Уверили я, че фотоапаратът им бил приоритет, и я успокоили, че изглежда в добро състояние. До понеделник щели да изпратят снимките.

Торкел кимна доволно. Поне нещо, което да поддържа надеждата жива през следващите дни. Урсула добави, че се оказала права за отпечатъците по раниците от колата на Харалд Улуфсон. Нямамо такива. Огледът на дрехите все още течал, намерили няколко косъма, които щели да сравнят с телата в Юмео.

Накрая на срещата решиха да забравят за малко разследването и поне няколко минути да не се чувстват като полицаи. Йенифер попита какво ще правят през почивните дни и Били каза, че двамата с Мю щели да ходят в гората за гъби. Пачи крак. На Били щяло да му бъде за първи път. Опитваше се да подходи без предразсъдъци, но подозираше, че това няма да се превърне в новото му хоби. Йенифер пък щеше да ходи на гости на майка си, но подчерта, че при нужда могат да я търсят на мобилния. Всеки ден, по всяко време. Не го каза, но беше сигурна, че ще чака понеделника с нетърпение.

Урсула сподели, че мисли да отиде до Упсала да види Бела. Не беше вярно. Нямахше никакви конкретни планове, но усещаше, че съществува риск отново да се озове у Себастиан.

Торкел щеше да прекара почивните дни с дъщерите си, доволен, че ще може да спази обещанието си към тях.

Настъпи настроение, необичайно за Стаята. Обикновено разговорите в нея се въртяха около болка и смърт, теории за престъпления и престъпници, съсредоточени разговори с подробности, които всички се опитваха да забравят, когато си отидат у дома, за да не отровят живота си. Но за миг стана по-различно. Бяха колеги, но и приятели. Разговаряха за живота, не за смъртта.

Станаха и си пожелаха приятен уикенд.

Като обикновени хора.

Необикновено чувство.

Ръката ѝ беше топла както винаги. Той ѝ разказа всичко и сега стискаше ръката ѝ с всички сили. Тя реагира едновременно с учудване и страх. Няколко пъти обиколи нервно хола, след което се просна на дивана срещу него. Той си спомни как като малък се нуждаеше единствено от ръката ѝ, когато търсеше утеха. По онова време малкото му юмруче почти изчезваше в нежната ѝ длан. Вече не беше така. Сега беше обратното. Нежността оставаше, но вече тя търсеше утеха, не той. И двамата мълчаха. Той усети, че тя търси някакво обяснение на разказа му. После Шибека пусна ръката му, изправи се и бавно отиде до снимката на Хамид, която стоеше все на същото място в хола, откакто той се помнеше. Вдигна я и докосна с пръст стъклото върху черно-бялото лице. Мехран осъзна, че са почти на една възраст — той и баща му на снимката. Млади и високи. В началото на живота.

— Веднъж Хамид спомена, че Саид съжалявал за покупката. Но никога не съм чувала друго за проблеми с магазина. Сигурен ли си, че са се карали? — попита тя накрая.

— Не, но защо му е на онзи човек да лъже?

Шибека поклати глава. И тя не разбираше защо.

— Мелика каза, че братовчедите ѝ са продали магазина, но мислех, че е станало преди не повече от две-три години.

— Само че са го продали месец след като изчезнаха. Може би затова Мелика постъпи така. Не е искала да знаем.

Шибека внимателно върна снимката на място. Погледна нежно мъжа, който беше заемал толкова голяма част от живота ѝ. Дори след изчезването си.

— Родителите ми дадоха тази снимка, когато бях на тринайсет години. За да знам как изглежда човекът, за когото ще се омъжа. Често я гледах и си представях какъв ще е той. В действителност. Дали ще е добър човек? Дали ще бъде мил, груб или нежен? Нямах представа. Много се безпокоях. Не че се осмелявах да споделя с някого. Но се боях. В края на краищата реших, че ще е добър човек. Погледнах

снимката и си казах, че очите му са будни и мили. Че изглежда умен. Но знаеш ли какво?

Тя погледна Мехран с обич.

— Не, мамо.

— Все пак останах изненадана. Когато се срещнахме, се оказа дори по-добър. По-мил и по-умен, отколкото си го представях. По-любвеобилен, отколкото бях мечтала. Затова толкова обичам тази снимка. Защото ми дава надежда.

Тя се върна при Мехран с насълзени очи.

— Надежда, че нещата може да се окажат по-добри, отколкото си очаквал — продължи тя. — Че страховете ни невинаги са основателни. И все още се надявам да е така.

— Но знаеш, че Мелика излъга, нали? За Юсеф — добави той след секунда.

Шибека кимна.

— Значи може да е излъгала и за друго — продължи той. — Както за магазина.

— Възможно е. Но как да постъпим, Мехран?

— Ще говоря с нея. И този път няма да я оставя да се измъкне.

Мехран знаеше какво трябва да направи. Щеше да използва новия си глас, за да изкопчи истината. Вероятно точно затова Аллах му го беше дал. Не за да порасне в очите на Мемел и останалите, както си бе въобразявал, а за нещо далеч по-трудно.

Нещо далеч по-важно.

Шибека го погледна и след малко кимна.

Така да бъде.

Този път Ваня чака над половин час пред входа на „Вестманатаган“, докато най-после мъж и жена на средна възраст дойдоха хванати ръка за ръка, спряха се, въведоха кода и влязоха през вратата. Ваня бързо притича и се мушна след тях. Те я загледаха с подозрение, докато минаваше покрай тях пред асансьора, и Ваня очакваше всеки момент да я накарат да се легитимира. Но никой от двамата не продума, само впиха очи в нея, все едно искаха да запомнят всяка нейна черта, в случай че после ги призоват за свидетели. Ваня бързо се качи на третия етаж. Идеята вероятно беше глупава, но тя трябваше да знае.

Не беше останала дълго при Себастиан. Поплака, изля си мъката. Той я прегърна, стоя с нея в антрето, докато се успокои, предложи ѝ да остане — тъкмо пържел кюфтета — но тя отказа. Имаше нужда да остане сама, да помисли над думите му, над цялата информация. Наистина искаше да му повярва, но усети че не може, не и просто така. Не беше толкова лесно. Той бе показал нова страна на характера си, един подобрен Себастиан, но все пак Себастиан. Умен, но без съвест и без скрупули — всичко, което допреди няколко часа бе смятала за качества, сега говореше против него. Ето защо тя се върна на „Вестманатаган“. За да научи истината. За да може да смята Себастиан за приятеля, от когото така отчаяно се нуждаеше.

Позвъни на вратата на Елинон Бергквист. Наближаваше полунощ, но не я беше грижа. Звънна още веднъж. Задържа пръста си върху копчето по-дълго. Настоятелно. Усети движение зад шпионката и след малко ключът се завъртя и вратата се отвори, колкото позволяваше веригата.

— Здравейте, казвам се Магдалена — започна Ваня. — Трябва да говоря с вас за Себастиан Бергман.

— Какво за него? — попита Елинон със смесица от скептицизъм, безпокойство и радост в гласа.

— Може ли да вляза?

— Не.

За да придаде тежест на отказа си, тя бутна вратата и остави съвсем тесен проце́п. Притисна буза в нея и надникна навън с едното си око.

— Какво за Себастиан? — повтори тя.

Ваня обясни, че е полицайка, като стискаше палци Елино́р да не поиска да види документите ѝ. Желанието ѝ се сбъдна и тя продължи — текущо разследване на „Икономическа полиция“ довело до Себастиан и било възможно той да загази. Малката ивица от лицето на Елино́р, която се подаваше иззад вратата, доби разстроено изражение. „Дактея“, Троле Хермансон и фактът, че той е мъртъв, че материалите са предадени от човек, свързан със Себастиан — всичко това принуждавало полицията да научи нещо повече за ролята на Себастиан в тази история, продължи Ваня. Случаят бил сложен и когато имената на колеги се появявали в подобни разследвания, рутинната процедура била да се проучат по-задълбочено. Елино́р кимна сериозно и Ваня сама се впечатли колко добра лъжкиня се оказа.

Елино́р заобяснява. Ваня усети, че жената изпитва едновременно гордост от участието си и амбиция върху Себастиан да не падне и праши́нка.

Да, помолил я да изхвърли торбата, но тя прочела съдържанието и решила да му помогне.

Не, Себастиан никога не е казал, че Валдемар представлява някаква заплаха за него, нито е изявявал желание да му навреди по някакъв начин, Елино́р сама стигнала до това заключение. Може би е сбъркала.

Да, чула, че той е получил материалите от някой си Троле, но не била сигурна.

Ваня се успокояваше все повече с всяко следващо потвърждение на думите на Себастиан от страна на Елино́р. През последните дни беше минала през толкова противоречиви емоционални състояния, че не би издържала, ако се окаже, че Себастиан по някаква необяснима причина е изиграл активна роля в уличаването на баща ѝ. Сега обаче изглеждаше, че е точно обратното.

Той беше предпочел да я предпази.

Да я спаси. Отново. Точно както направи срещу Хинде.

И е щял да успее, ако не беше жената, която сега си криеше половината лице зад вратата. Ваня усети как гневът се надига в нея. Чисто, недвусмислено чувство, добре дошло след вихъра от мъка, болка, подозрителност и смут от последното денонощие.

— Себастиан върнал ли се е в града? — попита Елинор с надежда в гласа.

— Защо?

— Искам да го видя.

Във всеки друг случай Ваня би съжалила жена, попаднала в положението на Елинор. Приемът на Себастиан да ги изрита и после да откаже да говори с тях беше малодушен и безсърдечен. Пълна свинщина. Изцяло би заела страната на жената. Във всеки друг случай.

— Той каза, че вече не сте заедно — отвърна тя прямо.

— Само за да ме защити — заяви Елинор.

— От какво?

— От Валдемар Литнер.

Гневът у Ваня се примеси с нетърпение. Елинор си противоречеше. Тъкмо я беше уверила, че Себастиан не е смятал Валдемар за заплаха. В комбинация с всичко останало Ваня усещаше, че ще си изпусне нервите. Беше изтърпяла толкова гадости, че беше време и тя да стъжни нечий живот. Жената пред нея беше нанесла страхотни щети; освен това така щеше да послужи и на Себастиан.

— Той те е изгонил, ти си луда и не иска да те вижда повече — изръмжа тя и се взря в окото в процепа на вратата.

Елинор подскочи, все едно са я зашлевили.

— Не го е казал!

— Напротив, каза го.

Ваня се наслаждаваше на усещането. Възвърна си контрола над ситуацията. Може би утре нямаше да се гордее със себе си, но щеше да му мисли, когато му дойде времето. Сега единствено искаше да поръси още сол в раната.

— Каза, че си смахната и че те е приютил само от добро сърце, но повече не можел да те изтърпи. Особено пък след това, което си причинила на Валдемар Литнер.

Лампата на площадката угасна. Мракът беше пълен и Ваня нямаше как да види, че окото на Елинор се присви и сякаш стана по-

тъмно, когато го насочи към нея с чувство, което не би могло да се изтълкува погрешно. Омраза.

— Стой далеч от Себастиан — чу Елинон глас в мрака и тъмната фигура зад вратата изчезна.

Жената не запали лампата, докато слизаше по стълбите, вероятно за да придаде драматизъм на оттеглянето си, предположи Елинон и затвори вратата.

Тя забърза към прозореца на спалнята. Ако тази Магдалена пресечеше улицата и тръгнеше наляво, Елинон щеше да я види. Така и стана. Елинон я проследи, докато изчезна от поглед. После се отпусна върху разхвърляното двойно легло.

Ама че ужасни неща ѝ наговори.

Ужасни, но дали и верни?

Валдемар Литнер беше в затвора. Не можеше да застрашава никого и все пак Себастиан не ѝ се обаждаше. Не я покани да се върне — сега, когато опасността бе отминала.

Дали младата жена каза истината? Дали Себастиан никога не се е боял от Валдемар? Дали тя беше разбрала ситуацията погрешно? В такъв случай...

Дори не искаше да си го помисля.

В такъв случай наистина е мислел всички онези неща, които беше написал в писмото върху куфара ѝ.

В такъв случай не ѝ беше казал онези ужасни работи и не я беше изгонил от апартамента си, за да я предпази. Беше се отегчил от нея. Наистина е гледал на нея само като на домашна помощница, която чука. А сега бе свършено. Онази медицинска сестра, за която спомена... наистина е спал с нея. С нея и кой знае с колко други.

Елинон го обичаше.

А той си играеше с нея.

Мехран беше прекарал съботата сам с музиката и мислите си. Те прииждаха и се отдръпваха като морски вълни, ту се спираха, ту му се изплъзваха. Но една от тях го спохождаше отново и отново и до вечерта той взе решение как да постъпи. Налагаше се да се изправи срещу Мелика. Нямахше да ѝ позволи да увърта повече. Майка му можеше да го придружи, ако иска. Той го разбираше. Но разбираше също, че ще е по-добре, ако го направи сам. Ако отиде без нея, Мемел и останалите нямахше да могат да се възпротивят толкова силно. А ако нещо се обърка и докара неприятности, по-добре вината да поеме единствено той. Щеше да им обясни, щеше да постави картите на масата. Да разкаже за лъжите на Мелика. Бяха длъжни да го изслушат. Не бяха длъжни да изслушат Шибека. Това беше разликата между мъжете и жените и той трябваше да я разбира и да се научи да се възползва от нея.

Сутринта Шибека му направи закуска. Той яде с охота, каза ѝ, че излиза, но не и къде ще ходи. А сега стоеше пред нейния блок. Искаше да изненада Мелика, да я хване неподготвена. Да не я оставя да мисли, а да удари внезапно и без предупреждение. Само че не знаеше как. Като ѝ звънне на вратата, несъмнено щеше да я изненада, но нямахше как да се вмъкне в апартамента ѝ без покана, а определено не искаше да води този разговор в коридора.

Накрая му се удаде шанс. Видя я да се отдалечава с приятелка преди около час, а в момента Али, синът ѝ, приближаваше с няколко момчета. Разделиха се на кръстовището. Али продължи към своя блок, приятелите му поеха по другия път. Гласовете им заглъхнаха. Мехран се бе притаил зад едно дърво и гледаше момчето, което крачеше безгрижно към него. Естествено, той познаваше Али, но Ейер беше по-близък с него и по възраст, и по интереси и двамата отдавна не бяха разговаряли. Той се показа и с бърза стъпка тръгна към момчето. Лицето на Али светна, като видя кой се задава.

— Здравей, Мехран! — поздрави той щастливо.

Изглеждаше искрено радостен да го види. Чудесно, помисли си Мехран, майка му явно не му беше казала за проблемите си със семейство Хан. Това щеше да улесни нещата.

— Здравей, Али. Как я караш? — попита той възможно най-спокойно.

— Добре. А ти?

— Може ли да постоя с теб? — попита Мехран и кимна към блока. — Забравил съм си ключовете и е доста хладно, а мама ще се прибере чак след няколко часа.

Опита се да потрепери от студ, за да придаде достоверност на историята си. Али се хвана.

— Разбира се. Мисля, че мама я няма, така че нямам какво да ти дам за ядене.

— Няма значение. Можем да гледаме телевизия.

Мехран изпита леко притеснение, когато Али отключи вратата на апартамента и влезе. Нямаше представа дали ще се получи, но чувстваше, че поне ще има някакво преимущество, когато Мелика се прибере и го завари на дивана. Стига да си дойде сама. В противен случай щеше да му се наложи да смени плана.

Двамата с Али прекараха един час пред телевизора. Побъбриха малко за Ейер и за училището и приятелите, след което разговорът замря. Мехран си имаше други теми за размисъл. А и Али не показваше, че се чувства неловко от дългото мълчание. Изглеждаше щастлив, че някой толкова по-голям е седнал с него да гледат анимационно филмче. Може и да не е било толкова необичайно, но той нямаше как да знае. Всичките му приятели имаха братя и сестри, никой друг не беше само дете.

Най-сетне вратата се отключи. Али реагира радостно.

— Мама си идва — обяви той.

— Добре — промълви Мехран и леко се надигна.

След това се обърна строго към Али:

— Върви си в стаята.

Али доби шокиран вид.

— Защо?

— Върви си в стаята, ти казах! Веднага!

Али се изправи. Погледът му издаваше бунтовни настроения. Това беше неговият дом, нямаше намерение да мърда от мястото си.

Мехран се подразни от несполуката. Явно авторитетът му още не беше голям. Но същевременно усети, че няма желание да се кара на Али. Той беше просто едно невинно момченце, също като него някога. Може би точно това беше проблемът. Беше преживял твърде много.

— Трябва да говоря с майка ти — обясни той по-меко. — Насаме.

Али не успя да му отговори, тъй като Мелика се показва на пътната врата. Носеше торба с покупки. Сепна се от присъствието на Мехран.

— Какво правиш тук, Мехран?

— Мисля, че знаеш.

Той пристъпи покрай Али, който стоеше неподвижно и изглежда не знаеше как да постъпи.

— Какво е станало, Али? — попита тя разтревожено.

Мехран отговори вместо него:

— Помолих го да си отиде в стаята. Знам, че лъжеш. Реших, че няма нужда той да чува всичко.

Тя пребледня и пусна торбата с покупките на пода.

— Изчезвай оттук, Мехран. Веднага.

Мехран поклати глава. Нямахше да се предаде. Никога.

— Не си длъжна да говориш с майка ми. Но на мен трябва да кажеш.

— Какво трябва да ти казвам? Какви ги говориш?

— Ходих до магазина на Саид. На съпруга ти. На бащата на Али. Досещаш ли се какво ми казаха там?

За миг тя не знаеше как да отговори. Той усети, че думите му са улучили право в целта, пробили са стената от лъжи около нея. Тя сякаш си глътна езика; като че се надяваше мълчанието ѝ да го накара да се откаже и да си тръгне. Притеснението му напълно отстъпи пред силата на волята.

— Ако предпочиташ, мога да отида при Мемел. Той сигурно доста ще се заинтригува, като чуе, че братовчедите ти и Саид са се карали. Че са продали магазина един месец след изчезването му. Или той вече знае? Всички ли знаят? С изключение на нас?

— Не е вярно — промълви тя безсилно накрая и се отпусна на табуретката до вратата.

— Кое не е вярно, Мелика?

Тя сведе очи към пода. Към краката си. После към сина си.

— Върви си в стаята, както ти се каза.

Али я изгледа смаяно.

— Ама, мамо...

— Чу ли какво ти казах? — извика тя.

Мехран забеляза, че гласът не ѝ се подчинява. За сметка на това той беше намерил своя.

Али се оттегли. Вероятно никога вече нямаше да гледа на Мехран по същия начин. Мелика най-сетне го погледна в очите. Нейните вече не бяха враждебни. Само печални.

— Не зная какво е станало, Мехран. Наистина не зная.

— Но знаеш повече, отколкото казваш, нали?

Тя кимна леко, едва забележимо.

— Кой е Юсеф?

Тя пребледня като платно.

— Лош човек. За всичко е виновен той.

Очите ѝ вече не изразяваха печал. Вместо това в тях се четеше страх. Терзание, може би дори ужас.

Той протегна ръка към нея. Сега трябваше да бъде по-мек. Истината го изискваше.

— Разкажи ми — подкани я.

През почивните дни Морган Хансон разкри пред Анита безброй неподозирани страни на характера си. Изобщо не беше като трол.

Далеч по-лошо.

Наслаждаваше се на живота.

Беше човек, който наистина знае как да разиграе раздадените му карти. След като тя му призна истината за Ленарт Стрид от „Мисия: разследване“ и как той се бе свързал с нея, за да иска помощ, Морган предложи — точно както се боеше тя — да вечерят заедно. След като вече се познаваха толкова добре и нямаха тайни един от друг, щеше да е приятно, нали? Нямахше как да откаже. Трябваше да му се подмазва и да угажда на всичките му капризи може би до края на живота си или поне докато още работи в полицията. Знаеше го.

В петък вечеряха в любимото му заведение, „Тексас Лонгхорн“ на „Санкт Паулсгатан“, и Анита научи следното:

1) Той обичаше да приказва, особено след като подпийне.

2) Обичаше червено месо в огромни количества. Към него — запечени картофи със сметана и сирене чедър. Като го видя как се тъпче, тя се учуди, че не е още по-дебел.

3) Обичаше ейл и мърляви пъбове. За предпочитане в квартал Съодер. Според него те бяха най-хубавото място за след вечеря и той с удоволствие оставаше там, докато затворят.

4) Беше луд по минералната вода. Подробно ѝ разправи за щастието, което му носела личната му машинка за газирание, а сега такава се появи и в нейната кухня. Той беше понечил да дойде с нея да ѝ я инсталира, но тук тя съумя да тегли черта.

Този път.

Беше само въпрос на време той да седи като у дома си в кухнята ѝ и да газира минерална вода. Тя го знаеше.

5) Морган обожаваше мола „Шиста Галерия“. Оттам купиха машинката. Харесваше му навалицата. Различни култури от цял свят.

Било толкова „нешведско“. Тя беше длъжна да се съгласи, макар да ѝ идваше да се разпиши.

Тази вечер пък щяха да ходят на кино. Той винаги ходел в неделя вечер. А от тук нататък явно и тя. На някакъв 3D филм, доколкото разбра. Не посмя да му каже, че никога не е гледала 3D, тъй като се опасяваше, че ще я помъкне на всичко съществуващо в този формат.

Опитваше се да намери една положителна черта от познанството с новия си „приятел“.

Не откри такава.

Нито една.

Не можеше да продължава така. Сигурна беше. Трябваше да знае, че поне печели нещо от този път към Голгота, в който се бе превърнал животът ѝ. Дори и да беше нещо дребно и незначително, гордостта ѝ се нуждаеше от това. Иначе трябваше просто да легне и да умре. А тя отказваше да го направи. Искаше да има контрол върху нещо.

Реши да се обади на Ленарт Стрид.

Поне щеше да изкара малко пари.

Не много, наясно беше. Сумите бяха смешни, но в момента бяха по-добре от нищо. Чувството, че все още контролира нещо, беше неудържимо. Точно от това се нуждаеше.

Тя щеше да му даде името.

Не беше кой знае какво.

Той обаче щеше да плати за него повече от когато и да било.

Урсула седеше на дивана и гледаше телевизия.
 На дивана на Себастиан пред телевизора на Себастиан.
 Със Себастиан.

Беше се озовала там в петък след работа. Пренощува при него. Не правиха секс. За нейна изненада въпросът изобщо не беше повдигнат. Себастиан ѝ предложи стаята за гости без ни най-малък намек и загатване за друго. На другата сутрин я събуди с готова закуска. Преди обяд тя се прибра вкъщи.

Поколеба се дали да не постъпи както беше казала на колегите си — да отиде до Упсала и да изненада Бела. Нима родителите не правеха точно така? Приятни посещения без предупреждение. Няколко спокойни часа, обяд и после обратно вкъщи. Мисълта беше привлекателна, но така и не стигна до действие. Просто не смееше. Вместо това прекара съботата в чистене, пазаруване и пране. Домакински задължения, които една разведена жена трябваше да изпълнява през почивните дни.

А тази сутрин пак отиде при Себастиан. Той се зарадва на появата ѝ. Тя изяде втора закуска с него, излязоха на дълга разходка, след като на вратата почукаха двама работници. В неделя услугите им бяха по-скъпи, както отбеляза Себастиан, но той искаше работата да се свърши. Щяха да му слагат шпионка. 1850 крони.

Докато се разхождаха, приказваха за какво ли не. Тя намираще за освобождаващо да говори с някого, пред когото може да бъде напълно откровена. Който знае всичко за нея и Мике. Не се налагаше да мисли преди всяко изречение. Споменаха и разследването, но Себастиан доста ясно показва, че случаят не му е интересен и надали ще стане такъв в бъдеще. Поне не на този етап. Скелети, раници и списъци с пътници — пълна скука. Американката — или каквато там беше — която по някакъв начин беше замесена в убийството — тя беше интересна. Но и мъртва.

На него му трябваха хора. Живи хора. Покварени, извратени, болни. Хора, чиято представа за действителността и света не отговаря на неговата. Умове, които не можеш да разбереш без усилие. Хора, които другите наричат „зли“ за собствено улеснение. С такива случаи той се заемаше охотно, но дотогава...

Накрая краката ги отведоха в някаква билиардна зала в Съодер. Поиграха нещо като Осма топка, но със свои си правила. Урсула спечели три от четирите разигравания. Тя се изненада, когато предложи да го черпи една бира на бара, а той си поръча само кола. Някога, когато бяха заедно, Себастиан пиеше. Не някакви притеснителни количества, но с удоволствие. Тя за пореден път се почуди какво е станало с него.

— Какво сънува? — попита го ненадейно. — Горе. В планината...

Той я погледна изненадано от другата страна на масата. Срещна очите ѝ, но те не разкриваха какво си мисли. Себастиан не можа да съдържи усмивката си.

Изненадата му от появата ѝ в четвъртък вечерта не можеше да се сравнява със смайването му от идването ѝ и на следващия ден и пренощуването при него. А сега пък и това връщане към седмицата в „Стурулвон“ с нормален делничен тон. Нито погледът, нито интонацията издаваха мислите ѝ, но това правеше самият въпрос. Тя явно намираще краткия им разговор в трапезарията на планинския хотел за важен.

Беше любопитна.

За него.

Плюс посещението ѝ в дома му. Две нощи, вярно, без секс, но Себастиан усещаше, че независимо от това — а може би точно заради това — сякаш лека-полека намират пътя обратно към нещо подобно на онова, което споделяха, преди тя да научи, че е спал със сестра ѝ.

Беше му приятно, но се питаше защо.

Урсула ясно бе показала, че никога няма да му прости, тъй че какво беше намислила? Да, разводът сигурно беше променил положението, но все пак. Дали тя играеше някакви игрички? Дали това бяха стъпки към изтънчено отмъщение? Възнамеряваше ли да го нарани? Каквато и да бе истината, беше вълнуващо. Най-интересното събитие в цялото това безсмислено разследване.

— Защо питаш? — наведе глава той.

— Обеща да ми разкажеш.

— Помня, но ти защо искаш да знаеш?

Урсула надигна халбата и отпи глътка бира. Той я изучаваше. Досещаше се какво прави. Обмисляше следващата си реплика. С простишкия отговор, че е любопитна, не би стигнала доникъде, сама го знаеше. Трябваше да бъде откровена, да го предизвика или да изкаже теза, която да е длъжен да обори.

— Защото когато слезе в ресторанта и не знаеше, че те гледам...

— Да? — подкани я Себастиан почти нетърпеливо.

Изглежда бе избрала честността. Буквално я виждаше как подбира думите с изключително старание.

— Изглеждаше като човек, изгубил всичко — обясни тя. — На когото нищо не му е останало.

Себастиан не отговори. Добре формулирано от нейна страна. Не го предизвика, нито пък изрече нещо, което би могъл да опровергае. Открито и за жалост напълно вярно.

— Някой път ще ти разкажа — промълви той тихо. — Но определено не тук, нито пък точно тази вечер. Но някой друг път, обещавам.

Урсула бавно кимна. Усети по тона и изражението му, че не е била далеч от истината. Съвсем разбираемо беше той да няма желание да седи на бар стол и да си излива душата на фона на стар хит на „Доритмикс“. Тя самата не искаше да участва в такова нещо.

— Дано да е скоро — отбеляза само.

Повече никой от двамата не повдигна въпроса. Когато се прибраха, майсторите приключваха и на вратата имаше чисто нова шпионка. Вечеряха рано и след това се отпуснаха на дивана. Себастиан не помнеше кога последно е седял с някого да гледа телевизия с крака върху масата. Вероятно с Лили.

— Може ли да остана тази вечер? — попита Урсула, докато се протягаше към дистанционното, за да махне рекламните, които прекъснаха предаването.

— Разбира се.

— Добре тогава.

Спря се на някакъв филм за оцеляване в пустошта по „Дискавъръ“. Себастиан я наблюдаваше внимателно с крайчеца на

окото. Онези въпроси се върнаха.

Какво беше намислила?

Игра? Отмъщение?

Той не знаеше. И още по-важно — не му пукаше.

Ленарт пътуваше към стадион „Сьодер“ заедно с Венке и Стик във вагон, препълнен с фенове на „Хамарбю“, когато се обади Анита. Отиваха на мача с „Враге“ и той едва чуваше гласа ѝ сред песните и виковете. Наложиха се да се дръпне чак до другия край на вагона и да притисне телефона до ухото си, за да чуе поне част от думите ѝ. Тя говореше бързо и изглежда бе открила нещо. Не много, но все било нещо. Име. Адам Седерквист. Бил от „Сепо“ и през есента на 2003 година отговарял за случая с двамата изчезнали афганистанци. Само това знаела. Остатъкът от разговора посвети на темата за това, че щяла да му изпрати сметката за обяд в „Меларпавильонген“ и очаквала той да плати; очаквала също и допълнителна компенсация. Ленарт обеща да направи каквото може по финансовия въпрос и да ѝ се обади веднага щом около него стане малко по-спокойно; тя обаче го прекъсна с думите, че трябва да ѝ се плати добре, понеже е направила голяма саможертва, за да му помогне. Ленарт попита да не е загазила, но тя повтори, че важното са парите, и затвори. Приятелите му го гледаха въпросително. Той обясни, че е по работа, за съжаление. Погледнаха го разочаровано, а още повече се стъписаха секунда по-късно, когато обяви, че на „Сканстул“ ще слезе и ще се прибере вкъщи. Запротестираха разпалено, особено Венке, който беше прекарал две седмици в Испания и наистина нямаше търпение да се видят и да си поговорят след мача. Едва ли е толкова важно, че да не може да почака — бяха тръгнали на мач, от толкова време се канеха. Накрая Ленарт се предаде. Беше неделя и в крайна сметка нямаше какво толкова да свърши, освен да търси името в интернет, а това можеше да стане и по-късно. Пък и беше пропуснал последните два мача, а в последно време се виждаше с двамата си стари приятели само около футболни събития. Познаваха се от тийнейджъри, но напоследък бяха така заети със семейства, деца, приятелки и работа, че не им оставаше време. Ленарт реши да поработи след мача. Едва ли щеше да му попречи много. И без това цялата история с Шибеката официално беше

приключена, той вече бе съобщил на Стюре Лиледал, че семейството се е отказало. Въпросът беше дали информацията от Анита би могла да съживи историята. В такъв случай той трябваше да изрови нещо повече. Само едно име нямаше да стигне.

Местата им бяха на дългата страна на стадиона. Венке бе съумял да им осигури сезонен абонамент. Всяка година обещаваше, но този път наистина успя. Настроението беше отлично и мачът се получи страхотно, но през цялото време Ленарт размишляваше над казаното от Анита. Най-сетне разполагаше с име, с конкретен човек, когото да проследи. Навярно си струваше да опита. В момента, в който се прибере вкъщи, щеше да потърси нещо повече.

Сигурдсон вкара страхотен гол пет минути преди края на редовното време и целият стадион полудя от радост. „Хамарбю“ победи и Ленарт крещеше от щастие заедно с останалите. Стиг го придума да остане с другите за по няколко бири. И без това беше твърде късно за работа, заяви той твърдо и Ленарт предложи компромис: две бири и после вкъщи.

Бирите се оказаха осем, последвани и от няколко шота и скоро гласът на алкохола и на крещящите му приятели успя да заглуши този на дълга. Остана на купона близо до „Синкен“, където все някак успя да не пуши, макар заслугата да не беше негова. Той стоеше на разхвърляния балкон у човек, когото едва познаваше, с незапалена цигара в ръка, когато Венке го забеляза и го повали на земята. Беше на шега, но и двамата бяха пияни и Ленарт си поряза ръката на счупена бирена бутилка. Стиг притича да ги разтърве и му сложи мокра кърпа на ръката. После поплакаха, като си повтаряха колко много се обичат — нещо, което никога не им хрумваше в трезво състояние. В три часа пристигна домоуправителят и ги изгони. В четири и половина той се добра до апартамента си и се просна в леглото. Последният му спомен беше, че днес трябваше да свърши нещо.

Не се сецаше какво точно.

Екипът се събра в понеделник и установи, че не се беше случило нищо особено.

Беше се получил предварителен резултат от ДНК теста, взет от близките на изчезналите семейства. Бащата на съпругата в семейство Турилсен от Норвегия, изчезнало горе край Тронхайм; сестрата на майката в семейство Хагберг от Йевле; братът в Оскаршхамн на бащата в семейство Седерквист, което вероятно се бе удавило в Индийския океан. Нямаше съответствия с жертвите от планинския гроб. Разочарованието не беше кой знае колко голямо, подозираха го и преди това, а и всичко окончателно изключено им освобождаваше време за други задачи.

Били седеше на бюрото си, когато компютърът му изпиука. От криминалистичната лаборатория пращаха снимките, които бяха успели да свалят от мемори картата, 93 на брой, във файл, който той можеше да изтегли. Били се регистрира, свали снимките и започна да ги разглежда. Прецени, че са правени от ранна пролет до смъртта им. Празненство за рожден ден на момиченце, което вероятно не беше тяхна дъщеря, а на някой познат, тъй като го нямаше на други снимки. Фотоси от разходки с колело, купони, къпане в морето, екскурзии, футболни мачове. Щастливи усмихнати хора. Някоя и друга снимка от дом, който можеше да бъде само на семейство Бакер. Ежедневие.

Последните 37 бяха интересни. Една беше направена на летището в Тронхайм. Фрамке стоеше с раницата на гърба пред сградата на терминала и се усмихваше. На следващата бяха вече в планината. Този път беше ред на Ян да позира сред планинските върхове, все едно сочи накъде са се запътили. Следваха снимки от почивки, пренощувания и различни места по пътя. Били маркира и принтира всички снимки от планината и докато принтерът работеше, мина направо на последните.

Фрамке прибираще палатката.

Брод през бурен поток.

Северни елени високо горе на склона.

Входът към долина, Ян на преден план, пиещ вода от планински извор. Последната снимка. Изглеждаше щастлив. Усмиваше се към фотоапарата и жена си. Били погледна датата. 30 октомври. Денят на смъртта им. На фона зад него се простираше долината, малка къщурка вдясно и отзад плато, синьо небе и планински хребети. Били подскочи. Той познаваше тези върхове най-отзад. Беше ходил там. Платото под тях беше мястото, където откриха телата. Трудно бе да се определи разстоянието, но Били прецени, че пред Ян и Фрамке Бакер е имало около час път. Още един час живот, което усмихнатият мъж естествено не е знаел, докато се е снимал, но което изпълваше Били с мъка, докато гледаше. Тъкмо понечи да затвори снимката, когато очите му се спряха върху една подробност.

Къщата.

Малката къщурка в долината, в полите на планината. Недалеч от гроба. Докато бяха горе, търсиха възможно място на убийството, но така и не откриха нищо. Там нямаше къща. Но на 30 октомври 2003 година очевидно е имало. Били увеличи снимката на екрана. Стени от цели трупи, комин, малко стълбище до вратата. Неголяма. Ловна хижа.

Били се изправи, отиде в Стаята и се загледа в картата на стената, която бяха взели от планинската станция. Местоположението на гроба беше отбелязано с кръст. И други бяха гледали, но той искаше да се увери.

На картата нямаше къща на мястото, където според снимката от фотоапарата на Бакер е имало такава.

Той се протегна към телефона, сложен на конферентната маса, и хвърли още един поглед към стената. Визитната картичка на Матс и Клара. Набра номера. Клара отговори след втория сигнал.

Ленарт се събуди от слънчевите лъчи върху лицето си. Очите го боляха и той се завъртя мъчително, за да свали щорите, но вместо това някак успя да събори цялата конструкция върху превързаната си ръка. Скочи от леглото с крясък.

Болката го разсъни напълно и той изтича в банята и извади две таблетки „Алвекон“ по 500 мг от кутийката, която винаги държеше пълна. Трябваше да ги взема, преди да си легна, помисли си, докато си миеше лицето със студена вода. Помагаха срещу махмурлук, но преди няколко часа той не беше способен да размишлява толкова логично. Всъщност не можеше да мисли изобщо. Погледна любопитно превръзката на лявата си ръка. Каква вечер само. Доста по-луда, отколкото възнамеряваше. Мъжът в огледалото днес определено щеше да работи от къщи.

Работата, да!

Анита се беше обадила вчера. Даде му името на онзи от „Сепо“, който е отговарял през 2003. Адам... Адам... Той се вкамени. Невъзможно беше да е забравил фамилията, цяла вечер мисли само за това. Или поне до петата или шестата бира. Пое си дълбоко въздух. Само да не изпадне в паника, иначе името, което беше на върха на езика му, щеше да изчезне безвъзвратно. В никакъв случай не искаше да се обажда пак на Анита. Не само щеше да го сметне за несериозен, но и за кръгъл идиот.

Като какъвто се чувстваше в момента. Пълен глупак.

Адам.

Адам.

— Адам С... нещо си — изрече той на глас. — Или Д? Не, С.

През цялото време беше мислил за името. Значи го знаеше. Не беше изгубено. Просто се криеше. Временно, надяваше се. Реши да вземе студен душ и за малко да не мисли за това.

Получи се доста добре.

Седергрин или Седерквист. Адам.

Едно от двете. Все пак беше някакво начало. Поне знаеше, че е работил в „Сепо“.

Седна до телефона в малкия си кабинет и започна да звъни.

След около час вече знаеше, че в полицията не работи никакъв Адам Седергрэн или Седерквист, нито в обикновената, нито в „Сепо“. За сметка на това намери в новинарските архиви някой си Адам Седерквист, който заедно със съпругата и децата си изчезнал безследно при пътуване край африканския бряг през 2004 година. Така и не ги открили. Ленарт се обади на свой приятел от „Д Н“, разследващ журналист, с когото беше работил много пъти, за да го помоли за помощ. Обясни, че се е захванал с история за пътешественик, който изчезнал, и попита дали приятелят му може да хвърли едно око на техния архив, който беше значително по-голям от онзи, до който Ленарт имаше достъп, и да види дали може да се намери нещо за това семейство. Едва двайсет минути след края на разговора получи имейл.

Не беше кой знае какво, но все пак го придвижваше малко по-напред. Адам Седерквист бил в отпуск от полицията, когато изчезнал. За жалост не пишеше дали е работел в „Сепо“. Имал жив брат, Чарлс Седерквист, но никакви други роднини.

Ленарт се замисли. Никак не му се щеше да звъни в „Сепо“ и да пита за Адам Седерквист. Някой там си беше направил труда да прикрие самоличността му. Ако от „Мисия: разследване“ започнеха да се обаждат и да задават въпроси за него, биха могли да унищожат всички доказателства. Не му оставаше много на какво да разчита, затова трябваше да бъде внимателен.

Но малкото, с което разполагаше, му харесваше. Ако същият Адам Седерквист е работел в „Сепо“, това беше добро конспиративно начало. Защо им беше да крият името на един от собствените си хора, при това мъртъв от 2004 година? Ленарт щеше да чуе обяснението едва след като сам разкрие истината.

Реши да се свърже с брата и да види дали той знае нещо. Намери един Чарлс Седерквист в Оскаршхамн. Сигурно беше той.

Мъжът вдигна още на първия сигнал. Звучеше бодър и нащрек, коренно противоположно на сегашното състояние на Ленарт.

— Чарлс Седерквист ли е? — попита Ленарт.

— Да...

— Здравейте, казвам се Ленарт Стрид, работя в „Мисия: разследване“ по СВТ.

— Аха...

Чарлс прозвуча леко разтревожено, но почти всички реагираха така, като чуят откъде им се обажда. „Мисия: разследване“ винаги притесняваше хората. Това беше целта на цялото предаване.

— Имам няколко въпроса за брат ви, Адам Седерквист — продължи Ленарт.

— Той е мъртъв. От дълго време.

Мъжът звучеше изненадан. Много изненадан.

— Знам. Изчезнал е по време на околосветско плаване, нали?

— Да. Какво искате?

Въпросът беше съвсем основателен, помисли си Ленарт. Трябваше някак да го успокои.

— Името му се появи в случай, по който работя, и просто се чудех дали можем да поговорим, съвсем непринудено.

— За какво става въпрос?

— Нека се срещнем и ще ви разкажа — настоя Ленарт.

Нямаше желание да разправя цялата история по телефона.

Главоболието се върна с пълна сила. Колко всъщност беше изпил снощи?

— Не и ако не ми кажете предварително за какво става дума — отсече Чарлс и Ленарт усети, че е непреклонен.

Той стисна зъби.

— Свързано е с работата му в „Сепо“ и едно изчезване през 2003 година.

— Какво изчезване?

— Предпочитам да ви кажа, като се видим — опита Ленарт отново.

В отговор получи само мълчание.

— Нямам никакво намерение да очерням името на брат ви, честна дума. Просто търся истината.

— Той никога не обсъждаше работата си с мен — отвърна Чарлс и Ленарт усети, че все пак е пробил първия слой на бронята му.

— Може да е споменал нещо, на което не сте придали значение, а може да ми помогне.

Отново настъпи кратко мълчание.

— Добре. Но живея чак в Оскаршхамн.

— Не ми пречи да дойда.

— Добре. Кога?

— Сега? — предложи Ленарт.

— Става.

Ленарт се усмихна несъзнателно. Беше минало по-добре, отколкото се надяваше. Историята още беше жива.

По-малко от час след като Били прегледа снимките на семейство Бакер, всички се събраха в Стаята. Торкел се обади на Себастиан и Ваня. Ваня не вдигна, затова ѝ остави съобщение, но със Себастиан успя да се свърже и кажи-речи му нареди да дойде. Вече се намираха в Стокхолм и ако той искаше да бъде част от „Риксмурд“, трябваше да сътрудничи. Сега четири от шестте стола около овалната маса бяха заети от Торкел, Урсула, Йенифер и Себастиан. Били беше окачил на бялата дъска, която покриваше почти цялата стена, снимката на Ян Бакер, пиеш вода от извора, и увеличение на къщичката зад него. Той стоеше до дъската и сочеше фотографията. Себастиан се протегна към една от бутилките с минерална вода на масата.

— Това е увеличение на къщата, която виждаме тук — показва Били снимката с Ян до ручея. — За да разберете къде се намираме...

Той отиде при картата.

— Снимката е направена ето тук — посочи точка на десетина сантиметра от кръстчето, отбелязващо масовия гроб. — Тук — сложи Били пръст върху кръста — бяха намерени телата, което значи, че къщата е била някъде там — и той отново показва на картата мястото на десетина сантиметра от гроба.

Вратата се отвори и Били млъкна, като видя Ваня да влиза. Торкел се завъртя към вратата. Първата му мисъл беше: „Колко уморена изглежда!“.

— Здравей, ето те и теб! — възкликна вместо това, щастливо изненадан.

Ваня кимна, придърпа един свободен стол и се отпусна тежко на него.

— Оставих ти съобщение — рече Торкел, докато тя си сваляше якето.

Отслабнала ли беше, или си въобразяваше?

— Знам, затова съм тук — отвърна Ваня.

— Как върви? Всичко? — попита той невинно.

Ваня не отговори. Първо погледна Себастиан, който ѝ кимна насърчително.

— Не ме избраха за обучението във ФБР — каза тя без каквато и да било емоция в гласа.

— Какво?! Защо? Какво стана?

Торкел изглеждаше като ударен с мокър парцал, очевидно никой не го беше информирал, помисли си Себастиан.

— Хокан Першон Ридарщолпе, това стана — сви рамене Ваня. — Казал, че съм неподходяща.

В Стаята се възцари пълна тишина. Онзи вид тишина, когато всички присъстващи знаят, че трябва да кажат нещо съчувствено и утешително, но не знаят какво.

Торкел не можеше да проумее думите ѝ. Хокан Першон Ридарщолпе беше напълно компетентен. Може и да не беше достигнал абсолютния връх в професията, но Торкел не беше чувал някога да е допускар подобна грешка. Не и след онази история в Сала преди много години. Какво се бе случило? Нямаше по-подходящ от Ваня. Тази работа трябваше да се разнищи, преди да е станало твърде късно.

— Мога ли да помогна с нещо? — наруши мълчанието той.

Ваня поклати глава.

— Окончателно е, не може да се обжалва.

— Той е идиот, винаги съм го казвал — обади се Себастиан.

— Очевидно е грешка, ще видя какво мога да направя — каза Торкел.

Ваня се усмихна леко, благодарно. Себастиан се запита колко голямо е влиянието на Торкел в организацията. Дали скъпоструващото му посещение при Ридарщолпе нямаше да се окаже напразно? Йенифер нерешително вдигна ръка.

— Моментът може би не е добър, но след като съм тук като заместничка на Ваня...

— Ще мислим по-късно — прекъсна я Торкел.

Ваня се намеси:

— Остани, аз ще отсъствам известно време. Баща ми е арестуван...

Видя как Урсула, Били и Йенифер — тримата, които още не знаеха — се сепнаха.

— Искам да участвам в предварителното разследване и не бива да се... раздвоявам.

Себастиан отпи от минералната вода. Това беше ново за него и не му допадна. Ваня искаше да помогне на Валдемар. Той трябваше да я придърпа към себе си, да ѝ напомни, че татко ѝ е престъпник, че я е предал. Не искаше да се меси повече, при положение че едва се размина след ФБР и Елинор, погрижи се тя сама да отиде при него, ако има нужда, но явно бе назрял моментът отново да участва активно.

— Посещавала ли си го пак? — попита той с неутрален, както се надяваше, тон.

Ваня поклати глава.

Все беше нещо.

— Ще трябва да отложим този въпрос засега — въздъхна Торкел. — Имаме новини около семейството в планината. — Той кимна към Били.

— Както казах, на това място е имало къщичка през 2003 година — започна отново Били и посочи картата. — Стара ловна хижа от трийсетте години. Изгоряла е през януари 2004.

Той се върна при стола си, седна и хвърли едно око на лаптопа.

— Била е частна собственост до 1969, след което я дарили на Въоръжените сили. От 1970 година е можело да я наемеш, ако си техен служител или някой от семейството ти е такъв.

Всички се заслушаха заинтригувано. Това звучеше добре. Щеше да им даде онова, от което се нуждаеха — нещо, с което да работят. Име.

— Знаем ли кой я е наел през въпросната седмица на 2003 година? — попита Ваня, против волята си развълнувана от събитията, напрежението, гонитбата.

— Първо трябваше да намерим точния служител на Въоръжените сили, после да я убедим да прегледа регистрите отпреди десет години...

— Знаем, че сте се потрудили здравата — прекъсна го Торкел нетърпеливо. — Кажете името.

— Адам Седерквист е наел къщата през 44-тата седмица на 2003 година — съобщи Йенифер. — Семейството му е било с него.

— Лена, Ела и Симон Седерквист — добави Били.

Сякаш въздухът бе изсмукан от стаята. Всички бяха споходени от усещане за спадане на кулминацията.

— Но няма как те да са заровени там. — Ваня изрази общата мисъл. — Заминали са на околосветско плаване през ноември. Изпратили са картичка от Занзибар през февруари.

Урсула разлисти книгата си, макар че вече знаеше със стопроцентова сигурност какво ще намери. Точно така:

— ДНК-то на брата на Адам, Чарлс Седерквист, не съвпада с това нито на мъжа, нито на децата от гроба.

— Стига, трябва да са те.

Отново някой изрази общата мисъл. Този път беше Себастиан. Той се надигна и закрачи из помещението.

— Адам и семейството му наемат къща същата седмица, в която едно семейство бива убито на сто метра оттам, къщата изгаря няколко месеца след това, а Адам и семейството му изчезват безследно край Африка. Не чувате ли как звучи?

Себастиан спря. Разбира се, всички около масата чуваха как звучи. Животът беше пълен със случайности и съвпадения, всеки го знае. Но тук бяха твърде странни и твърде многобройни.

— Адам служител на Въръжените сили ли е бил? — попита Ваня.

— Не, брат му Чарлс е бил — отговори Йенифер. — И още е. Военно разузнаване и национална сигурност, „Муст“. Живее в Оскаршхамн.

— А Адам какво е работел? — поинтересува се Торкел.

— Колега, така да се каже. „Сепо“.

Военното разузнаване и Службата за национална сигурност. Изведнъж вероятността всичко това да е случайност и съвпадение стана още по-далечна.

— Да кажем, че е Адам. Как ще го докажем? — въздъхна Били.

— Близките на съпругата — предложи Ваня.

— Ще отнеме няколко дни — каза Урсула.

— Направете го — кимна Торкел и се изправи. — Има прекалено много въпросителни. Били и Йенифер, намерете някой, който да е виждал семейството след онази седмица през есента. Колеги, съседи, който и да е.

Били и Йенифер кимнаха и станаха едновременно. Торкел се обърна към Ваня:

— Ваня, провери в училището и градината дали децата изобщо са се върнали след есенната ваканция.

И Ваня кимна. Да, цялата тази работа леко ѝ беше омръзнала, часовете в конферентните зали, белите дъски и теориите, но когато се случеше нещо такова, когато постигна някакъв напредък, когато търсенето се превърнеше в лов, тя трябваше да признае, че чувството е страхотно.

— Урсула, чуй се с Националната криминалистична лаборатория и ги помоли да проверят още веднъж резултатите от ДНК теста на Чарлс — завърши Торкел разпределянето на задачите. — Аз ще се свържа с полицията в Оскаршхамн.

— А аз какво да правя? — попита Себастиан.

— Засега нищо. Но ако наистина се окажат те, ще искам да си поговориш с брата.

Торкел отиде в кабинета си, седна зад бюрото и взе телефона. Намери номера на колегите от Оскаршхамн в компютъра и набра централата. Те го свързаха с полицаия, който отишъл да вземе ДНК пробата, но той отсъстваше, затова му дадоха мобилния. Торкел записа номера, затвори, набра го и почака. Един мъж вдигна и се представи като Йорген и Торкел обясни кой е и защо се обажда. Научи, че Йорген е отишъл в дома на Чарлс Седерквист в края на миналата седмица, както му наредили, казал какво иска и Чарлс го поканил и му предложил кафе.

Урсула влезе в кабинета. Торкел ѝ махна да седне и включи високоговорителя на телефона. В крайна сметка това беше нейната област.

— И вие му взехте ДНК пробата? — попита Торкел, макар че отговорът би трябвало да бъде ясен — нали точно това бяха възложили на Йорген.

— Да. Или по-точно той сам я взе.

Торкел се обърна към Урсула и видя изпълнения ѝ с подозрение поглед.

— Но вие го видяхте как го прави?

— Не, не точно, той отиде в другата стая.

Торкел усети как в него се прокрадва известна умора. Имаше чувство, че знае точно какво е станало, но трябваше да бъде сигурен.

— А вие къде бяхте?

— Останах в кухнята да си допия кафето.

Урсула въздъхна шумно и се облегна. Поредното доказателство за стремглаво намаляващата компетентност на полицията, колкото повече се отдалечаваш от Кунгсхолмен. Явно Оскаршхамн се намираше достатъчно далеч, че нивото да е като на полицаите от „Пипи Дългото чорапче“.

— В дома му имаше ли други хора, когато ходихте?

— Жената, с която живее, била там, но спяла. Работела нощна смяна.

— Възможно ли е, когато е излязъл да вземе пробата, да е отишъл в спалнята?

— Да, би могло, не видях къде отива.

— Възможно ли е да е използвал слюнка от жената вместо своята?

Настъпи мълчание. Торкел благодари за информацията и затвори.

— В лабораторията не проверяват ли дали пробата е от мъж или жена? — попита той Урсула, докато набираше нов номер.

— Не и когато ги помолим само да я сравнят с друга — отвърна Урсула и сви рамене, все едно се извиняваше от тяхно име.

— Но нали е имало надпис „Дарлс“ отгоре — настояваше Торкел. — Не би ли трябвало да им направи впечатление?

— Едва ли лаборантът изобщо е погледнал името. Търсели са единствено родство.

Торкел се свърза. Отново полицията в Оскаршхамн. Помоли да говори със служителя, с когото се беше чул преди малко. Трябваше да доведат Чарлс Седерквист.

Докато чакаше, срещна погледа на Урсула, но не каза нищо.

Това не му се нравеше.

Ако наистина бяха намерили трупа на Адам Седерквист, значи някой беше вложил ресурси да инсценира цяло околосветско пътешествие. Освен това имаха човек от военното разузнаване, който фалшифицира ДНК пробата си, мъртва жена с две фалшиви самоличности, която по всяка вероятност изключително

професионално е ликвидирала четирима души, един от които е работел в Службата за национална сигурност.

Беше твърде мащабно.

По-мащабно от масово убийство.

Не, на Торкел изобщо не му се нравеше.

След като даде на мъжа от телевизията инструкции как да го намери и затвори телефона, Чарлс постоя в хола си. Вече прииждаха от всички страни. Обкръжаваха го и се опитваха да го натикат в ъгъла. Той трябваше да се погрижи. Точно както се беше погрижил за всичко останало. Оставаше му само да продължи напред, разумно и методично. За миг си беше позволил лукса да мисли за брат си, за децата, но тук чувствата единствено пречеха. Притискаха те и те караха да стоиш на едно място, докато бъдеш разкрит. Действието беше единственият път напред. Докато можеше, щеше да затваря всяка врата, която другите отворят. Не ставаше дума за него. Ставаше дума за сигурността на държавата. Той бързо приготви една чанта с вещи от първа необходимост и слезе при колата. Погледна къщата си, както предполагаше, за последен път. Беше се чувствал добре тук. Беше хубава къща. Хубав живот. Жалко, че никога няма да си го върне. Дали да напише писмо на Мариане? Тя не би могла да разбере. По-добре да ѝ се обади. По-късно. Когато му хрумне начин да ѝ обясни и да я успокои. Тя щеше да се разстрои ужасно.

Хайде пак се остави на чувствата. Не биваше така. Те щяха да го унищожат. Преди девет години им позволи да го завладеят и Патриша Уелтън умря. Сега трябваше да продължи да действа. Нямахме друг начин. Качи се в колата и потегли. Излезе на магистралата и пое по нея. След известно време забеляза насреща полицейски автомобил. Забави скоростта до позволените 80. Размина се с полицаите, но видя в огледалото как те намалиха и дадоха десен мигач. Нямахме как да знае, разбира се, но имаше чувството, че са се запътили към дома му. Оказа се прав. Никога нямаше да се върне.

Ваня благодари и затвори. Беше разговаряла с директорката на „Валхамраскулан“ в Мерща. Тя работела в училището само от пет години и половина, но повика една от началните учителки, която била там от над петнайсет години и добре помнела Ела и Симон Седерквист. Цялото училище било покрусено при новината за смъртта им.

Ваня стана от бюрото си и отиде при Торкел. Урсула седеше на дивана в неговия доста безличен, но функционален кабинет.

— Чарлс Седерквист не бил вкъщи — каза Торкел, преди Ваня да е проговорила.

— А на работа?

— Не и според шефа му — поклати глава Торкел.

— Ще го обявим ли за издирване?

— Не знам — промълви Торкел нерешително. — Не разполагаме почти с нищо.

— За съжаление и аз не мога да ви дам повече.

Ваня пристъпи в стаята и приседна на подлакътника на един от двата фотьойла.

— Децата не са се върнали на училище след есенната ваканция, но не са и имали такива намерения.

— Защо? — обади се Урсула.

Ваня се обърна към нея:

— Заради околосветското плаване. Щели да ходят на училище само до есенната ваканция, а после да минат на домашно обучение. Майка им била учителка.

— Но никой не ги е виждал след ваканцията? — поиска потвърждение Торкел.

— Не, но както казах, това нищо не означава.

— Благодаря. Ще се надяваме на Били и Йенифер.

Ваня кимна и се изправи.

— Знаете ли къде отиде Себастиан?

— Май слезе в трапезарията — отговори Урсула.

Ваня кимна и понечи да излезе от стаята, но Торкел я спря.

— Ваня...

Тя спря и се обърна.

— Ще говоря с Хариет за тази история с ФБР, а ако се налага, ще отида и по-нависоко.

— Благодаря ти, но не мисля, че ще помогне.

Ваня излезе. Торкел се загледа разтревожено подире ѝ. Урсула се изтегна на дивана.

— Погледни го от добрата страна. Ваня ще остане при нас.

— Тя не го иска.

— Невинаги получаваме каквото искаме — отвърна Урсула лаконично.

Торкел кимна в съгласие. Беше болезнено наясно какво има предвид тя.

Мехран слезе от зелената линия на метрото във Велингбю. Според Мелика Юсеф живеел в апартамент на „Хередалсгатан“. Поне едно време. Не знаела дали още е там. И не искала да знае, добави. Мехран хвърли едно око на джипиеса на телефона си и пое напред. Не бързаше, дори не знаеше какво ще предприеме, ако Юсеф се окаже там. От разказа на Мелика почти му се виеше свят. Това бяха части от по-дълга история, откъслечи от събития отпреди дълго време, които вместо да дават отговори, пораждаха нови въпроси. Важното беше, че тя се страхуваше. За живота си. Той ѝ вярваше. Мехран никога не беше виждал подобен страх. Сякаш се спотайваше дълбоко в нея и извираще на повърхността само когато тя се открие пред някого. Това караше Мехран да ѝ вярва, макар че още не бе успял да сглоби цялата картина.

Саид и братовчедите взели пари назаем, за да отворят бакалията, разказа тя. Помолили роднини и приятели, но не успели да разработят магазина и братовчедите решили да го продадат, особено след като все повече хора започнали да си искат парите. Намерили и заинтересовани купувачи. Двама братя. Саид обаче смятал, че малко по малко работата ще потръгне, и не искал да продава. Само дето нямал пари, за да откупи дела на другите. Карали се много и отношенията им се развалили. Мелика се озовала по средата. Трябвало да бъде предана и на братовчедите си, и на съпруга, когото обичала. Макар понякога да го намирала за твърде наивен.

Проблемите станали сериозни, когато Рафи, по-младият от братовчедите, който винаги харчел повече, отколкото печелел, взел назаем голяма сума от човек на име Юсеф. Всъщност се казвал Мохамед ал-някой си, Мелика не помнеше точно, но всички му викали Юсеф. Никой не останал очарован, че Рафи се е забъркал с Юсеф. За него се носели слухове. По какъв начин натрупал състоянието си. Какви хора познавал. Лоши хора. И колко било опасно да го ядосваш.

Отначало се държал любезно и помагал на Рафи, но после взел да идва все по-често в магазина. Имал мнение по всички въпроси.

Държал се собственически. Това вбесило Саид. Рафи се опитал да посредничи. Турялай също, но нищо не помогнало. Саид казал на Юсеф да не си вре носа в чуждите работи.

Юсеф отвърнал, че от момента, в който отпуснал заема на Рафи, е станал съсобственик.

Саид казал, че заемът на Рафи няма нищо общо с магазина.

Юсеф отговорил, че магазинът е бил залог и той просто наглеждал инвестицията си.

Караницата продължила.

Накрая братовчедите се намесили и помолили Юсеф да си върви. Обещали да изплатят заема. Юсеф приел. Оставил им график за изплащането с лихва, която щяла да се утрои, ако се забавят. Описал образно какво точно ще стане, ако не си получи парите. Рафи и Турялай започнали да опразват касата ежедневно, за да му плащат. Накрая обаче Саид ги хванал.

Било ужасно, разправи Мелика. Саид обвинил целия й род. Те му разказали всичко за Юсеф. Колко се страхуват от него. Саид се вбесил, щял да му покаже на този Юсеф. Крадеш ли от магазина, крадеш от джоба на Саид, а никой не краде от джоба на Саид! Никой!

Двамата с Хамид ходили до Велингбю. Никой не знае какво са правили там, но се върнали с парите. Юсеф задържал първоначалния заем, но те си взели всичко останало. Похвалили се колко уплашен бил Юсеф. Саид станал герой. Нищо не можело да го спре. Помирил се с братовчедите. Помолили го за прошка и той приел. Обещали си да останат заедно, повече нямало да се карат. Всичко щяло да се оправи.

Само че не се оправило.

Когато продължи, Мелика заплака.

Месец след това Саид и Хамид изчезнали. Шибека първа се разтревожила, когато не се прибрали у дома. Обадила се на всички. Оказало се, че не само Хамид го няма. Търсили навсякъде, позвънили на всички познати. Но от тях нямало и следа.

Никой нищо не знаел.

Рафи се уплашил, че може Юсеф да е замесен, събрал смелост и отишъл при него. Но Юсеф бил заминал за Египет и Рафи не го открил.

Няколко седмици по-късно Юсеф се появил в магазина. Казал, че след като вече не могат да се крият зад Саид, си иска парите.

Рафи придумал брат си и продали магазина. Разплатили се с Юсеф и останалите. Върнали дела на Саид на Мелика. Не можели да докажат нищо, но нямало как да се отърсят от мисълта, че Юсеф по някакъв начин е забъркан в изчезването на Саид. Не знаели. Но предполагали. Рафи изпитвал ужасна вина. Той взел заема, той откраднал парите. Ако не бил той, това нямало да се случи. Това го убивало. Не можел да погледне Мелика в очите. Нито големия си брат. Преместил се в Малмьо. Брат му го последвал. Оттогава Мелика не ги била виждала.

Мехран не можеше да разбере защо го бяха скрили. Той я попита. Как са могли просто да го премълчат? Без да потърсят истината. Той е бил неин съпруг. Баща на детето ѝ. Негов баща.

Трудно им било да обяснят, но отговорът бил съвсем прост.

Не смеели. Не знаели. Замълчали от самото начало и било най-лесно просто да продължат в същия дух.

Такъв бил животът ѝ, откакто Саид изчезнал. Първо се страхувала, че е истина. Страхувала се от Юсеф. После се страхувала Шибека и останалите да не научат.

Уплашена, вечно била уплашена.

Отначало Мехран си мислеше, че я мрази. Но после осъзна, че не може. Той и Шибека живееха в неизвестност, но поне не живееха в страх. Не, всъщност я съжаляваше.

Принуди я обаче да му даде адреса. Той не се боеше. Трябваше да знае. Заради Шибека. Но не ѝ каза нищо. Никога не би го пуснала да отиде. Само щеше да се безпокои. Затова Мехран се престори, че отива на училище както обикновено.

Стигна до „Хередалсгатан“. Не беше нищо особено. Червени сгради, по-ниски отколкото в Ринкебю. По три-четири етажа. Постари, но в по-добро състояние. Пред L-образната сграда се простираше голяма тревна площ. Номер 44 се намираще на дългата страна. Той се огледа и после сведе очи към листчето, което му даде Мелика. Номер 44, точно. Възрастна двойка вървеше по тротоара малко по-нататък. Никой друг. Иначе беше съвсем пусто. Той пое напред.

Искаше да провери дали Юсеф е тук. Нищо повече. Нищо нямаше да предприема. Само щеше да каже, че е син на Хамид, и да

види как ще реагира онзи. И толкова. Ако изобщо още живееше тук. Адресът беше стар.

Крачеше бавно към входа. Не беше толкова лесно, колкото си мислеше — с всяка стъпка краката му натежаваха все повече. Наложих си да продължи. Изпоти се и се задъха, въпреки че времето беше студено. Но не можеше да се откаже, не и след като стигна дотук. Щеше да внимава, обещаваха си. Но и да се държи като възрастен човек. Той беше син на Хамид. Един ден преди много години баща му бе минал през същата врата и се бе срещнал с Юсеф. Сега беше негов ред.

На входа нямаше код и той тихо пристъпи в тъмния коридор. Не запали лампата. Погледна списъка с живеещите тук, окачен до входната врата. Фигурираше някой си М. А. Баасим. Единственото име, което напомняше за онова, което Мелика не можа да си спомни ясно. Мехран предпазливо се заизкачва към първия етаж и спря пред вратата. Опита се да си представи Хамид на същото място. Как баща му е застанал пред вратата заедно с приятеля си Саид. Как е позвънил и е накарал онзи човек да върне парите, които Рафи бе откраднал. Чудеше се как е протекло. Дали баща му е бил най-силен от всички? Или само е придружил Саид за подкрепа? Мехран реши, че Хамид е бил най-силният.

Точно като него. Сега той вървеше по неговите стъпки.

Отвори набит, небръснат мъж.

— Какво искаш?

Мехран не познаваше гласа му. За много неща, свързани с Юсеф, не беше сигурен. Но би разпознал дрезгавия му глас навсякъде. В това не се съмняваше. Пред него не стоеше Юсеф.

— Търся Юсеф — каза той възможно най-авторитетно.

Мъжът го изгледа. Мехран не беше сигурен какво се крие зад този поглед.

— Юсеф ли? Той вече не живее тук. Отдавна се премести. Кой пита?

— Казвам се Мехран. Мехран Хан. Син съм на Хамид.

— Не познавам никакъв Хамид.

— Но Юсеф го е познавал. Знаете ли къде е?

Мъжът се изсмя и показа редица жълти неравни зъби.

— Не, но ако го видиш, можеш да му напомниш, че ми дължи пари. Не си е плащал нито тока, нито водата, преди да се нанесе в апартамента.

Мехран понечи да отговори, но мъжът затвори вратата. Той остана така за момент, след което се обърна и пак слезе по стълбите. Не знаеше какво да прави от тук нататък.

Мъжът с жълтите зъби стоеше тихо в апартамента си и гледаше през шпионката на вратата. Наблюдаваше внимателно момчето. Видя го как слиза по стълбите.

Откъм хола се чу глас, говорещ на арабски. Звучеше като дрезгаво съскане.

— Какво беше това?

— Проблем — отговори мъжът.

Ваня слезе от асансьора на приземния етаж, тръгна по коридора вляво, сви надясно и мина през отворените стъклени врати към трапезарията на персонала. Вдясно беше щандът за самообслужване — четири големи гондоли с различни обедни менюта. Месо, риба, вегетариански ястия и салати. Две опашки пред касите към залата, където имаше дълъг тезгях, от който да вземеш напитки, хляб и подправки. Бяха наредени около четиридесет маси. Всичките с бели покривки с десен на червени боровинки. Най-големите с шейсет места, най-малките с по четири. Много народ. Опашки пред касите, глъч, звънтене на прибори и порцелан.

Ваня се вкамени, като видя кой плаща и тръгва между масите. Хокан Першон Ридарщолпе. Проследи го с поглед, поколеба се дали да отиде при него, да го попита какво е станало, къде е сбъркала. Все някога трябваше да научи истината, нямаше да може да забрави тази история, ако въпросите още я тормозят. Само че дали това беше правилното време и място? Защо не, помисли си тя и прекоси трапезарията целенасочено.

В този момент обаче забеляза Себастиан на една маса до прозореца. Хокан Першон Ридарщолпе минаваше покрай него. Себастиан вдигна очи и видя колегата си психолог. Ваня забави крачка; искаше да види дали Себастиан ще каже или направи нещо. Много щеше да ѝ хареса, ако Себастиан сгълчи или обвини в некомпетентност Першон Ридарщолпе пред препълнената трапезария. Хокан Першон Ридарщолпе приближаваше. Себастиан погледна към него. Всеки момент щеше да мине покрай масата му. Ако щеше да действа, трябваше да бъде сега. Така и направи, но не както си го представяше Ваня.

Себастиан мигна и кимна.

Кимна.

Ваня не можеше да повярва на очите си.

Кимване, което беше не само поздрав, но и нещо повече... потвърждение, нещо като негласно споразумение.

Откачено.

Тя беше откачена.

Себастиан не харесваше Хокан Першон Ридарщолпе. Презираше го. Не само че не направи сцена, ами и кимна. Дали беше просто хладно, учтиво кимване? Може би дори насмешливо? Дали го беше изтълкувала погрешно? Но не, знаеше какво е видяла. Беше доволно кимване със затворени очи, каквото разменяш с човек, който е направил нещо за теб и сега го потвърждаваш.

Но това беше откачено.

Какво би могъл да направи Хокан Першон Ридарщолпе за Себастиан? Нищичко. След последните събития Себастиан би трябвало да има още по-лошо мнение за него. Да се обърне на другата страна. Да го изгледа кръвнишки. Да се държи още по-арогантно.

Всичко друго, но не и да му кима.

Мисълта я споходи внезапно. Чак дъхът ѝ секна. Невъзможно. Нямаше абсолютно никаква причина дори да си го помисля. Наистина беше откачила.

Но събитията от последните дни...

Лоша работа. Валдемар, Троле, Елинор и ФБР. Един общ знаменател.

Себастиан Бергман.

Но защо? Каква причина би могъл да има? Сега? Никаква. Беше безумно, но не успяваше да пропъди мисълта. Обяснението защо Троле му е оставил материалите не беше съвсем задоволително, а сега и това заговорническо кимване. Ваня излезе от трапезарията, наляво, после надясно. Метна се в асансьора и натисна копчето на шестия етаж.

Ваня дръпна вратата към кабинетите на шестия етаж и влезе. Огледа се. Целият етаж изглеждаше безлюден и тих през обедната почивка. Тя тръгна по коридора. Първите кабинети бяха празни. Чу как вратата, през която беше минала, се отваря и се обърна. Една жена с къса тъмна коса и кафяви очи идваше с найлонова торба с обяд.

— Здравейте, мога ли да ви помогна? — попита тя, докато влизаше в малката кухничка до вратата.

Ваня се върна назад и застана на прага. Тъмнокосата жена стоеше до плота и вадеше обяда си.

— Да, може би... Казвам се Ваня, работя в „Риксмурд“.

— Аха...

— Може да прозвучи странно, но имам един колега, Себастиан...

— Бергман ли? — попита жената и се обърна с усмивка на уста.

— Да, същият. Познавате ли го?

— Да.

Краткият отговор бе последван от нова усмивка, която подсказа на Ваня, че жената познава Себастиан в библейския смисъл на думата. Ваня не се съмняваше, че е спала с него. Не можа да се сдържи и въздъхна.

— Той се отби тук в четвъртък — подметна жената и сложи яденето си в една от двете микровълнови на рафта.

Ваня се вцепени. Беше дошла, за да потвърди някак колко откачено е хрумването Себастиан да е по някакъв начин замесен във всичко, което я сполетя. Беше дошла, за да прогони тази мисъл завинаги.

— Тук ли? — пророни.

— Да, за да се види с Хокан — подхвърли жената през рамо, нагласи таймера на 1:45 и бутна вратичката.

Хаос. Нищо не описваше по-точно случващото се в главата на Ваня. Телефонът иззвъня. Тя го погледна. Ана. Не можеше да се занимава и с това. Затвори ѝ. Тъмнокосата жена се облегна на плота и

я загледа, сякаш очакваше някакво продължение на разговора им, но Ваня бе потънала в собствените си мисли. Дори не знаеше откъде да започне да ги подрежда. По някаква неясна причина се бе озовала в дома на Себастиан. Вечерята. Пренощуването. Вечерта, когато той наистина спечели доверието ѝ. Не за да спи с нея, така ѝ каза. Но защо? Телефонът звънна отново. Пак Ана.

— Заета съм — изсъска Ваня, след като вдигна. — Толкова ли е важно?

Оказа се важно.

Ленарт отиде директно до телевизията, за да вземе една от колите на предаването. Хрумна му, че е добра идея да отиде в служебен автомобил. Щеше да бъде като визитна картичка пред човека, с когото трябваше да се срещне. Не каза на никого от редакцията къде отива. Не искаше. Първо трябваше да провери следата и да види дали изобщо ще го изведе някъде. Едва след това можеше да съобщи на Линда и евентуално на Стюре. Ако се окажеше празна работа, нямаше нужда да го споменава въобще. Поне щеше да си спести унижението. Притесняваше се единствено да не би все още да има твърде много алкохол в кръвта. Знаеше, че минават до дванайсет часа, докато целият алкохол се изхвърли от тялото, а беше изпил последната бира към четири сутринта. Рискуваше и трябваше да шофира внимателно. И преди му се бе налагало и се беше справял.

Отне му доста време да се измъкне от сградата на СВТ, „Валхалавеген“ беше задръстена с камиони от Фрихамнен, но веднъж като се добра до „Есингеледен“, продължи спокойно на юг. Чарлс се обади и предложи вместо това да се срещнат северно от Съодершъопинг; наложило се да излезе от къщи, имал работа. Беше идеално за Ленарт. По-кратко пътуване. Той препрограмира джипиеса. Само около два часа път. Извади късмет, така си мислеше. Разполагаше с нова следа. По Е4 нямаше голямо движение. По радиото вървеше интересно научно предаване за последиците от бедствието с АЕЦ „Фукушима“. Едно време беше много ангажиран с въпроса за атомните централи и все още помнеше с гордост един от най-силните си репортажи — за пропуските в сигурността на „Форшмарк“ — за който

го номинираха за награда „Гулдспаден“. Хубава история беше. Някога наистина го биваше да ги надушва.

Джипиесът изписука и прекъсна размислите му. Явно трябваше да завие. Да не би вече да е стигнал? Ленарт отби и спря край пътя. Погледна по-внимателно джипиеса. Явно адресът, който му беше дал Чарлс, се намиреше по-далеч от магистралата. Доста близо до Бровикен.

Отново запали двигателя, върна се на магистралата и сви на следващата отбивка по по-тясно шосе. Беше в добро настроение. Тесният път лъкатушеше. Беше от пътищата, по които обожаваше да шофира, които не изискваха нищо от шофьора. Това май му беше най-лошото на Стокхолм. Че нямаше такива пътища.

Той беше така съсредоточен върху карането, че не забеляза черната кола, която се показа от един страничен чакълен път и продължи недалеч зад него.

„Каролинска шюкхюсет“, клиника по урология.

Там бяха откарали съпруга ѝ. Служител на затвора се обади сутринта да ѝ съобщи, че Валдемар изпитал толкова силни божи в гърба, че за момент загубил съзнание, когато се опитал да стане от нара. В спешното веднага установили, че е за урологията. И така преди час Ана влезе през главния вход на сграда А2. Тъкмо преглеждаха Валдемар, така че тя седна в чакалнята и реши да се обади на дъщеря си.

Ваня дойде веднага. Двете се прегърнаха, но първата мисъл на Ана, като видя дъщеря си, бе, че изглежда като подгонена. И изтощена. Сякаш се държеше на крака единствено чрез силата на волята.

Ваня попита какво е станало.

Ана отговори, че не знае.

Стояха една до друга на светлосиния диван в чакалнята. Ана понечи да попита Ваня кога се е прибрала в Стокхолм и защо не се е обадила след арестуването на Валдемар, но реши да си мълчи. Нищо добро не би излязло. Не беше тайна, че отношенията между Ваня и Валдемар са специални. Бяха далеч по-близки, отколкото Ана и дъщеря ѝ някога биха могли да бъдат. Това беше положението. Ако сега зададеше въпроса, Ваня просто щеше да я попита защо тя не се е обадила. И щеше да има право. И Ана не беше посегнала към телефона.

— Ти знаеше ли? — изведнъж попита Ваня.

— Не — отвърна Ана, което си беше вярно, каквото и да бе целял въпросът на дъщеря ѝ.

— Как е възможно?

Ана се обърна към Ваня, която обаче продължи да гледа право напред.

— Болестта му ли имаш предвид?

— Не.

— Ти си трийсетгодишна, че и отгоре. Знаеш как живеехме. Ти знаеше ли?

— Не.

Ваня се обърна към нея и срещна очите ѝ. В нейните имаше мъка, мъка, за която Ана се запита дали се дължи единственото на станалото с баща ѝ.

— Извинявай — промърмори Ваня и сложи ръка върху нейната.

Ана я потупа, леко изненадана.

Един лекар дойде в чакалнята и тръгна към тях. И двете се изправиха едновременно, щом стигна до тях. Той ги поздрави, представи се като Омид Шахаб и ги покани да поговорят в кабинета му. Това не вещае нищо добро, помисли си Ана.

— Би ли отишла? Искам да почакам Валдемар тук.

Ваня кимна и тръгна. Ана гледаше как дъщеря ѝ върви до лекаря. Може би щеше да му се стори странно, че тя предпочете да остане в чакалнята, но истината беше, че нямаше сили да чуе още лоши новини за съпруга си. И тези ѝ стигаха. Не можеше повече.

Стигнаха кабинета и Омид посочи на Ваня стола срещу бюрото. Той самият седна на офис стола и го плъзна по-близо до нея. Лош знак, помисли си Ваня. Близост и умисленост, съчувствено изражение в личния му кабинет. Беше сериозно.

— Направихме му ехография — започна Омид и направи кратка пауза.

— И? — подкани го Ваня.

— Веднага го изпратихме и за компютърна томография, за да сме съвсем сигурни, но всичко сочи, че Валдемар страда от рак на бъбреците.

Само това не. Не отново, помисли си Ваня. Нали тъкмо го бяха обявили за здрав. Нима не страдаха достатъчно и така?

— До неотдавна имаше рак на белия дроб — обясни тя на лекаря.

— Да, видяхме — кимна Омид. — Това вероятно са метастази, пренесени с кръвта.

— Добре, какво следва?

— Трябва да определим в кой стадий е ракът — отвърна лекаря бавно, за да е сигурен, че тя ще разбере всичко. — Ще го оперираме и в най-добрия случай няма да се е разпространил извън бъбреците.

Ваня нямаше нужда да пита какво ще стане в най-лошия случай. Ключовата дума беше „разпространил“. Тогава, разбира се, той нямаше да се справи. Нито пък тя. Но още една дума я тревожеше. „Бъбреците“. В множествено число.

— И двата ли са засегнати? — попита тя, макар да подозираше, че вече знае отговора.

Омид кимна, преди да потвърди и на глас:

— На ехографията изглеждаше, че и двата са засегнати. В такъв случай няма как да го оперираме, преди да намерим донор.

— Аз ще съм донор — отвърна Ваня веднага.

— Разбирам, че това е първата ви мисъл, но това е важно решение. И за трансплантирания, и за донора — поклати глава Омид. — Трябва да се обмисли внимателно.

— Няма нужда — прекъсна го Ваня. — Ще вземе моя бъбрек.

Омид погледна младата жена. Усети, че думите му няма да изиграят никаква роля. Вече беше решила.

— Ще запазя час за пробата — въздъхна той след малко.

Заглавието заемаше целия екран на айпада му. Това беше голяма новина. Един от най-известните разследващи журналисти в Швеция изскочил от пътя, паднал в морето, загубил съзнание от удара в стъклото и се удавил. „Коланът би го спасил“ — пишеше под снимката от изваждането от водата на колата с логото на СВТ от едната страна. Не беше вярно. В секундата, в която Ленарт реши да се обади на Чарлс, стана ясно, че нищо не може да го спаси.

Чарлс бързо отвори сайта на другия вечерен вестник. Същото заглавие, но с добавката, че полицията не изключва шофиране след употреба на алкохол. Отлично. Той продължи да чете дописките в интернет. Никъде не пишеше да подозират престъпление.

Една затворена врата, или поне притворена. В най-лошия случай Ленарт е казал в редакцията си къде отива и с кого ще се среща. Ако не, дали щяха да се запитат какво е търсел при Бровикен? Това би довело до мобилния телефон. Ленарт Стрид му се беше обаждал. Ако на някого му хрумнеше да проследи последните действия на Ленарт и откриеше разговора, щяха да се сдобият с име, което вече присъстваше в друго разследване.

Чарлс остави таблета на предната седалка, запали двигателя и продължи към Стокхолм. Имаше твърде много „ако“ и „може би“. Сякаш беше застанал на язовирна стена, която бавно се пропуква и протича. Той покриваше всяка дупка, доколкото можеше и с каквото разполагаше, но много неща сочеха, че стената ще рухне и водата ще потопа всичко. И тогава Чарлс трябваше да бъде надалеч.

Телефонът иззвъня. Чарлс погледна дисплея. Име, което не бе виждал от ужасно дълго време. Отначало понечи да го остави да си

звъни, но после се сети, че се нуждае от цялата налична информация, за да остане на крачка пред преследвачите възможно най-дълго.

— Какво искаш?

— Юсеф е — чу се дрезгав съскащ глас със силен акцент.

— Знам — тросна се Чарлс. — Какво искаш?

— Едно момче идва. Синът на Хамид.

Чарлс не отговори — нещо, което Юсеф очевидно изтълкува като липса на спомен у него кой е този Хамид.

— Един от ония, които дадохме на американците — поясни той.

Чарлс ги виждаше пред очите си. Завързани на пода. Тогава не знаеше имената им. Вече бяха там, когато той се включи. Задачата му беше само да наблюдава. Той да е представителят на местните власти, когато американските агенти действаха на шведска земя, да докладва, може би да научи нещо.

— Какво искаше?

— Да се срещнем.

Чарлс затвори очи. Нов пробив в язовирната стена. Трябваше да се запуши възможно най-скоро, преди да се е разширил.

— Ами срещни се с него, хвани го и ми се обади, когато си готов.

Той затвори, преди мъжът със силния акцент да е успял да отговори. Натисна газта и продължи на север. Две работи за вършене. Да си намери друга кола и да се погрижи да не се наложи сам да отговаря за всичко това.

Epic fail. Пълна катастрофа. Всичко отиваше по дяволите пред очите му. Мислеше си, че определено е против правилата, може би дори незаконно, но досега не му беше хрумвало, че е опасно.

Даже смъртоносно.

Нямаше как иначе да тълкува първата страница на интернет изданието на „Афтонбладет“. Журналистът беше загинал. Ленарт Стрид.

Вярно, пишеше, че е нещастен случай, но преbledнялото лице на Анита сочеше друго. Тя със заекване разказа, че преди по-малко от денонощие е дала на журналиста името, което Морган откри в системата, и той прозря истината. Невъзможно бе да види цялата картина, беше твърде сложна. Но съвпаденията бяха прекалено много. Колкото и да му се искаше, не можеше да обясни станалото като случайност.

Всичко се връзваше.

Той се облегна на бюрото й, за да не се строполи. Ръцете му бяха изцапани с кръв. Един човек вероятно бе убит заради информацията, която той изрови.

А единственото му желание беше Анита да го забележи. Намеренията му бяха добри. Търсеше любов. Жена, с която да споделя ежедневието си. Нищо друго.

А докъде стигнаха. До престъпления и смърт.

Той знаеше, че беше постъпил нередно. Но това беше само едно име. Нищо повече.

Само че после се възползва от наученото. Това бе големият му грях. Беше глупаво и злобно. Не можеш да накараш хората да се влюбят в теб чрез изнудване. Не се получава по този начин. Но той се надяваше, че ако Анита пообщува малко повече с него, ще си промени мнението. Ще види всичките му положителни страни. Ще се научи да го харесва. Поне мъничко — и това би му стигало.

Намеренията му бяха да я принуди да се среща с него в продължение на две седмици. Може би месец. Не си ли паднеше по него дотогава, щеше да я остави на мира.

Е, сега си получи наказанието. Дори то да изглеждаше прекомерно, той не можеше да го изтълкува другояче.

Човек си плаща за стореното.

С лихвите.

Дойде моментът да постъпи правилно. Дори и тя никога повече да не му проговори. Според нея и за двама им щяло да бъде същинско бедствие, ако някой научи какво са направили. Вероятно беше права. Но той не можеше да си мълчи. Грешките не изчезват просто като ги заровиш и продължиш напред. Особено пък ако някой пострада. Тук трябваше да тегли чертата. Сега беше моментът да покаже, че е добър човек.

Да каже истината.

Но на кого?

Нямаше представа. Първо, несъмнено беше опасно; и второ — съществуваше риск никой да не му повярва. Как изобщо да започне?

Трябваше да говори с някого, който го познава. Който знае, че не преувеличава и не си измисля. Същевременно въпросният човек трябваше да предаде информацията по-нататък, без да забърква името му. Значи трябваше да е полицай.

Макар да работеше в полицейското управление от толкова години, той не познаваше кой знае колко полицаи. Колегите му бяха предимно цивилни лица и не биха могли да му помогнат. Сецаше се единствено за едно момче от „Риксмурд“, което също се интересуваше от компютри.

Понякога си говореха. Основно за харддискове и интернет мрежи. Но момчето винаги беше любезно. Изглеждаше умно. Освен това нали полицаите в този отдел умееха да държат в тайна източниците си? Може би трябва да го попита как да постъпи. Били Русен ще знае.

Поне така се надяваше.

Не сподели плановете си с Анита, не беше разумно. Той беше наясно, че това ще е краят на връзката им, или както там можеше да се нарекат отношенията, в които я беше въвлякъл насила; но така да бъде. Първо трябваше да спаси себе си.

„Риксмурд“ се помещаваше на третия етаж.
Пак усети странен вкус в устата. Този път обаче не беше любов.
Беше страх.

Помоли Били да говорят на четири очи.

Докато седеше на задната седалка на колата, която тъкмо излизаше от гаража под полицейското управление на Кунгсхолмен и завиваше наляво, Йенифер си мислеше колко бързо се случват нещата понякога.

Преди около половин час при Били дойде пълен брадат мъж в ужасно невзрачно бежово яке. Били го представи като Морган Хансон, познат от компютърния отдел. Морган почти не обърна внимание на другите и настоя да говори с Били насаме.

Пет минути по-късно тя видя как Били подтичва към кабинета на Торкел и малко след това всички се събраха в Стаята. Всички освен Ваня. Никой не знаеше къде е тя, не вдигаше мобилния си, но засега само Себастиан изглеждаше разтревожен. Другите се бяха съсредоточили върху Били, който пишеше по дъската, докато обясняваше, че Морган е услужил на колежка, потърсил в бекъп файловете и намерил име, изтрито от един доклад. Той го казал на колежката, която пък се обадила на Ленарт Стрид от „Мисия: разследване“.

— Той умря, знаете ли? — обади се Йенифер с леко колебание докъде ще доведе това и какво е известно на останалите. — Загина в автомобилна катастрофа преди няколко часа.

Всички кимнаха. Знаеха. Били продължи:

— Докладът се занимавал с бягство от експулсиране от есента на 2003 година. Хамид Хан и Саид Балхи. Полицията в Солна получила заповед да преустанови издирването. „Сепо“ поели случая. За него отговарял Адам Седерквист.

В Стаята се възцари тишина. Чутото звучеше толкова невероятно, че Урсула трябваше да попита:

— Нашият Адам Седерквист?

Били кимна.

— Но какво общо има това със смъртта му в планината? — почуди се Йенифер.

— Нямам представа, но вчера Ленарт Стрид е получил името, а днес вече е мъртъв.

— Защо от „Мисия: разследване“ са се интересували от случая? — попита Торкел.

— Морган не знаеше.

— Коя е колежката, на която е помагал?

След още пет минути, че и по-малко, бутнаха Анита Лунд на един стол. Тя им заяви с възмутен глас, че си знае правата и нищо няма да им каже. След едноминутен тих разговор с Торкел си промени отношението.

Знаела само, че съпругата на Хамид Хан, Шибека, се е свързала с Ленарт. Анита проявила любопитство, като видяла, че информацията за отговарящия от „Сепо“ е изтрита от оригиналния доклад.

— Кога е било изтрито името?

Получиха датата. Само няколко дни след намирането на телата в планината.

След две минути разполагаха с листчето, което Ленарт беше оставил на Анита, и с адреса на Шибека Хан и в момента Били излизаше при кръговото движение накрая на „Роламбсхувследен“.

Щяха да стигнат Ринкебю до четвърт час.

Мехран слезе на „Фридхемсплан“, за да се прекачи. Нямаше желание да се прибира направо вкъщи, затова излезе от метростанцията и отиде до „Вестермалмсгалериан“, който се намираше точно до нея. Луташе се безцелно из мола и зяпаше витрините и магазините. Знаеше, че би трябвало да си отиде право вкъщи и да разкаже всичко на Шибека, но първо искаше да научи нещо повече. Майка му трябваше да чуе истината. Ако най-сетне разбереше какво всъщност е станало, вечното ѝ търсене и обикаляне в кръг щеше да приключи.

Тя се нуждаеше от край на тази история. Истински край.

Той също. Върна се на „Флемингтан“. Много хора, всички забързани нанякъде. Мехран се спря сред множеството. Погледна към високата жълта сграда, издигаща се на хълма недалеч. По-надолу беше метростанцията с магазина на Саид. Само да беше отишъл по-рано. Тогава щяха да разкрият всичко много по-бързо. Но той знаеше защо не го стори. Имаше няколко места, които посещаваше с баща си, затова след станалото ги избягваше, не искаше кракът му да стъпва там. Магазинът бе едно от тях. Онова футболно игрище на половината път до Тенста, където Хамид го учеше да кара колело, беше друго такова място. Също и детската площадка пред блока на Мелика.

Винаги си беше мислил, че тези места твърде силно ще му напомнят за баща му. Не искаше да усеща мъката, по-добре да я капсулира и да я скрие в себе си. Така поне си въобразяваше. Но това се промени. Вече се нуждаеше от местата и от спомените. Не му носеха болка. Напротив, можеха да му разкажат нещо.

Някои от спомените му се оказаха погрешни. Хора, които имаше за приятели, всъщност не са били такива. Магазинът, където му бяха давали бонбони, бе довел до целия този ужас. Мелика не беше вечно сърдита, а само уплашена.

Но едно си беше все същото.

Баща му му липсваше. Както когато беше малък, така и сега като възрастен. Знаеше го.

Животът беше тъй странен. Всичките му познати искаха толкова много от него. Дрънкулки, успех, уважение. Той също. Не беше различен. Но в действителност човек иска единствено да има корени. Неща, които разбира. Спомени, които не се променят. Приятели, на които да се осланя. Родители, които да останат до него. Звучеше толкова простишко, но му ставаше все по-ясно, че точно това се постига най-трудно.

Телефонът му звънна. Прекъсна размислите му.

Номерът на дисплея не му беше познат.

Но позна гласа, който заговори, когато вдигна.

— Мехран? — попита гласът дрезгаво.

Отне му секунда да отговори. Две секунди. Може би три.

— Да.

Мъжът не изчака. Гласът му незабавно изстърга в ухото на Мехран и поиска отговор:

— Юсеф се обажда. Чух, че ме търсиш.

Мехран не отговори. Мълчеше и гледаше минаващите коли. Гласът звучеше толкова ясно, че не се сдържа и се огледа да не би Юсеф да е някъде наблизо и да го наблюдава. Не го видя. Но това не значеше нищо.

— Отдавна не съм те виждал, Мехран. Как си?

— Откъде намерихте номера ми?

— Не беше трудно. Познавам много хора, които ми помагат за тези неща.

Заплахата дори не беше особено добре прикрита. Той искаше да покаже на Мехран кой кого ще открие. Мехран реши да не се поддава. Него нямаше да уплашат толкова лесно.

— Искам да се срещнем — каза възможно най-спокойно.

— Защо?

— Защото така искам. Искам да говоря с вас. Мисля, че и вие искате да говорите с мен.

Гласът заглъхна за момент.

— Ще дойдеш при мен — изрече накрая.

— Ще дойда — прие Мехран. — Къде сте?

Себастиан вървеше по-бавно след Йенифер и Били нагоре по стълбите в блока на „Ставбюгренд“. Беше почти символично. Младостта тичаше жадно. Разумът вървеше след нея. Реално той нямаше работа там. Но по-добре да дойде, отколкото да бездейства в управлението и да се тревожи за Ваня. Освен това случаят се беше развил в интересна посока. Ако Адам Седерквист действително бе човекът, отговорен за случая с двамата изчезнали афганистанци и това по някакъв начин бе довело до заравянето на него и семейството му в гроб горе в планината, случаят се превръщаше не просто във вълнуваща конспирация, но и се оказваше уникален. Братът се бе опитал да скрие самоличността на Адам от тях. Това сочеше, че и той е замесен. Можеше дори да става дума за фратрицид — братоубийство. Изключително интересно. Стига да е вярно. Надяваше се да види Чарлс и да изучи всички потискания, рационализации и проекции, които онзи по всяка вероятност използва.

Йенифер и Били стигнаха до вратата с надпис „Хан“. Позвъниха. Себастиан застана зад тях и ги погледна. Сякаш на тясната площадка пред вратата се беше събрала цяла тълпа. Момчето, което отвори вратата, изглежда остана със същото впечатление. Погледна ги ококорено. Слабо момче на около тринайсет години с джинси и риза.

— Здравей, търсим Шибека Хан — каза Били дружелюбно.

— От полицията сме — добави Йенифер бързо и показа документите си.

Явно обожава тази реплика, помисли си Себастиан, докато я наблюдаваше. Очевидно беше, че вижда себе си преди всичко по този начин. Като полицайка. Затова я е избрал Торкел, предположи. Желанието и отдадеността ѝ компенсираха липсата на опит.

— Станало ли е нещо? — попита момчето разтревожено.

— Трябва да говорим с майка ти. Вкъщи ли е? — намеси се Себастиан, като се опита, за разлика от колегите си, да не се държи като герой от полицейски филм; все пак говореха с дете.

Момчето кимна и се скри вътре. Повика някого на непознат език. Йенифер се обърна към Били:

— Това е мюсюлманско семейство. Възможно е тя да се съгласи да говори само с мен.

Били кимна в знак на съгласие.

Появи се жена на около трийсет и пет години. Беше красива — имаше черни като въглен очи и правилни черти на лицето, елегантно увито с черния шал, който покриваше косата ѝ. Себастиан неволно се усмихна, когато я погледна. Просто се случи. Хрумна му, че никога не е спал със забулена жена. Вероятно би било изключително трудно да го постигне, но пък не беше и пробвал.

— Шибека Хан? — попита Йенифер, която бе все така съсредоточена върху задачата.

Жената кимна:

— Да, аз съм.

— Ние сме от полицията. Може ли да влезем? — попита Себастиан любезно, пристъпи напред и застана пред Йенифер.

Колежката му се втренчи смаяно в него, но той не ѝ обърна внимание.

— Да не е случило нещо с Мехран? — попита жената и уплашеният ѝ поглед се плъзна по лицата им.

— Не. Кой е Мехран? — попита Себастиан.

— Синът ми. Големият ми син.

— Нищо не му се е случило. Тук сме, тъй като получихме информация, че сте разговаряли с Ленарт Стрид от „Мисия: разследване“ — започна Йенифер, но Себастиан я прекъсна с най-топлия си и съчувствен глас.

— Не знам дали ви е удобно да разговаряте с мъж. — Той наблегна здравата върху думата „мъж“. — Но обещавам да не ви загубя много време.

— Добре — кимна Шибека и им направи път да влязат.

Тримата пристъпиха в безупречно чистото антре. От кухнята се носеше приятен аромат. Шафран и някаква друга подправка. Шибека хвана сина си за ръка и се взря притеснено в тях.

Себастиан ѝ се усмихна успокоително:

— Хубаво момче имате.

Шибека не отговори и преди Себастиан да е успял да продължи, Йенифер пак се намеси делово:

— Съпругът ви, Хамид, е изчезнал преди девет години, вярно ли е?

Шибека кимна и бързо отговори:

— Ленарт беше единственият, който ме изслуша. Вие не си мръднахте пръста.

Себастиан видя, че Йенифер отваря уста да каже нещо. Вероятно за Ленарт. Той я прекъсна. Нямаше причина Шибека да научава, че е мъртъв, не и преди да са сигурни, че смъртта му има някаква връзка със случая.

— Някой потърсил ли ви е след изчезването на съпруга ви?

По реакцията на Шибека Себастиан прецени, че тя е копняла да чуе този въпрос от устата на полицаи. От ужасно дълго време.

— Един мъж пристигна около седмица, след като Хамид изчезна. Винаги съм го мислела за полицаи. Но повече не дойде.

— Знаете ли името му?

— Не. Не се представи.

Себастиан се обърна към Били и протегна подканящо ръка към него.

— Снимката у теб ли е?

Били отвори папката си, бързо извади снимката и я подаде на Себастиан. Той я протегна към Шибека.

— Този мъж ли беше? — попита я.

Шибека се вторачи в снимката. Себастиан знаеше отговора, преди да го е чул.

Той е идвал тук.

Адам Седерквист.

Всичко беше навързано.

След кратката среща с Анита Лунд Торкел се свърза с Брита Ханинг от „Сепо“. Всъщност двамата не се познаваха, засичаха се от време на време на работа, но рядко и за кратко. Бяха на една възраст и се бяха изкачили в полицейската йерархия по сходен начин, но това едва ли щеше да улесни задачата му. Брита Ханинг беше от „Сепо“ и точно както Торкел очакваше, запитването му относно бягство от експулсиране, попаднало на бюрото ѝ преди девет години, не получи отговор. Едва след като съобщи, че са открили един от бившите ѝ служители, онзи, когото всички мислели за загинал на околосветско плаване, в масов гроб в планината, постигна някакъв напредък.

— Доколко можете да бъдете сигурни, че сте открили точно Адам? — попита тя.

— Сигурни сме — отвърна Торкел твърдо, макар още да не разполагаха с техническо доказателство. — Не забелязахте ли отсъствието му?

— Беше си взел отпуск от есенната ваканция нататък. Щеше да заминава на околосветско пътешествие със семейството си за цяла година.

— Някой се е погрижил да изглежда сякаш е заминал, но те са загинали в планината още през октомври.

Брита помълча за момент и после каза, че трябва да затваря, но ще се обади пак. След десет минути му звънна и предложи да се видят.

В момента Торкел седеше в кабинета ѝ на последния етаж в полицейското управление от страната на „Полхемсгатаан“. Ъглов кабинет. Крунубершпаркен от едната страна, зелените покриви на къщите на „Кунгхолмсгатаан“ от другата. Той отказа предложеното кафе, но се наложи да почака асистентката да донесе на Брита, преди да започнат разговора. През това време Брита ясно показва, че не ѝ се занимава с празни приказки — извини се на Торкел, че трябва да прати няколко имейла, и се обърна към компютъра. Торкел се загледа през прозореца към парка. Сутринта беше задухал толкова силен вятър, че

шумата се бе разлетяла чак до седмия етаж. Слънцето все още топлеше, поне когато човек се намираше на закрито и зад стъкло, но скоро щеше да се превърне просто в източник на светлина за няколко часа дневно, грейщо обещание за топлина в далечното бъдеще.

На вратата се почука и асистентката на Брита влезе и постави зелена чаша капучино на бюрото пред шефката си, усмихна се на Торкел и затвори вратата на излизане. Веднага след това Брита най-сетне остави компютъра и се обърна към него.

— Слушам.

Торкел започна разказа си от разговора с Хедвиг Хедман от Йостершунд и приключи със събитията от последните часове, довели до това, че част от екипа му в момента се намираше в Ринкебю. Пропусна единствено имената на полицаите, влезли незаконно в компютърната мрежа — нещо, което не се съмняваше, че Брита сама ще открие, след като вече знае къде да търси.

— Разговаряли ли сте с Чарлс Седерквист? — гласеше първият ѝ въпрос, след като той замълча.

— Не го открихме.

Брита въздъхна шумно, взе чашата и се обърна към прозореца. Торкел мълчеше, остави я да мисли спокойно. За външни лица вероятно изглеждаше естествено различните отдели в полицията да си помагат; и в повечето случаи бе точно така, само че това тук беше „Сепо“. Нужни бяха страхотни усилия, за да получиш достъп до материалите им, особено пък при импровизирано посещение без натиск от по-горна инстанция. Брита приключи с размислите, обърна се към Торкел и остави чашата.

— Добре.

Тя побутна към него папката, оставена на бюрото ѝ. Торкел се протегна и я взе. Преди да успее да я отвори, Брита сложи ръка върху нея. Торкел вдигна учудено очи и срещна решителния ѝ поглед.

— Но няма да излиза оттук — отсече тя и дръпна ръката си.

Торкел я отвори и се облегна. Очакваше няколко минути вгълбено четене, докато Брита се наслаждава на последните глътки капучино, но като видя съдържанието, разбра, че ще приключи доста по-бързо. Прехвърли краткия текст, затвори папката на коленете си и погледна Брита със зле прикрито недоверие:

— Това ли е всичко?

— Да.

— Та това нищо не е!

Не преувеличаваше. Според доклада Адам Седерквист получил информация, че Хамид и Саид са заподозрени в тероризъм, или поне във връзки с терористи, и затова е малко вероятно да са изчезнали заради заплахата от отказ на убежище — което беше логично, като се има предвид, че Саид вече е имал разрешително за постоянно пребиваване. По-вероятно било да са заминали в чужбина, за да изпълнят или да се обучат за бъдещи атаки. Тоест работа точно като за „Сепо“. Очевидно обаче Адам Седерквист не бил доволен от тази теория и продължил да се рови, посетил и съпругите на двамата мъже и след това — по някаква причина — се убедил, че не са изчезнали по собствено желание; тъкмо обратното. Най-долу на страницата имаше една последна бележка, която всъщност беше единствената евентуална следа за Торкел.

Той се наведе и върна папката върху бюрото на Брита.

— Най-долу пише нещо за американски агенти...

— Да, видях го и го проверих, преди да дойдете. През този период в страната не е имало чуждестранна активност.

— Поне не официално — обади се Торкел.

— През този период в страната не е имало чуждестранна активност — повтори Брита с интонация, която ясно показваше на Торкел, че разговорът ще приключи бързо, ако не спазва правилата; нейните правила.

Той разбра и смени фронта на атаката:

— Откъде е дошла информацията, че афганистанците са замесени в терористична дейност?

— Не мога да отговоря.

— Не ми трябва конкретно име.

Брита срещна погледа му с мълчание. Торкел въздъхна. Той добре разбираше сериозността на националната сигурност и тъй нататък, но понякога тайните между отделите ставаха нелепи.

— Нека го кажа така — пробва Торкел. — Случва ли се понякога „Муст“ да споделят информацията, която са получили?

— Случва се.

— Случило ли се е този път?

— Не знам.

Торкел погледна жената зад бюрото. Изглеждаше искрена, но това всъщност нямаше значение. Така или иначе той нямаше да научи истината. Облегна се назад, потънал в собствените си мисли. Да кажем, че е вярно. Че „Муст“ са разкрили подготвяна терористична атака срещу американски цели. Може би предстояща. Хамид и Саид са били посочени като замесени. Прибрали са ги и са оставили американците да... какво? Ако афганистанците бяха изведени от страната, той вероятно би чул. Когато през 2004 се разкри, че ЦРУ е прибрало египтяните от 2001 година, стана страшен скандал. Ако същото се е случило и две години след това, несъмнено би се разчуло. Или са си извадили поука? Прикрили са се по-старателно. Дошли ли са американски агенти, които да изведат Хамид и Саид от страната?

Торкел погледна Брита. Нямаше смисъл да я моли да потвърди теорията му. Дори и да знаеше истината, не би я разкрила. Пое по нов път, последен опит:

— Ако Адам е смятал, че американски агенти работят на шведска територия, защо не го пише тук?

— И аз си зададох същия въпрос, когато го прочетох.

Торкел се впечатли от внезапната искреност в гласа ѝ.

— Не знаете?

— Не.

— А какво предполагате?

— Някой се е погрижил това да не стигне по-горе.

Тя посочи тавана с показалец. Тъй като се намираха на последния етаж, нямаше как да има предвид физически по-горе, а звучеше малко вероятно Бог да е проявил интерес към полицейско разследване. Значи показалецът нагоре означаваше „по-висока инстанция“.

Но това не беше краят.

Чакаха го проблеми.

Торкел тъкмо се прибираше в „Риксмурд“, когато му хрумна да излезе малко на чист въздух, да си подреди мислите. През прозореца на Брита денят му се стори приятно есенен с всички тези жълти листа във въздуха. Като реклама, в която щастливи хора в плетени пуловери игриво гонят деца и кученца, а след това се излягат пред камината, здраво прегърнати, и се наслаждават на какъвто там продукт се продава. За един кратък миг си представи Урсула и себе си като щастливите хора, но веднага пропъди този образ. Една разходка, малко кислород щяха да му се отразят добре. В момента, в който излезе и вятърът едва не го събори, му стана ясно, че времето е значително по-приятно за гледане през прозореца, отколкото за разходки. Той наведе глава и зави наляво към ъгловото кафене да си купи чаша кафе. След това пое назад — този път вятърът духаше в гърба му — и седна на пейка в парка. Не беше на завет и над нея падаше сянка, така че той веднага взе да трепери; и кафето не помогна особено срещу мръзненето. Но след като веднъж бе решил да поседи навън, нямаше да се предаде толкова лесно.

Съсредоточи се върху разследването.

Толкова много въпросителни. На които не можеше да намери отговор.

Да кажем, че „Муст“ са прибрали Хамид и Саид. Защо са съобщили на „Сепо“? Защо просто не са обявили, че двамата се укриват, за да не ги експулсират, и толкоз?

Защото това не би решило проблема окончателно, отговори си той. Близките биха могли да убедят някого, че не са изчезнали по своя воля, а ако се вдигне достатъчно шум, полицията би се видяла принудена да отвори случая наново. Да рови. Да разследва. А някой е искал да избегне тъкмо това на всяка цена.

От страна на полицията в Солна случаят явно беше приключен. Никой не би му обърнал внимание в „Престъпление на седмицата“, „Търси се“ или във вечерните вестници. Печатът на Службата за

национална сигурност не се чупеше лесно, освен това участието ѝ в случая сочеше, че на двамата мюсюлмани не им е чиста работата. Щом „Сепо“ се интересува от тях, за повечето хора това означаваше, че са виновни.

Ленарт Стрид, Анита Лунд и Морган Хансон бяха счупили печата и сега един от тях беше мъртъв.

Торкел се изправи, поколеба се дали да се разходи, но реши, че чистият въздух му стига за днес. Тръгна обратно към офиса, все така умислен.

Чарлс Седерквист получава предупреждение за терористична атака. Залавят Хамид и Саид. Свързват се с ЦРУ. Хамид и Саид изчезват. Чарлс моли брат си да поеме случая и да го приключи. Дотук се връзваше. Торкел като че видя изхода на лабиринта, из който се лутаха мислите му.

Добре, ами след това?

Адам не е направил каквото са му заръчали. Започнал е да разследва. Стигнал е по-далеч. Свързал е изчезванията с неофициално американско присъствие на шведска земя.

Затова ли е умрял?

Ако да, кой стои зад смъртта му?

Нима Чарлс е отнел живота на собствения си брат, понеже е разкрил неудобни факти?

Изходът на лабиринта отново се отдалечи и докато отваряше вратата, Торкел с въздишка осъзна, че дори да са на прав път, все още ги чака много работа.

Александер Съодерлинг бутна вратата на бюрото и подметна едно „здрости“ към Хана на рецепцията, която отвърна на поздрава с:

— Имате посетител.

Александер бързо прехвърли графика си наум. Доколкото си спомняше, срещата във Васастан, от която тъкмо се връщаше, бе последната за деня.

— Кой е?

Хана кимна към групичката модни мебели, където Чарлс Седерквист точно оставяше настрана новия брой на „Дагенс Индустри“ и с известно усилие се надигаше от ниския тъмнорозов кожен диван с нахвърляни уж небрежно жълти и бели възглавнички. Тръгна към Александер широко усмихнат.

— Благодаря — промърмори Александер и отиде при Чарлс.

Двамата се ръкуваха и Александер отбеляза достатъчно силно, та Хана да го чуе, откога не са се виждали и колко се радва на посещението, след което покани госта в офиса си.

— Трябва да изчезна. Надалеч и задълго — каза Чарлс в момента, в който Александер затвори вратата.

— Не разбирам с какво бих могъл да помогна аз.

Чарлс му хвърли поглед, който ясно показваше, че не му е приятно да обяснява очевидни неща. Александер на свой ред разпери ръце в жест, сочещ, че мястото, където се намират, би трябвало да е достатъчно Чарлс да разбере колко неизпълнимо е желанието му.

— Сега съм шеф на това бюро, нямам възможност да ти помогна. Той срещна очите на Чарлс, но не намери разбиране в тях.

— Щеше да е трудно дори когато бях в „Муст“, а сега е просто невъзможно — продължи.

— Нищо не е невъзможно — възрази Чарлс и отиде до прозореца.

Хората се бореха приведени срещу вятъра, който духаше по протежение на „Дротнинггатан“.

— Имаш познати и пари или поне познати с пари — продължи той. — Използвай ги.

Александер седна на удобния си офис стол. Това посещение не беше добре дошло и му напомняше за събития, които предпочиташе да забрави; но нямаше причина да се превърне в нещо повече от това.

— Да не прибързваме — започна спокойно. — Да, намерили са телата, да, разследват катастрофата, но...

Чарлс го прекъсна с кратък безрадостен смях. Обърна се към мъжа зад бюрото. Десет години по-възрастен, петнайсет килограма по-тежък от онова време. Александер наистина му беше отпуснал края. През хубавите години в пиар агенцията явно беше затъпял. Бяха го превърнали от бдителна пантера в ленив котарак. Тогава, преди много години, Александер Съодерлинг никога не разчиташе на случайността. Сега сякаш не знаеше и най-елементарните неща. Време беше да го въведе.

— Юсеф се обади, синът на Хамид го е потърсил — започна Чарлс със спокоен сериозен тон. — Полицията ме търси, разкрили са самоличността на Адам, „Мисия: разследване“ също рови и както сам знаеш, е въпрос на време от ЦРУ да научат, че Патриша Уелтън е била убита, ако вече не го знаят.

Александер видя как Чарлс се обръща от прозореца към него, сякаш за да се увери, че го е разбрал. Усети, че пребледнява. Лоша работа, много лоша. Във всяко отношение. А най-лошото като че ли беше „Мисия: разследване“. Ленарт Стрид, намерен мъртъв в автомобил в Бровикен. Боже Господи, в какво го забъркваше Чарлс?

— Ще видя какво мога да направя — продума накрая той и за своя радост чу, че гласът му е твърд.

— Не. Няма да гледаш, а ще го направиш — отсече Чарлс и се върна до бюрото. — Жертвах твърде много, за да позволя да ме заловят само защото ти си мързелив и те е шубе да противоречиш на приятелчетата си. — Той се наведе и взе химикалката от бюрото на Александер. — Имам нов номер — поясни и записа десет цифри върху най-горния лист в купчинката до лявата ръка на Александер. — Имаш време до довечера.

Чарлс се изправи и тръгна към вратата.

— А ти какво ще правиш? — попита Александер, макар част от него да нашепваше, че е за предпочитане да знае възможно най-малко.

— Ще се погрижа за Юсеф и момчето.

— И за Ленарт Стрид ли се погрижи? — изтърси Александер, макар този път изобщо да не се съмняваше, че не желае да знае отговора.

— Ти си гледай своята работа, аз си гледам моята.

И си отиде. Вратата се затвори с тихо щракване зад него. Александер остана като закован. Издиша. Толкова много мисли се въртяха из главата му. Най-важната: как да се справи с това? Чарлс очевидно беше отчаян и това го правеше непредсказуем и опасен. Александер го познаваше. Щом иска да бяга, значи го нападат от толкова много страни, че става невъзможно да се измъкне; а щом Чарлс смята, че е дошъл краят, какво остава за Александер? Той нямаше да се справи. Или поне не без чужда помощ.

Взе мобилния си телефон и потърси номера. Сигнал свободно. Най-после тя вдигна.

— Обещах да звъня само когато имаме проблем — започна Александер без въведение; предполагаше, че тя знае кой се обажда. — Е, имаме проблем — добави след кратка пауза.

Вероника Стрьом приключи разговора и си пое дълбоко дъх, за да запази спокойствие.

Да, имаха проблем.

В най-неподходящия момент.

Тя се обърна към жената в другия край на светлата конферентна маса. Мъжът до нея тъкмо сваляше фотоапарата си. Беше направил няколко снимки, докато тя говореше по телефона. За миг Вероника се разтревожи, че може да са чули разговора, но после се успокои при мисълта, че отговорите ѝ бяха едносрични и накрая единствено бе обещала да се погрижи.

Жената се казваше Мария Стенсон и беше журналистка. Не помнеше името на мъжа. Той се представи при влизането, но Вероника забрави името му в същата секунда.

— Извинете ме, но наистина се налага да проведе телефонен разговор — усмихна се тя извинително.

— Няма нищо — успокои я жената на стола и също се усмихна.

Вероника забеляза, че фотографът понечва да протестира.

Той искаше да направи снимки в кабинета ѝ и няколко на открито, долу край водата зад сградата на парламента, преди да се е стъмнило.

— Няма да се бавя — изпревари го Вероника, отвори вратата, излезе от малката конферентна зала и отиде в коридора, където се помещаваше по-голямата част от парламентарната група на социалдемократите.

Точно както беше обещала на Александер Съодерлинг, тя щеше да се погрижи. Набра +1 и след това номер, който знаеше наизуст. След втория сигнал отсреща вдигнаха и се чу мъжки глас — отсечено въпросително „Yes“.

Вероника се представи и накратко обясни за какво се обажда; извиняваше се за безпокойството, но възникнали проблеми.

Мъжът с провлечения южняшки акцент я попита с какво може да помогне.

Вероника заразказва.

Мехран никога не беше ходил толкова на юг. Веднъж двамата с Леван бяха ходили във Флемингсберг при приятел. Сега обаче влакът отмина и това селище и продължи нататък към Тулинге. Той щеше да слезе на предпоследната гара, наречена Съодертеле хамн.

Юсеф щеше да го чака там.

Мехран трябваше да му звънне някъде след Йостертеле. Трудно му беше да стои мирно и непрекъснато отиваше до синьо-бялата схема с всички спирки на влака, за да се поуспокои. Оставаха седем гари. Оставаха шест гари. Отиваше дотам след всяко спиране. Все едно броят на гарите изведнъж можеше да се промени, докато си седеше на седалката. Металът в джоба му беше топъл, макар че би трябвало да бъде студен. Сдобил се с него чрез Леван. Преправен стартов пистолет, който изглеждаше доста смешно с тънката си цев и меден цвят, но познатият на Леван го беше уверил, че върши работа. Каза, че трябвало само да се прицелиш и да стреляш. Шест изстрела. Мехран се беше надявал на нещо по-добро, но Леван, който все разправяше какви типове познава, не можа да намери нищо друго. Не и в толкова кратки срокове, обясни той. Мехран нямаше представа как се преправя такъв пистолет и трябваше да се радва и на толкова.

Донесоха му го в центъра. Леван гарантира за него и дойде до „Серелс торг“ веднага след като Мехран му се обади. Момчето искало 1500 крони. Мехран го размени за новия мобилен телефон, който майка му купи и после му даде. Леван му зае 200 крони за патроните. Мехран се подразни, че трябва да ги плаща отделно. Но Леван и момчето обясниха, че така стоят нещата. Пистолетите били като автомобилите, патроните — като горивото, казаха. Съвсем различни неща. Мехран беше наясно, че го мамят, но нямаше избор. Не можеше да отиде невъоръжен при мъжа, който вероятно стоеше зад изчезването на баща му. Изключено. Ако някой бъде хванат неподготвен, това щеше да бъде Юсеф, не той.

Докосна пистолета в джоба си. Струваше му се топъл, но далеч не вдъхващ сигурност, както се беше надявал. Озърна се из вагона. Имаше чувството, че всички го наблюдават. Вероятно защото обикаляше напред-назад след всяка гара, но въпреки това не можеше да се отърси от усещането, че всички пътници виждат, че е въоръжен. Че не му е там мястото. Че е на път да допусне сериозна грешка.

Изведнъж мобилният му телефон извъня. Той подскочи от изненада и разтревожено го затърси. Не искаше да вдига, но можеше да е Юсеф. Не можа да намери телефона и се сети, че е в същия джоб като пистолета. Ама че идиотско. Ами ако извадеше пистолета заедно с телефона? Сигурно щеше да изпадне от джоба му, да се озове на пода пред очите на всички, които и така вече знаеха твърде много. Той заопипва трескаво из препълнения джоб. Пистолетът, който беше толкова малък, изведнъж му се стори огромен и непрекъснато му пречеше. Накрая разбра, че телефонът не е там, до топлия метал. Звънът изобщо не се чуваше оттам. Накрая го намери в джоба на якето. Където винаги го държеше. Естествено. Извади го в същия момент, в който престана да звъни.

Задиша дълбоко, за да се успокои. Опита се да си възвърне самообладанието, преди да погледне на дисплея кой се е обаждал. Не беше Юсеф, а майка му.

Точно сега не му се говореше с нея. Не, в никакъв случай. Дори не искаше да мисли за нея. Това само щеше да разклати решимостта му още повече. Само че тя искаше да говори с него. Звънна отново. Нямахте да се откаже, докато той не вдигне. Познаваше я.

Звучеше щастлива и развълнувана. Колко странно. Как можеше да бъде щастлива?

— Мехран? Къде си?

— Ами... в града.

— Слушай. Идваха от полицията. Вярват ми.

Мехран не разбираше. Какво говореше тя?

— Какво? Полицията ли?

— Да, дойдоха тук. Трябва да се прибереш.

Значи правилно беше чул. Само че не можеше да разбере как е възможно.

— Не мога, мамо.

— Трябва, Мехран. Не разбираш ли? Дойдоха трима полицаи. Този път го приеха сериозно.

— Мамо, не мога. Открих Юсеф. Отивам да се срещна с него. Той я чу как си поема дъх. Звучеше все едно са я ударили в лицето.

— Какво?! Какво говориш?!

— Открих го. Ще науча истината, мамо. Трябва да отида.

— Прибирай се, Мехран — замоли го тя. — Прибери се.

— После. След като чуя всичко. След като науча какво е станало. Обещавам.

— Мехран! — Тя изпищя и той отдалечи слушалката от ухото си. Чу как го умолява, но затвори. Не постъпваше правилно, знаеше го. Човек трябва да слуша майка си. Но той нямаше избор. Независимо какво знае и не знае полицията.

Шибека ги беше чакала девет години да се вслушат в думите ѝ.

Той беше чакал Юсеф девет години.

Днес желанията и на двама им щяха да се сбъднат.

Ейер не разбра защо майка му вика. Той я прегърна и се опита да я успокои. Тя почти не го забелязваше. Все така стоеше с телефона в ръка. Звънеше на един и същи номер отново и отново. Но Мехран й затваряше всеки път. След няколко опита да се свърже с него, тя се свлече на земята. Ейер се опита да я прегърне още по-силно. Разбираше единствено, че не бива да я пуска. Никога.

Накрая тя се успокои достатъчно, че да го забележи. Очите й бяха плувнали в сълзи. Но не беше тъжна по начина, по който я виждаше понякога. Този път беше съвсем различно; ужас, който никога не бе зървал преди. Разбра, че се случва нещо страшно. Прегръдките му изглеждаха толкова безсилни.

— Какво е станало, мамо?

— Мехран... Мехран... Той...

Тя млъкна и вместо да говори, го притисна силно към себе си. Скри лицето си в косата му. Не знаеше дали трябва, дали може да му каже нещо повече. Как би могла да обясни онова, което сама едва разбираше? Как би могла да разправи за името, което витаеше като призрак около нея от толкова време, сянката, за която понякога дори се съмняваше, че действително съществува.

Юсеф.

Мехран отиваше на среща с него. Сега щеше да се случи отново, точно както миналия път, когато чу името на Юсеф. Мехран щеше да изчезне също като баща си. Мъжът, който беше само едно име, отново щеше да нарани семейството й. Знаеше го. Тя беше виновна. Тя го беше допуснала, като отказа да забрави. Тя беше събудила чудовището от сън. Беше го нахранила и сега жертва първородния си син заради него. Стискаше Ейер и се питаше дали някога би могла да го пусне. Не вярваше. Но трябваше да предприеме нещо. Не можеше да се предаде.

Погледна визитната картичка, получена от онзи пълен полицай, дето я гледаше по начин, който никак не й допадна. Беше я оставила на масичката до телефона.

Вярно, полицията не ѝ бе помогнала досега, но нямаше към кого да се обърне. Трябваше да го накара да разбере.

— Чарлс Микаел Седерквист, роден през 1966 г. в Хедемура. Живее с Мариане Франсон в Оскаршхамн от 2006. Няма деца. Брат му Адам е с две години по-малък.

Били стоеше в Стаята, където всички, с изключение на Ваня, се бяха събрали отново. Себастиан й звъня няколко пъти, но не получи отговор. Започваше да се тревожи сериозно. Тя изчезна по обяд и оттогава от нея нямаше и следа. Той реши да се отбие в апартамента й вечерта. Сега обаче се мъчеше да се съсредоточи върху мъжа, чието досие Били проектираше на стената. Онзи, който в най-добрия случай бе убил брат си.

— Семейството се преместило в Съодертеле, когато той бил на тринайсет, бащата започнал работа в „Скания“ — разказваше Били. — Чарлс изкарал военната си служба там, минал и офицерско обучение и продължил със специализирано обучение. Вербували го в „Муст“ през деветдесет и осма, но това е всичко, което знаем.

Той погледна останалите.

— „Муст“ нищо не издават, дори потвърждението, че Чарлс е работил там, дойде неохотно. Ако искаме още информация, ще трябва да минем по официалния път. Формално запитване от един орган към друг.

Той погледна Торкел, който кимна. „Официалният път“ за съжаление означаваше бавния бюрократичен път. Били смени снимката на лаптопа и Йенифер взе думата.

— Началник на „Муст“ през 2003 година е бил Александер Съодерлинг, генерал-майор — започна тя. — Напуснал е през 2008 и е започнал частен бизнес, изпълнителен директор на „Нунтиус“, пиар агенция на „Дротнинггтан“. Още не сме го потърсили.

— Няма смисъл — въздъхна Торкел. — Щом „Муст“ дори не искат да потвърдят, че Чарлс е бил техен служител, едва ли той ще ни каже нещо повече.

Мобилният на Себастиан звънна. Той го извади с надеждата, че е Ваня. Не беше. Непознат номер. Не обърна внимание на раздразнените погледи на другите, докато се изправяше и отговаряше. Десет секунди по-късно се озова в коридора.

— Свързах се с „Мисия: разследване“ — продължи Йенифер след прекъсването. — Шефът на Ленарт...

Тя бързо погледна в записките си.

— ... Стюре Лиледал каза, че доколкото му е известно, Ленарт е оставил историята с Шибека. Няма да представя какво е правел Ленарт при Бровикен, но щял да провери в компютъра му и да се обади, ако открие нещо.

Връщането на Себастиан отново я прекъсна.

— Шибека се обади. Синът ѝ отивал да се срещне с някой си Юсеф.

— Кой е Юсеф? — попита Урсула учудено.

— Не знае — отвърна Себастиан, — но той се въртял около Хамид и Саид. Според нея е свързан по някакъв начин с изчезването им. Без съмнение и момчето мисли същото.

— Къде ще се срещат? — попита Торкел чевръсто, готов да скочи на крака и да хукне.

— Не казал.

— Възможно ли е да е Чарлс? — обади се Йенифер.

Торкел кимна. Възможно, дори вероятно.

— В такъв случай трябва да го намерим бързо. Били?

Били вече седеше зад компютъра.

— Обаждал се е, носи мобилен телефон, ще се опитам да го проследя.

Той вдигна очи към Себастиан:

— Как му е номерът?

— Откъде да знам, по дяволите?

— А би ли могъл да провериш, как мислиш?

Себастиан пак се обади на Шибека, обясни ѝ какво става и подаде слушалката на Били.

— Здравейте, казвам се Били, ще ми трябва номерът на...

Той погледна Себастиан въпросително.

— Мехран — прошепна Себастиан.

— ... номерът на Мехран, за да се опитаме да го проследим.

Той получи номера, протегна се към един от двата малки бележника, оставени на масата, и бързо го надраска. Разпита я за оператора („Тре“), каква марка е телефонът („от онези скъпите“), както и на чие име е абонаментът (на Шибека); тя каза, че може би ще намери и фактурата. Били благодари за помощта, върна мобилния на Себастиан и вдигна своя. Свърза се с „Тре“ и им даде трицифрен номер заедно с кодовата дума, която потвърждаваше, че се обажда от полицията. След половин минута се сдоби със серийния номер. Затвори в момента, в който Шибека се обади на Себастиан да каже, че е намерила фактурата. За всеки случай Били сравни серийния номер, благодари и въведе петнайсетте цифри в компютъра.

— Какви са тези цифри? — поинтересува се Йенифер, като заобиколи масата и застана зад него.

— Нарича се IMEI номер. Уникален идентификационен номер на всеки телефон. Стига да е включен, би трябвало...

Той не довърши изречението, а продължи да работи съсредоточено на компютъра.

— Ще подготвя кола — каза Торкел и излезе от стаята.

— Бинго! — извика Били и се облегна на стола с ръце зад главата, очевидно доволен от успеха си.

Себастиан се приведе и видя синя точка, мигаща на екрана на сив фон.

— Е, къде е? — попита той нетърпеливо.

— Чакай де — вдигна ръка Били.

Около синята точка бавно започна да се очертава карта. Накрая се появиха имена и други ориентири. Били пак се наведе и се взря в екрана. Той посочи с пръст дебела черна черта, по която се движеше синята точка.

— Това е жп линията. Той се намира във влак недалеч от Съодертеле.

— Където Чарлс Седерквист е изкарал военната си служба — промълви Йенифер.

Били затвори рязко капака на лаптопа. Двамата с Йенифер бързо напуснаха стаята.

Шибека се обади толкова пъти, че той се принуди да изключи звука на телефона. Сега пък не преставаше да вибрира. Не му обръщаше внимание. Набързо, между две от обажданията ѝ, позвъни на Юсеф, както се бяха разбрали, за да каже, че е отминал гара Йостертеле.

Дрезгавият глас отговори веднага.

Щял да го чака на следващата гара. На паркинга точно пред нея.

Гласът не каза нищо повече.

Нито пък Мехран.

Нямаше и нужда.

Мехран застана пред вратата на влака с една ръка в джоба. Металът вече не беше толкова топъл. Нито собственото му тяло. Изгарящата горещина бе заменена от студена пот, от която почти се разтрепери.

Нормално беше да се страхува. Нямаше нищо лошо.

Лошо щеше да е, ако изобщо не се бе осмелил да действа. Войниците също се страхуват, сега го осъзна. Онова, което наричаха „смелост“, означаваше да продължиш въпреки страха.

Най-сетне влакът намали скоростта. „Съодертеле хамн“. Той слезе на перона. Видя червената сграда на гарата малко по-напред. Тръгна към нея. Изходът трябваше да е там. Чувстваше се по-добре, докато вървеше, отколкото когато стоеше на едно място. Страхът не го беше напуснал, но движението помагаше да го овладява. Той влезе в немалката тухлена постройка. Видя големите врати, водещи към паркинга. Не знаеше какво ще прави, ако Юсеф наистина го чака отвън. Беше доволен, че поне уговориха срещата на оживено място. Струваше му се по-безопасно, отколкото в нечий апартамент. Някои от другите пътници вървяха зад него и той забави крачка, за да ги пропусне пред себе си. Не бързаше, а и се чувстваше някак по-спокоен, като виждаше хора. Излезе след тях и видя десетина коли на малкия паркинг. Двама от другите пътници се качиха на червен ффорд, спрял

точно пред изхода. Други се насочиха към близката автобусна спирка. Останалите се разпръснаха в различни посоки. Скоро остана само той. Стоеше до вратата на гарата и се озърташе.

Един мъж слезе от лъскаво черно беемве. Той застана до колата и се вторачи в Мехран. Мехран не го познаваше. Приличаше на арабин и беше около петдесетгодишен. Добре сложен, с къса сива коса и набола брада с останал по някой черен косъм. Носеше черно кожено яке, джинси и мокасини. Ако се съди по колата и якето, беше богат. Могъщ. Или Мехран просто си въобразяваше. Накрая мъжът му кимна и Мехран отвърна със същото. Мъжът бавно тръгна към него. Това му хареса — Юсеф идваше при него. Не обратното. Не знаеше обаче какво да прави с ръцете си. Не смееше да докосва пистолета, мъжът сигурно щеше да забележи движението и да разбере, че е въоръжен. Ръцете му увиснаха безжизнено, чувстваше се неловко, но не знаеше къде иначе да ги дene. Не искаше да изглежда притеснен. Не биваше да дава каквото и да било предимство на мъжа, когото мислеше за Юсеф. За съжаление обаче мъжът вървеше към него съвсем нехайно, все едно просто посреща стар приятел на гарата. Не личеше каквото и да било притеснение. Това подразни Мехран. Той искаше Юсеф да се бои от него.

Да изпитва ужас от него.

А не обратното.

— Искал си да говориш с мен — изрече мъжът, когато между тях оставаха само пет метра.

Той беше. Имаше нещо странно в това да чуе гласа на живо. Не по телефона. Не в спомените, а наистина, при това толкова отблизо. Мехран вече съвсем не знаеше какво да прави с ръцете си.

— Имам няколко въпроса за баща ми — изрече той възможно най-ясно.

Поне гласът му не потрепери. Пак беше нещо.

— Хамид, нали? Той ти е бил баща? — попита Юсеф и спря. Мехран кимна сковано.

— Едва го познавах. Беше приятел на приятел.

— Саид не ви е бил приятел. Знам, че сте заели пари на братовчед му. Рафи.

Юсеф сви рамене:

— Трябва да знаеш, че помагам на много хора. Ужасно много. — Юсеф се ухили. — Такъв съм си.

— Баща ми изчезна. Опитвам се да разбера какво е станало.

— Не питаш когото трябва.

Мехран срещна очите на Юсеф. Сториха му се дълбоки като гробове. В тях нямаше никаква надежда, никакво бъдеще. Мехран копнееше пистолетът да беше в ръката му. Но нямаше как да го извади, не и тук. Наоколо се навъртаха прекалено много хора. Отстъпи крачка назад. Не можа да се сдържи.

— Така ли? — попита той, като се мъчеше да говори непоколебимо. — Мисля, че знаете как е изчезнал.

— Не знам защо твърдиш такива неща за мен. — Юсеф направи опит да звучи по-благо. — Станало е някакво недоразумение.

— Не ми се вярва.

— Аз пък съм сигурен. Да идем някъде да се разберем?

— Можем да се разберем и тук.

Юсеф се изсмя:

— Не, или идваш с мен, или си тръгвам.

Той се обърна и закричи към колата си.

— Няма да имаш друга възможност — подхвърли през рамо. Мехран не знаеше как да постъпи. Плановете му стигаха само до този момент. До срещата с Юсеф. Сега осъзна, че трябва да предприеме нещо. Някак да разтърси този високомерен човек. Да го изненада. Може би да извади пистолета и да го притисне между очите му.

Но не можеше да го направи тук. Не и пред толкова народ. Трябваше да го приклеци някъде насаме, но в никакъв случай не искаше да се качва в колата му. Би било твърде опасно. Юсеф стигна до беемвето и пак се обърна към него:

— Е, идваш ли? — подвикна раздразнено.

Може би щеше да е най-разумно да се откаже, помисли си Мехран. Да приеме, че няма да стигне по-далеч. Не се беше изложил. Не се беше уплашил. Можеше да си тръгне с достойнство. А и нищо още не беше приключило. Поне вече знаеше, че Юсеф съществува. Можеше да планира по-внимателно следващата среща.

Ала не това си бе обещал.

Беше решен да открие истината.

Заради Шибека.

Пъхна ръка в джоба си. Металът пак беше топъл. Пистолетът беше готов, той също. Тръгна към Юсеф. Стисна оръжието.

— Чакай! — извика.

Огледа се. Паркингът беше безлюден. Можеше да го направи. Трябваше да го направи. Само да напъха мъжа в колата, насочил пистолета към лицето му, преди някой да се е появил, можеше и да успее. Металът в ръката му вдъхваше сили.

Мехран забърза крачка, като същевременно се мъчеше да изглежда най-спокоен. Все едно е променил мнението си, но още не е твърдо решен. Не искаше заплахата да е видима. Тя трябваше да се намира в джоба му. Не в тялото.

Юсеф отиде да му отвори дясната врата на автомобила. Мехран стисна пистолета по-здраво и се приготви да го извади. Вътрешно едва не се усмихна. На този щеше да му дойде изневиделица.

Оставаха едва няколко метра, когато ги чу. Две момичета идваха откъм автобусната спирка. И двете бяха двайсетинагодишни и се смееха на висок глас, докато вървяха към гарата. Мехран инстинктивно пусна пистолета и се спря, за да им даде възможност да отминат. Само че щеше да се разкрие, ако остане на място твърде дълго. Юсеф щеше да се запита защо не се качва в колата, докато момичетата са наблизо. Принуди се да продължи напред, към Юсеф, който се обърна към него с усмивка на уста:

— Идваш тук и си позволяваш да ме обвиняваш — каза кратко и повали Мехран с един-единствен премерен удар.

Мехран се стовари на чакъла зад колата. Юсеф гледаше момичетата, докато го риташе силно в главата. Два пъти. Тихото стенание на момчето престана след последния ритник. Момичетата, изглежда, не бяха забелязали нищо, продължиха да си бърбят, все едно нищо не се е случило. Юсеф почака да се скрият от поглед, след което издърпа момчето зад съседната кола. После скочи в своята и бързо даде на заден към припадналото момче. Мехран се оказа по-лек, отколкото очакваше, установи той, докато го качваше в багажника. Удобно. Тежките тела винаги му отваряха допълнителна работа. Извади телефона си и се обади на Чарлс.

Чарлс вдигна веднага.

Както винаги.

Бяха включили сирените. Йенифер караше. Току-що бяха излезли на „Есингеледен“ и скоростта приближаваше 140 километра в час. По стар навик Торкел стискаше здраво дръжката на тавана; даваше му някаква сигурност. Би предпочел Били да кара — стигнеше ли се до високи скорости, той беше най-добрият шофьор в екипа — но сега Били седеше на задната седалка, приведен над лаптопа, и следеше мобилния телефон на Мехран Хан. Торкел държеше своя телефон в другата ръка. Тъкмо приключваше разговор с Брита Ханинг от „Сепо“. Този път беше една идея по-отзивчива. Той се обърна към Били:

— Познават един Юсеф. Брита отказа да съобщи истинското му име, но явно им е дружка, така да се каже.

— В какъв смисъл? — обади се Йенифер любопитно.

— Информатор. Дава сведения за екстремисти и други групировки — обясни Торкел.

Били вдигна поглед. Не вярваше на ушите си.

— Значи гоним една от „дружките си“?

— Така изглежда.

Колата остана само на две гуми, докато изпреварваха един полски тир. Торкел се впи още по-здраво в дръжката. Йенифер изглеждаше напълно невъзмутима.

— Ако е помагал на „Сепо“, може да е помагал и на други, „Муст“ например — предположи тя и смени скоростта.

Торкел кимна. Не беше изключено. В този случай нищо вече не му се струваше невъзможно. В днешно време битката срещу терора и екстремизма беше на преден план за заетите с националната сигурност. Изведнъж се оказаха във война с невидим враг без униформа и правилата на играта се промениха. Тайните станаха по-големи. Методите — по-груби. Обществото се затвори в черупката си между двете фракции, но малко по малко отровата на тайните бавно се процеди и през нея. Той се замисли за петнайсетгодишното момче, което някак се бе озовало сред цялата тази бъркотия. Едно момче,

изгубило баща си. До това водеха тайните. Семейни трагедии. Той пак се обърна към Били:

— Получаваш ли сигнал от телефона му?

Били седеше все така приведен над екрана. Той поклати глава:

— Не, за малко загубих връзката със сървъра. Последно се намираше на гара „Сьодертеле хамн“. Ще помоля от Сьодертеле да изпратят екип.

Торкел чу как Били бързо защрака по клавиатурата. „Остарявам“, помисли си. Помнеше времето, когато трябваше да звъни на колегите по телефона; когато търсеха изчезналите с помощта на полицейски кучета. А сега Били си седеше на задната седалка на колата и вършеше всичко това. Стига сървърът да работеше.

— Мисля, че до четвърт час сме там — каза Йенифер и пак настъпи газта.

Стомахът го сви от притеснение.

— Той вече не е там — обади се Били, съсредоточен в екрана. — Движи се към E20.

Торкел се обърна към Йенифер:

— Дай газ.

Беше се върнал.

Инг 1. Алмнес. Съодертеле.

Тук беше изкарал военната си служба. Когато влезе в казармата, я приемаше като необходимо зло, но скоро я заобича. Не знаеше точно защо. Беше свързано с рутината, дисциплината, строгостта — само да поиска, човек можеше да им се отдаде изцяло, стига да не прилича на повечето си другари, които приемаха всичко на шега. Отначало най-много му харесваше физическата страна на обучението, но с времето започна да проявява все по-голям интерес към стратегиите, идеите, които помагаша да надхитриш и надвиеш врага. Установи две свои черти. Влечение към военния живот, което не знаеше, че притежава, и състезателна жилка, за чието присъствие дори не подозираше. Вярно, докато растяха, с брат му се посветиха на разни спортове, но дотогава не бе забелязвал да е търсел победата на всяка цена. Преди да се озове в Инг 1 — Свеаландският инженерен полк. Стана въпрос на живот и смърт да се представи добре. Започна да тренира като луд. Да се грижи за тялото си. Да го обича. Като елитен спортист, който разчита на него, за да постига резултати. Оръжията бяха инструментите, които употребяваше в професията си. Научи се да използва всички. Целенасочено и с уважение. Още по средата на военната си служба кандидатства за офицерско обучение — разбира се, приеха го. Да, той имаше хубави спомени от това място, спомени, определили цялото му битие.

Но не бяха само такива.

За втори път дойде тук през август 2003 г. Полкът беше разпуснат вече от шест години. Международният център на шведските въоръжени сили все още развиваше някаква дейност, но повечето от безличните четириъгълни постройки от седемдесетте години бяха празни и пред рухване.

Александер му беше дал заповед да отиде в Алмнес, за да се срещне с американците, които искали да говорят с двамата

афганистанци, посочени им от Юсеф. Акция на шведска земя изискваше и шведско присъствие.

Когато пристигна, пред празните складове беше паркирано анонимно волво. Един мъж пушеше до колата; той хвърли цигарата и отиде да посрещне Чарлс, който тъкмо слизаше от своя автомобил. Поздравиха се. Чарлс се представи, мъжът с волвото — не. Чарлс се стъписа колко млад изглежда американецът. Добре сложен — представи си го като колежански състезател по американски футбол. Червенокос. Ирландско потекло може би.

Влязоха в армейския склад. Вътре чакаше другият американец. И той не си каза името. Малко по-възрастен, по-слаб, по-жилав. Продълговато лице с доста голям нос, сресана на път коса и перчем, падащ над едното стъкло на слънчевите очила, които не свали през цялото време.

Двама мъже лежаха по гръб на пода. Ръцете и краката им бяха оковани с вериги, закрепени за пода. Ръцете — изпънати над главата възможно най-силно. Гърчеха се, мъчеха се да се освободят и не спираха да дърдорят, умоляваха да ги пуснат, обясняваха, че това е грешка, пищяха, искаха отговори.

Не получиха такива.

Мъжете бяха само по бельо. Чарлс не виждаше лицата им. Бяха покрити с хавлии. Без да отрони и дума, слабият със слънчевите очила взе кофа вода и започна да я излива върху тежкия плат, покриващ лицето на единия от вързаните мъже. Тялото се разтърси жестоко и мъжът млъкна веднага. Другият явно усети, че нещо се е случило, когато гласът на приятеля му заглъхна, и изкрещя името му.

Хамид!

Мършавият американец продължи да излива вода върху хавлията. Мъжът на име Хамид се извиваше в оковите си, за да се измъкне. Чарлс видя как кожата под метала се разкъса и потече кръв. Водата изтече. Червенокосият приклезна и вдигна кърпата. Хамид се мъчеше да си поеме въздух. Беше изпаднал в хипервентилация. Очите му бяха изпълнени с ужас. Погледът му се спря върху Чарлс; замоли го за помощ. Червенокосият го удари през устата и той млъкна рязко. И после започнаха да го разпитват:

Къде ще се случи?

Какво ще се случи?

Кой друг е замесен?

Завързаният мъж явно не ги разбираше. Само клатеше глава. Опита се да вметне нещо, което звучеше като *wrong* и *please*, преди пак да го покрият с хавлията. Мъжът изпищя. Приятелят му се присъедини към писъците.

Този път и другият американец взе кофа и заедно поляха двамата мъже едновременно. Сурови и безмилостни.

Наредиха на Чарлс да напълни другите кофи, докато те поливаха. Подчини се. Подаде им пълните съдове, когато техните се изпразниха. Пак ги напълни.

Клякане. Махане на хавлията.

Къде? Кога? Кой друг?

Не получица отговор.

В един момент Хамид, в паниката си, направи отчаян опит да се измъкне и Чарлс чу как костите в китката изхрущяха, когато той се изви възможно най-надясно, за да избегне неумолимия водопад, леещ се върху лицето му.

Къде? Кога? Кой друг?

Чарлс нямаше представа от колко време продължаваше това, когато предложиха и на него да пробва. Той се разкрачи над главата на единия от мъжете и наклони кофата. Водата потече бавно, но буйно надолу към хавлията и блокира целия приток на кислород към носа и устата на мъжа.

— Когато мислиш, че няма да издържат повече — каза мъжът със слънчевите очила, — продължаваш още двамайсет секунди, а после още десет.

Отново и отново.

Глезените и китките и на двамата кървяха жестоко, а лявата ръка на Хамид беше извита под странен ъгъл. Вече не крещяха. Не приказваха. Не се молеха. Дори не шепнеха. Просто се вираха с очи, които вече бяха мъртви, всеки път, когато махаха хавлията и задаваха въпросите. Дишането им ставаше все по-повърхностно. Скоро вече се чуваше само хриптене.

Къде? Кога? Кой друг?

Отново и отново.

Направиха кратка пауза. Излязоха навън да изпуснат по една цигара. Никой не говореше. Върнаха се вътре и продължиха.

Саид умря пръв. Просто престана да диша. Сухо удавяне, констатира червенокосият, след което се опита да го съживи с изкуствено дишане. Безрезултатно. Слабият възседна бездиханния мъж и се зае да му прави сърдечен масаж, докато червенокосият продължаваше с дишането уста в уста. Безрезултатно. Чарлс усети как се изпълва със смут. Това беше ужасно. Наистина ужасно. Нито един от двамата афганистанци не беше шведски гражданин, но единият, мъртвият, имаше разрешително за постоянно пребиваване. Да, грубите методи за разпит бяха неприятни, но можеха да бъдат оправдани. Обществото беше под заплахата. Демокрацията трябваше да бъде защитена. Това време изискваше суровост. Но тази история? Как, по дяволите, щяха да се справят с това?

Американците зарязаха опитите за съживяване. Върнаха се към Хамид. Чарлс предположи, че смятат да го пуснат, да престанат, в очите му съвсем ясно се четеше, че не знае нищо. Но американците го изненадаха. Вдигнаха хавлията и завъртяха главата на Хамид наляво, за да види приятеля си. От гърдите му се изтръгна единствено слаб стон, след това пак го покриха с хавлията и продължиха.

Хамид издържа още половин час.

Червенокосият и мъжът със слънчевите очила напуснаха страната. Хамид и Саид никога нямаше да бъдат открити — така докладва Чарлс на Александер. Оставаше само да затворят разследването за изчезването, започнато от полицията в Солна, и щяха да се справят.

Чарлс знаеше кой е точният човек за тази работа. Или поне така си мислеше.

Но Адам им измени. Не разбра. Отказа да разбере.

Вместо просто да поеме задачата и да я погребее надълбоко, той започна да се рови. Посети семействата, душеше сред клюкарите из Министерството на външните работи. Александер, разбира се, можеше да се погрижи разследването му да приключи, но Адам си оставаше проблем.

Чарлс беше изненадан. Вярно, Адам винаги бе притежавал изострено чувство за добро и зло, точно затова беше станал полицай, но Чарлс очакваше, щом става дума за национална сигурност, да си затвори очите. Заплахата за обществото беше постоянна. Боже, та същата есен убиха външната министърка в един магазин!

Проведоха дълъг разговор. Адам искаше да знаеше нещо повече, искаше да знае всичко. Чарлс му даде отделни късчета от пъзела, но той не се задоволи с толкова. Заяви на Чарлс, че ще стигне до дъното на тази история и ако теорията му се окаже вярна, няма да може да си държи езика зад зъбите. Дори да става дума за брат му. Чарлс го помоли да почака.

Да спре за малко.

Да помисли.

Да си почине една седмица.

Той резервирал планинската къщичка в Йемтланд. Защо Адам не отиде там да размишлява на спокойствие? Ако и след това остане на същото мнение, нека постъпи както сметне за добре. Една седмица. Ще му се отрази добре. А и обича планината.

Адам замина.

Някой се обади на Патриша Уелтън. Чарлс не знаеше кой осъществява тези контакти, Александер или някой от Външно, но в хаоса, настъпил след убийството на Ана Линд, той предположи, че едва ли е изпълняващият длъжността министър на външните работи.

След това Чарлс замина, за да се срещне с Патриша на уреченото място. Да получи доклада ѝ. Когато тя най-сетне се появи с няколко часа закъснение, беше бясна. Никой не я бил предупредил за двете деца и жената. Как, по дяволите, очаквали от нея да си върши работата, след като ѝ дават погрешна информация за мишената?!

Адам. Глупавият, глупавият Адам, който не можеше да се отдели от семейството си. Чарлс веднага разбра. Адам ги беше взел в планината. Лена, Ела и Симон.

Лена учеше в класа на Чарлс в гимназията в Съодертеле. Бяха близки приятели. Или по-точно тя му беше приятелка; той беше влюбен в нея. Никога не го показваше; страхуваше се да не я изгуби, ако тя усети какви чувства крие към нея. Лена често му идваше на гости. Две години по-голяма от Адам. В тази възраст обикновено момичетата смятат по-малките момчета за деца, незрели и безинтересни. Но Лена не беше като другите. Когато двамата с Чарлс караха последната година в гимназията, тя се събра с Адам. Той беше на 17, тя — на 19. Чарлс трябваше да ги гледа прегърнати на дивана пред телевизора. Нощем ги чуваше през стената на стаята си. Но той

търпеше. Беше младежка любов. Никой не очакваше да продължи дълго. Само че стана точно така.

Година след година.

Ожениха се през 1990 г., когато Адам беше на 22; Ела се роди пет години след това, а Симон — две след нея. Щастливото малко семейство. Преместиха се в Стокхолм. Чарлс — в Оскаршхамн. Често се виждаха, беше им приятно да са заедно. Чарлс стана кръстник на Симон и обичаше и него, и сестричката му, но така и не се отърси от чувството, че Адам е отнел нещо негово. Грешна, глупава мисъл, разбира се. Ако Адам знаеше за чувствата му към Лена, би се отдръпнал, Чарлс беше сигурен.

Добрият, мил Адам.

Патриша Уелтън.

Нещата се усложниха, когато той научи, че е убила Лена и децата. Те не биваше да умират. Те трябваше да живеят. Той трябваше да живее. Кой знае какво можеше да се случи в бъдеще? Може би нищо. В никакъв случай не бе пратил Адам в къщата по тази причина. Стори го, защото се налагаше. Заради националната сигурност. Това беше жертва, която бе длъжен да направи, за да защити крехката демокрация.

Но Лена и децата не биваше да умират.

Само че умряха.

Патриша ги уби, затова той уби Патриша.

Чарлс потрепери.

Приближаваше автомобил. Видя как фаровете осветиха фасадата на пустата сграда, когато той зави към него. Колко време беше стоял така, потънал в мисли?

Това място беше виновно.

Трябваше да избере друго. Твърде много спомени. Той погледна часовника и надзърна предпазливо през счупения прозорец на приземния етаж. Юсеф беше дошъл. Време беше за нова сделка.

Старата караулка беше изоставена. Прозорците бяха изпочупени и някой много уместно беше надраскал „Въоръжена борба“ на разбитата стена. Изглежда никой не бе стъпвал тук от много години. Юсеф мина внимателно под вдигнатата бариера, която някога служеше като барикада, и бавно продължи нагоре по хълма. Дори асфалтът изглеждаше забравен — целият на дупки и в трева, поникнала в цепнатините. Отвъд билото пред очите му се разкриха казармите. Той зави към тях и паркира възможно най-далеч. Огледа се, но не видя никого. Дори другите постройки, които бяха в отчайващо състояние, трудно можеха да се сравняват с гледката около него. Навсякъде се търкаляха боклуци и счупени стъкла, всички повърхности бяха покрити с графити, а тук-таме имаше изгорели коли. Наистина подходящо място да заровиш старите си грехове. Някога младите мъже бяха тренирали лук, за да защитават Швеция. Сега обаче това беше призракен град. Той загаси двигателя и се възцари пълна тишина.

От багажника не се чуваше нищо. И по-добре. Щеше да му се отвори работа, ако онзи сополанко рита и писка. Веднъж му се беше случило като млад в Йордания — беше ужасно неприятно да шофира при този шум. И без това го болеше главата. Не стига че момчето го беше намерило след всичките тези години. По-разбираемо щеше да е, ако някой го беше потърсил веднага след станалото. Тогава дори се беше притеснил, но с годините се чувстваше все по-спокоен и накрая почти забрави всичко. Животът продължаваше. Опасенията намаляваха с всеки изминал ден, докато накрая станаха толкова незначителни, че даже не се сещаше за тях.

Но децата не забравят, сега го осъзна. А с порастването вероятно желанието да научиш истината се увеличава. Докато един ден не се появят на вратата ти да задават въпроси. Особено щом разполагат с името ти.

Откъде го беше научило момчето?
Явно някой се беше разприказвал.

2003 беше луда година за него. Всички бяха пощръклели за информация. Американци, англичани, шведи, египтяни. Искаха още и още. Сякаш си въобразяваха, че в малка Швеция гъмжи от потенциални терористи, и това убеждение ги караше да пилеят пари и ресурси за какво ли не. Той някак се озова наред цялото това безумие и с готовност и охота прие новата си роля. Важните клечки започнаха да се вслушват в думите му. Подшуваше им информация, с което си печелеше власт и пари. Усещането беше опияняващо. Той, лично той, да държи човешки животи в ръцете си само като ги посочва с пръст.

С парите обаче идваха и изискванията. Те искаха имена. Непрекъснато. Все повече и повече. Бяха параноични и ненаситни. Защо този ходи там? С кого се среща онзи? Какво прави този имам в Швеция? Кой го е поканил? Дали Юсеф може да опита да се сближи с онази групировка?

Той изпълняваше желанията им и същевременно си пълнеше портфейла.

Сега беше различно. Вече не се доверяваха на такива единични информатори. Методите им бяха по-изпитани. Данните идваха от повече места и се проверяваха по-старателно. Сравняваха. Правилата се промениха и парите намаляха. Слагаха свои хора, за да влязат по-надълбоко, да се инфилтрират. С времето двете страни изнамираха нови начини да си противодействат. Американците бомбардираха с безпилотни дроне и ракети денонощно, а терористите намираха все нови и нови държави, в които да действат. Беше като цирк, който непрекъснато обикаля из все по-бедняшки квартали.

Юсеф отдавна беше приел, че най-доброто време за него е отминало. Златният век бе приключил. Не след дълго трябваше да си потърси нещо друго. Най-лошото беше, че през последните години потенциалните му работодатели бяха изчезнали. Кадафи си отиде, също и Мубарак. Либийците бяха най-добри. По-добри от всички западняци, взети заедно. Бяха безкрайно параноични и склонни да плащат за информация, която всъщност се намираще съвсем лесно.

Али отишъл на среща с либийци в изгнание.

Тарек проявил интерес към срещата и към организацията на тези хора.

Мехмед се изказал отрицателно за синовете на Кадафи.

Ето срещу такива банални информации получаваше пари. Напоследък често си мислеше, че едно време си имаше собствено море, в което ловеше с въдица хора и информация и ги продаваше на личния си рибен пазар.

Повечето, които продаваше, бяха виновни.

Хамид и Саид не бяха.

Продаде ги, понеже трябваше да предложи нещо и понеже те го бяха унизили. Беше под напрежение. Трудно му беше да намира нови имена. Всички, които носеше на Чарлс, вече бяха известни. Парите намаляваха. Трябваше да продава. За предпочитане наистина опасни типове.

Видя му се идеалното решение.

Съобщи, че Хамид и Саид участват в планирането на нов атентат на американска земя. Чарлс никога не ги беше чувал. Той се сдоби с нови имена, Юсеф — с отмъщение.

Хамид и Саид дойдоха в дома му и го унижиха. Ограбиха го. Изглежда не бяха наясно с кого си имат работа. В какви среди се движи. Но той им даде да разберат.

Впоследствие осъзна, че е постъпил глупаво. Че онези, които плащаха, започнаха да се съмняват в него. Хамид и Саид ги отведоха в задънена улица. Естествено. Но хората се учат от грешките си, не ги повтарят. Мислеше си, че е забравено. Докато не се появи момчето.

Още една грешка, която да поправи. Слезе от колата и отиде при багажника. Най-добре да остави момчето, докато Чарлс дойде. Просто да го зареже и да си тръгне. Така правеше. Никога не си папаше ръцете. Просто доставяше.

Запали цигара и се озърна. Погледна към някогашния полигон. Сега представляваше обрасло с храсталаци поле, но ръждясалите стоманени поставки за мишените все още не бяха паднали.

Момчето идва на себе си, помисли си. Наведе се към багажника и се ослуша. Още не се чуваше нищо. Леко се разтревожи. Не желаше да доставя момчето мъртво. Отвори багажника, за да провери как се чувства.

Куршумът го улучи в дясното рамо точно под ключицата и той политна назад изненадан. Не болеше колкото би очаквал, но усети как ризата му за секунди се накваси с кръв. Момчето изскочи от багажника и се изправи срещу него. Размахваше нещо, прилично на пистолет

игралка. Стреля още веднъж. Юсеф се метна настрани и куршумът не го улучи. Той се хвърли напред и стисна момчето с лявата си ръка, дясната не му служеше; изтръгна пистолета. Той падна на земята. Момчето успя да го ритне в раненото рамо. Болката беше ужасна и Юсеф се строполи на земята с вой. Със сетни сили се добра до пистолета и го придърпа към гърдите си, та момчето да не може да го докопа. Чу как Мехран хукна и когато се надигна на колене, го видя да тича през полето към полигона.

— Ще те пипна, гадино! — изрева Юсеф подире му. — Точно както пипнах баща ти!

Изправи се на крака. Болката в рамото ставаше все по-силна и вече едва мърдаше дясната си ръка. С лявата вдигна малкия пистолет от земята. Изглеждаше смешен, но щеше да свърши работа. В този момент чу стъпки върху чакъла и счупените стъкла зад гърба си. Бързо се завъртя и вдигна пистолета. Оказа се Чарлс. Юсеф свали оръжието и посочи полето.

— Тръгна натам.

— Видях — отвърна Чарлс.

Не помръдваше. Юсеф започна да изпада в паника.

— Ще избяга. — Той показа окървавеното си рамо. — Трябва да ми помогнеш.

Чарлс кимна и извади грамаден пистолет от колана си. Изглеждаше далеч по-заплашителен от игралката в ръката на Юсеф.

— Разбира се, че ще ти помогна — каза той и зареди пистолета.

Чарлс тръгна към полето, през което бе побягнало момчето.

Юсеф въздъхна с благодарност. Точно докато минаваше покрай него, Чарлс се завъртя.

— Само имай предвид, че това е за последен път.

Той насочи пистолета към главата на Мохамед ал Баасим и натисна спусъка. Два пъти.

Трупът още не беше паднал на земята, когато Чарлс се обърна и продължи след Мехран.

Едва ли бе стигнал далеч.

Озоваха се в задръстване точно преди Съодертелебрун. Заради ремонтни работи движението бе пренасочено само в една лента и се наложи Йенифер да кара на зигзаг между колите няколко минути, докато се измъкне. Но не това беше най-лошото. Били беше изгубил сигнала от мобилния телефон. Торкел ставаше все по-напрегнат.

— Къде го видя последно? — попита раздразнено.

— На E20, но или някой е изключил телефона, или са навлезли в област с лошо покритие. Не знам.

— Мамка му! — изруга Торкел.

Вината не беше на Били, знаеше го. Но беше истинска катастрофа да стигнат толкова близо и изведнъж да изгубят сигнала.

След забавянето Йенифер отново набра скорост. Тя го погледна колебливо:

— Накъде да карам?

— Продължавай към E20. Все пак там го видяхме последно.

Торкел пак се обърна към Били:

— Покажи ми на картата точно къде изчезна.

Били завъртя екрана към него и посочи. Торкел хвърли бърз поглед на картата.

— Ако телефонът е изключен и те са продължили по E20, край. Да се надяваме, че са отбили някъде.

Били разбра идеята.

— Добре, но не можем просто да гадаем къде са завили.

— Алмнес се намира тук някъде — намеси се Йенифер, без да отклонява вниманието си от пътя. — Където Чарлс е изкарал военната си служба — поясни тя.

Торкел кимна и пак погледна картата. Гори, езера и няколко селища. Алмнес. Само на няколко километра от точката, която посочи Били.

— Възможно е — каза Били разпалено. — Не разполагаме с нищо по-добро.

— Повикай хеликоптера — нареди Торкел. — Районът е голям. Трябва ни помощ от въздуха.

— Веднага — извади мобилния си Били.

Погледът му все така не се отклоняваше от екрана. Синята точка, която показваше местоположението на телефона, не се бе появила. Сега им оставаше единствено надеждата — надеждата догадката им да е правилна и да пристигнат навреме.

Мехран чу двата изстрела и се хвърли в калната канавка. В първия момент помисли, че са насочени към него, но когато предпазливо надигна глава, за да се огледа, видя през храсталаците и тревата друг мъж да идва насам с решителна стъпка в падащия мрак. Носеше тъмни дрехи, русата му коса беше късо подстригана, тялото му изглеждаше в добра форма. Швед, предположи Мехран. Никога не го беше виждал. Мъжът като че ли държеше нещо в ръка. Сигурно пистолет. Разбра, че няма как да е друго, след като в следващия миг зърна до черния автомобил неподвижното сгърчено тяло на Юсеф.

Мехран се сви в канавката в паника. Затрепери от студ, когато тинята и мръсотията бързо проникнаха през дрехите му, но не го беше грижа. Имаше си по-сериозни проблеми. Трябваше да се измъкне оттук. Бързо. Недалеч забеляза групичка широколистни дървета, а на петдесетина метра отвъд тях започваше гората. Трябваше някак да се добере дотам. Да се махне от откритото пространство, където се намираще в момента, и да навлезе в гората; там можеше да намери скривалище. Това беше единствената му надежда. Дори не смееше да погледне дали мъжът е приближил, а направо запълзя към дърветата. Надяваше се да ги стигне, без да се налага да се показва от канавката. Водата беше мръсна и миришеше лошо, а тази част от земята, която не беше мокра, бе обрасла с висока, груба, остра трева, която още повече затрудняваше придвижването му. Не успяваше да се изтласка напред и краката му се хлъзгаха в калта. С всеки сантиметър се уморяваше все повече. Изведнъж се сети, че всъщност и не бива да се движи твърдо бързо, за да не разклати високата трева. Беше в капан. По всяка вероятност мъжът щеше да стигне до канавката, преди той да е приближил дърветата. Щеше да лежи в гадостите и мръсотията и мъжът щеше да го види. Ако искаше да се спаси, трябваше да поеме по-голям риск. Трябваше да се изправи и да тича. Докато го държат краката. Надяваше се в полумрака мъжът да не го забележи веднага. Надигна се леко и се приготви да изскочи от канавката. В този момент

чу мъжа да вика. Оказа се много по-близо, отколкото Мехран бе предполагал. А по-лошото беше, че мъжът знаеше кой е.

— Мехран, покажи се! — изкрещя той толкова силно, че гласът му отекна над полето. — Аз съм от полицията!

Мехран пак се сви в канавката. Помъчи се да изглежда малък, незабележим.

— Ела, Мехран. Искам да ти помогна! — продължи мъжът.

Мислите на Мехран бяха объркани. Нищо не разбираше. Откъде го познаваше мъжът? За него ли бе говорила Шибека, като му каза за полицията? Че идва да му помогне? Но как биха могли да го открият тук? В някакво си поле; той самият не знаеше къде се намира.

Нямаше логика.

Невъзможно беше.

И освен това, защо му е на полицаи да застрелва Юсеф, при това с два куршума?

Пак запълзя. Опита се да използва краката си повече, за да набере скорост. Беше ужасно трудно. Потъваше в калта, нямаше опора. Цялото му тяло се извиваше и главата му туптеше все по-силно. Мъжът продължи да го вика. Приближаваше все повече. Мехран се помъчи да не обръща внимание на гласа, да го изтласка от съзнанието си. Да го използва единствено, за да преценява разстоянието до мъжа. За да знае къде се намира. Нищо друго. Продължи напред, но му ставаше все по-тежко. Не беше дошъл съвсем на себе си след ударите на Юсеф и му се виеше свят, повдигаше му се, чувстваше се безсилен. Но не се предаваше. Трябваше да намери сили. Адреналин. Каквото е нужно, за да оцелее.

Изведнъж чу, че виковете на мъжа заглъхнаха, изчезнаха. Това му вля енергия. Продължи. Лазеше, пълзеше, издърпваше се с пръсти и нокти, краката му се подгъваха, цялото му тяло крещеше от болка. Но продължаваше, метър подир метър. От известно време не чуваше мъжа. Надяваше се още да не го е настигнал. Но вече нямаше сили дори да се ослушва.

Най-сетне зърна първата горичка. Това, което доскоро му се струваше на края на света, сега се издигаше точно пред него. Само още малко.

Той се реши. Щеше да пробяга последните метри. Да навлезе под дърветата и после по-нататък към безопасността, която си

представяше, че голямата гора ще му предложи. Щеше да тича, да тича и никога да не спира. Щеше да се махне от смрадливата канавка, от острата трева, която разкъсваше тялото му. Само още малко, повтаряше си. Още малко, съвсем малко.

Ще се справиш, Мехран. Ще успееш.

Изскочи от канавката. Краката още го държаха. Това почти го изненада. Само че главата му се въртеше и той загуби равновесие едва след няколко метра. Падна, но се изправи. Продължи. Пое контрола над собственото си тяло. Поне вече не му се налагаше да използва схванатите си ръце и когато увеличи скоростта, му се стори, че в краката му има повече сила, отколкото мислеше в началото. Чу как мъжът му вика да спре, явно го беше забелязал. Мехран не се обърна. Просто продължи да тича, точно както си беше обещал. Мина през дърветата, излезе на полето отвъд тях, гората приближаваше все повече. Оставаха около трийсет метра.

Все още не се чуваха изстрели.

Може би щеше да се измъкне.

Може би щеше да се измъкне.

Не видя дупката, докато не стана твърде късно. Нещо като окоп. Някакво военно съоръжение, може би траншея или вал. Опита се да го прескочи, но загуби равновесие преди другата страна и пропадна. Приземи се на един крак и изкреця от болка, когато той се огъна и изхрущя ужасно. Стовари се безпомощно на дъното. Помъчи се да не шава повече. Не искаше да издава и звук, но беше невъзможно. Заплака против волята си. Закреця, без да го иска.

Чарлс видя как момчето рухна в окопа. Той самият беше тренирал там често и знаеше колко е трудно, когато тичаш. В тъмното беше почти невъзможно да го видиш. Е, нали това беше идеята на окопите. Врагът да не ги види. Веднъж, когато беше командир на взвод, един от войниците му допусна същата грешка. Сякаш се е случило в някакъв друг живот, помисли си. Когато най-лошото, което можеше да те сполети, бе някой да пострада на учение.

Той забърза крачка. Чу виковете на момчето. Изглежда се бе наранило и вероятно щеше да си остане там, докато Чарлс стигне. Но

не можеше да бъде сигурен. Това момче явно бе замесено от яко тесто. Не по-малко яко от това на баща му.

Сякаш вече лежеше в гроба. Обраслите с мъх груби циментови стени на окопа образуваха правоъгълник, а високо горе се виждаше черното небе, в което започваха да се показват отделни звезди, след като слънцето окончателно се скри. Мехран почти можеше да усети как сянката на мъжа пада върху него, когато онзи безшумно застана на ръба на окопа. Беше само силует, по-тъмно очертание в мрака; стоеше горе и го гледаше. Държеше пистолет. Мехран видя как бавно го насочва.

Поне щеше да научи истината. Може би не всички подробности, но най-същественото. Смъртта на баща му бе свързана с неща, които изобщо не разбираше. Но всичко беше навързано. Всичко необяснимо се беше оказало съвсем логично, просто не разполагаха с последните парченца от пъзела. Сега поне се беше сдобил с най-важните от тях. Баща му беше мъртъв, убит по някаква причина. Не беше изоставил семейството си по своя воля. Не беше престанал да ги обича, не беше избягал.

Мехран изпитваше едва ли не покой. Странно нещо е смъртта, помисли си. Очакваш да се страхуваш от нея. Но тя всъщност носи знание, носи истина.

Осъзна, че най-тежко ще бъде за майка му. Тя щеше да се обвинява за всичко. На него му беше най-лесно. Още една истина, която научи: най-трудно е за онези, които остават живи. Сега вече го разбираше.

Щеше да последва баща си по-рано, отколкото се беше надявал. Скоро щяха да се видят, той и Хамид. Едновременно го желаше и не го желаше. Но изборът вече не беше в неговите ръце.

Само че нямаше намерение да умира разплакан. Не искаше да прави това удоволствие на мъжа, но колкото и да се мъчеше, не успяваше да спре сълзите. Подсмърчаше. Страхът го надвиваше. Но той не се срамуваше. Смелостта означава да продължиш напред, въпреки че се страхуваш.

— Какво е станало с баща ми? — извика той в мрака.

Мъжът не отговори.

Не искаше.

Не можеше.

Чарлс видя момчето, проснато на дъното на окопа сред камъни и клечки. Изглежда си беше счупило крака, но въпреки това не се предаваше. Още не. Момчето плачеше, но независимо от това се вираше ненавистно в него. Сила. Това винаги го впечатляваше. Момчето беше толкова младо. Почти дете. И въпреки това показваше такава непримиримост.

Той насочи пистолета към него. Но изведнъж се поколеба.

Нима наистина трябва да убие едно дете? Действително ли беше стигнал дотам?

Това момче е било на шест години, когато баща му е изчезнал. Симон също беше на толкова.

Дали Патриша Уелтън се е поколебала, преди да го застреля? Едва ли. Професионалистите никога не се колебаят.

Той също беше професионалист, но все пак се колебаеше.

Не беше прост убиец. Само се мъчеше да затвори вратите. Да скрие тайните. Момчето отново попита за баща си. Заслужаваше да знае истината.

— Мъртъв е, за съжаление. Но ти вече го знаеш.

Момчето кимна. Вторачи се още по-враждебно в него.

Спокойно можеше и Симон да лежи там, в краката му, помисли си той. Днес щеше да е горе-долу на същата възраст. Петнайсет години. Почти шестнайсет. Симон имаше рожден ден през ноември. 18 ноември. Запита се кога ли е рожденият ден на това момче.

Изведнъж му хрумна, че може би не е случайност, че са на една възраст. Може би точно затова му се случваше всичко това.

За да види последиците от действията си.

За да осъзнае, че в крайна сметка не може да затвори всички врати.

Че цената е твърде висока.

Изведнъж чу бръмчене на хеликоптер. Приближаваше бързо. Разпозна звука — „Еурокоптер ЕС 135“, полицейски хеликоптер. Щеше да стигне до тях до две минути.

Това наистина бе краят. Щяха да го хванат. Тогава какво значение щеше да има дали момчето е живо или мъртво? За него имаше значение. Да убиеш дете, когато всичко е загубено.

Тогава вече не си защитник.

Тогава вече не си войник.

Тогава си чудовище.

Той свали пистолета, прескочи окопа и се затича към гората. През нея щеше да стигне до колата в широк кръг, в най-добрия случай извън полезрението на полицията. Имаше надежда. Но ако го заловят, ако говорят за него след това, ще разправят колко е зъл. Колко е ужасен. Ще го наричат психопат. Не го беше грижа. Беше извършил всичко това заради възгледите си. Това беше война, а войната иска жертви. Всички искаха да живеят в свободно, уредено общество, но никой не беше готов да плати цената за това.

Щяха ли да си спомнят, че се е смилил над момчето? Щяха ли да видят добрината му в този акт? Вероятно не.

Но все едно.

Поне той щеше да знае истината.

Че не е чудовище.

Торкел, Били и Йенифер скочиха от колата и извадиха оръжията. За първи път, в случая на Йенифер. Тя насочи своето към земята, стисна го с две ръце. Между постройките, в далечния ъгъл на големия учебен плац, видяха полицаите от специалния отряд да оглеждат трупа на мъж, който, ако се съди по външния вид, не би могъл да бъде Чарлс Седерквист. От него нямаше и следа. Нито пък от момчето. Заеха се да претърсват района около най-близките сгради, но бързо им стана ясно, че трябва да повикат подкрепление. Хеликоптерът непрекъснато обикаляше в кръг над тях и осветяваше земята с огромните си прожектори.

— Да се разпръснем — каза Торкел на Били и Йенифер.

Те се разделиха, върнаха се при постройките и тръгнаха между тъмните излинали фасади вдясно и гората вляво. Йенифер виждаше Били малко по-напред, но после той сви вляво и изчезна от поглед. Тя продължи по тясната пътека. По-нататък мракът се сгъстяваше. Сгради. Стари складове за муниции, ако помнеше правилно картата. Фенерчето осветяваше земята на няколко метра пред нея, докато Йенифер се прокрадваше възможно най-тихо по каменистия път, наострила уши. Чуваше как спецполицаите си подвикват нещо, но гласовете им заглъхваха все повече, докато тя приближаваше старите складове. Изведнъж чу нещо друго. Откъм гората вдясно. Спря и светкавично се завъртя натам. Освети дърветата с фенерчето. Звукът се чу отново. Този път малко по-далеч. Определено някой се движеше. Йенифер тръгна към покрайнините на гората с фенера в ръка и там, на няколко метра от нея, до един ствол стоеше облечена в черно фигура.

— Стой! — извика Йенифер, с което предизвика точно обратния ефект.

Мъжът побягна. Той се дръпна от лъча светлина и Йенифер хукна след него, като осветяваше дърветата с фенера. Зърна го отново. Беше успял да увеличи разстоянието между тях. Тя се завтече напред, като се мъчеше да не изпуска бягащия мъж от светлината на фенера.

На десетина метра от нея той изскочи от пътеката и увеличи скоростта още повече. Йенифер тичаше с всички сили, като същевременно викаше подкрепление по радиостанцията, закрепена на рамото ѝ. Когато отново освети беглеца, видя накъде се е насочил. Долу до склада за муниции беше паркиран автомобил. Светлината от фенера се отрази в стъклото на фаровете.

— Стой! — извика тя отново без големи надежди този път да я послуша.

Разбира се, мъжът изобщо не забави крачка. Йенифер усети как адреналинът ѝ помага да поддържа скоростта. Точно за това беше копняла. Екшън. Светкавични решения. Гонитба и напрежение. Затова стана полицай — за да изпита точно тези неща.

Мъжът, когото взе за Чарлс Седерквист, беше само на десетина метра от колата, стоповете мигнаха и вратата се отключи с щракване, което се чу чак до Йенифер въпреки учестеното ѝ дишане. Той беше бърз. Не успяваше да го настигне. Вече беше при колата и отваряше вратата. И после се случи нещо необяснимо. Той спря. Застана до отворената врата, все едно позираше за снимка. Йенифер забави крачка и вдигна пистолета.

— Вдигни си ръцете и се дръпни от колата — нареди тя и направи няколко предпазливи крачки към него.

Чарлс не помръдна. Тя не виждаше ръцете му зад отворената врата. Повтори заповедта си. Къде бяха другите? Чарлс продължаваше да стои неподвижно.

— Вдигни си ръцете и се дръпни от колата — извика Йенифер за втори път.

Защо не се предаваше? Ситуацията беше точно като във фантазиите ѝ. Гонитбата беше приключила. Тя стоеше с вдигнат пистолет. Той трябваше да се чувства надвит, победен, свършен. Това беше моментът Чарлс да се предаде. Очите ѝ зашариха. Имаше възможност да го улучи в крака под вратата или в лявото рамо над нея. Може би. Но предпочиташе да не стреля. Най-добре да го накара да се предаде.

Само че той нямаше такова намерение, осъзна тя в мига, когато той вдигна едната си ръка, облегна я на вратата на автомобила и стреля два пъти. Йенифер се хвърли настрана. Седерквист скочи в колата и

отпраши с мръсна газ. Йенифер трябваше да се претърколи отново, за да не я прегази.

Тя видя как червените стопове изчезват. После зърна Били, за миг осветен от фаровете; той също се хвърли настрани и после хукна с ругатни след отдалечаващата се кола.

Били се втурна към техния автомобил възможно най-бързо и скочи зад волана. Запали двигателя, даде на задна и продължи гонитбата, като същевременно крещеше заповеди на спецчастите по радиостанцията. Натисна газта до дупка. Далеч напред по тесния лъкатушеш път от време на време виждаше червените светлини на Чарлс. Увеличи скоростта още повече. Може и да не беше най-добър във всичко, но шофирането — то му идеше отръки. Той летеше в мрака. Всичките му сетива бяха изострени максимално. Фаровете осветяваха дървета, храсти, табели, които бързо профучаваха в тъмнината зад него. Настигаше Чарлс. Успехът го настърви още повече. Виждаше, че и прожекторът на хеликоптера следи колата на Чарлс. Натисна газта дори по-здраво. Искаше гонитбата да свърши още на този тесен пуст път, преди да излязат на оживените шосета.

Приближаваше все повече.

Скоро го настигна. Невъзможно беше да кара до него, пътят беше твърде тесен. Били се приближи на няколко метра зад него, леко притеснен да не би Седерквист да набие рязко спирачки. В такъв случай Били би се размазал. Но Чарлс не показваше признаци за забавяне.

Изведнъж Били видя, че фаровете на предната кола осветяват предупредителна табела за остър ляв завой. Били усети своя шанс. Доближи се още малко и когато Чарлс натисна спирачките, за да вземе завоя, Били смени скоростта, завъртя волана и даде газ. Улучи летящата кола на височината на задната гума. Колата поддаде и Били видя как Чарлс се мъчи да забави скоростта. Напразно. Били също удари спирачки и другата кола изскочи от пътя и се преобърна в полето под него. Той бързо разкопча колана и слезе.

Чарлс веднага осъзна две неща.

Не беше в безсъзнание.

Лежеше върху тавана на колата.

Веднага щом се размърда, му стана ясно още нещо.

Болеше го и кървеше.

Опита се да се ориентира. Хеликоптерът продължаваше да кръжи над него, все така насочил прожектора към преобърнатата кола, а това го улесняваше. Видя пистолета си върху предното стъкло и се протегна към него.

Това беше краят.

Мисията с двамата афганистанци се беше превърнала в многоглава хидра. На мястото на всяка отрязана глава израстваха нови две. Не можеше да продължава така. Свършено беше. Стисна поздравно пистолета и изрита едната врата. С усилие изпълзя от колата.

Били се спускаше по склона, когато забеляза движение край колата, която беше спряла на десетина метра навътре в полето. Той извади оръжието, зареди го и го насочи към земята.

Чарлс се измъкна от разбития автомобил. Целият беше в кръв, поне така му се струваше, дрехите му бяха парцаливи.

Били приближаваше.

Чарлс се облегна на колата, за да се изправи на крака, и Били забеляза пистолета в ръката му. Той вдигна своя.

— Пусни оръжието! — изкрещя Били с цяло гърло.

Чарлс беше на крака, стоеше нестабилно, олюляваше се, но бавно се завъртя към Били. Сцената на полето изведнъж се освети още по-ярко. Колата на спецчастите пристигна и прожекторът освети Чарлс, който решително надигна пистолета и се прицели право в Били.

Били стреля два пъти.

И двата куршума попаднаха право в сърцето.

Чарлс се строполи мъртъв до колата.

Нощ и мрак.

Лампата на бюрото, обърната към стената, беше единственият източник на светлина в стаята. Себастиан и Торкел седяха в полумрака. Телата им хвърляха дълги сенки върху стените. Навън вятърът виеше.

Ако Себастиан още пиеше, сега би стоял с уиски в ръка, за да бъде картината по-завършена; но той се въздържа. Торкел държеше бира. Пиеше направо от бутилката. Беше му втората или третата.

— Отдавна не сме стояли така — наруши той тишината.

— Никога не сме стояли така — отвърна Себастиан — и ако ще те прихваща някаква противна носталгия, аз си отивам вкъщи.

Торкел се усмихна и надигна бутилката. Радваше се, че този път Себастиан показва друго отношение към работата и към колегите от екипа, но понякога истинският му характер си проличаваше.

— А защо не си отиваш? — попита го любопитно.

— А ти?

— Самотен съм — отвърна Торкел прямо. — Вече не ми е приятно да стоя у дома.

Той замълча. Себастиан разбра, че от него се очаква някаква реакция. Нямахше ни най-малко желание Торкел да си излива душата пред него, затова реши да отговори на първоначалния въпрос. Да отклони темата от личното пространство.

— Яд ме е. Чарлс Седерквист не стоеше зад изчезването на афганистанците, нито зад застрелването на брат му и цялото му семейство.

Торкел кимна:

— Да, но беше замесен.

Себастиан само изсумтя недоволно.

— Според теб какво е станало? — попита той.

Торкел се облегна назад, отпи от бирата и няколко секунди помълча, докато размишляваше над въпроса.

— Според мен — изрече той бавно — ЦРУ са били тук и са взели със себе си или са убили двамата афганистанци. Предполагам, че „Муст“ са били наясно и Чарлс е помолил брат си да затвори случая, но братът е знаел твърде много и затова са го убили в планината.

— Кой? Патриша Уелтън ли?

— Да — кимна Торкел. — Защо след това са убили и нея... Това не знам.

— Чарлс е мъртъв. Смяташ ли, че той е единственият, когото можем да свържем с цялата тази история?

Негодуванието в гласа на Себастиан не можеше да се сбърка. Торкел се наведе напред, облегна лакти на коленете си и се вгледа в лицето на човека, когото въпреки всичко все още искаше да нарича свой приятел.

— Не знаех, че ти пука за... как да кажа... справедливостта. Крайната цел е без значение, важен е пътят. Нали така казваш?

— Това не значи, че искам да им се размине — отвърна Себастиан леко троснато.

— Но понякога става точно така — рече Торкел, без да цели някакъв драматизъм, и се отпусна обратно на дивана.

— Освен това в този случай пътят беше нетърпимо скучен — продължи Себастиан в опит да обясни тлеещото си раздражение. — Били застреля единствения горе-долу интересен участник.

— Може би щеше да ти бъде по-весело, ако участваше през цялото време — отговори Торкел с доста дразнеща усмивка.

— Имах си други грижи.

Торкел поизправи гръб, този път наистина заинтригуван.

— Какво става с Ваня, чували ли сте се?

Себастиан поклати глава.

— Цял ден не вдига.

— Прие го тежко. Тази работа с ФБР — изрече Торкел умислено.

— Ваня е силна.

— Или поне страшно умее да създава такова впечатление. Но това в съчетание с историята с баща ѝ е на път да я смаже.

Себастиан усети как раздражението се примесва с чувство за неудобство и може би нещо, което не помнеше да е изпитвал много отдавна. Вина. Трябваше на всяка цена да се отклонят от тази тема.

— Знаем доста неща — върна се той към първоначалния въпрос с надеждата Торкел да се включи. — Ленарт Стрид има и други колеги. Мога да ги попритисна.

Торкел поклати глава и пак се приведе поверително към него. Себастиан никак не си падаше по подобни пози.

— Знаеш ли защо още съм тук и оставам година след година?

— Не, но не съм се и замислял — отговори Себастиан откровено.

— Зная кога да се откажа — каза Торкел и отпи от бирата. — Подбирай си битките, Себастиан. Бори се, когато можеш да победиш.

— Не ми е в стила.

— Животът става по-лесен.

— И по-скучен. А като говорим за скучен...

Той хвърли многозначителен поглед на часовника и се изправи. Торкел само му се усмихна и също се надигна.

— И аз ще тръгвам, имам нещо за вършене.

Очевидно въпреки всичко случило се беше невъзможно да го ядосаш днес. Може би по този начин Торкел се справяше с разочарованието. Усмиваше се на бедите. Себастиан си взе якето и тръгна към вратата. Торкел изгаси лампата на бюрото.

— Според теб колко нависоко стига тази история?

— Не ме интересува. Никога няма да разберем.

— И можеш да се примириш с това?

— Да, ти също.

Излязоха от кабинета на Торкел. Качиха се в асансьора в мълчание. Торкел, разбира се, имаше право. Можеше да се примири с това, както се примиряваше с всичко друго.

Полицаят тъкмо си беше отишъл. Шибека не го познаваше. Името му беше Торкел Хьоглунд, шеф на нещо, наречено „Риксмурд“. Държеше се топло и непосредствено. Няколко пъти попита как се чувства Мехран, какво са казали лекарите, изглеждаше искрено загрижен. Но в момента, в който разговорът се насочи към станалото и към това какво всъщност знаят, тя разпозна думите.

Не знаеха много. Не смееха да правят догадки.

Биваше ги с думите. Но не и с истината.

Или пък съзнаваха, че цената е твърде висока. Може би това беше простата истина. Че бяха по-умни от нея. Че въпреки всичките им приказки за свобода и демокрация има неща, в които е по-добре да не се ровиш. Тя за малко да изгуби сина си, тъй като не го беше разбрала. Струваше ли си?

За нищо на света.

Но дали наистина можеше да мълчи? Сега, в болницата, до леглото на пребития си и гипсиран син, изборът беше лесен. Ами след три месеца? След шест месеца? Когато въпросите я споходят отново.

Тя не знаеше дали ще издържи.

Хвана ръката на Мехран. Може би защото силните обезболяващи бяха започнали да действат, но цветът на лицето му се беше повъзстановил. Очите му бяха по-красиви от всякога. Очите на Хамид.

— Мамо? — продума той.

— Да.

— Те знаят повече. Сигурен съм.

— Сега не мисли за това. Страхувах се, че никога повече няма да те видя.

Тя се наведе към него. Искеше да го прегърне силно и никога повече да не го пуска, но знаеше, че насиненото тяло ще го заболи. Затова само стисна ръката му. Мехран я погледна тъжно.

— Извинявай, че не ти казах, мамо. Какво смятах да правя.

— Няма за какво да ми се извиняваш — прошепна тя. — Ако някой трябва да моли за прошка, това съм аз.

— За какво?

— Задето те забърках в това.

— Няма за какво да ми се извиняваш. Никога.

Шибека видя как красивите очи се напълниха със сълзи.

— Той е мъртъв, мамо. Убили са го.

— Зная. Всъщност винаги съм го знаела.

— Но не знаем как. Нито защо.

— Ще говорим по-късно. Дали наистина е толкова важно как и защо.

Те замълчаха. Мехран я погледна. Хрумна му една мисъл. Проста. Очевидна. Но не си спомняше някога да я е изричал на глас. Вероятно бе усещал, че няма нужда, че тя знае.

— Обичам те, мамо — рече той.

Тя не можеше да се сдържа повече. Изправи се и го прегърна силно. Той се зарадва на прегръдката ѝ, въпреки че го заболя.

— Не можеш ли да ми разправиш за него? — прошепна кротко, когато майка му седна срещу него.

— За Хамид ли?

— Много неща не знам. Преди не исках и да ги зная. Винаги съм мислел, че ще боли твърде силно.

— Знам, Мехран.

Той я погледна, преди да продължи:

— Но не е така. Днес вече разбирам. Обратното е. Той живее чрез спомените ни. Дава ни сила. На нас, които още сме тук.

Шибека го погледна. Спомените.

Бяха толкова много.

Толкова много.

Най-сетне имаше с кого да ги сподели.

Сутринта на Александер Съодерлинг беше хубава. Позволи си да спи до късно и закусва със семейството си. След като тръгнаха на училище и на работа, той взе айпада и прочете новините. Никаква връзка между събитията в Алмнес и трупове в планината, нито пък с двамата изчезнали афганистанци. Нито между Чарлс и автомобилната катастрофа, която сложи край на живота на Ленарт Стрид. Момчето оцеля, размина се само с няколко счупвания, но Александер предположи, че някой е проявил достатъчно ум да му каже, че в някои случаи е най-добре да си държиш езика зад зъбите. Изглежда щеше да им се размине. Отново. Вероника Стрьом изпълни обещанието си да се погрижи за всичко.

В девет и петнайсет Александер излезе от къщата и се насочи към колата. Обикновено тръгваше толкова рано, че изпреварваше задръстванията. Сега обаче сигурно щеше да му отнеме цял час да стигне до службата. Днес можеше да си го позволи. Той отключи аудито, докато вървеше през градината. Хвърли бърз поглед през широката тревна площ. Покрита с шума. Проклетите съседи, с тези високи заплати за едни листа не можеха да се погрижат. Не стигаше, че през лятото им крадяха слънцето. Деветдесет процента от листата им падаха в неговия двор. Неведнъж се беше забавлявал с мисълта някоя нощ да се промъкне и да забие няколко медни пирона в стволовете. Само че колко време щеше да мине, докато шибаните дървета се тътнат? Сигурно години. Ако изобщо се получи. Може би беше само мит. Моторната резачка би свършила повече работа. Идеята беше примамлива. Какво щеше да последва? Глоби и обезщетения? Писания в пресата. Дали си струваше? Поне щеше да се отърве от проклетите дървета.

Той отвори вратата на автомобила, метна куфарчето вътре и седна. Усети пробождане в кръста. Като ужилване от пчела или... Опипа с ръка зад гърба си. Пак се убоде. Пирон. Откъде, по дяволите, се беше взел пирон на облегалката? Как се беше озовал там? Тъкмо

понечваше да отвори вратата, за да слезе и да види дали може да го махне, когато осъзна, че нещо не е наред.

Сърцето му препускаше.

Не биеше по-бързо, не увеличаваше ритъма. Препускаше. Той се облегна тежко назад и се опита да успокои дишането си. Трябваше да дойде на себе си. Дълбоко дишане. Но не се получаваше. Тялото му се движеше на автопилот. Пулсът бумтеше в ушите му. Гърдите го заболяха. Разбра, че ще получи сърдечен удар. Невъзможно беше сърцето да издържи дълго на това натоварване, на което беше подложено. Натисна клаксона, за да привлече вниманието. Не се получи. Заудря с юмруци по волана. Нито звук. Спазмите в гърдите ставаха все по-страшни. Дишането — все по-повърхностно. Кръвоносните съдове на гърлото му туптяха. Нуждаеше се от помощ, веднага. Но от кого? По това време улиците в квартала бяха почти пуси.

От другата страна на пътя, на двайсетина метра от него, двама мъже седяха в един автомобил. Тъмночервен „Фолксваген“, който не беше виждал досега на тяхната улица. Александер се опита да привлече вниманието им. Размаха ръце, заблъска по стъклото. Само за това имаше сили, в никакъв случай не би могъл да се изправи, дори да успееше да отвори вратата.

Въобразяваше ли си, или двамата мъже го наблюдаваха? Единият, червенокосият, определено го гледаше. За другия по-трудно можеше да каже, понеже носеше слънчеви очила. Защо не реагираха? Докато усещаше как сърцето му всеки момент ще се пръсне в гърдите, той разбра отговора на въпроса си.

Последната му мисъл в мига, след като сърцето му престана да бие — колкото и да е странно — не беше насочена нито към Хелена, нито към децата. Не, беше за Вероника; сега осъзна какво е имала предвид, когато каза, че ще се погрижи за всичко.

Били сложи две филии в тостера. Отиде до хладилника, извади масло, сирене и мармалад и ги подреди върху таблата. Обърна се към кухненския плот и включи електрическата кана. Сгъна омлета на две и го остави на топло. Отвори шкафа над мивката и извади две чаши. Нямахше закъде да бърза. Отново бе отстранен. За втори път в рамките на няколко месеца. Естествено, положението не изглеждаше никак добре. Пресата щеше да ликува, ако чуе за това, но поне засега не беше стигнало до ушите им. Пишеше се и се говореше необичайно малко за Алмнес и случилото се там.

Били обаче не спираше да мисли за това.

Чарлс изскочи от колата. Пистолетът, насочен към него. Дали можеше да постъпи другояче? Например да се беше прицелил в рамото или крака? Да го беше обезвредил? Спомените му от ситуацията не бяха кристални, но едно помнеше болезнено ясно. Чувството за нетърпение, което го обхвана, докато слизаше по склона и приближаваше автомобила.

Разбира се, при разследването Торкел щеше да свидетелства в негова защита. Чарлс Седерквист беше опитен и обучен служител на разузнаването, който го заплаши със зареден пистолет при разстояние от няколко метра. Дори и ранен, той представляваше смъртна опасност. Имаше достатъчно свидетели. Не, Били не се тревожеше особено за вътрешното разследване, даже никак. Това, което го измъчваше, беше, че макар да не помнеше добре всичко, довело до изстрелите, си спомняше ясно чувството, което изпита точно след това. Обля го топлина, докато гледаше как Чарлс пада на земята. Повече ендорфини, отколкото адреналин, сигурен беше. Задоволство. Беше откачено, но единственото, с което можеше да го сравни, беше усещането след секс. След наистина хубав секс.

Електрическата кана се изключи и той наля вода в двете чаши и пусна по една чаена торбичка във всяка. Върна каната на място и едновременно с това отвори шкафа до печката и извади меда. Вдигна

тигана от котлона, обърна омлета и нареди всичко на таблата. Погледна я доволно, не беше пропуснал нищо. А, да, препечените филийки. Взе ги и ги постави върху чиста кърпа. Мю беше повлияла на целия му живот, но въпросът беше дали най-голямата разлика не е настъпила в хранителните му навици и уменията му в кухнята, помисли си той, докато излизаше в коридора. Извади един ключ от джоба си, сложи го до ножа за мазане и се насочи към спалнята.

Мю спеше в лявата половина на леглото. Тънка струйка слюнка се спускаше от ъгълчето на устата ѝ върху възглавницата. Били намираще дори това за сладко. Тя беше точно за него. Наистина. Отначало не се получаваше идеално, понеже той се боеше, че тя няма да е доволна от работохолизма му, а тя си мислеше, че той иска помощта ѝ, за да промени начина си на живот. Точно затова се стигна и до караницата му с Ваня. Сега обаче отношенията им бяха отлични; и с двете. Повече с Мю, отколкото с Ваня, все пак трябваше да признае.

Събуди я внимателно. Тя веднага отвори очи. Все едно имаше копче за включване и изключване. Напълно разсънена сутрин, заспиваща за две секунди вечер. Веднага се надигна, като същевременно дискретно си избърса устата. Били старателно остави таблата на леглото и приседна до нея да ѝ прави компания.

— Страхотен си — възкликна тя и го целуна, след което се съсредоточи върху закуската.

Посегна към ножа за мазане и застина. Вместо него взе предмета, оставен отстрани. Ключът.

— Какво е това?

— Ключ.

— Мислех, че не искаш.

— И аз мислех, че не искам.

Внимателно, за да не преобърне таблата, тя се протегна към него и го прегърна. Дълго. Той също я обгърна с ръце. Точно тук искаше да бъде. Тя не познаваше другия Били, на когото му харесваше да убива. Единствено Йенифер го познаваше. Можеше ли да заживее с Мю, без да ѝ го каже? Какво щеше да последва?

Йенифер не беше показала никаква емоция, но все пак тя бе полицайка, пък и нямаше намерение да живее с него.

— ... през май.

Били чак сега усети, че Мю му говори нещо в ухото. Той прекъсна прегръдката.

— Извинявай, какво за май?

— Можем да се оженим през май.

Били загуби ума и дума, вкамени се, дори не успя да се усмихне. За разлика от Мю.

— Само се шегувам! Пошегувах се, скъпи.

Тя го хвана за бузите с две ръце и го целуна по устата. Телефонът му звънна. Той се измъкна бързо от леглото и отиде да вдигне. Беше Ваня.

Тя се зарадва да го види.

Притеснявал се е за нея, веднага го забеляза по изражението му, когато дотича в залата, в която лежеше тя. Макар да беше облечена и да седеше в леглото, все пак това беше болница, я тя беше приета. Успокои го, че е тук само за тестване за съвместимост преди бъбречна трансплантация. Тя беше донорът, така че той нямало за какво да се притеснява.

Били придърпа един стол до леглото ѝ и заразказва за всичко станало, откакто тя ги остави. Че заживял с Мю, но основно за случая с планинския гроб.

— Не си имал избор — обади се Ваня, когато стигна до смъртта на Чарлс Седерквист.

— Знам — излъга той.

Тя го хвана за ръка. Забеляза, че жестът го изненада. Себастиан беше казал, че Ваня няма как да поправи случилото се между тях, че топката е в полето на Били, но тя беше длъжна да опита. Освен това в последно време доверието ѝ към Себастиан беше стигнало възможния минимум.

— Не биваше да казвам, че съм по-добра от теб.

— Действително си по-добра — сви рамене Били.

— Наистина се нуждая от приятел, а ти си най-добрият, когото съм имала някога — каза тя толкова искрено, че Били поруменя леко.

— Бъди спокойна, приятели сме, всичко е забравено.

Ваня му се усмихна с такава топлина и облекчение, че той трябваше да положи усилия да не отклони поглед. Телефонът ѝ завибрира върху малката масичка до леглото. Били го вдигна бързо и с благодарност и погледна дисплея.

— Себастиан — подаде ѝ го.

— Нека звъни — изсумтя Ваня и той върна телефона на място леко учуден.

След малко престана да звъни.

Себастиан.

Ваня съзнаваше, че трябва да го сподели с някого. Докато го таеше в себе си, заплашваше да я погълне. Трябваше да разкаже на някой приятел.

— Мисля, че Себастиан...

Тя се поколеба. Сама чу колко безумно щеше да прозвучи, когато го изрече на глас. Били щеше да помисли, че е полудяла. Щеше да се превърне от самомнителна колежка в луда колежка. Каквото и да разправяше, тя държеше на мнението на приятелите си.

— Станалото с татко и това, че не ме приеха във ФБР... — започна тя, като говореше бавно и обмисляше всяка дума.

— Е?

— Мисля, че Себастиан има пръст и в двете.

Били я погледна с изражение, което ѝ подсказа, че е прозвучало точно толкова откачено, колкото се боеше.

— Че защо му е? — попита той с пълно право.

— Не знам. Мислих много, но не ми хрумва друго, освен че му хлопа дъската. По някаква странна причина иска да ми съсипе живота.

Били кимна само за да скрие объркването си. Казаното от Ваня трудно се връзваше със собствените му размисли за нея и Себастиан. Защо Себастиан ще иска да я нарани, ако ѝ е баща?

— Звучи леко... смахнато.

— Точно затова му се разминава — отвърна тя спокойно и възможно най-решително. — Толкова е смахнато, че никой не би го повярвал. Според мен е психопат.

Какво да ѝ каже? Вратата на залата се отвори и за облекчение на Били вниманието на Ваня се насочи към влезлия лекар.

— Можете да се прибирате вкъщи — каза Омид.

— Добре, кога да дойда пак?

— Няма смисъл да се връщате. Не можем да ви използваме за донор. Бъбрекът ви е несъвместим.

Ваня наистина нищо не разбираше, все едно лекарят изведнъж беше заговорил на чужд език.

— Не може да бъде. Аз съм му дъщеря.

— Съжалявам. — Омид разпери ръце примирено. — Понякога се случва. Много съжалявам.

— Коя е кръвната ѝ група? — чу тя въпроса на Били.

— Много неща трябва да съвпадат, не само кръвната група — отвърна лекарят. — В случая преценихме, че рискът от отхвърляне е твърде голям.

— Нулева — отговори Ваня на въпроса му.

— А на баща ти? — обърна се Били към нея.

— Не знам.

Тя обърна гръб на Били и се завъртя към Омид от другата страна на леглото.

Погледът на Омид се плъзна настрани и той се почеса по брадичката. Полицаят в нея се пробуди. Доктор Шахаб криеше нещо.

— Коя е кръвната му група? — настоя тя.

— Не мога да ви кажа — смотолеви той. — Това е поверително.

— Той ми е баща. Ще разбере по един или друг начин за минути, така че няма смисъл да криете.

Омид се поколеба. Не биваше да предоставя подобна информация на никого, роднина или не. Същевременно не се съмняваше, че Ваня ще се докопа до нея така или иначе. И то за броени минути.

— АБ — каза тихо.

Ваня разбра веднага какво означава това.

Дори и да не помнеше подробностите от училище, си ги преговаряше редовно през годините чрез Урсула и анализите ѝ от местопрестъпленията.

Родител с кръвна група АБ не може да има дете с нулева.

Не можеше да възприеме чутото. Беше прекалено. Това вече беше прекалено. Били се наведе и я прегърна. Тя се вкопчи в него. Боеше се, че иначе ще рухне.

Били не казваше нищо, но размишляваше.

Питаше се каква ли е кръвната група на Себастиан Бергман.

Беше почти сигурен, че няма да е АБ.

Елинор свали табелката с името си от пуловера и я прибра в едно от металните шкафчета, наредени покрай стената в стаята за персонала в магазин „Оленс“. Взе якето и чантата си и затвори вратата на шкафчето. Чантата беше по-тежка от обикновено; а може би просто си въобразяваше, че усеща допълнителната тежест? 874 грама не е кой знае какво, и все пак ѝ се струваше, че чувства разликата. Може би беше психологическо. Както когато си въобразяваш, че взимаш лекарство и се подобряваш, а всъщност си на плацебо. Тя метна чантата през рамо, определено беше по-тежка, и тръгна към служебния изход. По пътя каза „чао“ на три колежки. Знаеше, че ще ходят да пият по чаша вино, бяха я поканили, но Елинор благодари и отказа.

Имаше други планове.

Излезе на „Местер Самуелсгатан“ и си закопча якето. Огледа се. Първо щеше да отиде да хапне някъде. „Йенсенс Бьофхюс“ беше най-близо. Само на стотина метра надолу по улицата. Вдигна яката си срещу вятъра и тръгна към ресторанта. Размина се с доста хора. Никой не я забелязваше.

Никой не знаеше, че е домашна помощница, която Себастиан чука.

Никой не знаеше, че днес чантата ѝ е малко по-тежка.

Никой не знаеше. Все още.

Нямаше закъде да бърза. Първо щеше да хапне една хубава пържола на тишина и спокойствие, да пийне чаша вино, може би две. Да приключи вечерята с кафе и от онези малки сладкиши с шоколадов трюфел, стига да имат. Разполагаше с предостатъчно време. А и беше близо до метрото, ако реши, че не ѝ се върви пеш до дома на Себастиан.

Апартаментът блестеше от чистота.

Торкел се старееше да го поддържа изряден, когато не беше зает с някой случай. Този път домът му нямаше време да се освини, но той все пак реши да започне голямо чистене, най-вече за да има с какво да се занимава и да убива времето.

Подреди, пусна прахосмукачката, изми, извади килими и юргани на двора и ги изтупа, смени чаршафите и изтърси одеялата. Отвори гардероба и се поколеба дали да не го проветри, но реши, че все някъде трябва да тегли чертата.

В осем часа приключи. Изкъпа се, отпусна се на чистия си диван и включи телевизора; бързо му дотегна и го изгаси. Отиде в кухнята и отвори хладилника. Не беше гладен. Взе една бира и седна със сутрешния вестник. След петнайсет минути звънна телефонът.

— Здравейте, Аксел Вебер, „Експресен“ — чу се в слушалката.

— Здравейте.

— Извинете, че се обаждам в този час, но стигнахте ли донякъде с онези тела в планината?

В първия момент въпросът го учуди, но след това Торкел се сети, че никой друг освен него и екипа му не знае кои са жертвите. Официалната версия беше, че телата, открити в планината, все още са неидентифицирани.

Човек трябваше да си подбира битките.

Той съобщи на Вебер официалната версия и затвори.

Що се отнася до престрелката в Съодертеле, за нея нямаше дори официална версия. От „Муст“ забраниха. Отказваха дори да коментират информацията, че убитият Чарлс Седерквист е работел при тях. Ако Торкел тълкуваше правилно статиите във вестника, всичко щеше да бъде забравено до няколко дни. Никакъв съдебен процес за проследяване, никакви съсипани близки, които да се изказват, не беше свързано и с някакви банди. Без нито една от тези съставки някаква си престрелка с фатален изход в Съодертеле вече не беше новина.

След като приключи разговора с Вебер, той остана на място с телефона в ръка.

Аксел Вебер, криминален репортер.

Напорист, но способен.

Ако се докопа до самоличността на мъртвите, щеше веднага да свърже телата в масовия гроб с Чарлс Седерквист, в най-добрия случай — и с убийтия в Алмнес, който очевидно беше онзи, когото наричаха Юсеф; а може би в крайна сметка щеше да стигне и до изчезналите Хамид и Саид.

Днес се срещна с вдовицата на Хамид и сина им. Излъга ги. Увърташе. Даде им да разберат, че след смъртта на Чарлс и Юсеф няма да стигнат по-надълбоко. Никой нямаше да стигне по-надълбоко.

Но сега се обади Вебер.

Човек трябва да си подбира битките. Или да намери някой друг да се бори, помисли си той, вдигна телефона и набра. Вдигнаха след третия сигнал.

— Здравейте, Торкел Хьоглунд, „Риксмурд“...

След пет минути затвори. По установените правила беше информирал местния полицейски участък, който ги беше помолил за помощ с разследването. Никой не би го винил. Даде им имената на оставащите четирима от гроба, за да могат да затворят случая. Като колега приемаше, че Хедвиг Хедман и хората ѝ не биха разкрили такава важна информация пред никого...

Доволен, с чувство, че е извършил нещо забранено — чувство, което не бе изпитвал от тийнейджър — той се изправи и започна да крачи из апартамента. Нощта още беше сравнително млада. Излизаше му се.

Обади се на дъщерите си.

Ходи ли им се на кино? Нека те изберат филма. Искат, но не могат. Някой друг път. Торкел се поколеба дали да не се обади на Урсула, но не можа да измисли подходящ претекст и се отказа.

Вместо това отиде да вземе бутилка уиски и чаша, след което се върна на дивана, пак включи телевизора и си наля. Не беше хубаво да пие сам, но иначе кога изобщо щеше да пие, да му се не види? Изгълта първата чаша и си сипа още една.

Урсула седеше в кухнята с чаша вино, докато Себастиан сипваше в чиниите храната, която беше отишъл да купи. Ако някой, познаващ миналото ѝ със Себастиан, я видеше сега, щеше да се удиви. Какво ѝ беше щукнало? Четири пъти за една седмица. От време на време самата Урсула се чудеше. Но беше стигнала до една дума, която добре обрисуваше отношенията ѝ със Себастиан. Неангажиращи.

Точно от това се нуждаеше в момента. Бягство, убиване на времето, проява на глупост — не знаеше кое е точно, но се чувстваше отлично в компанията на Себастиан. Можеше да се отпусне. Никога не би му хрумнало да иска нещо повече. Нито пък на нея. Никога не би казал „обичам те“. Поне не искрено. По-добре, отколкото да бъде сама, но все още изцяло по нейните условия. И двете страни бяха наясно. Той не беше моногамен. Нито пък тя. Едно време много държеше на него. И тогава той ѝ измени. Но само защото тя имаше нереалистични очаквания.

За взаимността. За верността. За живота.

Пък и беше приятен събеседник. Освен че имаха много общи теми за разговор, когато останеше насаме с жена, с него се случваше нещо. Изслушваше, проявяваше интерес, ставаше по-открит. Тя не си правеше илюзии, че се държи така специално заради нея, вероятно действаше така с всички жени, седнали на масата му. Движеше се на автопилот. От толкова време упорито се мъчеше да съблазни всяка срещната, че мозъкът му вече автоматично изключваше режим „гадляр“, когато се окажеше насаме с представителка на противоположния пол. Готов на всичко, за да я вкара в леглото. Този път обаче не му се беше получило с Урсула. Поне не още, помисли си тя, когато той сложи чиниите на масата и ѝ се усмихна.

— Да ядем.

Себастиан се настани на стола срещу нея.

Предаването по телевизията продължаваше, но бутилката беше почти пресушена, забеляза Торкел, докато си наливаше поредната чаша. Не беше пълна догоре, когато започна, но несъмнено беше изпил доста. Достатъчно, че да се натряска. На дивана, сам пред телевизора. Жалка работа. Той се поизправи, леко му се виеше свят. И коремът го болеше. Трябваше да хапне нещо. Но това само му напомни отново за нея. За самотата. Тъжно беше да готвиш само за себе си. Още по-тъжно беше да отидеш сам в ресторант. Дъщерите му имаха други планове за вечерта. В следващите години сигурно щеше да го чува все по-често. Напомни си, че трябва да види онзи приятел. На възрастта на дъщеря му тези истории не продължават дълго. Или така му се искаше да вярва? Ивон си имаше Кристофер. А какво имаше той? Кого имаше? Никого.

Помисли си за Себастиан.

Себастиан винаги имаше някого. Стига да поиска. Ако Торкел се радваше и на частица от успеха на Себастиан сред жените, щеше да бъде доволен.

Поне с една жена.

С Урсула.

Това беше истината. Дори да не му беше неудобно да излезе и да се запознае с някоя или пък да се регистрира в сайт за запознанства, там нямаше да намери онази, която желаше. Знаеше го. Знаеше, че желае единствено Урсула.

Дали това наистина беше изгубена битка? Да, тя беше омъжена, но това не я спираше преди. Помиряването с мъжа ѝ без съмнение беше временна фаза. Мике не беше онова, което Урсула искаше и от което се нуждаеше. И тя го знаеше. Може би просто ѝ трябваше поясен сигнал от негова страна, за да се откаже. Трябваше да бъде сигурна, че той я чака и ще я приеме с отворени обятия. Глупава мисъл, Урсула нямаше нужда от ничии обятия. Той не познаваше независим човек от нея, но истината беше, че тя не знаеше какво

изпитва той към нея в действителност. Нямаше как да я спечели, ако откаже да се бори. Вдигна телефона и набра номера ѝ. Изправи се, докато чакаше тя да вдигне, и закрачи из стаята. При ставането здравата му се зави свят. Доста уиски беше изпил.

— Урсула на телефона — чу гласа ѝ.

— Здравей, аз съм — започна той щастливо. — Торкел — добави за всеки случай.

— Да, разбрах. Как си?

— Добре. Чудесно.

Той си пое дълбоко дъх, който неочаквано премина в уригване. Успя да го замаскира с леко изхълцване.

— А ти какво правиш?

— И аз съм добре, благодаря.

— Хубаво.

— За нещо конкретно ли ми звъниш? — попита Урсула, след като помълчаха няколко секунди.

Торкел се спря до прозореца и се почеса по главата. Не му хрумна подходящ претекст, затова избра истината:

— Не, просто исках да ти чуя гласа.

— Добре, но моментът е малко неподходящ...

Урсула хвърли един поглед към Себастиан, който се изправи и отиде при миялната с чиниите им в ръка.

— Обичам те.

Урсула се радваше, че Себастиан е с гръб към нея. Не знаеше какво изражение е добила, но като се има предвид, че едва не изтърва телефона, можеше да предположи, че ще е, меко казано, изненадано. Какво да отговори? Това определено беше последното, което очакваше да чуе от устата на шефа си.

— Знам, че си имаш Мике и така нататък — продължи Торкел и по този начин спести ужаса на Урсула как да отвърне на обяснението в любов, — но... ако нещата между вас не се получат. Аз чакам. И те обичам.

Урсула все още мълчеше, долепила телефона до ухото си. Чувстваше, че Себастиан я гледа, но не искаше да се обръща към него.

— Много хубаво — изтърси тя, понеже усещаше, че все нещо трябва да каже.

Отново настъпи мълчание. Тя жадуваше да го наруши, но нямаше представа какво да каже. Торкел си прочисти гърлото, изглежда осъзнал, че я е поставил в неудобно положение.

— Глупаво беше да ти звъня, но исках да го знаеш.

— Вече го знаех.

Торкел сякаш така бързаше да приключи разговора, че не чу думите ѝ.

— Да. Извинявай — рече само. — До утре.

— Да, до утре.

И той затвори. Урсула бавно прибра телефона, докато се мъчеше да овладее изражението, гласа и мислите си. Когато реши, че вече всичко е под контрол, вдигна очи към Себастиан:

— Торкел беше...

— Какво искаше?

— Нищо. Работа. Мисля, че беше пийнал...

Себастиан явно не държеше да чува подробности, извади френската преса за кафе и две чаши.

— Кафе в дневната?

Урсула кимна и стана. Щеше да ѝ отнеме доста време да забрави разговора, който беше провела току-що.

Елинон въведе кода и когато ключалката избръмча, тя дръпна вратата и влезе. Светна лампите и погледна добре познатия вход. Той сигурно я мислеше за глупава. Сигурно мислеше, че ще дойде, когато той е нащрек. Ще позвъни и ще направи сцена. Ще го тормози с есемеси и обаждания. Само че тя се държеше на разстояние. Не звънеше, не пишеше, не идваше. Чакаше точния момент. Ако Елинон познаваше Себастиан добре, а тя си мислеше, че за жалост е така, той вече кажи-речи бе забравил за съществуването ѝ. Сигурно се радваше, че се е отървал толкова лесно, и не се беше и сещал за нея, откакто я изрита и унижи. Но тя щеше да промени това. Той щеше да научи, че не може да се отнася така с нея. И други се бяха опитвали преди него.

Йоран например.

Резервистът от Аспуден.

Така се беше представил — Йоран Йонсон, резервист. Онова, което за повечето хора беше или необходимо зло, или приятно хоби, за Йоран беше направо призвание. Той приемаше задачата си с изключителна сериозност. Единственият въпрос беше дали ще може да спаси Швеция сам-саменичък, когато руснаците нападнат. Не друг, руснаците щяха да нападнат, научи Елинон. Все тези руснаци.

Обаче се наложи Йоран да се откаже от безценния си мобилизационен резерв. Сам си беше виновен. Ако не беше заплашил да я набие, никога не би се сдобила с оръжие. Никога не би проявила интерес към тежация 874 грама „Глок“.

Тя се заизкачва по добре познатото стълбище. Колко пъти бе тичала нагоре от нетърпение да го види. Сякаш започваше да живее истински едва след като влезе в дома му. Остатъкът от деня, когато не бяха заедно, беше сив и безрадостен. Убедена беше, че и за него е същото. Но се оказа, че не е така. И никога не е било.

Тя стигна до неговия етаж и отиде при вратата му.

Нова шпионка. Заради нея? Значи все пак беше оставила някаква следа в дома му. Скоро щеше да остави още една. И в този момент ѝ

хрумна точно по какъв начин.

Себастиан наля кафе в двете чаши. Урсула се настани удобно на дивана, като си сложи няколко възглавници зад гърба.

— Тази вечер ще остана, ако е удобно.

— Няма нужда да питаш, имаш си собствена стая.

— Трябва ли да спя в стаята за гости?

Себастиан остави внимателно френската преса на масата, сякаш някое рязко движение би накарало Урсула да осъзнае какво точно е казала и да се отметне.

— Не...

Урсула кимна доволно и си вдигна краката на дивана.

— Разкажи ми — каза тя с лека усмивка и очакване в гласа.

— Какво?

— Съня.

Себастиан въздъхна дълбоко и се отпусна на креслото срещу нея. Искрено се беше надявал да не се връщат повече на тази тема. Особено пък сега, когато вече си представяше какво ще става в спалнята му в недалечното бъдеще.

— Мамка му, не се отказваш.

— Мамка му, не се даваш. Ако не ми разкажеш, отивам в стаята за гости. Или се прибирам вкъщи.

Себастиан я погледна, погледна усмивчицата ѝ, но знаеше, че говори сериозно.

— Трябва да се изповядам в замяна на секс?

— Именно.

— Смяташ ли, че планът ти ще сработи?

— Да.

Той въздъхна още един път. Тя го познаваше толкова добре. Но той нямаше намерение да се даде без бой. Себастиан Бергман не се плашеше от малко лъжи.

— И ще разбере веднага, ако ме лъжеш — отсече Урсула, сякаш прочела мислите му.

Наистина го познаваше добре. Твърде добре.

— Първо трябва да ида да пикая.

Урсула се наведе и погледна чашата си.

— Имаш ли мляко?

— В хладилника. Знаеш къде стои.

Тя се изправи весело и отиде в кухнята.

Елинон стоеше неподвижно на площадката и чакаше. Лампата угасна. Трябваша ѝ няколко секунди, докато очите ѝ привикнат с тъмнината, но след това забеляза светлината в апартамента през шпионката. Без никакво затруднение щеше да види Себастиан, когато погледне навън. Как само щеше да го изненада. Ако му остане време да се изненадва.

Тя позвъни на вратата и пъкна ръка в чантата.

Себастиан беше в тоалетната, когато се позвъни.

— Аз ще отворя — провикна се Урсула от кухнята.

Тя отиде до вратата и по навик долепи око до шпионката. Глупаво, разбира се, не търсеха нея, тя не познаваше приятелите на Себастиан. Ако трябваше да е честна, учудваше се, че той има такива.

В коридора беше съвсем тъмно. Защо човекът отвън не бе запалил лампата?

Елинон видя светлината в антрето да изчезва, когато окото се притисна до шпионката от вътрешната страна. Тя допря глока до леко огънатата леща и натисна спусъка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.